

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARIE FORCE

Trouble *After* Dark

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TROUBLE AFTER DARK

GANSETT ISLAND SERIES, BOOK 21

MARIE FORCE

Trouble After Dark
Gansett Island Series, Book 21

By: Marie Force
Published by HTJB, Inc.
Copyright 2019. HTJB, Inc.
Cover Design: Diane Luger
E-book Layout: Holly Sullivan
[E-book Formatting Fairies](#)
ISBN: 978-1950654635

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each person. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then please return it and purchase your own copy. Thank you for respecting the hard work of this author. To obtain permission to excerpt portions of the text, please contact the author at marie@marieforce.com.

All characters in this book are fiction and figments of the author's imagination.

MARIE FORCE and GANSETT ISLAND are registered trademarks with the United States Patent & Trademark Office.

marieforce.com

The best way to stay in touch is to subscribe to my newsletter. Go to marieforce.com and subscribe in the box on the top of the screen that asks for your name and email. If you don't hear from me regularly, please check your spam filter and set up your email to allow my messages through to you so you never miss a new book, a chance to win great prizes or a possible appearance in your area.

Follow me on [Amazon](#) to be notified of new releases as they become available.

The Gansett Island Series

[Get the entire Gansett Island Series](#)
[Gansett Island Boxed Set, Books 1-3](#)
[Gansett Island Boxed Set, Books 4-6](#)
[Gansett Island Boxed Set, Books 7-9](#)
[Gansett Island Boxed Set, Books 10-12](#)
[Gansett Island Boxed Set, Books 13-16](#)

Gansett Island Boxed Set, Books 1-10.5

Gansett Island Boxed Set, Books 1-16

Book 1: Maid for Love

(Maddie & Mac)

Book 2: Fool for Love

(Joe & Janey)

Book 3: Ready for Love

(Luke & Sydney)

Book 4: Falling for Love

(Grant & Stephanie)

Book 5: Hoping for Love

(Evan & Grace)

Book 6: Season for Love

(Owen & Laura)

Book 7: Longing for Love

(Blaine & Tiffany)

Book 8: Waiting for Love

(Adam & Abby)

Book 9: Time for Love

(David & Daisy)

Book 10: Meant for Love

(Jenny & Alex)

Book 10.5: Chance for Love, A Gansett Island Novella *(Jared & Lizzie)*

Book 11: Gansett After Dark

(Owen & Laura)

Book 12: Kisses After Dark

(Shane & Katie)

Book 13: Love After Dark

(Paul & Hope)

Book 14: Celebration After Dark

(Big Mac & Linda)

Book 15: Desire After Dark

(Slim & Erin)

Book 16: Light After Dark

(Mallory & Quinn)

Book 17: Victoria & Shannon (Episode 1)

Book 18: Kevin & Chelsea (Episode 2)

A Gansett Island Christmas Novella

Book 19: Mine After Dark

(Riley & Nikki)

Book 20: Yours After Dark

(Finn & Chloe)

Book 21: Trouble After Dark

(Deacon & Julia)

Book 22: Rescue After Dark

(Mason & Jordan)

View the McCarthy Family Tree here.

View a map of Gansett Island.

CONTENTS

Chapter 1
Chapter 2
Chapter 3
Chapter 4
Chapter 5
Chapter 6
Chapter 7
Chapter 8
Chapter 9
Chapter 10
Chapter 11
Chapter 12
Chapter 13
Chapter 14
Chapter 15
Chapter 16
Chapter 17
Chapter 18
Chapter 19
Chapter 20
Chapter 21
Chapter 22
Chapter 23
Chapter 24
Chapter 25
Chapter 26
Epilogue

About the Author

CHAPTER 1

Deacon didn't wake up that morning planning to crash a wedding and steal a bridesmaid. In fact, he didn't wake up expecting much of anything on his fourth day on the boring remote island where his older brother was holding him hostage for the summer. What the hell was he even doing on Gansett, the island he'd grown up on, where his brother was now the freaking police chief?

Deacon was a grown-ass man and could do whatever the hell he wanted. Why was it that Blaine had such power over him, even now? It was infuriating, but he didn't need to think about that while he had a hot babe holding on tight to him as he drove his motorcycle toward the bluffs on the island's north side.

Since she was wearing his only helmet, he could hear the ends of her sexy red dress whipping in the wind as he accelerated around a curve, dodging a family of four on bicycles who were smack in the middle of the road. He, who didn't have much trouble attracting female companionship, could honestly say it'd been years—perhaps a lifetime—since he'd met a woman as stunningly gorgeous as the one wrapped around him at this moment.

He'd first seen her the other night at the island's clinic after one of the craziest nights in recent memory—when Finn McCarthy's ex had stabbed Finn and his new

girlfriend, Chloe Dennis. Half the island had ended up at the clinic, along with the cowboy strippers who'd been performing at Katie Lawry's bachelorette party when the stabbings took place.

Deacon didn't recall Gansett Island being that interesting when he'd lived there as a kid.

His bridesmaid had long, silky dark hair that fell nearly to her spectacular ass, flawless, lightly tanned skin, bluish-gray eyes fringed with extravagant lashes, large breasts that were barely contained by the halter-style dress and lips made for kissing.

The last thing Deacon needed, especially right now, was any more female complications. However, he'd dare any red-blooded man to take one look at the sexy bridesmaid on the back of his bike and not want her riding shotgun. Downshifting, he turned into the lot at the bluffs, pulled into a parking spot and killed the engine on the vintage Harley he'd bought off a buddy on Cape Cod, where he used to live before being banished to freaking Gansett by his goddamned brother.

Despite his displeasure at being back on the island, Deacon had to admit that Gansett had a kind of wild, untamed beauty that he'd forgotten about during his years away. He wanted to hate everything about being there and how Blaine had issued the ultimatum to Deacon, as if he were a recalcitrant teenager—*come home with me or face major charges*. Hell of a choice.

He got off the bike and helped his stolen bridesmaid remove the helmet. First order of business would be finding out the name of the goddess he'd run away with. Wait till Blaine figured out that she'd left with him. He'd pop a nut. Deacon choked back a laugh at the thought of Blaine's nuts popping because of him. It had given him great pleasure all his life to irritate his brother and vice versa. Why? He couldn't say. That's just how it was between them.

Blaine was such a Dudley Do-Right, and Deacon, well, he was a Dudley Do-Whatever-the-Fuck-He-Wanted.

WITH HIS PASSENGER FREE OF THE HELMET, DEACON TOOK another long look at one of the most exquisite female faces he'd ever beheld. It didn't take a rocket scientist to see that while she was stunning, she was also troubled, and he'd had more than his share of troubled females. The most recent one had landed him in jail, which had led to his ex-communication to Gansett, the last place on earth he wanted to be. Although, the godforsaken island was looking pretty damned good to him at the moment.

She ran her fingers through her hair, attempting to straighten the damage done by the helmet. A light breeze ran through it, and he was struck dumb by the sight of her standing on the cliff like a goddess in red.

Deacon Taylor didn't stare at women.

They stared at him.

His unprecedented reaction to her should've been cause for concern in light of his recent troubles, but he wasn't going there today. He opened the compartment on the bike where he'd stashed a six-pack of beer and some ice before leaving the apartment Blaine had assigned him, located behind the house Blaine shared with his wife, Tiffany, and their daughters. Getting to know his nieces was one of the only goals he had for his summer in exile.

After twisting off the cap on one of the beers, he handed it to the goddess.

"Thanks."

"What's your name?"

"Julia."

He touched his bottle to hers. "Nice to meet you, Julia. I'm Deacon."

"I've never met anyone named Deacon before."

"It was my grandmother's maiden name."

"It's cool."

"Thanks. I like it." He took a deep drink from the bottle. Blaine would pop the other nut if he knew Deacon was riding around with a makeshift cooler on the bike. Deacon took pleasure in thinking up new ways to aggravate his brother. "Are you sure it's okay that you left the wedding?"

"It's fine. Katie is so wrapped up in Shane that I doubt she's even noticed I'm gone."

He wondered if she felt as sad as she looked and sounded. "Are you okay?"

"Never better." She forced a smile and then chugged half the beer in one long gulp.

"Do you not like him?"

"Who?"

"Your sister's husband?"

"Oh God, I *love* him. He's great. He saved Katie's life when she got caught in a rip current outside the Surf."

"*Whoa.*"

"Trust me, our whole family will love him forever for saving her. Not to mention, his sister, Laura, is married to our brother Owen."

Deacon took a minute to do that math in his head.

"A brother and sister married a brother and sister," Julia said. "Nothing illegal about it."

He laughed. "If you say so."

"Laura and Shane are awesome. Owen and Katie got lucky. They married into an amazing family. Do you know the McCarthys?"

"Sure. I grew up with them. My sister-in-law's sister is married to Mac McCarthy."

"My family loves your brother. He was good to my mom during a very difficult time in her life."

"That sounds like him. He's a saint."

"You don't like him?"

"He's okay, if you like the holier-than-thou type."

"I take it you're not holier than thou?"

He laughed. "Ah, no, not exactly." Deacon wondered what she'd think of him if she'd known he spent a night in jail five days ago or that his saintly brother had gone to the mainland to bail him out. His alleged "crime" had been for a good cause, but when a woman like Julia heard the word *jail*, she wouldn't stick around to hear the story. She'd be long gone, and he wouldn't blame her. "How about you?"

"I try to do the right thing, for all the good that does me."

"What do you mean?"

"People suck."

"All people, or certain people?"

"Most people, especially the male variety. Present company excluded, of course."

He laughed again. "Of course. What happened?"

They wandered over to a massive log that acted as a curb to keep cars from driving off the cliff and sat next to each other.

"It would be easier to tell you what *hasn't* happened."

"Okay..."

She didn't say anything for a long time as she stared out at the ocean.

Deacon thought she wasn't going to tell him, but then she began to speak.

WHY WAS SHE ABOUT TO AIR OUT HER PROBLEMS WITH A TOTAL stranger? Not to mention another guy who was so hot, he probably had women throwing their panties at him to get his attention? What was the point of talking about it? How would that fix anything? It wouldn't, but she found herself telling him anyway.

"People take advantage of me."

His brow furrowed, possibly with a touch of outrage that she appreciated. "How so?"

"Guys... They take one look at me and think they have me figured out. I must be easy. I must be a slut. I must be gullible. I attract all the wrong guys, especially the most recent one." Her heart was like a cement block in her chest when she thought about Mike, the promises he made, the things he said to her, the hopes she'd pinned on him, only to find out he was far worse than the others.

"What did he do?"

"He played me for a total fool. Made me fall in love with him. Promised me everything. We were going to have a life together and have babies and a house." To her fierce annoyance, a tear slid down her cheek. She brushed it away angrily. The last thing she wanted was to spend any more tears on him. "Then his mom got sick with breast cancer. He was freaking out because she didn't have insurance and needed treatment. I loaned him money."

Deacon winced. "How much?"

"Fifteen thousand. Almost everything I had."

"Let me guess—his mom's not sick?"

"Ding-ding-ding. You win the grand prize. His mom is fine, but his *girlfriend* is pregnant, and he needed the money to get prenatal care for her because *she's* the one who doesn't have insurance."

"What a scumbag."

"So now she has my money, my man and a bouncing new baby. I heard they're buying a house together. They probably used my money for the down payment." She couldn't help but laugh at the sheer madness of it all.

"Ridiculous, right?"

"I'm sorry that happened to you."

"I am, too, because now I'm flat broke and stuck here for God knows how long until I can make some money to get home to Texas and get the stuff I had to move into storage

after I got evicted from my apartment. If the storage place doesn't sell it since I missed a payment."

"What's in Texas?"

"A job I used to love until I got a new boss who called me Sugar and asked me to do personal errands for him."

"Seriously?"

"Yep. It was awful, and after I loaned Mike the money and then figured out what he was really about, I called out sick for a few days because I was too upset to leave my house. The boss from hell told me not to bother coming back. That led to me losing my apartment when I couldn't afford to renew the lease."

"I'm sorry. That sucks."

She shrugged. "I brought it on myself by being stupid with Mike and then handing my boss a reason to get rid of me. I tried to find another job, but nothing materialized that would pay me enough to cover my expenses."

"So there's no reason to go rushing back, then?"

"No." Julia kicked at a rock with one toe of the sandals she'd bought with the last of her credit card limit. She'd been sleeping on a coworker's sofa since she got evicted from the apartment she used to share with Katie. She'd been unsuccessful in landing a roommate, thus her basically homeless status. That word *homeless* struck fear in her heart the way few things ever had since she left her violent childhood behind. "Not anymore."

"I'm stuck here for the summer, too."

"How come?"

"Doing a favor for my brother."

"What kind of favor?"

"He needed a harbor master. I'm certified, so he asked me to come do it."

"What about your regular job?"

"I'm between jobs at the moment, so the timing worked out for both of us." The Cape Cod town he'd worked for last

year as the harbor master had invited him not to return after he spent a night in their jail.

"What'll you do after the summer?"

"Find something else, I suppose. How about you?"

"Same, I guess. Although the thought of starting over, *again*, is exhausting."

"You've done it before?"

"Too many times to count. My father was in the military. We moved a lot."

"We grew up here on Gansett. I *hated* it."

"My siblings and I spent summers here with our grandparents, who owned the Sand & Surf. It was our favorite place on earth." It was also the only break they got from their abusive father. They'd lived for those blissful summer days on Gansett, where they were safe and loved and away from the monster, as they'd called General Mark Lawry.

"Really? You loved it?"

"We loved everything about it."

"Huh. I couldn't believe when my brother moved back here willingly to become the police chief. He hated it as much as I did when we were kids. But then he met Tiffany, who's now his wife, and he's happier than a pig in shit with her, their kids and a job he loves."

"Do you like his wife?"

"I barely know her, but he sure as hell likes her."

"Some people get lucky. Like my brother and sister."

Julia, Katie and Owen had been a team for so long that she wasn't sure how she was supposed to function now that they'd found new lives for themselves. Julia was lost without them, not that she'd ever say as much to them. She'd never do anything to undermine their hard-won happiness.

But God, she missed them. Especially Katie, who'd lived with Julia until Katie had come to Gansett for Owen and

Laura's wedding, met Laura's brother, Shane, and decided to stay for a while that turned into forever.

Julia glanced at Deacon, wishing he wasn't hotter than the sun. He had messy dirty-blond hair the color of honey, golden-brown eyes, a muscular body and the perfect amount of scruff on his jaw. But whatever. Who cared if he was hot? She'd had more than enough of good-looking guys who were beautiful on the outside and assholes on the inside. "How old are you?" she asked, to make conversation more than anything.

"Thirty-five. You?"

"Thirty-three."

"I wonder if we ever crossed paths as kids. Although, I'm sure I'd remember you."

Another line from another pretty mouth. Julia had heard such things so many times, they barely registered anymore. Just once, she wished a man would see her for who she was on the inside, but they never got past her packaging to discover what she was really made of.

She looked out at the gorgeous scenery, wishing Gansett could have the usual effect on her. As a kid, she'd come alive the minute she stepped off the ferry. This time, she was just dead inside. "Did you think you'd have it all figured out by now?"

"Have what figured out?"

"Life."

He shrugged. "I never had a timeline for figuring things out. Maybe that's why my brother finds me so annoying. He's a police chief at thirty-seven. Not that he didn't have his rocky times, but he's married with two kids and a dream job. He's got his shit together."

"I thought I'd be married with kids in school by now. I had a definite timeline. But nothing has worked out the way I hoped it would, and now..."

"What?"

"Nothing. It doesn't matter."

"Sure it does. What were you going to say?"

She crossed her arms against her knees and rested her head on her forearms while continuing to look at him.

"Maybe it's time to give up on the dream."

"Don't say that. You never know what's coming right around the next corner. Anything can still happen."

She shrugged. "Doesn't matter."

"You know what I'm thinking?"

"What?"

"You're stuck here for a while. I'm stuck here for a while. Maybe we can hang out and make it more fun than it would be otherwise."

Sitting upright, she eyed him with skepticism that was hardwired into her DNA after so many disappointments. "Is 'hang out' a metaphor for sex?"

He laughed. "You don't pull any punches, do you?"

"What's the point of pulling punches? I've had enough of the bullshit. If you're asking me to have sex with you, the answer is no. I'm on a man diet, which also means a dick diet. If you're looking for someone to hang out with and have some fun this summer that doesn't in any way include sex, then sure, why not?"

Deacon sputtered with laughter. "A dick diet?"

"Yes, as in no dick."

He shook his head as his gorgeous eyes danced with amusement. "How long have you been on this so-called diet?"

"Four months now."

"Gotcha. Just to be clear—I wasn't coming on to you. I was legitimately looking for a friend to make my summer in exile more bearable."

Julia didn't believe him, but she kept that to herself.

"What's your number?"

She recited it and watched him tap the numbers into his phone and add her name to the contact.

"I'll hit you up."

“Cool.” She couldn’t care less if she ever heard from him. “I should probably go back to the wedding.”

“How come?”

“I’m the maid of honor. I have to give a toast after dinner.”

“You want a plus-one?”

“It’s kind of late for that at this point since you already crashed.”

His wolfish grin revealed a sexy dimple in his left cheek and did wondrous things to his gorgeous face—and she had no doubt he knew that. “I won’t eat.”

Julia had to admit that soldiering through the rest of this night would be more fun with a companion than it would’ve been on her own. Besides, Katie was so in love with her new husband that she wouldn’t even notice if Julia brought a last-minute guest. “Sure. Let’s go.”

CHAPTER 2

*I*t was refreshing to meet a woman who didn't immediately want something from him, Deacon thought as he drove them back to the Wayfarer. He remembered the venue from when he was a kid on the island, but in recent years, it had fallen into disrepair until the McCarthy family bought it, renovated it and reopened it in time for Julia's sister's wedding to Shane McCarthy.

At a briefing he'd attended at the police station as part of his new job, he'd been told the grand reopening of the Wayfarer would occur during Memorial Day weekend, with several days of events planned, including the wedding. Evan McCarthy, who'd become a big star in the last few years, would be back on the island to headline the entertainment at the actual opening.

Deacon had gone to school with Evan and looked forward to seeing him again.

He followed Julia through the main doors of the Wayfarer and encountered chaos at the reception.

The bride came rushing over. "*Oh my God!* There she is." Katie promptly broke down into tears as she embraced her sister. "Where've you *been*? We've been looking everywhere for you!"

"Oh, I, uh... I took a break."

Deacon jerked when someone roughly grabbed his arm and dragged him out of the fray.

"What the *fuck*, Deacon?" Blaine's low tone was full of condemnation. "What're you even doing here, and where did you go with her?"

Deacon wrestled his arm free of his brother's tight hold. "I stopped by earlier to check out the new place, and she asked me to get her out of here for a bit. Not that it's any of your business what I do."

"*Everything* you do on my island is my business."

"Fuck off with your police chief act."

"It's not an act. It's a fact."

"Yeah, yeah, whatever. Your wife is looking for you."

"You have no business here."

"Actually, I do." He winked at his brother. "Julia asked me to be her plus-one, so maybe we can turn this wedding into a double date, brother dear." Deacon relished the fury that flashed across Blaine's face before he schooled his features and stormed off.

Good riddance.

When had his brother become an even bigger drag than he used to be? Was it when he became the chief? Or had marriage done that to him? Deacon brushed off the unpleasantness with Blaine to focus on his "date."

Julia was surrounded by people, including the bride and groom, so Deacon made his way to the bar, where he ordered a beer.

"Way to make off with the maid of honor, dude." The young male bartender flashed a silly grin. "People were freaking out looking for her."

Deacon took a sip of his beer, keeping his gaze fixed on Julia. "She didn't think anyone would notice."

"Oh, they noticed. Even had the DJ make an announcement."

Deacon cringed. "Yikes."

“Those are her brothers and sisters.” He wiped down the bar as he shared intel with Deacon. “From what I hear, they’re all close. The dad, who was a general, was a total bastard. Beat them up, beat up the mom. He’s doing time now.”

Shock reverberated through Deacon. She’d been *abused* as a kid? Oh God... Deacon hoped there was a special place in hell reserved for people who abused kids and animals. And men who abused the women they supposedly “loved.” He would never understand that kind of love. In fact, that very issue was what had put him in jail. He’d come to the defense of a woman he’d casually hooked up with when her ex-husband showed up at the bar where she worked, despite the restraining order that was supposed to keep him far away from her.

Deacon had gotten in the middle of their dispute, fought with the ex, landed in jail and gotten himself exiled to Gansett for his trouble. As much as he didn't want to be on the island with Blaine breathing down his neck, he’d do it again to protect Sherri, who’d lived in fear of her ex long enough. Before the cops had shown up, Deacon had put a serious hurt on him. Word was that he’d broken his nose and ruptured a testicle.

Excellent.

Only thanks to Blaine intervening with the local police had Deacon avoided felony assault charges, so for that, he probably ought to be thankful to his brother. However, gratitude toward Blaine made him feel a little nauseated. He took another swig of beer, filled with bitterness that Blaine hadn’t wanted to hear the details behind the fight. He’d just heard the words *Deacon, fight, potential assault charges* and jumped to his own conclusions.

If Deacon had to guess, Blaine probably would’ve done the same thing under similar circumstances. His brother had no patience for bullies. That was one thing they had in common. He’d never forget the time that Blaine had jacked

up Darren Tuttle after he found out Darren had been hassling Deacon in school. Blaine had dispatched Darren, who'd never again looked in Deacon's direction.

At times, having Blaine around had been fortuitous. Now was not one of those times, Deacon thought as he caught his brother glaring in his direction.

Deacon ignored him and returned his focus to Julia and her family. From what he could tell, there were three sisters and four brothers. Some were blonde like Katie, and others were dark-haired like Julia. An older woman he assumed was their mother stood with them, a fierce-looking, tattooed dude by her side. Deacon would bet they had a good story to tell.

People fascinated him. Why did they do the things they did? Why did they hurt the people they supposedly loved? Why did one person appeal to him when another didn't? What motivated them? In his career in law enforcement, he'd seen the worst of humankind—and the best.

He liked to think there was more good than bad in this world, but ten years as a Boston cop had given him reason to wonder. A knee injury had led to a medical retirement from the BPD, which was when he'd started over as harbor master in Harwich. That job and that town had suited him, until the night he'd stepped up for a friend and had his life upended once again.

Whatever. He'd survived upheaval before, and he'd survive it this time, too. Hopefully, he could get through this summer without doing something really stupid, like punching his brother or falling for Julia.

JULIA HATED THAT EVERYONE WAS UPSET WITH HER, EVEN AFTER she'd apologized for worrying them.

"What's going on with you?" Owen asked when the others had dispersed from the impromptu family meeting in

the middle of the dance floor.

"Nothing is going on. I just needed a break."

"In the middle of Katie's wedding?"

How could Owen possibly understand what it felt like for her to see him and Katie happily settled with their true loves while she recovered from being screwed over by yet another in a long string of losers? The three of them had been a team for so long that Julia wasn't sure how to go on without them available to her at a moment's notice.

Intellectually, she knew they'd still be available to her, but emotionally... They didn't come first with each other anymore, and that was the part she was having trouble accepting.

How many times had they had to rally around their mother or one of their younger siblings or each other during the decades of hell they'd endured at the hands of their father? Too many to count.

Long after they'd become legal adults, the three of them had moved when their family relocated with the military so they could continue to be available to their younger siblings. It'd been madness, and even now that the monster was in prison, it was still hard to believe the nightmare was really over.

"Jule?"

She glanced at Owen, whose brow was furrowed with concern for her. "Sorry. What did you say?"

"I asked why you needed a break in the middle of Katie's wedding."

"I... I'm not sure. I just felt a little overwhelmed and needed some air. Deacon offered to take me for a ride, and I thought Katie was set with Shane for the next little while. I didn't mean to upset everyone."

"I think you hurt her feelings by leaving."

Julia certainly hadn't intended for that to happen. "I'll smooth things over with her. Don't worry."

"I am worried. You're not yourself this weekend. Whatever's going on, I wish you'd just talk to me about it."

There was no way she could tell her older brother about being taken for a ride by a man who'd used her to set up his life with another woman. She'd withstood enough humiliation since she'd put those pieces together. She didn't need more. "It's nothing you need to worry about, O. You've got your hands full with Laura and the kids."

"That doesn't mean I don't have room in my hands for you, too, if you need me."

His sweetness brought tears to her eyes, which, of course, he noticed. Owen had been primed since early childhood to be on the lookout for trouble in his family and knew it when he saw it. He put his arm around her. "Julia... Please talk to me."

"I will. When I'm ready to."

"Promise?"

She nodded and leaned into his embrace, drawing strength from him the way she had her entire life. "You know what I do need?"

"What's that?"

"A job. You know of anyone on Gansett who's hiring?"

"Why do you need a job?"

"Things went south with mine when the new boss came in and ruined everything. I figured I'd stick around for the summer on Gansett."

He didn't need to know she was flat broke and couldn't afford the flight back to Texas. Before she lost her job, she'd bought a one-way ticket to Gansett, hoping she might get some vacation time to spend on the island after the wedding. She'd also booked the cowboy strippers for Katie's bachelorette party. Both had been nonrefundable.

"I'm sorry about the job, but thrilled you'll be spending the summer. I'll ask around. We'll find you something."

"Thanks, O. I'm also looking forward to getting to know my niece and nephews, my brother- and sister-in-law and

the man our mom has fallen so hard for.”

“Charlie is awesome. You’ll love him.”

“That’s what everyone says. Plus, I’m excited to spend time with Gram and Gramps.”

“We’re so glad that they’ve moved back to the island. They said they want to be with their great-grandchildren, and we’re all for that.” Their grandparents, Russ and Adele, had turned over ownership of the hotel they’d owned for more than fifty years to Owen and Laura as a wedding gift. “Did you hear that Cindy is thinking about sticking around, too?”

“What? No, she hasn’t told me.” Julia hadn’t had five minutes alone with her younger sister since they arrived on the island for the wedding festivities.

“I guess it all came about last night when she met Chloe Dennis, who owns the Curl Up and Dye salon. The woman who usually helps Chloe at the salon in the summer is pregnant and not coming this year. Cindy jumped at the chance to spend the summer on Gansett. And with Finn McCarthy moving in with Chloe, Cindy snapped up the place where Finn had been living. I think it’s got two bedrooms. You should check it out if you’re going to stick around.”

“I will. Sounds like Cindy has it all figured out.” Julia was glad someone did.

“She’s excited to spend the summer.”

“None of us has forgotten our Gansett summers with Gram and Gramps,” Julia said wistfully, longing for those simpler summer days even if she wouldn’t go back to that time in her life for anything.

“Best days of our lives.”

“The only peace we ever got.”

“Don’t forget Gram is hosting a brunch at the hotel for Katie and Shane tomorrow.”

“I haven’t forgotten.”

Owen nudged Julia. "You ought to ask your friend Deacon to come. He's been watching you the whole time we've been over here talking."

"What? He has not."

"Yes, he has. If he's anything like his brother, he's good people."

In the past, she would've liked hearing that he'd been looking at her while she talked to her brother. Not anymore. In a moment of recent self-awareness, she'd come to the conclusion that she'd put far too much value on the attention of men. Now? He could be the best guy in the world, and Julia wouldn't care. She'd lost faith in all men.

Deacon was fine to hang out with, to have some fun with. Beyond that? No, thanks.

KEVIN MCCARTHY WAS COUNTING THE HOURS UNTIL HIS nephew's wedding was done so he could get Chelsea to the mainland to deliver their baby. Her due date was still two weeks off, but he wasn't leaving anything to chance. Tomorrow, they were moving to his brother Frank's house in Providence, which was right near Women & Infants Hospital.

Chelsea wasn't old by any stretch of the imagination, especially in comparison to him. He was *actually* old. But her pregnancy counted as high risk because she was nearly thirty-seven. The phrase *high risk* was enough to send his blood pressure into the danger zone every time he heard it applied to Chelsea's pregnancy. After what'd happened when his nephew Mac's wife delivered their daughter during a tropical storm on the island and his niece Janey had nearly died having her son, Kevin was leaving nothing to chance.

They were getting the hell out of there. In fact, they'd be long gone by now if it hadn't been for Shane's wedding.

Neither of them had wanted to miss that.

Kevin's medical school training was a long time ago, and his rotation in labor and delivery had taught him that anything could happen. The only thing that was going to happen to Chelsea was the delivery of the beautiful baby she longed for.

Sitting at a table with his son Riley, Riley's fiancée, Nikki, and Kevin's younger son, Finn, and his girlfriend, Chloe, Kevin had to marvel at the notion of starting over as a father twenty-seven years after Finn was born. A couple of years ago, he would've scoffed if someone had told him he'd be expecting his third child in his fifties. But that would've been before his wife left him, forcing him to find a new life—and a new love, who hadn't yet had the chance to be a mother.

He'd been shocked when Chelsea told him she wanted a child. For a few days, he'd pondered the very real possibility of ending his relationship with her. But his brothers and sons had helped him see that a baby would be someone new to love, and he would be a great dad in his fifties. Besides, he'd gotten to the point where living without Chelsea had become unimaginable.

She nudged his hand with hers. "What's up over there?"

"Huh?"

"You're a million miles away."

Chelsea had her feet up on a chair that Nikki, general manager of the Wayfarer, had gotten for her to take the pressure off her swollen ankles. Her belly seemed to get larger by the day, and the baby was active almost all the time.

"Just thinking about the plans for tomorrow. It's going to be an early morning with the car on the eight o'clock boat."

Chelsea groaned. She still suffered from queasiness in the mornings.

"Sorry, hon. I tried to get a later time, but they were sold out."

"Isn't your nephew-in-law the owner of the ferry company?"

Kevin flashed a grin at her. "Yes, but he can't bump other people who actually pay him."

Her sour look told him what she thought of that.

"Who's gonna take care of us while you're on the mainland?" Riley asked.

The others laughed.

"They do require significant adult supervision," Nikki said.

"From my experience," Chelsea said, "all McCarthy men require significant supervision."

Kevin scoffed at that. "On behalf of my sons, brothers and nephews, I'm offended."

"It's kinda true, Dad," Finn said, smiling. "We're a handful."

Chloe leaned into him. "Yes, you are."

"Ew." Riley made a disgusted face at her. "You'd better not be talking about his package."

Finn puffed his chest out. "You know she is, bro."

Chloe elbowed him, causing Finn to choke out the extra air in his lungs. "Don't be disgusting."

"There's nothing disgusting about it. Last night, you said —"

Her hand covered his mouth just in time to thankfully stop whatever outrageous thing his son had planned to say.

Chelsea laughed helplessly until an odd look came over her face as she clutched her belly and looked down at the floor.

"What?" The word came out of Kevin in a frantic shout that put his sons and the girls on full alert.

Chelsea looked over at him, her eyes big with shock. "I think my water just broke."

"No, it didn't." Kevin wasn't having it. Their baby was *not* being born on this goddamned island. That wasn't happening. Uh-uh, no way. Joe would get them on the boat

tonight, and they'd drive to Providence, where they'd have the baby at the top neonatal hospital in the area, and that would be that.

"Dad."

Kevin looked up at Riley, who stood with his brother on either side of Chelsea.

"Chelsea needs you."

Riley's words permeated the panic and denial.

"Call for the rescue."

"I don't need the rescue, Kev." Chelsea reached for him. "I just need you."

"I'm here." She didn't need to know that he was panicking on the inside. She'd never know that. "Let's get you to the clinic. Finn, can you please let Victoria know that we're going to need her and David?"

"I'll get them there."

David and Victoria worked with Katie and had been partying all day. Had they been drinking? Would they be able to help Chelsea? What if they couldn't? For a brief, paralyzing moment, he feared he might pass out, until Riley grasped his arm, gave him a little shake and a look that had him getting his shit together.

Kevin bent to lift Chelsea out of her chair. "Hold on to me. Everything will be okay."

"I'm scared, Kev."

"We've got this." He was an MD, for Christ's sake. If it came to it, he could deliver the baby himself. As he carried her from the wedding reception, past the curious gazes of the happy couple and their guests, Kevin could only hope it wouldn't come to that.

CHAPTER 3

“*W*hat do you suppose is happening?” Katie asked her husband.

Shane was her *husband*. She had a *husband*!

He kissed her forehead. “Let me find out.”

While Katie waited for him to return, she stood on the side of the dance floor, trying to find Julia in the crowd. She still wanted to know why her twin sister and maid of honor had *left* during her wedding. Katie didn’t want to be bothered by it, but she couldn’t help feeling hurt that Julia had taken off that way.

Katie refused to let it ruin an otherwise perfect day for her, but she wanted to know what was going on with Julia. Katie made her way over to where her mother and Charlie were seated, heads together, discussing something. She hated to interrupt them, but hey, it was her big day.

“What’s going on?” she asked her mom.

“We think Chelsea just went into labor.”

“Oh my God! They were going to the mainland tomorrow.”

“Seems like the baby might have other plans,” Charlie said in his usual gruff style.

Katie adored him. He was the father she wished she’d had growing up. She’d never forget the way he’d wiped away a tear when she asked him to dance earlier during the

father-daughter and mother-son dance. Shane had reduced his aunt Linda to tears when he'd asked her to fill in for his late mother. They'd talked about skipping that dance but had decided to honor the people who'd stepped up to fill those roles for them. It had been an amazing moment, and Katie was glad they'd done it.

Charlie stood. "How about a drink, ladies? More champagne?"

"Sounds good to me," Katie said.

Her mom nodded in agreement. "Me, too. Thanks."

"You got it."

Charlie went off to get their drinks, and Katie stole his seat, grateful for a moment alone with her mom.

Katie watched Charlie stop to talk to people as he made his way toward the bar. "He's so great."

"He really is. You made a mess of him when you asked him to dance."

"I really love him, and more than anything, I love the way he loves you."

"He loves you, too. He's like a dream. I keep thinking it can't possibly be this way forever, but I'm starting to believe that maybe it will be."

"You've earned every second of happiness you've found with him, Mom."

"We've all earned the right to be happy." Sarah leaned in a little closer to Katie. "Can I bring you in on a secret?"

"Uh, *yeah*."

"At the brunch tomorrow, while everyone is still here, Charlie and I are going to get married."

"Oh my God! That's amazing! Why didn't you tell us?"

"I didn't want to take anything away from your wedding by tossing mine in. But it's so rare to have all my kids in one place at one time, and Stephanie's back for the season." Charlie's stepdaughter, Stephanie McCarthy, had waged a fourteen-year battle to get her beloved stepfather out of prison after he was wrongly accused of abusing her.

"I couldn't be happier for you and Charlie and for us to be getting him as our stepfather."

Sarah dabbed at the tears that suddenly flooded her eyes. "I'm sorry to steal a piece of your big weekend."

"You can't steal something that's given willingly." Katie hugged her mom, holding on tight to the woman who'd been their anchor in the storm of their childhood. It had taken far longer than her children would've preferred for Sarah to finally leave her abusive husband, but now she had only good times and happiness ahead with Charlie.

He returned with drinks for all three of them that he placed carefully on the table.

Katie stood to hug him.

"Oh, hey, what'd I do to deserve this?"

"You've made my mom so incredibly happy."

He flashed a grin. "Ah, so she told you our plans, huh?"

"She did, and I'm thrilled."

"We were hoping you wouldn't care if we did it this weekend while everyone is here. I don't want to wait any longer to make Sarah my wife."

Katie stepped back from him and fanned her face.

"That's the sweetest thing I've ever heard."

From behind her, Shane slid an arm around Katie's waist and drew her into his embrace, kissing her bare shoulder.

"How's Chelsea?" Katie asked, leaning against him.

"On her way to the clinic. She seemed fine, but Kev is a mess."

"I can understand that. He was adamant about her delivering on the mainland. Victoria and David will take good care of her." She looked over her shoulder at him. "In the meantime, I have some big news from my family."

"What's that?"

"Mom and Charlie are getting married tomorrow at brunch."

"Oh, damn! That's awesome news."

Sarah's face flushed with happiness. "We figured while all the kids were here..."

"It's the perfect time, for sure."

"We should keep it a secret from everyone else," Katie said. "Let's surprise them."

"That'd be fun." Sarah beamed at Charlie before her gaze shifted to Julia, who was on the other side of the dance floor, standing by herself, looking pensive and unsettled. "What do you suppose is going on with your sister?"

Katie had wondered the same thing. "I don't know, but I intend to find out."

JULIA WANTED TO ENJOY HER SISTER'S WEDDING, BUT THE LONGER the festivities dragged on, the more depressed she became. Watching happy couples slow-dance made her yearn for someone of her own to dance with, someone she could count on, who didn't lie, cheat or steal. Was that too much to ask for? Apparently so, if her track record was any indication of what was out there.

She recognized Evan McCarthy, who'd become a bit of a star in recent years, standing with a group of people he had to be related to. The men shared a similar look, with dark hair and distinctive blue eyes. Julia wondered if any of them was still single and then chastised herself for even having the thought.

"What do I care if they're single?"

"Talking to yourself, darlin'?"

Deacon had snuck up on her, startling her when he spoke. He was close enough that she felt his breath skim over her neck, resulting in an outbreak of goose bumps that irritated her. She didn't want him giving her goose bumps or anything else.

“Didn’t your mother ever tell you it’s not polite to sneak up on people?”

“She probably did, but she told me so many things I did were wrong that I started to ignore her after a while.”

“I’m sure you missed all the important stuff.”

He laughed, and she tried not to notice the way laughter made him even hotter than he already was thanks to the damned dimple that appeared only when he was truly amused.

“You want to dance?”

“With you?”

“Well, yeah, I guess. Unless you have a better offer on the table.”

“I don’t.”

“So yes? You want to dance?”

“Not really.”

He nudged her. “Come on. It’s your sister’s wedding. You should have some fun. If not for your sake, then for hers.”

She didn’t want to dance. She especially didn’t want to dance with another handsome charmer. Been there, done that, had the empty bank account to prove it. But she also didn’t want to be a drag at her sister’s wedding. “Fine.”

He took her hand and gave a gentle tug toward the dance floor. “The excitement and enthusiasm are overwhelming.”

“I’m not going to be good for your ego.”

“Thanks for letting me know so I can prepare my fragile ego for the hits he’s going to take from you.”

“I’m sure he’s not used to difficult women.”

Of course, the DJ chose that moment to slow things down. When the opening notes of “Can’t Help Falling in Love” played, Julia wanted to groan.

Deacon took her into his arms and held her with a respectful distance between them that she appreciated. Most guys would’ve used that opportunity to demonstrate

the size of their attributes. "My ego is used to nice, easy, pliable women who tell him how awesome he is every minute or so," he said, picking up the thread of their conversation.

Julia didn't want to laugh, but the sound gurgled out of her anyway.

"Now we're talking." He grinned down at her, looking far too pleased with himself.

"Where'd you learn to dance?"

"My mom taught us. She danced in high school and college and was on her way to a career as a dancer when she tore her ACL."

"That's so sad. She worked all those years..." Julia swallowed the lump in her throat that appeared out of nowhere and blinked back tears. What the hell was wrong with her that she was trying not to cry for a woman she'd never met?

"Her physical therapist was my dad."

"Really?"

"Uh-huh. She says all the time that injuring her knee was the best thing to ever happen to her because she met him and found her true calling being a wife, a mother and a business owner."

"What was her business?"

"She taught dance on the island for twenty years until she sold her business. It later went defunct. Blaine's wife, Tiffany, started a new studio years later, although she's not teaching very much these days."

"It's really cool that she's able to see how getting hurt turned out to be a good thing."

"She's a big believer in things happening for a reason. Sometimes it takes a while to see the reason, she says, but it's always there."

"What do you think she'd say the reason is for men taking advantage of me?"

“She’d probably tell you the nonsense is leading you to the one you’re meant to be with, and you’ll recognize him as a truly good guy because you’ve seen the worst of mankind.”

“How will I recognize him?”

Deacon seemed to give that significant thought. “You’ll know when you meet someone who treats you right, who respects you and doesn’t ask you for money or other things he has no business asking for.”

The song ended, and the DJ played “Love Shack.” Later on, Owen would perform a set with Evan McCarthy. Julia was looking forward to seeing her brother play. Some of her fondest memories involved Owen and his guitar.

While people flooded back onto the dance floor, Deacon took Julia by the hand and led her outside to the patio that overlooked the beach. He was turning out to be surprisingly good company.

“The thing is,” he said, “you have to be willing to put yourself out there if you’re going to meet that good guy.”

“That might be a problem in light of recent events.”

“Have you reported him to the authorities?”

“What? No, I haven’t reported him.”

“Why not? Are you just going to let him get away with stealing fifteen grand from you?”

“The cops aren’t going to do anything.”

“How do you know that if you haven’t filed a report?”

Julia shook her head. She’d grown up watching people in authority turn a blind eye to what was happening in their home and had lost faith in justice. She was still half-waiting for her father’s guilty plea to be overturned on a technicality that would set him free. “I’d rather not go that route.” The thought of reporting it made her anxiety spike.

“That’s what he’s counting on. You know that, don’t you?”

“Know what?”

“He thinks he knows you so well. Julia would never report me to the cops. She’s not that kind of girl, which makes her the perfect girl to steal from.”

When he put it that way, Julia couldn’t deny the truth of it. “I wouldn’t know the first thing about how to go about reporting him.”

“I know how to do it, and I’d be happy to help you.”

Julia bit her bottom lip and tried to organize her thoughts. “What would it entail?”

“First of all, you’d want to review his social media to prove his mother isn’t sick. Take screenshots of everything he posted around the time he was telling you his mother was desperately ill. Next step would be to document the baby, the house, the setup with the other woman. How did you give him the money?”

“Venmo.”

“That’s awesome. There’s a digital footprint. That helps tremendously—you can prove you gave him the money. Do you have text messages or anything that shows him talking about his mom being sick?”

“I think we talked by text about her having had cancer before, which I now know isn’t true.” It burned her ass that she’d believed him, but he’d been so sincere with her, so caring and considerate. Now she knew he’d been setting her up for a scam.

“You’ve got a solid case against him, Julia. You just need to put it together and pull the trigger. Your local police would probably act on something like this. I know I would have if this had come across my desk when I was on the job. It’s a clear-cut case of fraud.”

“You were a cop?”

“Uh-huh. Ten years in Boston.”

“Oh.” She crossed her arms. “How come you aren’t a cop anymore?”

“I got injured.”

“Did you get shot?”

“Nah, nothing that dramatic. I tore my ACL chasing a perp, and after I had surgery, I didn’t regain full range of motion, so they medically retired me. When you’re a cop on the beat, you have to be able to run fast and climb and jump over stuff. I can’t do that anymore.”

“Just like your mom, you had to change your plans.”

“Yep, but unlike her, I’m still looking for the reason for what happened to me. I loved being a cop. It was my ‘calling,’ if you believe in such things. Since I left the force, I’ve been kind of floundering.”

“I know what that’s like.” At times, Julia felt like she’d been floundering her entire life. Unlike most of her siblings, she’d never found a profession that particularly interested her, so she’d used her organizational skills to fashion a career as an office manager. That, too, had turned to shit when a new boss had arrived to make her life a living hell. “If I file a report, would I get the money back?”

“Maybe, maybe not. It’s hard to say. Depends on whether he still has it.”

“It’s probably long gone.”

“Possibly, but you’d give him some serious heartburn if you filed charges, and you’d put him on notice that he can’t treat people this way and get away with it.”

“Would he get arrested?”

Deacon’s sinfully sexy lips curved into a smile, and his golden-brown eyes glittered with delight. “Yep, and searched, fingerprinted, booked, charged, possibly held overnight and then arraigned. The whole nine yards.”

Julia had to admit that the idea of Mike being arrested and charged for what he’d done brought her a perverse kind of pleasure.

“What do you say? You want me to help you get him in some trouble?”

“Yes, please.”

He cracked up. “So polite.”

"Well, you're offering to do me a favor. The least I can do is be polite."

"I'll trade you a favor for a favor."

Disappointment flooded her. Of course he was just like the others.

"Not that kind of favor," he said, laughing again. "Get your mind out of the gutter. I'm talking about the kind of favor where you have dinner with me in exchange for my professional services. I don't have many friends here, so it's kind of lonely."

She rolled her eyes at him. "I'll have dinner with you, but only if it's not a date."

Deacon considered that, rubbed at the stubble on his chin and gave her a calculating look. "No deal. I want a real date."

She shook her head. "I told you I'm done with all that."

"Forever?"

"Maybe."

"If you take that stance, then he *wins*, Julia. If you deny yourself the chance to be happy with someone else, he wins. Are you going to let him win?"

"It's not just him. It's all of them."

He cocked his head adorably. "You want them all to win?"

"No, I don't want that, but I also don't want to date anyone. Can't we just go as friends?"

"Hmmm, I'll have to think about that."

"Hey, Julia!" Her sister Cindy's voice had Julia turning toward the party. "It's time for more toasts, and Katie is looking for you."

"I'm coming." To Deacon, she said, "I'll see you later?"

"Save another dance for me."

Now that she knew he was interested in dating her, she didn't want to dance with him anymore. He was too tempting, and she was determined to stick with her man diet for the foreseeable future.

CHAPTER 4

She's coming around, Deacon thought as he watched Julia walk inside to tend to her sister. She'd gone from not wanting to talk to him at all to telling him her problems, dancing with him and agreeing to let him help her. He fucking hated bullies and men who preyed on women and children. He'd seen far too much of it as a member of the domestic assault intervention unit while on the job.

The depraved shit that people did to the ones they supposedly loved never ceased to amaze and disgust him. He had no patience for that kind of crap. That's why he'd ended up in a bar fight, defending a woman who'd been nothing more than a casual hookup to him.

What gave a man the right to raise his fists toward a woman? Nothing gave him that right, but too many felt entitled to take whatever they wanted. The guy who'd stolen from Julia would live to regret it. Deacon couldn't wait to help her put together the facts and file a report. He'd help her regardless of whether she ever agreed to go out with him.

Deacon stayed off to the side and out of the wedding fray, but close enough to the action that he could watch Julia do her maid-of-honor speech.

His gaze traveled around the room, settling on his brother Blaine, who was beaming at his pretty wife. She looked at him like Blaine had hung the moon. Next to them were Mac McCarthy and his wife, Maddie, who was Tiffany's sister, and Mac's sister Janey and her husband, Joe Cantrell.

Deacon had kept up with island gossip thanks to his mom, who passed along the latest news during their weekly phone calls. Deacon hadn't had the heart to tell her he didn't care who married who on Gansett. But it gave them something to talk about, so he'd let her tell him. Now he was glad he knew the basics—and he was glad his parents were traveling in Europe this summer and wouldn't be up in his business while he was home.

Big Mac McCarthy hadn't changed a bit since the days when he'd led their Boy Scout troop, and his wife, Linda, was as youthful as ever. You'd never know the two of them had raised a bunch of kids and run several businesses for decades. Deacon had always looked up to Mr. McCarthy and hoped he'd get the chance to say hello before the day was out.

Julia looked adorably uncertain as she stepped into the spotlight. "Katie, you and I go way back."

Seated at the head table, Katie laughed while Shane kept a protective arm around her.

"I can't imagine life without my twin sister, my best friend from the minute we were born. You're one of the best people I know, and no one deserves more than you do to be happy."

Deacon wanted to stop her and tell her she deserved to be happy, too, but he kept his mouth shut so he wouldn't cause a scene at her sister's wedding.

"We've been through almost everything together, good and bad. Watching you get married feels like the end of an era in a way. It's the end of our era and the start of your life with Shane."

His heart broke for her. She was trying so hard to be strong about her twin moving on without her, but he felt her sadness as if it were his own.

Julia cleared her throat and sent a teary-eyed smile in the direction of her sister and new brother-in-law. "Please join me in raising your glasses to Katie and Shane. May you enjoy a long and happy life together."

"My kids have been through so much."

Deacon hadn't seen Julia's mother approach him, so her softly spoken comment took him by surprise.

"This is terribly difficult for Julia, seeing Owen and Katie settling down. The three of them... They were always a team, and now she must be feeling like she's been left behind."

Deacon didn't say anything, because he wanted her to keep talking and providing insight into what made Julia tick. Why he cared about what made her tick was something he could try to figure out later.

"She's struggled to find her way."

He already knew that much just from the short time he'd known her.

Her mom looked up at Deacon. "You must be wondering why I'm telling you these things."

"Maybe a little."

"I asked around about you. I found out you're Blaine's brother."

"That's right."

"He's one of the finest men I've ever met."

Deacon had to force himself not to roll his eyes. "That's nice to hear."

"He was there for me during the lowest moment of my life. He'll always have a special place in my heart." She placed her hand on Deacon's arm. "If you're anything like him, you could be so good for my Julia."

Whoa...

"I'm sorry. I know it's wildly inappropriate for me to intervene like this, but I figured you wouldn't mind after you kidnapped her and then danced with her."

"It doesn't count as a kidnapping if the alleged victim goes willingly with her captor."

She laughed. "I take it you're a police officer, too?"

"Former. Now I'm a harbor master."

"I don't mean to be a pushy matchmaking mother, and if you knew me at all, you'd know how out of character it is for me to be having this conversation with you. But Julia... I worry so much about her. She tries to show the world how tough she is, but on the inside... Inside, she hurts."

Deacon had already figured out that much for himself. "She's a beautiful woman." Her mother was, too. She was an older version of Katie and their other sister, whose name he didn't know yet. Julia must look like her father.

"She is, and that's actually been a problem for her. People see her beautiful exterior and think they know what kind of person she is. They have no idea how she's struggled or what she's been through."

Listening to her mother talk made Deacon want to know everything there was to know about Julia—the good, the bad, the ugly. He could honestly say he'd never wanted to know everything about any other woman before. That level of involvement had never interested him. Only a few days ago, he'd been telling Blaine how the idea of being committed to one woman forever was not for him.

If that one woman was someone like Julia, however... She was the kind of woman a man changed his plans for.

"I'm sorry," Sarah said with a nervous laugh. "Weddings make me sappy, and clearly, champagne makes me chatty. I don't mean to make you uncomfortable."

"You haven't. Not at all."

She glanced at Julia at the head table and then at him. "Deacon, I'd like to invite you to the brunch we're having

tomorrow at the Sand & Surf at ten in the morning, if you're available."

"I'd love to come. Thank you." Julia probably wouldn't want him there, which was all the more reason to go.

Her mother patted his arm. "I'm so glad we had a chance to talk."

"I am, too. It's nice to meet you, ma'am."

"Please, call me Sarah."

"Thank you, Sarah." He felt like she'd trusted him with something precious, and he was determined to treat it with the respect it deserved.

"I'll see you in the morning," Sarah said as she left him.

"See you then."

Julia had touched him with her sweetness, her sadness, her vulnerability and her beauty. He could only hope she'd give him the chance to show her that not all men were assholes. Some of them could be trusted. *He* could be trusted. It should've terrified him that he was having such thoughts only hours after meeting her. But after hearing what she'd been through, he wanted to show her something better.

She looked over at him, and when her gaze connected with his, she offered a small smile that filled him with an unreasonable feeling of hope.

With her around to keep things interesting, spending the summer on Gansett Island didn't seem quite so dreadful.

KEVIN WAS LOSING HIS MIND ONE VICIOUS CONTRACTION AT A time. He'd been through this twice before, but that was nearly thirty years ago. He didn't remember it being this difficult for his former wife.

Chelsea was truly suffering and had resisted Victoria's suggestion that she have an epidural before it was too late. She was determined to have a completely natural birth, but

the longer this went on, the more convinced Kevin was that she needed to do something to take the edge off the pain.

"Sweetheart," he said between contractions as he bathed her face with a cool cloth. "Let them give you something."

She shook her head. "Not good for the baby."

"Chels... They wouldn't give you anything that would harm the baby. And I'd never suggest you try it if I wasn't totally sure it was safe."

Tears rolled down cheeks that were red from exertion. "Are you sure?"

"I'm positive. Everything will be fine, and you'll be so much more comfortable."

"Okay."

He leaned over the bed rail to kiss her. "I'll get Victoria." Kevin moved quickly so he wouldn't have to leave Chelsea alone any longer than necessary. He found Victoria at the desk in the hallway. "Chelsea would like to have the epidural."

"We'll be right in."

"Thank you."

"Take a breath, Kevin. She's doing great. Most of our first-time moms take a long time to get through transition."

Her assurances helped to settle him somewhat, but he wouldn't breathe normally until their baby had arrived and both mom and baby were safe.

Riley and Finn joined him in the hallway.

"How's it going, Dad?" Riley asked.

"She's having a tough time, but Vic says it's normal."

"Totally normal," Victoria said as she went by them on her way to Chelsea's room.

"Anything we can do for you guys?" Finn asked.

"Not that I can think of. You don't have to stick around."

"Of course we're sticking around," Riley said. "Where else would we be when our baby brother or sister is about to be born?"

Their support had Kevin blinking back tears. "Thank you." He hugged each of his sons before returning to Chelsea's room.

Victoria and David had her sitting up for the epidural.

Chelsea looked up at him, her eyes wild with panic.

"I'm here, love." He took her hands and sat next to her bed, careful not to jostle her. "Hold on to me."

"A little pinch," Victoria said.

Chelsea winced and grasped his hands tightly.

"All done," David said a minute later. "You should start to feel much better almost right away."

They helped to get her settled back in bed and adjusted the monitor that was wrapped around her belly.

"You'll be ready to push before too much longer," Vic said. "Try to get some rest while you can."

When they were alone, Kevin kissed the back of Chelsea's hand. "I wish I could do this for you, sweetheart."

Her soft laughter had him looking up at her. "If men had the babies, the population would be extinct."

He was relieved she was able to joke again, even if it was at his expense. "Very true."

"It'll be worth all the pain when the baby is here. I can't wait to meet him—or her."

"Neither can I."

"Thank you for this, Kev. I know it's not what you had planned for this next chapter of your life."

"Plans change. I'm as excited as you are to welcome our little one. And the boys are, too. They're both here. They said they wouldn't be anywhere else when their baby sibling was about to be born."

"That's so sweet of them."

"They're going to be awesome big brothers. They'll want to spoil him or her rotten."

"And we'll let them."

"Of course we will."

Chelsea's eyes closed, and while she napped, Kevin kept a close watch on the monitor that recorded each contraction as it happened. He noticed when they started coming closer together. It'd been decades since his OB/GYN rotation in med school, but he remembered enough to know that meant it was almost time to push.

Victoria came in and checked Chelsea again before declaring it go time. She went to get David, and the two of them hustled around the room, making preparations for the delivery.

Kevin focused on staying calm so he could help keep Chelsea relaxed and in the zone for the final stage of labor. The next hour passed in a blur of pushing, resting, tears, excitement, anxiety, hope and finally, at the end of Chelsea's heroic effort, a seven-pound, five-ounce baby girl.

They had a *daughter*.

Kevin couldn't contain his tears at the first sight of her adorable little face, her tightly fisted hands and long legs that immediately had him thinking of Chelsea's long legs. He crawled onto the bed with Chelsea, who held the baby against her chest as she gazed up at Kevin.

"We did it."

"You did it. You were incredible. She's absolutely beautiful, just like her mother."

"She's got your blue eyes."

"For now. Sometimes they change."

"They're the same shape as yours."

"Should I go get the boys?"

"Yes, please do."

Kevin kissed her and the top of the baby's head. "I'll be right back." He went out to the waiting room. "Riley, Finn... Would you like to meet your baby sister?"

They jumped up and came over to hug him.

"Congratulations, Dad," Finn said.

"We have a *sister*," Riley said. "Holy crap."

"Come meet her." Kevin led them back to the room, where they stood on either side of Chelsea's bed.

"What's her name?" Finn asked as he gently caressed the baby's light dusting of blonde hair.

Kevin looked to Chelsea to share the name they'd chosen.

"Meet Summer Rose McCarthy."

"Summer," Riley said. "I love that. It's the best time of year."

"That's what we thought, too." Kevin had loved the name from the first time Chelsea suggested it to him. It conjured up days at the beach, warm ocean breezes and long nights under a star-filled sky.

Surrounded by the four people he loved the most in the world, Kevin could finally exhale. Everything was all right. The baby was here, she was beautiful, and Chelsea... He'd always known she was a goddess, but after watching her give birth to their daughter, he loved her even more than he had before.

CHAPTER 5

Julia slept fitfully, infuriated by strange dreams about Deacon Taylor, of all people. Why in the hell was she dreaming about a man she'd known for all of one day? Granted, it had been a rather awesome day, which she hadn't expected when she'd arrived for Katie's wedding. She'd anticipated another difficult, sad, emotional day, like Owen's wedding had been for her. Yesterday had been all those things until Deacon showed up.

He'd been surprisingly... nice and insightful. In addition, he was a great dancer, a fun companion and a gentleman. At the end of the evening, he'd walked her back to the Surf and left her at the front stairs with a hug and thanks for a fun time.

As she'd gone inside, aware of him watching her, she'd felt strangely let down, which was ridiculous. She wanted nothing from him or any other man. So what possible reason could she have for feeling deflated by the way their awesome day together had ended? She'd told him she was on a man diet, a *dick diet*, for crying out loud. She cringed when she recalled telling him that. What did she think was going to happen after he had that information?

And what exactly had she hoped for?

“Ugh,” she said in a growl that thankfully only she could hear. She was so frustrated by everything lately. And now she had to get up after sleeping like shit, pull herself together and pretend to be fine in front of her family for one more event before the wedding weekend was finally over.

She’d perfected the fine art of pretending to be okay so they wouldn’t be up in her business. That’d been easier since Katie moved to Gansett. Without her nurse sister watching over her, Julia had been able to relax somewhat. Enough to let some old bad habits back into her life.

She had that under control.

Mostly.

This weekend had been a test, but she was determined to get through brunch and then figure out her next move.

She sat up and groaned. Her head hurt from too much champagne and not enough food. The story of her life. When her emotions were in an uproar, she found it all but impossible to eat. As her emotions had spent years in an uproar while she was growing up with an abusive, domineering father, she’d worked her way into anorexia by the time she was in middle school. She’d graduated to bulimia in high school. Even after Katie had sounded the alarm and gotten her into treatment—twice—followed by years of intensive therapy, the old fiends still reared their ugly heads often enough to remind her she had control over nothing.

Stress, anxiety and depression exacerbated her disorders, and she’d been suffering all three lately. As a result, eating had been a chore, and she’d lost weight she didn’t have to lose. She had to be careful until Katie left on her honeymoon. Her twin knew the signs of trouble in Julia better than anyone and was always vigilant when they were together. Julia hadn’t told her sister the latest about what Mike had done to her. The last thing Katie needed was her

maid of honor showing up to her wedding dragging a suitcase full of drama.

There'd been a time when Julia's problems had been Katie's and vice versa. Although Katie had fewer problems than Julia, or so it seemed. All the Lawry kids walked around with emotional scars from their tumultuous childhood. Some were better at hiding them than others. Katie had coped by never dating—at all—until she met Shane. Julia had taken the exact opposite path, and look at where that had gotten her.

Lonely, broke and basically homeless.

Her stomach grumbled at the same instant a wave of nausea hit. That happened far too often. She'd feel hungry and nauseated at the same time. Doctors had told her over and over to feed the nausea, but that was so much easier said than done when a lump the size of a grapefruit basically lived in her throat during times of distress.

Most of her life had been a time of distress, thus the eating issues.

Julia got up, showered, washed and dried her hair and brushed her teeth. She studied her reflection in the mirror with the usual feelings of inadequacy. Her eyes were too close together, her nose too prominent, her cheeks sunken. All she saw were flaws. Others told her she was beautiful. She didn't see it. She'd never been able to see what they saw in her.

She put her long dark hair up in a bun and got dressed in a lightweight summer dress since the brunch was being held on the hotel's deck. The forecast was for a warm, sunny day.

A knock sounded at her door, and Julia went to answer it. As usual, the sight of her beloved grandmother, Adele, raised Julia's spirits. Adele and her husband, Russ, had been a lifeline to Julia and her siblings. She hugged her grandmother.

"Good morning, my love. I hope you slept well."

Julia tried to respond, but she couldn't get the words out as her emotions overtook her. Being around her grandmother often had that effect on her.

"Julia, honey, what's wrong?" Adele released her and stepped into the room, closing the door.

"Everything is wrong. Every single thing."

She guided Julia to sit with her on the unmade bed.

"Talk to me."

Julia was too ashamed of what'd happened with Mike to tell even her grandmother about it. "Things in Texas are a mess."

Thankfully, she didn't ask for specifics. "So stay here for a while. Spend the summer in your favorite place."

"I honestly don't have a choice. I lost my job, I'm broke and all but homeless since I didn't have the money to renew my lease."

"You'll never be homeless as long as I'm around. Why didn't you call me? I would've sent you the money."

"You're the best, Gram, but I'm not taking your money."

"Why not? I gave your brother a hotel. The rest of you are our heirs. Why wouldn't I take care of you now rather than after I'm gone? Your mother has come into a fortune through Charlie, and they'd happily give you whatever you needed." The state had given Charlie half a million dollars for each of the fourteen years he'd spent unjustly imprisoned. "You have a lot of people who love you and would do anything for you."

"I appreciate that, but I'm not taking charity from you or Mom or anyone else. I'll figure it out. I didn't tell you this because I wanted you to fix it."

"You've always been my sweet, stubborn girl." Adele's pretty, lined face lit up with a smile. "I admire that about you. You've been so fiercely independent from the time you were a little one. No one could tell our Julia what to do or think. She had her own ideas about everything." Adele put

her arm around Julia. "I've always wished that you could see what I see when I look at you."

Julia leaned her head on Adele's shoulder. She liked the way she looked to her grandmother.

"Spend the summer here with us. We'll make everything that's wrong better."

"You always do."

"That's what grandmothers are for."

"I need a job. You know of anyone who's hiring?"

"I heard about something just yesterday at bridge that might be perfect for you. Let me make a phone call and see if it's still available."

"Thanks, Gram."

"My pleasure, love. I know that sometimes it takes more than a summer on Gansett to fix what ails you, but a couple of months in your favorite place is a good place to start."

"Yes, it sure is."

DEACON SHAVED AND TRIED TO FIND A SHIRT NICE ENOUGH FOR the occasion so he wouldn't embarrass Julia—or Sarah, who'd been kind enough to invite him. As he rifled through the clothes he'd thrown into a bag while Blaine had waited impatiently for him to pack what he needed for the summer in exile, he seethed all over again at the memory of his older brother standing over him, telling him what was going to happen.

"You're coming home to Gansett with me for the summer," Blaine had said, "and that's the end of it. Otherwise, I'm going to let them charge you with assault."

Blaine hadn't wanted to hear the reason for the fight. After he got the call that his younger brother was in trouble, Blaine hadn't heard anything but the sound of his own voice. Deacon had been a bit of a troublemaker as a kid, getting caught drinking, smoking pot, doing what kids

did when they were trapped on an island with nowhere to go and nothing to do. Because their father had worked on the mainland during the week and their mother had younger kids to care for, Blaine had responded to the calls when Deacon screwed up.

Once, while still in high school, Deacon had been caught screwing the mayor's daughter out at the bluffs. They were both sixteen at the time, and that might've blown up into a nightmare if it hadn't been for Blaine agreeing to personally ensure that Deacon would never go near the girl again. He'd liked that girl a lot and had resented Blaine for years for making such a promise on his behalf.

Every time he got Deacon out of one of his scrapes, good old Blaine had acted like Deacon had robbed a bank or committed murder. However, putting up with his sanctimonious brother had been far preferable to the wrath of his parents. For all his faults—and he had many faults—Blaine had never ratted Deacon out to their parents. He'd cleaned up Deacon's messes and kept his secrets.

After the bar fight, Deacon had told the local cops he was retired from the job in Boston, which had gotten him a cell with no one else in it. During the long night he'd spent alone in that cell, he'd debated whether he should tell them that his brother was the police chief on Gansett Island. When Deacon heard he might be looking at a felony charge, he'd played the brother card.

Blaine had come in loaded for bear, as their father used to say, agreeing to remove Deacon from the area for the time being and to personally see to it that he stayed out of trouble. It had taken about four minutes for Deacon to regret calling him. As he'd followed Blaine's truck to the ferry landing on his motorcycle, he'd had to resist the urge to turn the bike and head west, away from everything and everyone.

Deacon pulled a rumpled light blue dress shirt from the bag, smelled it to determine if it was clean—it was—and

held it up for inspection. No question it had to be ironed before he could wear it to brunch.

Shit.

Moving to the apartment door, he looked out to see if Blaine's police department SUV was gone. Seeing that it was, he went down the stairs and across the driveway to knock on the back door of his brother's home.

Tiffany came to the door with baby Addie on her hip. "Hey, Deacon. What's up?"

"I wondered if I could borrow your iron."

"Of course. Come in." Tiffany had her dark hair up in a bun on top of her head and wore a tank top with yoga pants. His brother's wife was a beautiful woman. "The iron is in the laundry room off the kitchen. Or I'd be happy to do it for you if you wouldn't mind watching Addie."

"I couldn't ask you to do that."

"You didn't, and I don't mind."

Deacon eyed the baby warily. "Will she mind hanging with her uncle Deacon?"

"She'll love it." Tiffany handed over the baby and took the shirt from him. "Did you sleep in this thing?"

He laughed as he tried to figure out how best to hold the squirming baby. "Despite how it might seem, I didn't actually sleep in it."

"You're in luck. I've got a good iron."

"Excellent." He looked down at the baby, who watched him with a serious expression, as if she wasn't sure what to make of this man who looked a little like Daddy. A much *younger* version of Daddy.

While Tiffany got out the ironing board, Deacon stood awkwardly in the doorway to the laundry room. "What's up, Addie?"

"You know she can't talk yet, right?"

"Duh, of course I do." He had no idea when babies started talking.

Tiffany laughed, which meant she knew he was full of shit.

Deacon offered a sheepish grin and a shrug. "I think it's awesome that you named her after our grandmother. She's the best."

"I absolutely love the name Adeline, and I love your grandmother. She's a firecracker."

"Yes, she is." She lived in Connecticut in a senior community that kept her busy and entertained. Deacon had heard rumors of a "boyfriend," but thankfully she didn't bring that up during their weekly chats.

Tiffany got busy ironing his shirt with a ruthless efficiency that impressed him.

"You're good at that."

"I iron Blaine's uniform shirts for him."

"He's a lucky man."

When she smiled, her whole face softened. "We're both lucky. He and my girls are the best thing to ever happen to me."

"Huh, you really feel that way about boring old stick-up-his-ass Blaine? My brother?"

She laughed again. "I really do, and PS, he's the farthest thing from boring."

Deacon responded with a barfing sound that made Addie laugh, so he did it again and again when he kept getting the same reaction from her. Making his baby niece laugh, he found, was a rather delightful way to pass the time.

"What the fuck are you doing in my house?"

Deacon rolled his eyes at Tiffany and turned to face his surly jackass brother. "I came to borrow an iron."

Blaine took Addie from him, which hurt Deacon's feelings, not that he'd let on to Blaine.

"Then why is my wife ironing for you?"

"Knock it off, Blaine. I offered to do it."

Deacon wanted to kiss Tiffany for coming to his defense, but he had a feeling that would earn him a knife through

the heart, so he kept his appreciation—and his lips—to himself.

“I’m happy to have the chance to get to know my brother-in-law,” Tiffany added with a pointed look for her husband. She finished the shirt in half the time it would’ve taken Deacon and tugged it off the ironing board to give it a thorough inspection before handing it back to him.

“Thank you so much for this.”

“Any time.”

“No,” Blaine said, “not any time.”

“Don’t mind him.” Tiffany put her hand on Deacon’s arm. “You’re welcome here *any* time, and you don’t have to knock.”

“Yes, he does have to knock.”

Deacon ignored his brother and smiled at Tiffany, who was his new best friend. “Thanks a million.”

“Hope you have fun wherever you’re going.”

“I was invited to the brunch the Lawry and McCarthy families are having at the Surf.”

“Who invited you to that?” Blaine asked.

Deacon wanted to tell him to fuck off and that it was none of his business, but he took the diplomatic approach instead. “Mrs. Lawry.”

“How do you know her?”

“I met her at the wedding.”

Blaine eyed him with suspicion that Deacon should’ve been used to by then. “And she suddenly asked you to come to a family thing?”

“Yep.” He made a face at Addie that had her cracking up again. Her laughter was his new favorite sound.

“What’s up with that?”

“It may come as a shock to you, but I’m a rather nice guy. People tend to like me, present company excluded, of course.”

“I like you,” Tiffany said. “And Addie does, too.”

He winked at Tiffany. "I like you, too. I can already tell you're much too good for my brother."

The low growl from Blaine made Deacon's day, and it was only nine thirty. "Have a good one, everyone."

"Don't be late for work on Monday."

Blaine had wanted him to start right away, but it had taken a few extra days to transfer his license from Massachusetts to Rhode Island, which had postponed his start date. "I wouldn't dare be late for my first day. I've heard the boss is a stickler for punctuality."

Blaine muttered something under his breath, but Deacon didn't hear it and didn't care enough to ask him to repeat it. He headed for the back door with his ironed shirt in hand, a new friend in his lovely sister-in-law and a baby niece he couldn't wait to see again.

CHAPTER 6

“What the hell is wrong with you?” Tiffany asked her husband the second Deacon was through the screen door that led to their back deck.

“Why was he in our house when I wasn’t here?”

“Are you seriously implying that you have something to worry about? That the minute your back is turned, I’d go running into the arms of your brother?”

“I’m not worried about you. It’s him I don’t trust.”

“News flash—it takes two to tango, and neither of us is interested. He’s my *brother-in-law*, for crying out loud. He asked to borrow an iron. I offered to do it for him. He was entertaining Addie. Unless you’re spoiling for a really big fight, stop making it into something it wasn’t.”

She took Addie from him and headed for the stairs to change the baby and put her down for her morning nap. Sometimes she thought baby Addie understood everything that went on around her. Addie gazed up at her mother with wise eyes and a furrowed brow, feeding off Tiffany’s annoyance.

How could Blaine even hint at such a thing? Deacon was his *brother*. Why did Blaine have to be so intense when it came to him? He seemed like a nice enough guy, and he’d been nothing but polite and respectful toward her and Addie.

"Your daddy is in bad need of an attitude adjustment." Tiffany picked Addie up off the changing table and snuggled her for a few minutes before putting her in her crib with a light blanket over her. As always, the baby popped her thumb into her mouth and rolled onto her side, as ready for her nap as her mommy was. Ashleigh had fought the naps, but Addie was a big fan.

When she was certain the baby was settled, Tiffany left the room, closing the door behind her. She had monitors strategically positioned around the house so she'd hear her if she woke early. Tiffany went into her own room and stopped short at the sight of Blaine stretched out on their bed, hands behind his head, the picture of relaxation at a time of year when he almost never fully relaxed.

She eyed him suspiciously. "What're you doing?"

"Taking a break. Care to join me?"

"No, I'm mad at you."

He propped himself up on an elbow and gave her an imploring look. "Please?"

Tiffany found him irresistible, even when she was mad at him. She sat on the bed and wrapped her arms around her legs. "I'm here."

"Not close enough."

"As close as I'm getting until you explain to me what that was about downstairs." The familiar scents of sandalwood and citrus coming from him would normally have her snuggling up to him. Not today.

"He irritates me."

"Okay, but what's that got to do with you basically accusing me of being inappropriate with your brother?"

"I didn't do that."

"Ah, yes, you certainly did."

"Well, that wasn't my intention. My ire was directed at him, not you."

"And why is that? You invited him to stay with us. Did you expect him to never venture across the yard? He has

nieces here that he'd like to get to know. Addie took to him immediately."

Blaine scowled at that news.

"If you didn't want him here, why'd you invite him to stay in the apartment?"

"I didn't exactly invite him."

"Huh?"

"So when I had to go to the mainland last week?"

"What about it?"

"It was because he'd gotten arrested after a bar fight. I made a deal with the local chief not to press assault charges against him if I made him disappear for the time being. That's why he's here—and trust me, he doesn't want to be here."

"Why didn't you tell me that when it happened?"

"Because I didn't want you to know my brother is a fuckup before you even met him. If I had a dollar for every scrape I got him out of when we were kids, I'd never have to work again. I'd sort of hoped those days were behind us."

"I thought he was a cop, too?"

"He was. In Boston for ten years. He was medically retired after he blew out his knee on the job."

"If he's such a fuckup, how did he keep that job for so long?"

"Like I said, I thought he'd finally grown up. Clearly, I thought wrong." He reached across the space between them. "Are you going to forgive me?"

"Not yet. Did you ask him what the fight in the bar was about?"

"Does it matter? He got himself arrested and run out of town."

"Yes, it matters. Why would he get into a fight over nothing?"

"It was over a woman, or so he said. I don't want to talk about him anymore. Is Ashleigh still at Maddie's?"

"Yes, but I'm not done talking about him or what you implied downstairs. I understand that your brother irritates you for whatever reason, but that's no excuse for acting like a jackass when you came home to find him here."

"I'm sorry."

"Are you really, or are you just horny?"

"Can't I be both?"

"I'm hurt that you'd suggest I'd be unfaithful to you."

"I'm very sorry I hurt your feelings. I know you'd never do that."

"I wouldn't. Not ever. Especially with your brother, who I only just met. Just because I sell frisky stuff at my store doesn't mean—"

He kissed her deeply, thoroughly. "I'm profoundly sorry, baby. It was shitty for me to even hint at such a thing."

"You owe your brother an apology, too."

His nose wrinkled. "No, I don't."

"Yes, you do. And until you apologize to him, we're shut down for business."

"By shut down, you mean..."

She got right in his face, her nose touching his. "No sex until you apologize to him—and you'd better mean it, because I'm going to ask him." When she started to get up, he stopped her with his hand on her arm in a light grip.

"By no sex, you mean..."

"No. Sex. Of. Any. Kind. Until. You. Apologize. To. Deacon. Am I clear?"

Blaine moaned and fell back on the bed. "I can't believe you're doing this to me."

"You're the one who started it by making absurd accusations. Once you clean up your mess and do a *good* job of it, I'll consider reopening for business. Until then, your hand can be your new best friend."

He groaned dramatically, and Tiffany had to bite her lip so she wouldn't laugh at his pathetic performance.

She pulled her arm free and got up to spread her yoga mat on the floor to get her workout in while Addie was asleep. If she put on one hell of a performance for her horny husband, well, he had only himself to blame for her performance—and the large bulge in his shorts.

JULIA MADE HERSELF PRESENTABLE FOR THE BRUNCH, DETERMINED to get through the last of the family obligations before she'd be free to figure out her own shit. Another meal to suffer through while her stomach was so agitated that eating would be a chore. Anxiety was a bitch on a good day, and she hadn't had many good days since Mike had cleaned out her bank account and broken her heart.

Hopefully, her insightful family members wouldn't be monitoring too closely what she ate—or didn't eat. Ever since she'd first landed in the hospital, her struggles with food and eating had become a family matter, when she'd have preferred to keep her problems private. When they were together, she felt like everyone was always keeping tabs on her, which meant forcing herself to eat, even when she had no desire whatsoever to do so.

She'd learned to give them just enough to keep them off her back. Her food issues were nowhere near as severe as they'd once been, but during times of extreme stress, the old issues came roaring back to remind her she was powerless against them.

Julia was the last one to join the party on the deck, and her mom greeted her with a hug.

"How'd you sleep?"

Awful. "Great. You?"

"I was awake half the night."

She looked amazing to say she didn't get much sleep. In fact, Julia didn't think she'd ever seen her mother looking prettier than she did today, in a flowing white summer

dress that offset her deep tan. Her chin-length blonde hair curled at the ends, and her makeup made her blue eyes pop. "How come?"

"Have a seat, and I'll tell you."

Julia slid into one of two remaining seats and greeted her siblings, including Katie, who sat with Shane across from her. Charlie's stepdaughter, Stephanie, was also there with her husband, Grant McCarthy. Julia was about to ask Owen if he knew what was up with their mother when Deacon came up the stairs to the deck, wearing a pressed light blue dress shirt and khaki shorts. For a moment, she was struck dumb by the sight of his handsome face.

And then he smiled.

Ah, that damned dimple is so sexy.

"Deacon," Sarah said. "I'm so glad you could join us. Have a seat next to Julia."

What the hell was her mother up to?

Deacon sat and leaned in to whisper to Julia, "Morning."

"Hi."

"Your mom invited me. Hope it's okay."

"Sure. Why wouldn't it be?"

"Now that you're all here," Sarah said, reaching for Charlie's hand, "Charlie and I have a very special announcement to make." She glanced at Charlie, who looked at her with such a fierce kind of love that Julia was actually a little jealous, which immediately made her feel small and petty. "We're going to be married this morning while you're all here!"

Sarah's announcement was met with applause, excitement, tears and an outpouring of love from Sarah's seven children and Charlie's stepdaughter.

"If Owen and Stephanie wouldn't mind joining us up here," Charlie said gruffly, his voice wavering with emotion he couldn't begin to hide.

Shane's father, Frank McCarthy, a retired Superior Court judge who'd also married Katie and Shane, came

onto the deck to do the honors for Sarah and Charlie.

Sarah kissed Charlie on the cheek. "Be right back."

"Hurry."

Sarah went into the hotel and reemerged a few minutes later, escorted by her parents, Russ and Adele, who were beaming with happiness. What it must mean to them to see their only child finally settled with a man who loved and respected her the way Charlie did.

Julia watched the proceedings with a feeling of detachment even as her heart swelled with happiness for her mother.

Sarah held out a hand to Owen, and Charlie did the same to Stephanie, who was sobbing. He hugged her, whispered something in her ear that made her laugh and then hugged her some more.

Their story had touched Julia deeply when she first heard it, and as she watched them together now, their deep bond was obvious.

Next to them, Owen stood with his arm around Sarah, the two of them survivors of the hell Julia's father had put them all through. Without Owen and their mom, the rest of them wouldn't have gotten through it intact. Or as intact as anyone could be after what they'd endured.

Julia glanced toward her youngest brother, Jeff, who'd attempted suicide while still living at home. Their grandparents had intervened and moved with him to Florida to get him into intense therapy that had helped to put his life back together. He and the other Lawrys were all smiles and tears as they watched their mom exchange vows with Charlie.

When they had recited traditional vows, Frank turned to Sarah. "You and Charlie have indicated that you each have something you'd like to share. Would you like to go first?"

Sarah nodded and took a deep breath. Happiness radiated from every part of her, and Julia realized she had never seen her mother truly happy before now.

"I swore I wouldn't cry today, because this day isn't about tears. It's about hope and second chances and love like I never knew existed until I met you, Charlie. For so many years, I lived without the love and joy and hope that you give me every minute of every day. I'm so thankful we found each other on this tiny island in the middle of the ocean. There's nowhere else I want to be for the rest of my life than wherever you are. I love you so much."

Charlie released his hold on Sarah's left hand only long enough to wipe tears from his face. "You certainly know how to get to me," he said. "You have from the start, with your lovely blue eyes that saw through to the heart of me. The best thing I ever did was come to work at the hotel during the renovations, where I met Owen's beautiful mom and found my happy beginning. I don't like to call it a happy ending, because today is just the start for us. I can't wait for everything that comes next with you, your children, your parents, my daughter, our family. There is nothing you could want or need that I wouldn't find a way to get for you. All you have to do is ask, and it's yours. I'm yours."

By then, everyone was wiping up tears, even Julia, who was unreasonably moved by their heartfelt words. Would anyone ever look at her the way Charlie was looking at her mom? Across the table, Shane had his arm around Katie, who leaned into him. What might it be like to have someone she could truly count on to have her back? Would she ever meet anyone she could trust the way her mom trusted Charlie or Owen trusted Laura or Katie trusted Shane?

She'd looked high and low, and all she'd found were the dregs. Were there any good guys left out there for her to find?

Deacon chose that moment to lean in, his arm on the chair behind her. "Are you okay?" He kept his voice down so only she could hear him.

She shot him a look, still wondering why her mother had invited him. He'd been a stranger to both of them yesterday. "I'm fine."

He studied her intently, as if he could tell just by looking at her that she was lying. She wasn't fine, and she couldn't actually remember the last time she'd been fine. Had she ever been? The thought sent her mind spiraling through memories that were better left in the past where they belonged.

Her mom and Charlie exchanged rings, and then Frank declared them husband and wife. "Charlie, you may kiss your bride."

Charlie wrapped his arms around Sarah and looked at her for a long, intense moment before he kissed her gently but with so much feeling that it brought new tears to Julia's eyes. She stood abruptly, and her chair fell over, making a loud clatter as it landed on the deck. When everyone was supposed to be looking at her mom and Charlie, they were looking at her, once again wondering what was wrong with Julia.

Everything was wrong.

"I'm sorry. Excuse me." She had to get out of there before she broke down in front of her entire family. The last thing in the world she wanted was their full attention. That belonged to her mom and Charlie today, not her.

Julia went down to the street and walked a short distance to the stone breakwater that made up the northern end of New Harbor. Choosing her steps carefully, Julia made her way out to the end where she sat, removed her sandals and let her feet hang low enough to be splashed by waves breaking gently over the huge stones.

When she was a kid visiting her grandparents and needed to get away from the crowd, she'd come out here to sit and think and breathe. The first time she'd done it, they'd gone into a panic looking for her, and when her grandfather found her at the end of the breakwater, he'd

told her to please let him know the next time she needed a break so her grandmother wouldn't be worried. She'd told him every time after that, and he'd always understood and supported her need for solitude.

Thank God for the two of them. Julia could still close her eyes and go right back to how dreadful it had felt to return to the reality of their hellish life at home after those blissful summers. She could easily recall the painful desire to tell her grandparents the truth about life with their father, despite the dreadful consequences he'd promised to anyone who "told tales out of school."

She could remember the way her stomach would all but seize up when it was time to leave Gansett, making it impossible to eat for days. Her issues with food started during those chaotic years, when she'd had no control over anything in her life, least of all the violent, unpredictable outbursts that were so much a part of their childhood. It'd been the worst for her, Katie and Owen as the eldest three. Their father had directed most of his rage at them and their mother, but the others had suffered right along with them. John stuttered until he was twenty, and it suddenly disappeared. Cindy had awful headaches, Josh had turned to booze and Jeff to drugs before he'd nearly succeeded in ending his own life.

For Julia, the pain had fueled eating disorders as well as her almost pathological need for attention from men, which she'd mistakenly thought would bring her solace. It had done the exact opposite.

Julia picked up a handful of stones and threw them one at a time into the sea below, watching them disappear beneath the surface. She'd once sat in this very spot, the night before they were due to return home for another endless school year, and contemplated whether it would be easier to slip beneath the surface of the water and never come back up. In that moment, slipping beneath the sea had been preferable to going home to her father.

"Your grandfather told me I might find you out here."

Julia looked up at Deacon, shocked to see him standing there.

"May I join you?"

She shrugged. "It's not my jetty."

He sat next to her on the same massive rock. "I'd forgotten how beautiful this island can be."

"How could you forget that?"

"I've been gone a long time."

"Didn't you come home to visit your family?"

"Not very often. Mostly, they came to see me when I lived in Boston."

"You aren't close to them?"

"Not really. I made a point to talk to my mom and grandmother every week, but other than that, not so much."

Julia couldn't imagine life without the close bond she'd always shared with her brothers and sisters. It was how they'd survived. "Why?"

"I don't know, really. We've just never been particularly tight. My sister is the oldest, then Blaine and then me. Our other brother and sister are much younger than the rest of us. I was long gone by the time they hit high school."

"Where do they live now?"

"My older sister is married with two kids and living in Connecticut. You know Blaine's story. My younger brother just graduated from college in Boston and my younger sister lives in Newport."

"Funny how we both come from big families."

"I know, right?"

For a long time, they stared out at the captivating ocean vista, the sight of which never got old to Julia. "When we spent summers here, I would curl up on the window seat in my room and stare at the ocean for hours. My gram knew how much I loved that seat, so she always gave me and

Katie the same room." Julia had no doubt Adele had ensured she'd gotten their old room this weekend.

"You love it here."

"I really do."

"Funny how I hated living here when I was a kid."

"What? Why? How could anyone hate it here?"

"It was so *confining*. We couldn't go anywhere or do anything but what was on the island. I left the day I turned eighteen, and I've only been back a handful of times since. It's just not my scene."

"So why are you here?"

"That's kind of a long story, and you need to get back to your mom's wedding before she thinks you're upset that she married Charlie."

"I'm not. He seems great, and he's clearly crazy about her."

"Then what're you doing out here when the rest of your family is celebrating?"

"I needed a break."

He nudged her shoulder playfully. "From what?"

"The outbreak of happiness in my family. It's making me feel like I have poison ivy all over me." She rubbed her arms. "I can't take it."

Deacon laughed—hard.

"It's not funny!"

"Yeah, it kinda is." He stood and brushed off his shorts.

"Let's walk back before your mom gets her feelings hurt. After the brunch, I'll take you for a ride in my boat, and you can be miserable where no one but me can see you."

She took the hand he held out and let him pull her up. When she was standing, she withdrew her hand, folded her arms and gave him an assessing look. "Why did my mom invite you to her wedding?"

"I honestly don't know. Maybe she suspected you might need a friend?"

"Is that what you are? My friend?"

They began the walk back, choosing their steps carefully on the enormous rocks that made up the jetty.

"If you want me to be."

"I told you, I'm not going to sleep with you or do anything else with you."

"Ew, we're friends. I don't do that stuff with my *friends*."

Julia laughed at the outrage in his tone. "I'm glad we understand each other."

"Oh, we do. For sure."

"You're not playing games trying to be my friend, thinking you'll wear me down and get me to sleep with you, are you?"

"I'm really offended that you'd suspect me of something so devious."

She gave him a gentle shove that he didn't see coming and had to grab his arm to keep him from taking a bad fall.

He gave her a wide-eyed look. "You saved my life."

"Whatever."

"No, it's true. That would've been a bad fall."

"I fell off this jetty once, when I was twelve."

They continued to work their way back toward the shore. "Were you hurt?"

"I was black and blue and scabby for weeks. It really scared me—and my grandfather, who saw it happen and got to me before I could be smashed against the rocks. Took me a long time to come back out here after that, but every day, he and I would walk a little farther out until I got past it. He said he didn't want me to lose something I loved because of one random incident."

"He sounds pretty great."

"He's the best man I've ever known."

When she tripped over a raised rock, Deacon grabbed her arm and kept her steady.

Julia looked over at him. "I guess now we're even."

"I guess so. So about that boat ride I promised you... I was going to take the boat out, get familiar with the

harbors and the layout of things before I officially start the new job on Monday. You want to come along?"

"Are you allowed to take someone with you?"

"As long as I have a life jacket for you, which I do."

"Sure, that sounds like fun." It sounded like more fun than trying to figure out what the hell she was going to do with herself now that Katie's wedding was over and she had no way to get home without bumming money off a family member, which was *not* going to happen.

CHAPTER 7

Back on the sidewalk, they walked the short distance to the Sand & Surf and took the stairs to the deck, rejoining the brunch already in progress.

Katie cast her a questioning look that Julia ignored as she thanked the waiter who put a plate laden with more food than she'd eat in a week in front of her.

At the far end of the long table, her mom was talking and laughing and smiling, caught up in her new husband and her well-earned happiness. Maybe her mother hadn't seen Julia leave and didn't seem to have noticed when she came back. She could only hope.

Adele got up from her seat next to Sarah and came to speak to Julia, toting the iPhone she was addicted to. Her grandchildren teased her about being worse than a teenager with her phone. "I heard back from my friend Big Mac McCarthy. I saw him at a cocktail party last weekend, where he mentioned that his son Mac desperately needed office help for his construction business. His wife, Linda, mentioned it again at bridge this week. I texted Big Mac to ask if Mac was actually hiring, because my granddaughter would be perfect, and he said to have you come by the marina tomorrow around nine to talk to Mac. He said he'd make sure he's there."

"That's amazing, Gram. Thank you so much."

"I really hope it works out. The McCarthys are good people, as we all know. Big Mac is Laura and Shane's uncle, and Mac is their first cousin."

"Really appreciate the contact."

"My pleasure, honey." She glanced at the plate Julia hadn't touched. "Are you all right?"

"I'm fine. My stomach is a little upset from too much champagne yesterday. Nothing to worry about." Her grandmother would worry, despite Julia's assurances. Adele knew better than even Julia's own mother how bad her issues with eating and food had gotten.

They'd protected Sarah from so much while she'd still been with their father. Back then, she'd had more than enough to contend with trying to survive every day. The first time Julia had ended up in the hospital, Katie had called their grandmother, not their mother, and Adele had come running. No one knew about the other time she'd been hospitalized, not even Katie.

Adele squeezed her shoulder as if to say everything would be all right, even if it didn't seem so now. Just being around her grandmother made her believe that, despite evidence to the contrary.

"Are you going to eat something?" Deacon asked after her grandmother had returned to her seat.

She pushed her plate in his direction. "I'm not really hungry."

"Are you sure?"

"Yep. Have at it."

As he put her full plate on top of his empty one, Julia caught Katie watching her from across the table, her face set in a concerned expression.

Great. The last thing Julia wanted was concern from her sister the nurse, who saw too much. Her problems were her own, and she would deal with them.

Somehow.

DEACON HADN'T EXPECTED BRUNCH WITH PEOPLE HE'D MET ONLY the day before to be any fun and had come only because Sarah had asked him to. The Lawry family was an energetic, entertaining group, and he'd seen for himself that they were close to each other the way Julia had described them. But after spending time with Julia and observing the way her family behaved around her, he realized they worried about her.

He wondered why that was. As a former police officer, he was a keen observer of people. He enjoyed figuring out what made them tick and understanding relationships between siblings, partners, spouses. People intrigued him. Julia intrigued him. He found her to be an interesting mix of strength and fragility. It killed him to know that she and her siblings had been mistreated by their father. Would she ever tell him about that herself?

And he fully intended to investigate the guy who'd taken advantage of her and try to get restitution for her. During his career in law enforcement, he'd learned that bullies came in all shapes and sizes. Some intimidated with their strength, others with their words and still others by preying on people who would do anything for anyone, like Julia. She was the kind of person who'd give a stranger everything she had without asking for anything in exchange.

When her ex came to her and told her a sob story about his sick mother, of course she was going to do everything she could to help—even give the man her entire savings to save his mother's life. Deacon had known her for one day and already understood that much about her.

He looked forward to getting to know her better. It'd been a while since he'd made a new friend, especially a woman who'd already made it clear that friends was all

they were ever going to be. That was fine with him. He'd had enough with romantic entanglements for a while.

His phone vibrated with a text. He pulled it from his pocket to read the message from Sherri, the woman he'd defended in the bar fight. Speaking of romantic entanglements.

Hey Deacon. Sorry it's taken me a few days to get in touch. Things have been kind of crazy since the other night. If you can believe it, Jerry fired ME because of the fight. As if I had anything to do with Roger coming in there and starting something. I just want to say I really appreciate what you did and I'm so sorry for the trouble it caused you. I heard you've left town?? Will you be back? I hope so!

Holy shit. She'd gotten *fired*?

"I need to make a call," Deacon told Julia. "I'll be right back."

"Okay."

He got up and left the deck, taking the steps to the sidewalk, where he placed the call to Jerry at the bar.

"It's Deacon."

"What do you want?"

"Why'd you fire Sherri? It wasn't her fault Roger showed up and started trouble."

"I don't need the drama in my place. She's nothing but drama with the ex and the custody battle and the fighting."

"None of that is her fault. She's got kids to feed, Jerry."

"Look, I know you're banging her—"

"Jerry! That has nothing to do with why I'm calling you. She's a good person who made the mistake of marrying an asshole. Why do you have to make things worse for her by taking her job? You know she's not going to be able to make what she does at the bar anywhere else."

"That's not my problem."

"You disappoint me."

"I'm pretty disappointed over the damage you did to my bar. Who do you think has to pay for the repairs?"

"I'm sorry about that, but what was I supposed to do? Stand by and let him kill her?"

"Don't be dramatic, Deacon. He wasn't going to kill her."

"You don't think so? You didn't hear what he said to her. I spent ten years dealing with domestic incidents on the job, and I know the signs of a situation about to explode. He threw her and their children out on the street and has done nothing but harass her ever since. Don't tell me you're okay with that."

"I'm not okay with it, but I have a freaking business to run, and I can't have this shit going on in my place. My business is down ten percent since the fight."

"If I send you the money for the repairs, will you hire her back?"

"It's ten grand."

Deacon felt like he'd been punched in the gut again, like he'd been in the fight. "I'll pay it. Will you hire her back?"

"I don't know, man. This isn't the first time her personal problems have impacted my business. I don't want anything to do with it."

"This isn't her fault. He's terrorized her for *years*. She needs to feed her kids, and she's not getting a dime in support from him."

"I feel terrible about what she's going through, but it's not my problem. I have to keep my business afloat so I can feed my own kids."

Realizing he was getting nowhere with Jerry, Deacon said, "Fine. Don't worry about it. She has plenty of friends who'll help her out."

"You're not being fair—"

Deacon ended the call. He'd heard more than enough. He knew some furniture had gotten smashed in the fight and some glasses broken, but ten thousand in damages? Jesus. Since Jerry was being a dick about giving Sherri her job back, Deacon called up the app he used to pay his bills and opened the account where he'd been stashing money in

the hope of buying a new bike. There was twelve thousand five hundred in the account, and she needed the money far more than he needed a new bike.

He sent ten thousand of it to her with a note that said, *Jerry is a dick and so is Roger. Hope this helps to hold you over until you find something better. I'm really sorry for any trouble I caused by getting into it with Roger. Keep in touch, and let me know how you're doing.*

Not even a minute later, his phone rang with a call from Sherri. "Deacon! Oh my God! You don't have to do that! None of this is your fault."

"I know it's not, but I didn't have to tangle with Roger in the bar, which is what got you fired."

"Roger got me fired, not you. You were just trying to help."

"Take the money, Sherri. You need it more than I do."

"I wouldn't feel right taking your money."

"I won't take it back, so you'll have to figure out what to do with it."

She broke down into soft sobs that made him ache for what she'd been through. "Thank you so much."

"It's nothing."

"You have no idea what this means to me."

Deacon hoped he hadn't made a huge mistake by sending her the money. He didn't want to give her false hope that they'd ever be anything more than friends who used to hook up once in a while. "Has Roger been leaving you alone?"

"I wish."

The cop in Deacon went on full alert. "There's a restraining order in place. He's not supposed to be anywhere near you."

"He does his best work by text and email, and I can't block him because of the kids. It's a freaking nightmare that won't end."

"I can reach out to the local police and see what I can do."

"You don't have to do that. You've already helped me out so much. I'll never forget the way you came to my defense that night. No one has ever done anything like that for me before."

Deacon would do it again, even knowing what a shitshow it would turn into. He'd done what he'd do for any woman who was being harassed by a man who wouldn't leave her alone. He hadn't done it because of any special feelings he had for Sherri.

"I would've done that for anyone, Sherri. He was totally out of line."

"Still... It meant a lot to me. When will you be back in town?"

"Ah, maybe the end of the summer? I don't know exactly."

"That's a long time from now. I'll look forward to seeing you whenever you get back."

"Sherri, listen... I need to tell you—"

"I have to run. The baby is awake and screaming, and the kids are fighting. I'll talk to you soon? And thank you again, Deacon. So much. You're the best."

The connection went dead before he could reply or finish telling her that as much as he'd enjoyed the time they'd spent together, they were never going to be more than they'd already been. Shit. How did he get himself into these situations? It was what Blaine called his hero complex. According to his older and wiser brother, Deacon got himself into stupid situations because he had a burning need to play the part of the hero.

Whatever. If being a decent human being and stepping up for those who needed help meant he had a hero complex, well, he could live with that. Besides, before he met Tiffany, Blaine had been known within their family for taking on "projects," women who were in need of saving.

But Blaine never remembered that when he was accusing Deacon of trying to be a hero.

He dashed off a text to one of the local cops he'd been friendly with in Harwich, letting him know that Roger was still hassling Sherri and they ought to keep an eye on that.

His friend wrote right back. *On it. Thanks for the heads-up. How's it going in Siberia?*

Fabulous...

"Everything all right?"

At the sound of Julia's voice, Deacon spun around to face her. His brain froze as he wondered if she'd overheard him on the phone with Sherri. And then he wondered why he cared if she'd overheard him. "Yeah, all good."

"Are you sure?"

"Yep. You still want to take a boat ride?"

"I'd love to. I just need to get changed."

"I'll wait for you on the porch."

"I'll be quick."

"Take your time. I'm not in any rush. This is one of my last days of freedom for a while." Blaine had warned that they'd be straight out until Labor Day. That didn't intimidate him. Deacon liked to be busy, and he loved being on the water. In that way, the job his brother had forced on him was perfect for him. At least that part of his summer in Siberia would be bearable.

Julia flashed a smile, went up the stairs and through the main door to the hotel.

Deacon followed at a more leisurely pace and returned to the deck to thank Julia's mother for brunch. He found her standing next to her new husband, who had his arm around her, the two of them fairly glowing with happiness. What might it be like to be that happy? Deacon wouldn't know. He'd never come anywhere close to what the two of them had clearly found in each other. "Thanks again for having me, and congratulations to both of you."

Sarah surprised him when she hugged him. "We're so glad you could be with us today, Deacon."

Charlie shook his hand. "Thanks for coming."

"Is Julia all right?" Sarah asked. "I saw her leave for a bit."

"She's good, I think. We're going to take a boat ride this afternoon."

"Oh, that's wonderful. She'll enjoy that." Sarah hesitated, seeming to decide if she should say more. "I worry about her."

"You worry about all of them," Charlie said with a smile for his new wife.

"That's true. But Julia..." Sarah shook her head and seemed to force a cheerful expression. "I'm sorry. I don't mean to unload on you."

"No worries at all. I'll let you get back to your family."

"Deacon..."

He turned back to her, his brow raised in inquiry.

"I know you've only just met Julia, but I think she could use a friend. Call it mother's intuition or what have you..."

"I'd like to be her friend, if she'll have me."

Sarah nodded and seemed satisfied for now. "It's so very nice to have our lovely Blaine's equally lovely brother on the island for the summer. Don't be a stranger. Pop in to say hello any time you're nearby."

Deacon had to force himself not to react to Blaine being called *lovely*. "I'll do that. Congratulations again."

"Thank you."

CHAPTER 8

Julia went up to the third floor to the small room she'd shared with Katie two nights ago. Katie had been superstitious about seeing Shane before the wedding and had asked to stay with Julia for her last night as a single woman.

Although, technically, her last night as a single woman had been the day before Owen and Laura's wedding. Katie and Shane had been together pretty much from the moment he'd rescued her from a rip current at the beach outside the Surf, where the Lawry siblings had been swimming their entire lives. That'd been a close call, and it still made Julia shudder to think about how suddenly her sister could've been taken from them.

As she changed into a bikini, tank and denim cutoff shorts, Julia thought about that day and the roller coaster of emotions she'd experienced after hearing what'd nearly happened to Katie on the same day their beloved Owen had married Laura.

Julia had survived a lot in her life. She never would've survived losing Katie. Suffice to say that Shane had had her at hello with what he'd done for Katie—for all of them—that day.

After living in a state of perpetual disaster for most of their childhood, the Lawrys had already had more than

their share. Certainly, in the grand scheme of things, they were due some good karma after everything they'd already been through.

Julia was ready for some good karma. Any time now.

A knock sounded at the door. She opened it to find Katie standing there.

"Hey, what's up?" Leaving the door open, Julia went back to tossing sunscreen, a hat, sweatshirt and hotel towel into a beach bag. "I thought you'd be off honeymooning."

Katie came in and closed the door. "We're not leaving until tomorrow."

They were going to Ireland, which was another reason to be envious of her twin. Julia had always wanted to go to Ireland. "You must be excited for the trip."

"We are. But I'm worried about you."

Julia glanced at Katie over her shoulder. "How come?"

"You left in the middle of my wedding without saying a word to anyone, for one thing."

"I'm sorry about that. I just needed to get some air."

"Because my wedding was so stifling?"

Julia closed her eyes, counted silently to five and then turned to face her sister. "Not at all. I was just feeling emotional and took a breather."

"Why were you feeling emotional?"

"Other than the fact that my twin sister and lifelong best friend was getting married?"

"Yeah, other than that."

Here was the one person Julia couldn't dodge, couldn't fool and couldn't escape. She sat on her bed, exhaling.

"Things have been kind of complicated at home since you left."

Katie sat on the other bed. "How so?"

Julia bit her bottom lip as she tried to think about how to say it without making Katie feel bad for leaving. "It's just different."

"Stop hedging and tell me what you mean."

"I miss you, okay? Nothing is the same without you there, and I didn't want to say that because I don't want you to feel bad about leaving. I totally get why you stayed here after Owen's wedding. And look at you now. An old married lady."

Katie moved from her bed to Julia's and put her arm around her sister, leaning her head on Julia's shoulder. "Just because I'm married now doesn't mean I'm not still your sister, your bestie, your twin. I'm right here, Jule. Right where I've always been."

That wasn't true, but Julia wasn't about to say so, not when her sister was so happy in her new life. She would never want to say or do anything to detract from Katie's happiness. "I know."

"You didn't eat anything this morning."

"I wasn't hungry. Too much champagne yesterday."

"You didn't eat anything at the wedding either."

"I did, too."

"No, you didn't."

"Weren't you too busy being married to watch me all day?"

"What's going on? And don't say it's nothing. I know the signs by now."

Not only did Katie know her better than anyone, she was a family nurse practitioner and had been aware of Julia's eating disorders from the beginning. In fact, Katie had been the one to sound the alarm the first time Julia ended up in the hospital.

"I've had a rough couple of months. Nothing to worry about, but there's been some stress. I'm managing it."

"By not eating?"

"I've been eating. I promise."

"When? When was the last time you had something substantial to eat?"

Julia had to think about that and knew there was no sense in trying to hide the truth from her twin. "Yesterday

before the wedding.”

“That’s almost twenty-four hours ago, Julia. You know full well that’s too long.” From her purse, Katie withdrew a banana and handed it to Julia.

Julia took it from her, reminded of the many times Katie had convinced her in the past to eat by giving her a banana, knowing how Julia had always loved them. She peeled the banana and took a bite, forcing herself to chew and swallow. “It was one bad day. I promise to get back on track today. You should go be with your husband. He’s probably wondering where you are.”

“He knows where I am.”

“Did you tell him your crazy sister was off the rails again and you had to perform an intervention?” Julia immediately regretted the harsh words, but it was too late to take them back.

“Not at all. I told him I wanted to spend some time with you before you have to leave.”

“I’m sorry. You didn’t deserve that. I swear I’m fine. There’s nothing to worry about. Also, I’m not leaving right away. I was thinking I might stick around for the summer.”

Katie’s pretty face lit up with a huge smile. “Really? That’s great news!” Then she sobered once again.

“However... I don’t believe you when you say you’re fine. I’ve seen fine, and I’ve seen not fine. This looks more like the latter to me. Maybe Shane and I should postpone our trip—”

“No! Absolutely not!”

“Then I’m going to need you to do something for me.”

“What?” Julia would do just about anything to not be the reason they postponed their honeymoon.

“Two things, actually. One, I want you to agree to see David or Victoria at the clinic for a full workup in the next few days, including blood work. And two, if you’re going to be here for the summer, I want you to start seeing Shane’s

uncle Kevin. He's a brilliant psychiatrist with an office right here on the island."

Julia didn't want to do either of those things, but if it meant that Katie wouldn't postpone her trip because of her, she'd do it. "Fine."

"Swear to God?"

Julia fully understood the importance of Katie asking her to swear to God. In their family, there was no greater measure of assurance. "I swear to God."

"Good, because I'm going to check when I get back to make sure you were seen at the clinic."

"Are you allowed to do that?"

"To check on a patient? Absolutely."

"Go on your trip. Don't worry about me. I promise I'm okay."

"Don't fall down this rabbit hole again, Julia. You've worked so hard to get off the merry-go-round. Please, if not for yourself, then for everyone who loves you, please take care of yourself before it gets out of control again."

"I will. I am. It's under control."

Katie gave her a skeptical look that Julia knew she deserved. How many times in the past had she sworn to her sister that things were under control when they weren't? And they weren't now, but there was no way she was going to let her issues ruin this happy time for Katie.

Her sister withdrew her phone and started tapping away.

"What're you doing?"

"Logging into the appointment system to get you scheduled. You want David or Vic?"

Realizing there was no point in objecting, Julia sighed. "Vic, I guess."

After some more tapping, Katie said, "Tomorrow at three?"

"Okay."

She continued to tap away.

“What’re you doing now?”

“Telling Vic that I made an appointment for you and to let me know if you don’t show.”

Julia bit back a stinging retort. “I said I’ll go, and I will.” She made an effort to keep from snapping at Katie.

“I just texted Shane’s uncle Kevin about scheduling you. I sent him your number, and he’ll get in touch when he gets a minute. He and his wife just had a baby, so it might be a couple of days. I expect you to respond to him, do you hear me?”

“Anything else?”

“You may as well know that I’m going to tell Owen to keep an eye on you.”

“Come on, Katie! I don’t need anyone keeping an eye on me.”

Katie raised a brow. “No? Do you honestly think I’m going to stand by and allow this to happen again? If you want us out of your business, take care of yourself. That’s nonnegotiable.”

Owen and Katie had saved her life once before, and Julia knew there was no point in arguing with Katie. If Julia wanted her sister to leave on her honeymoon as scheduled—and she did—then she had to go along with Katie’s demands. “Fine. Whatever. Go on your trip and don’t worry about me.”

Katie put her arm around Julia and leaned her forehead against Julia’s. “I will *always* worry about you, and I’ll always love you, and I’ll always, *always* want you to be my very best friend, even now that I’m married.”

The heartfelt words triggered a groundswell of emotion that Julia was powerless to contain.

“Please don’t tell me you ever doubted that,” Katie said softly as she held Julia while she wept.

“No, not really. It’s just that everything is different now.”

“Everything that matters is exactly as it has always been, exactly as it will always be.”

Julia clung to her sister and her assurances. Did Katie have any idea how much Julia needed to hear that?

Katie pulled back from their embrace and wiped the tears from Julia's face. "So what's up with Blaine's smoking-hot brother?"

"Is he smoking hot? I hadn't noticed."

Katie laughed and nudged her with her shoulder. "Sure you haven't. What gives?"

"Nothing. I just met him yesterday. We had some fun at the wedding, which he crashed, by the way."

"I wondered where he'd come from. From what I hear, he and his brother don't get along."

"Yeah, he said that. But they're going to be working together this summer, so that ought to be interesting."

"Do you, you know... like him?"

"As anything more than a friend? Nope."

"Why not?"

"I'm on a man diet."

"Huh? A man diet?"

"Also known as a dick diet."

Katie cracked up laughing. "That's not really a thing, is it?"

"It is, and you'd know that if you'd ever dated anyone other than your husband."

"I was holding out for perfection."

Julia rolled her eyes. "For the rest of us mere mortals, there's nothing but frogs in the swamp, and I, for one, have had enough frogs to last me a lifetime. So I'm on a diet. No men, no dicks, no headaches, no heartaches."

"For how long?"

Julia shrugged. "Four months so far." Since the day she'd learned the full extent of Mike's betrayal. "Maybe forever."

"That's silly. What if Deacon turns out to be the one you're meant to be with and your so-called dick diet keeps you from something that could be really great?"

“None of them are really great, Katie.”

“Shane is. Owen is. Charlie is. David is. I know lots of men who’re amazing husbands, boyfriends, partners. Ask Mom how great Blaine was to her when she first arrived on the island, devastated and hurt from the last run-in with Dad. Mom adores Blaine, and I’m sure his brother shares a lot of the same qualities.”

“He could be the best man in the whole world, and it wouldn’t matter. All men are radioactive.”

“Does he know that? Because judging by the way he was staring at you during brunch, he’s not aware that he’s off-limits.”

Julia wasn’t sure how she felt about hearing Deacon had been staring at her. “He knows because I told him.”

“You came right out and told him you’re on a dick diet?”

“Yep. I also said I’m not dating at the moment, so if he’s hanging around hoping I’ll put out, there’s not a snowball’s chance in hell of that happening.”

“Huh.”

“What does that mean?”

“It’s just that I’m surprised. You love men—and dick. I never thought you’d actually give up either.”

“I’m fed up with it all. Men are nothing but trouble, and since dicks are attached to men, I’m giving up both.”

“Won’t you miss it? The dick part, that is.”

“Eh, not really. I’ve spent my entire adult life proving Dad right about me. It’s time to prove there’s more to me than how I look.”

Katie went very still. “Proving Dad right about what?”

“You know. What he said about me.”

“I don’t know.”

“Yes, you do.” Julia’s brain raced as she tried to recall telling Katie. “I’m sure I told you.”

“I’m sure you didn’t, so how about you tell me now?”

Julia didn’t want to. She didn’t want to say the hateful words out loud and give them new power over her—or

Katie.

"Tell me."

With the genie out of the bottle, there'd be no stuffing it back in. "When I told him I wanted to go to college, he said there was no point. He said I'd spend my life on my back because when men look at me, they see I'm good for only one thing. You know how he was always commenting about my body and how I look."

Katie stared at her.

"I told you that."

"You most certainly did not." Katie blinked back tears. "I hate him so much, for so many things, but that..." Tears rolled down her cheeks.

Julia couldn't bear to see Katie cry.

"This is why," Katie said softly.

"Why what?"

"It's why you starved yourself."

"No, it isn't."

"Of course it is, Julia. You did it so you'd have control over something that mattered to him. He was so proud of how beautiful you are, and you did it so you wouldn't be beautiful to him anymore."

"That's not true. He had nothing to do with it."

Katie wrapped her arms around Julia and held on tight. "He had everything to do with it." After a long period of quiet, Katie released Julia to wipe tears from her face. "You know, when he called Owen after the trial and told O how he'd been abused as a child by his father and that's why he treated us the way he did, part of me wanted to forgive him. I mean, we all know what kind of damage abuse does to a child. But it's stuff like this, what he said to you, that I'll never forgive him for."

"It was a long time ago, and it doesn't matter anymore." Julia refused to give him any more power over her than he'd already exerted. Even with him in prison, locked away

for years to come, the thought of him could still make her skin crawl.

Desperate to shake off thoughts of a man she'd much sooner forget than ever think about again, she pulled free of Katie's embrace. "I need to get going. Deacon probably thinks I got lost." Julia stood to run a brush through her hair and finish packing her bag.

Katie came up behind her and put her hands on Julia's shoulders, compelling her to turn and face her twin. "Will you do one more thing for me while I'm gone?"

"If I must..."

"Don't write Deacon off before you have a chance to get to know him. If he's anything at all like his big brother, he's one of the good ones."

Julia had already seen indications of him being a good guy but was wary enough to keep him firmly classified in the friend category. The last thing she needed with her entire life in an uproar was any sort of romantic complications.

Katie gave her an adorably imploring look. "Do it for me?"

"Ugh, why you gotta say it that way?"

"Because I know it'll matter to you."

Katie was well aware that there was almost nothing Julia wouldn't do for her or any of their siblings. "Fine. Whatever. Go away and have sex with your husband."

Katie waggled her brows. "Already did that this morning."

"Now you're just being a cocky bitch."

Katie's laughter sparked Julia's. It felt good to share a laugh with her sister after the tears.

Julia hugged her tightly. "Go on ahead. I promise I'll be fine. Enjoy every minute of your trip and the time with Shane. You deserve every happiness."

"So do you."

"If you say so."

"I say so, and I'm in charge."

"Easy, killer." Katie had been the leader and Julia the follower, and that dynamic had worked well for them. But now Katie had a whole new life with Shane, and Julia needed to figure out her own crap, without Katie leading the way.

The sisters walked downstairs together, where they found Deacon sitting on the front porch with Adele.

She brightened at the sight of her granddaughters.

"There she is," Adele said, focusing on Julia.

Deacon stood, and when her eyes met his golden-brown gaze, a tingle of awareness overtook her. What the hell was that about? It was Katie putting ideas in her head, that's all. He was just another good-looking guy who was probably interested in one thing and one thing only. She'd be wise to keep their friendship strictly platonic. If she didn't let him get to her, there was no way he could hurt her.

"You ready?" Deacon asked.

"I am if you are."

"Let's do it, then." He surprised Julia when he bent to kiss Adele's cheek. "Thank you for the company."

Adele fanned her face dramatically. "It was entirely my pleasure."

Deacon laughed, and again the tingles electrified her, making Julia realize she needed to be very careful with this one.

CHAPTER 9

Every time he laid eyes on Julia, it was like he was seeing her again for the first time. When she came out the hotel's main door with her equally attractive sister, he'd noticed only her. She'd brushed her long dark hair until it fell in soft, shiny waves down her back and had a smudge of sunscreen on her cute nose.

She wore sunglasses, so he couldn't see her always-expressive eyes. He'd have to be dead not to notice how her cutoff denim shorts hugged her sweet ass or the way her tank top showed off a spectacular pair of breasts. While her physical attributes were hard to miss, he was far more concerned about her emotional well-being after their conversation on the jetty. Especially knowing what he did about her father and her family's history.

"Everything okay?"

She nodded. "Why do you ask?"

"You were gone awhile."

"Katie came up to see me, and we got to talking—as we do. Sorry to make you wait."

"I didn't mind waiting. Your grandmother found me, and we had the nicest chat. She was telling me stories about running the hotel for more than fifty summers."

"She's seen it all, that's for sure."

"She seems like a really great person."

"She's the best. We never would've survived without her and my gramps growing up."

"Is that right?"

"Uh-huh."

He waited, hoping she'd say more, but she didn't. After a short walk that took them past the ferry landing, they arrived at the public safety dock where the police, fire and harbor master boats were docked. Deacon went into the office to check in with the officer on duty. "Hey, I'm Deacon Taylor, the new harbor master."

"Oh, hi, I'm Colby, one of the assistants this summer."

Deacon shook his hand. "Great to meet you. I was hoping to take one of the boats out to get the lay of the land, if that's all right."

"Of course. I'll get you set up."

"Awesome. I assume it's okay if I bring someone with me?"

"As long as you have a life jacket for any passengers, you're good to go, and there're a dozen life jackets in each boat."

"Perfect."

Colby walked him through what he needed to know about the oversize inflatable boat with the center console and twin hundred-horsepower outboard engines. The words GANSETT ISLAND POLICE DEPARTMENT were printed on each side of the boat, and a police light was mounted on top of the wheelhouse. The boat was similar to the one he'd used in his last job, so it didn't take long for Deacon to feel comfortable with the setup. "We monitor Channel 16 on the radio," Colby said. "There's a handheld unit in the console."

"This is great. Thank you so much."

Colby shook Deacon's outstretched hand. "No problem. Looking forward to working with you."

"Likewise." Deacon helped Julia onto the boat.

Colby got off the boat and helped with the lines as Deacon stood at the helm to back the boat out of the slip.

Growing up on Gansett, he'd spent most of his childhood on boats of one kind or another, and the routine was second nature to him. As they were exiting the South Harbor breakwater, one of the high-speed ferries approached. Deacon gave the much larger vessel a wide berth and told Julia to hold on as they rode the waves kicked up by the ferry's wake.

"Whoa," Julia said. "That was wild."

"I love this shit. The wilder the better." With Julia seated next to him, he pushed the throttle forward and opened it up for the ride around the island's northern coast on the way to the much larger and busier New Harbor, also known as the Great Salt Pond. Among other things, the harbor master was in charge of collecting fees for transient boaters who picked up the town's moorings and for ensuring safe boating practices in the waterways around Gansett Island.

After a brief, swift ride, Deacon made the turn that would take them through the narrow channel that led into the Salt Pond, passing the Coast Guard station to the right as they went by. The pond was full of boats on moorings and at the docks at McCarthy's and the other marinas.

"So many boats," Julia said.

"It's a fraction of what'll be here by Fourth of July weekend."

"I remember how crowded it would get in the summer."

"The town manages five hundred moorings that turn over on a regular basis."

"Holy crap. That's a lot."

"It's a busy job. Luckily, I'll have help. We have at least three people on duty on the weekends and two on weekdays after this week."

"Is it more than what you managed in your last job?"

"Way more. Like, five times more."

"I can see why you might've been hesitant to take that on."

"It wasn't the job that gave me pause. It was working for my brother and giving him control over me." He shuddered dramatically. "The idea of that is enough to make me puke."

"People speak very highly of him."

"Believe me, I know."

"You might find he's not what you think when you get to know him as he is now, as opposed to who he was when you were growing up. And he might discover the same is true about you."

"Maybe. Who knows?" He didn't hold out much hope for a mid-thirties change in course for brothers who'd been at odds most of their lives. "I don't ever remember a time when we weren't annoyed with each other about something. Just this morning, for instance, he accused me of being inappropriate with his wife because I went over to ask if I could borrow her iron."

"Why would he do that?"

"Because he came home to find me holding his daughter—which is apparently another crime against humanity—and talking to his wife while she ironed my shirt after offering to do it for me. I was actually enjoying the time with my niece and sister-in-law, both of whom I only just met the other day."

"I'm sorry he accused you of that."

"It's par for the course with him. At least his wife, Tiffany, was pissed at him over it, so that's something anyway."

"She should be pissed. Does he think his wife is going to take one look at his younger, handsome brother and think, 'Oh damn, I chose the wrong one'?"

Deacon laughed. "Well, she did pick the wrong one, but it's too late now. She's stuck with the jackass."

Julia laughed. "Yes, she is. But maybe it was just a momentary lapse in judgment on his part. He has to know you'd never go near his wife."

"Of course I wouldn't." He raised his sunglasses and gave her his best sultry stare. "So you think I'm handsome, huh?"

"Oh, shut up."

"Too late. You can't take it back now."

Julia groaned. "Me and my big mouth."

During an hour-long ride through the pond, Deacon took note of the various mooring numbers and observed the boats, people and activity without seeing anything of concern. People were having fun and doing so safely. That was all that mattered. As he directed the boat toward the channel to leave the pond, another harbor master boat was coming in.

Deacon took his boat out of gear so he could stop and talk to the other officer, a young blonde woman. "How's it going? I'm Deacon Taylor."

"Jillian Stark. Good to meet you." Like Colby, Jillian appeared to be in her early twenties and was probably a college student on summer break.

"You, too. Everything's looking good at the moment, but I'll leave you to it. See you soon."

"Have a good one." Jillian waved as she headed into the pond as they made for the exit.

Once clear of the channel, Deacon pushed the throttle forward and headed to the left to make a full circuit around the island. They were nearing the southernmost part of the island when Julia placed her hand on his arm.

"What's that?" She pointed to something in the distance.

"Where?"

"Over there." She stood and leaned forward for a better look. "Is it a seal?"

When Deacon finally saw what she was referring to, he shook his head. "I don't think so." He steered the boat closer and realized at the same instant that Julia did that they were looking at a dog swimming frantically.

He cut the engines down to idle when they were close to the animal.

“Oh my God! We have to get him!” Julia went to the side of the boat and called out to the dog. “Come here, baby. We’ll save you.”

The dog panicked and swam away from them.

Before Deacon could react, she had stripped down to her bathing suit, dived off the side of the boat and was swimming toward the dog. “Jesus,” he muttered. He wasn’t sure if he was more afraid of her catching hypothermia in the cold water or being scratched to pieces by the struggling dog. Apparently, she didn’t care about either of those things as she swam closer to the dog and spoke softly to him, eventually convincing him to let her help.

Julia wrapped her arm around the dog, who climbed her frantically and nearly dragged her under as a wave broke over them. The small dog was black with a white spot on the top of his head.

Deacon threw her a life ring, hoping she could wrap one arm around that while she held on to the dog. He had to get her out of the water because her lips were already turning blue. Thankfully, she was able to grab hold of the life ring without losing her grip on the dog.

Deacon carefully pulled them closer until he had them within reach. Bending over the side, he tried to take the black dog from Julia.

The dog wasn’t having it, snapping at him and biting his arm.

“Fuck!”

“Don’t bite him,” Julia said. “He’s trying to help you.”

Between the two of them, they wrestled the dog—who was actually a puppy—into submission and got it into the boat. Then Deacon reached for Julia, and that was when he saw blood running down his arm. Crap. He pulled her out of the water and into the boat, where the dog shook frantically from the cold and trying to get the water off his

coat. Deacon noted the animal had no collar and wondered how they'd go about finding his owner.

Julia shivered uncontrollably.

"We gotta get you warm."

"There's a s-sweatshirt in my b-bag," she managed to say over the violent trembling of her chin. In a few seconds, he realized she was much thinner than she'd appeared in clothes, but that wasn't his primary concern at the moment.

He found the sweatshirt and a towel in her bag and helped her into the sweatshirt, rubbing her arms and wishing he had another towel or a jacket or anything else he could use to warm her. The sun was covered by a thick layer of clouds, so it was of no help. "I can't believe you just jumped in like that."

"I h-had to. He was s-swimming away from us."

Deacon pressed the throttle forward, anxious to get them back to town as quickly as possible. "You risked your life to save a dog, Julia."

"And I'd do it again in a h-hot second. Are you all right?" She gestured toward his arm, which was bleeding profusely.

"I'm fine."

"Th-that doesn't look fine. Is there a first aid k-kit on board?"

She was on the verge of hypothermia but worried about him? "Check the cabinet." He focused on driving the boat while she got out the first aid kit and began cleaning the wound on his left arm. As her cold fingers moved over his skin, Deacon tried not to react to her touch. The only reason she was touching him was because he was bleeding. Otherwise, she'd be nowhere near him.

Keep telling yourself that. She'd stuck him firmly in the friend zone, and he needed to remember that. But the way she'd rescued the dog without a thought to herself or her own safety had stirred something elemental in him. She

was someone he wanted to be around, someone he wanted to get to know, someone who'd be worth the trouble and the risk of getting involved.

After she had tended to his wound, she wrapped the towel she'd brought around the shivering dog, holding the little guy in her arms until he settled. He was clearly exhausted and quickly fell asleep even as he continued to shiver.

Deacon pushed the boat to its limits to get back to South Harbor as fast as possible, and when they approached the harbor entrance, he had to stop and idle while one ferry went into port and another came out. "You okay?" he asked Julia.

"J-just cold."

"You're going to need medical attention."

"No, you are."

"Both of us will." He'd been bitten by dogs three times while on the job and wasn't looking forward to having the wound cleaned or the wait to find out if the dog was rabid. The cute little guy looked wet and cold but perfectly healthy otherwise. However, that didn't mean anything. He'd once had the extremely unpleasant round of rabies vaccines, so his immunity was probably better than most. He sure hoped so. The last thing he wanted was to have to go through that treatment again.

Finally, the ferries were out of the way, and Deacon directed the boat to the police department dock, where, to his dismay, he saw his brother waiting to greet him, hands on hips and visibly angry. "Fucking hell."

"What?"

Deacon nodded toward Blaine. "I apologize in advance for whatever is about to happen."

CHAPTER 10

Deacon's brother was fuming. "What the hell are you doing?" He grabbed one of the lines and tied up the boat.

"I was getting to know the area I'm going to be responsible for."

"Who said you could take one of the boats?"

"I asked the assistant on duty, and he said it was fine. My friend rescued a dog and is on the verge of hypothermia. I need to get her to the clinic."

"And he's bleeding because the dog bit him," Julia added.

Only then did Blaine seem to notice the dog on the boat. "Where'd he come from?"

"Julia spotted him swimming offshore. She saved his life. He needs to be seen by the vet." Deacon helped Julia, who was still holding the dog, off the boat and brushed by Blaine. "We'll drop him at the vet and then hit the clinic."

"I'll take you," Blaine said.

Julia could tell that Deacon didn't want the favor from his brother, but he agreed to the ride out of concern for her. He held the back door to Blaine's SUV for her and waited until she and the dog were settled before closing the door and getting in the front.

When they were on their way to the vet, Blaine glanced at his brother. "You shouldn't have taken the boat out before your official first day. You're not on the department insurance yet."

"I have my own insurance that covers any boat I use."

"Still... you should've asked me."

"Well, I didn't, and what's done is done. You don't need to talk to me in front of my friend like I'm twelve."

"Who also shouldn't have been on the boat."

"I asked Colby, and he said it was fine as long as there was a life jacket for her. I know you've gotten comfortable with that police chief stick up your ass, but if you ever talk to me like that again, you'll be finding yourself a new harbor master."

Julia waited breathlessly to see what Blaine would have to say to that. He didn't respond, but she noticed he tightened his grip on the wheel.

"Has anyone reported a dog missing?" Julia asked Blaine as her teeth continued to chatter from the cold.

"Not that I'm aware of, but I'll check with dispatch."

A short time later, they pulled up to the veterinary clinic. Deacon helped her out and held the main door to the clinic for her. A familiar blonde woman wearing scrubs was seated at the reception desk. Julia recognized her from the family weddings. "Hi there. May I help you?"

"We found this guy swimming off the coast," Julia said.

The woman jumped up. "Oh my goodness. Do you have any idea how long he was in the water?"

"No, we don't, but it was probably quite some time."

She gestured for them to follow her to an exam room.

"I'm Janey Cantrell. You're Owen's sister, right?"

"Yes, I'm Julia, and this is Deacon Taylor."

"Blaine's brother."

"Unfortunately," Deacon said under his breath.

"I was a McCarthy. My brother is married to Tiffany's sister, Maddie."

"Ah, got it. Everyone is related around here. Would it be possible for us to leave him with you?" Deacon showed her the ugly gash on his arm. "He bit me, and Julia might be hypothermic after jumping in after him. We need to hit the clinic."

"Of course. We'll take good care of him."

"You haven't had anyone report a dog missing, have you?" Julia asked.

"Nope."

"Hmm, I wonder where he came from."

"He might've fallen off a boat."

"And no one noticed?"

"It happens." Janey kissed the top of the dog's head. "Poor baby."

"Would it be possible to get him tested for rabies?" Julia asked. "He bit Deacon, so we'll need to know."

"We can't actually test him for rabies. All we can do is observe him for the next ten days, either here or in quarantine at home, where he would have to be kept away from other animals and people."

Deacon glanced at Julia. "We can keep him isolated at the hotel or at my place."

She nodded in agreement.

"We should get you to the clinic," he said. "Your lips are blue."

Julia didn't want to leave the dog, who gazed at her soulfully even as he tried to keep his eyes open. The poor guy was completely exhausted. "I'll be back to check on him as soon as I can."

"We'll be here all day."

"Thank you." Julia worried about how she'd pay for whatever the vet had to do for the dog, but somehow she'd find a way to get him what he needed.

Deacon ushered her out the door and back into Blaine's SUV for the short ride to the clinic. When Deacon told the woman at reception that he suspected Julia might have

hypothermia, she was taken right back to a cubicle, where she was told to change out of her wet bathing suit and damp sweatshirt into a gown. The nurse helped her into bed, took her temperature and blood pressure and then put her under a delightful warming blanket.

"You can go on in," the nurse said to Deacon when Julia was settled.

He came in through the closed curtain and took a close look at her. "Feel better?"

"This blanket is the best thing since ice cream. You need to let them tend to you, too." Blood had soaked through the blue dress shirt he'd worn to brunch. It had touched her to hear that he went to the trouble of making sure his shirt was pressed before joining her family's get-together. She'd also appreciated the way he'd tended to her and indulged her need to rescue the dog—even after the little guy had bitten him. "I'm sorry about all this." She gestured to his bloody arm.

"It's no biggie."

"I wouldn't have been able to live with myself if we'd left him."

"I still say you shouldn't have risked yourself the way you did."

She shrugged. "It's fine."

Deacon stepped closer to her bed, took hold of her hand and linked their fingers. "It's not fine. You matter to a lot of people, Julia. I saw that this morning with your family. And you matter to me."

Even though her heart was doing back flips, she tried to keep her voice from giving away her emotional response to his heartfelt words. "You just met me."

He kissed the back of her hand and then released it to tuck her arm under the warm blanket. "You matter to me."

"Why?"

"Do I have to have a reason? Can't it just be because I like you? That I like spending time with you, that I like

what you did for that dog even if I don't like that you risked your own safety to do it?"

The intense moment between them was interrupted when a nurse came in to check on Julia. She took her temperature and blood pressure again. "Your temp is up a little, which is good. Do you feel warmer?"

"Getting there." Julia wondered if she'd ever feel warm again. Since she had hardly any body fat, she was almost always cold to begin with. A dip in the still-frigid Atlantic had been about the last thing she'd needed, but she had no regrets. Deacon's sweet words had given her a warm fuzzy feeling on the inside that made the rescue mission doubly worth it.

"Let's get you cleaned up, young man," the older woman said as she approached Deacon.

"Can we do it here so I can stay with Julia?"

She looked at each of them and smiled. "It's like that, is it? Of course. I understand you want to be with your girlfriend. I'll go get what I need to clean that wound."

After she left the room, Julia looked up at him, amused by the nurse's misunderstanding. "So now I'm your girlfriend?"

"If you'd like to be."

"I told you I'm done with all that."

"Ah yes, the dick diet. How could I forget?"

Julia's face burned with embarrassment. What had she been thinking telling him that? "I probably should think before I speak so bluntly."

"Please don't." His gorgeous golden eyes became even more so when he smiled like he was now. "I think it's awesome. If I'd been through what you have, I'd be on a dick diet, too." He paused, seemed to realize what he'd said and then laughed. "Not that I'm a fan of dick other than my own, mind you. I'm a *big* fan of his. Underline the word *big*."

By then, Julia was laughing helplessly. "Stop. I can't."

“You’re even more beautiful when you laugh.”

Before she could formulate a response to that, the nurse came bustling in with a tray of supplies. “All right, young man, let’s see what you’ve got going on.”

He grimaced at Julia and offered his arm to the nurse.

Julia couldn’t look away from him. Just when she was sure there wasn’t one good man left in the world, she’d met Deacon Taylor. He was giving her reason to question everything, especially her dick diet.

Maybe if she took a spin with him, she’d begin to feel better about what’d happened with Mike.

No. No, no, no. This was what she always did. Swore off men until the next charmer came along and made her willpower disappear in a cloud of smoke. Just because Deacon seemed better than most didn’t mean anything. She’d found out the hard way that they always seemed better than most until they showed her who they really were.

She refused to be swayed by another handsome face and more sweet words, even if they seemed sincere.

He winced when the nurse squeezed the wound to produce more blood that she wiped away before thoroughly cleaning it and covering it with gauze. “You’re going to want to stay on top of it by regularly applying antibiotic ointment and keeping the wound clean and dry. Do we know the animal’s vaccination history?”

“We don’t,” Deacon said, “and we won’t know if he’s positive for rabies until he’s observed for the next ten days.”

“If he’s positive, we’ll need you back for treatment.”

“I already had rabies treatment when I was bitten five years ago.”

“Then you might still be covered, but we’ll need blood work to confirm.”

“Got it.”

A couple of hours later, after Julia's grandmother delivered dry clothes for her, they were both discharged when Julia's body temperature returned to normal, even if she still felt chilled to the bone. They were surprised to find Blaine in the waiting room.

"Have you been here all this time?" Deacon asked.

"I left for a while and came back to give you a ride home."

"Oh, thanks." Deacon sounded surprised.

"Where to?" Blaine asked when they were in his SUV.

"The vet, please," Julia said, trying not to shiver from the chilly spring air coming in through Blaine's open window.

"Put the window up, will ya?" Deacon asked. "Julia needs to stay warm."

"Oh, sorry."

With everything Deacon said and did, Julia had to fight harder to remind herself that he was off-limits to her as anything other than a friend. The one thing she couldn't deny, however, was her growing attraction to him. Man diet or not, this man had the potential to be big trouble, and she needed to keep herself in check or run the risk of diving into something new before she'd fully dealt with her last disaster.

That could not happen.

Keep reminding yourself of that.

Deacon turned from his spot in the passenger seat to check on her. "You doing okay?"

"I'm fine. How's your arm?"

"It's good. Nothing to worry about."

"You look like you got shot," Blaine said, referring to the blood all over Deacon's formerly pristine shirt and shorts.

Deacon glanced down at his clothing, seeming surprised to realize it was covered in blood. "I hope it comes out. This is the only good shirt I brought with me."

"I know how to get it out. I'll do it for you." Julia spoke before she took a second to consider the implications of getting in deeper by the second with him. It was just friendship. As long as she remembered that, it would be fine.

"Hey, um," Blaine said to Deacon, "so I wanted to say I'm sorry for what happened at my house earlier. I never should've said what I did. Of course you're welcome in my home and with my family."

Deacon stared at his brother. "Have you had a stroke or something equally mind-altering?"

"Shut up and accept my apology, will you please?"

"Why?"

"Because! I mean it. I'm sorry I said what I did. You weren't doing anything wrong, and I totally overreacted to you being in my house with my wife and daughter. I was out of line, and I'm admitting it."

Deacon continued to stare at his brother for a long moment, and then he smiled. "Tiffany's pissed at you, right?"

"No."

"Yes, she is, and she made you apologize to me. Did she shut you off until you did?" He busted up laughing. "Oh my God! She did! She's closed for business until you fix this with me, right? I *love* her."

"Shut up," Blaine said on a low growl.

"Do I have to tell her you apologized to me before the red light turns green again? Oh damn, I'm gonna be *really* busy over the next week or two with my new job and everything. I might not get a chance to talk to her."

"You'd better tell her *today* that I apologized to you—and that I meant it, which I did."

Deacon hooted with laughter.

Julia put her hand over her mouth so she wouldn't be tempted to join him. She had a feeling Blaine wouldn't appreciate that.

"You really met your match with her, didn't you, bro?" Deacon said when his laughter subsided.

"Something like that." Blaine sounded like he was speaking through gritted teeth.

"I love it. I already knew I liked her, but this takes it to a whole other level. And guess what? Your precious Addie loves me, too. She and I are gonna be best friends."

Blaine seethed silently, his entire body stiff with tension.

"Still want me here for the summer?"

"Fuck no, but you're staying, and that's the end of it."

"This is gonna be an awesome summer. I got my new best friend Julia to entertain me. I've got my nieces to hang out with and my other new best friend Tiffany to get to know. Gansett Island is looking so much better to me this time around. I really have to give you credit, Blaine. You knew just what I needed."

"I'm gonna fucking shoot you before this summer is over."

"If you want to get laid, I'd recommend against that. Tiffany digs me."

"She does not."

"Oh, yes, she does, and that just chaps your ass, doesn't it?"

"You want to know what *really* chaps my ass?"

"I bet I can guess." Deacon lost it laughing. "Having to apologize to me so your wife will reopen for business?"

Blaine pulled up to the vet clinic and brought the SUV to an abrupt halt. "Get out."

Rather than open the door, Deacon seemed to make himself more comfortable in Blaine's passenger seat. "So you're counting on me to report in that you apologized, am I right?"

Julia had to bite her lip to keep from laughing out loud. Deacon was enjoying this way too much.

"Do you mind getting out of my truck so I can get back to work?"

“Of course,” Deacon said. “Thanks for the ride. I’ll try to schedule some time to have a chat with Tiffany to get you back in the saddle. Not sure I’ll be able to fit it in today since I have to make sure Julia’s all warmed up and our little puppy is okay. Might be a while before I can get with Tiffany, but I’ll be sure to clear things up for you just as soon as I can.”

“You do that.”

Deacon got out of the passenger seat, opened the back door for Julia and held out a hand to help her out.

She didn’t need help, but she took his hand anyway and was surprised when he held on to it after she was out of the car.

Blaine sped off, leaving a cloud of dust in his wake.
Deacon lost it laughing.

CHAPTER 11

“*T*hat was the most fun I’ve had in decades,” Deacon said, eyeing the taillights of his brother’s vehicle.

“That was mean.”

“Oh, come on. Give me a break. He’s been busting my balls since I was old enough to walk. This is the first time I’ve ever had a leg up on him, and you’d better believe I’m going to enjoy it.”

“I said it was mean. I never said it wasn’t funny as hell.”

Laughing, Deacon held the door to the vet clinic for her and ushered her in with a hand on the small of her back.

The proprietary way he touched her gave Julia mixed feelings. On the one hand, she wanted to tell him to knock it off. They were just friends, and there was no need to touch her the way he would a lover. But on the other hand, he’d been nothing but kind and helpful to her, and she didn’t want to be a shrew about some harmless touching.

And then there was the fact that she kind of liked it when he touched her.

Dear God, she was hopeless. Her man diet hadn’t lasted four full months, and she was already having all the feels for a new guy. But this guy... He seemed different. And yes, at first, Mike had, too. But that hadn’t lasted long. There’d

been signs he wasn't all he'd pretended to be long before he asked her to help with his mother's medical expenses.

She was so tired of being such a fool when it came to men, and even though she wanted Deacon to be different, she was still wary.

Janey was at the front desk again when they entered the vet clinic. "Hey, guys, you're both looking a little better. Are you all warmed up?"

"Yes, thank goodness," Julia said. "How's my little buddy?"

"He's doing great. We've got him on some fluids, and he's mostly been sleeping. The poor guy is exhausted."

"Can we take him home?"

"Doc Potter wants to keep him here for observation possibly overnight. We can let you know in a couple of hours."

"Um, how much will all that cost?"

"Don't worry about it," Deacon said. "I'll cover it."

Julia wanted to protest, but how could she? There was no way she could cover a hefty vet bill. Not right now, anyway. "Thanks."

"Let me get your number so I can call you when he's set to be released," Janey said.

Julia recited her phone number.

"Great. I'll call you."

"Thanks again, Janey."

"No problem. I'm so glad you guys found him in time."

"That was all Julia," Deacon said. "She's the one who saved him."

Most of the men Julia had met would've taken credit for the rescue. They would've said it was their boat, and they were the one who'd been bitten during the rescue. But not Deacon. He gave her all the credit, despite having been more seriously injured.

They said their goodbyes to Janey and left the clinic, beginning the short walk back to the Sand & Surf Hotel.

"What're you up to for the rest of the day?" Deacon asked.

"I don't have any plans."

"You ought to take it easy and stay warm. Get in bed and watch a movie."

"That actually sounds perfect." She glanced at him. "You want to watch it with me?"

Her invitation surprised him, but he made a poor effort to hide that. "What kind of movie are we talking about?"

"Something like *Sex and the City* or *Dirty Dancing*."

"Hmmm, as appealing as that sounds..."

Julia cracked up laughing. "Just kidding."

"Oh, thank God. I thought you were so cool until you went and ruined it with *Dirty Dancing*."

"That movie is a classic. Everyone loves it."

"No, not everyone."

"This might be a deal breaker."

He cast her a comically puzzled look. "Do we have a deal? I'm still not sure."

"We have a deal to be friends, and friends watch TV together."

"Ah, got it. So you'll be the only one *in* the bed. I see how it is."

"Exactly." He was endlessly amusing. She had to give him that.

"Well, that's not as much fun as it could be, but I'll take what I can get."

Julia couldn't allow herself to think about the many other kinds of fun she might have with him in a bed.

They entered the lobby of the Surf, where a woman Julia didn't know was working at the desk. She nodded to them as they went up the stairs. Julia was thankful that she'd gotten in without anyone from her family seeing her with Deacon. She hadn't considered the potential for gossip when she'd casually invited him to join her in her room.

Why had she done that, exactly? Because she enjoyed his company and wanted more of it. That was the simple explanation. The other, far more complex explanation wasn't something she cared to think about right then, not when she needed all the fortitude she could muster to remember that she wasn't in any condition to get involved with yet another man.

JULIA'S INVITATION HAD SURPRISED HIM. DEACON HAD EXPECTED to walk her back to the hotel and tell her he'd see her tomorrow, when they would figure out what to do about the dog they now apparently owned together.

They had a baby! And he hadn't even kissed her yet. Deacon wisely chose to keep that thought to himself as he followed her up to the hotel's third floor.

He really wanted to kiss her. She had the sweetest, sexiest lips, and the expressive eyes that gave away her every thought, every fear and every wish had him all twisted up inside, wanting to soothe and comfort and provide whatever she wanted or needed.

Blaine would say he was doing his hero act again, but it wasn't that. Exactly. It was something else with her, something deeper and more compelling than anything he'd experienced before. It should've scared him to be so drawn to a woman who wasn't in the market for the sort of things he wanted from her, but it didn't.

He could be patient when he needed to be, and he had a feeling she'd be worth the effort. More than anything, he wanted to show her that not all men were jerks, that some could be trusted to be honest and straightforward.

When they were in her room, she gestured for him to take the second bed while she got comfortable in the one she'd left unmade. The room was so small, it might've been mistaken for a closet. Other than the twin beds separated

by a tiny bedside table, there was only a dresser with a flat-screen TV and an equally tiny adjoining bathroom.

"This was my summer home when I was a kid."

Before he sat on his assigned bed, Deacon went to the one window to check out the view of endless ocean. He could picture Julia curled up on the window seat as a girl, looking out at the water and dreaming of a different life than the one she'd had waiting for her at home. It must've been torture for her and her siblings to leave this place at the end of every summer. He wished he could ask her about that, but he never would. He could only hope that someday she'd share that part of her story with him.

"I can see why you loved it," he said, turning away from the window to kick off his shoes and sit on the other bed.

Julia had curled up on her bed and wrapped a blanket around her shoulders. She looked much better than she had earlier, but a tinge of blue remained in her lips. "Do you want me to get you some tea or soup or something warm?"

"You don't have to."

"I know I don't have to, but I'm offering anyway."

"Maybe some soup from Stephanie's?"

He stood, shoved his feet back into his Sperrys and headed for the door. "Coming right up."

"Let me give you some money."

"I've got it. Be right back." He went downstairs to the restaurant and ordered the ultimate comfort food—takeout bowls of tomato soup and grilled cheese sandwiches for both of them. While he waited, he checked out the dinner menu and decided he'd like to take Julia to Stephanie's Bistro if she ever agreed to a real date with him. The more time he spent with her, the more he hoped she'd agree to that real date.

Despite what she said about wanting to keep her distance, he'd caught her looking at him a few times, as if she was seeing something she wanted but couldn't allow

herself to have. He totally got why she'd erected walls around her heart after the nightmare with her ex.

Speaking of that, when he got back upstairs, they were going to make a plan for how they were going to handle him. He wasn't going to get away with stealing from her. Not if Deacon had anything to say about it.

When their order was ready, he took it back upstairs and encountered Julia's mother and her new husband coming down the stairs as he went up.

"Hi, Deacon. How was your boat ride?"

"Eventful." He told them about rescuing the puppy and their trip to the clinic.

Sarah did a double take when she noticed the blood on his shirt that'd been partially hidden by the takeout bag.

"Are you all right? Is Julia?"

"We're both fine, and so is the puppy. Your daughter was amazing. She dove right off the boat to get to him."

"That sounds like her. She always wanted a pet growing up, but her father said we had enough mouths to feed. I thought she'd get a dog or a cat as soon as she had her own place, but Katie has allergies, so she never did."

"I hope she gets to keep this one."

"I do, too."

"I'd better get this soup to her. We're still trying to get her warmed up."

"Thank you for taking care of her, Deacon."

"It's my pleasure. Thank you again for inviting me to your wedding brunch. I enjoyed it very much."

"We're glad you could join us."

"Enjoy your first day as Mr. and Mrs."

The two of them beamed with happiness. "That's the plan," Sarah said. "We'll see you later."

When they parted company, Deacon continued to the third floor. He walked into Julia's room, where she was still where he'd left her. The one thing he immediately noticed

was that her lips had lost the luster of blue, which was a welcome development.

He served up the soup and sandwich for her and sat on the other bed to eat his.

Julia took tentative sips of the soup and a few bites of the sandwich at first, as if she wasn't sure the food would be welcome by her stomach.

"Taste okay?"

"It's really good. Thank you."

After they ate in silence for a few more minutes, Deacon said, "Let's talk about the guy that stole from you and how we're going to get your money back."

"I LIKE HIM FOR JULIA," SARAH SAID AS SHE AND CHARLIE emerged into warm sunshine on the hotel's front porch. They'd spent time with each of her children before they were due to take the ferry back to their real lives and had the rest of the day free to spend together.

"He seems like a very nice young man."

"If he's anything like his brother, she'd be very lucky to have him in her life."

Charlie put his arm around her and brought her in close to him, where she fit perfectly in the shelter of his muscular body. "Do I need to be concerned about this crush you seem to have on Blaine Taylor?"

Sarah giggled like a girl. She did that a lot around him.

"Don't be silly. I'm old enough to be his mother."

"That doesn't mean anything in this day and age."

"Blaine was a very good friend to me when I desperately needed one, and he'll always have a special place in my heart. But as you know, most of my heart belongs only to you."

"I know, babe."

"Today was so great, wasn't it?"

"One of the best days of my life. If you'd asked me a couple years ago if I'd ever get married again, I would've said no freaking way."

"Me, too. Last thing I thought I'd ever want to do again." Her first marriage had been a complete nightmare from start to finish, except for the seven beautiful children who had come from it. Thank God for them.

"But along came my sweet, sexy Sarah, and suddenly, the only thing I wanted was a ring on my finger and promises of forever with you."

He made her feel things she never had before. "I want everyone we love to be as happy as we are."

"I do, too, but today, on our day, I think we need to focus on *our* happiness." As he spoke, he directed them toward his truck, which was parked in the lot behind the hotel.

"And how would you like to do that?"

He held the passenger door for her and waited for her to get settled. "First of all, I'd like to go home for a while to be alone with my wife."

"Your wife would like that very much."

"After that? We can do whatever we want. Anything at all. Every day. Forever."

"I can't think of anything better than that."

He leaned in to kiss her. "Neither can I."

KEVIN HAD FORGOTTEN HOW ALL-CONSUMING CARING FOR A NEW infant could be. In truth, he'd never really known how all-consuming it was the first time around because his wife had done most of the heavy lifting. Everything was different now. He was older, wiser and well aware of how precious this time was with his baby daughter.

He had a *daughter*.

The thrill of saying that word continued the day after Summer's early arrival. Chelsea had wanted to come home

as soon as possible, and when David declared mother and daughter good to go, Kevin had brought them home first thing that morning. Victoria would be by to check on them later, but otherwise, they were on their own with their little bundle of joy.

Chelsea was still wiped out from the delivery, and other than waking up to breastfeed the baby, she'd been sleeping a lot. Which meant Kevin was on duty with his little angel, and he wouldn't have it any other way. His brothers had been by the clinic to visit earlier and had promised to check on them later.

Kevin had received a text from Katie asking him to please fit her sister Julia into his schedule as soon as possible. He planned to reach out to Julia when Chelsea was awake again. There was no way Katie would've asked for his assistance right now unless it was badly needed.

The screen door opened with a telltale squeak that had Kevin turning to see who was there. He smiled at Finn and Chloe as they tiptoed into the house.

"We weren't sure if it was okay to come by," Finn whispered, gazing at the baby sleeping in his father's arms.

"Of course it is." Kevin carefully transferred the baby to her brother, who took her into his arms with a look of pure awe.

"Are you sure I should be holding her?" Finn asked. "She's so little. I'm afraid I'll break her."

"She won't break," Kevin assured him, amused by Finn's reaction to her.

Finn sat on the sofa, and Chloe perched next to him, both of them completely focused on the baby.

"How's Chelsea?" Chloe asked.

"Tired, but she's doing great."

"And you?" Finn glanced at Kevin. "How're you holding up?"

"I'm tired, too, but it's the best kind of tired. She's a doll."

"I can't believe I have a sister. It's so cool."

"I'm glad you think so."

"Of course I do. She's awesome. Riley and I are going to spoil her rotten. We've already got a puppy picked out for her."

"No puppies until she's at least three, you hear me?"

"We'll see about that."

"What're you two up to today?"

"Going to the official grand opening of the Wayfarer," Finn said. "From what Riley told me, things are crazy over there. Nikki worked all night to get ready."

"I'm sure she'll be glad to get the grand opening behind them," Kevin said.

Finn nodded in agreement. "They both will. She's been so insanely busy that poor Riley is feeling neglected."

Chloe rolled her eyes. "Poor Riley. Whatever. Nikki is a master multitasker. I'm sure he's not suffering too badly."

"Do you guys mind if I grab a quick shower while you're here?" Kevin asked.

Finn's eyes bugged. "You mean leave her *alone* with us?"

Kevin laughed. "Just for a minute. I promise."

"We got it," Chloe said. "Go ahead, Kev."

"I ain't got it," Finn said. "Not even kinda."

"You will," Kevin assured his son. "Before long, it'll be routine to have a little one around. It'll be good training for when you have kids of your own." With both his "boys" settling into committed relationships in recent months, Kevin knew it probably wouldn't be long before he added *grandfather* to his list of titles.

As he took a quick shower and shaved the scruff off his face, he marveled at how his whole life had changed in the last couple of years. Had he expected to be newly married with a new baby at nearly fifty-three? Hell no, but the joy Chelsea and now Summer brought to his life was immeasurable.

After he was dressed, he took a minute to text Katie's sister Julia, asking when she might be available to get together. He'd planned to take a few weeks off from work to be with Chelsea and the baby, but he would squeeze Julia in, even if she had to come to the house.

When he rejoined Finn and Chloe in the living room, he found that Chloe was holding the baby while Finn watched over them. Finn was madly in love with Chloe and had recently moved into her place. He expected to hear they were engaged any time now.

Riley and Nikki were already engaged and planning a fall wedding at the Chesterfield.

Things had fallen into place for all of them since he and his sons came to Gansett Island for Kevin's niece Laura's wedding two summers ago and decided to stay for a while. Spending time on the island had helped to heal the wounds from the unexpected end of Kevin's marriage and had led him to a new, unexpected love with Chelsea.

And now they had a *daughter*, and his sons had a *sister*.

If a heart could overflow with love, Kevin's was at the tipping point.

"Why's he looking at us like that?" Finn asked Chloe.

"I suspect he's overwhelmed by everything that's happened in the last few days."

"You suspect correctly," Kevin said, sitting across from them.

"She sure is beautiful," Chloe said.

Kevin thought Summer was the most beautiful baby girl he'd ever seen. "Thank you. We think so, too."

Chloe got up and carefully transferred the sleeping baby back to Kevin's arms. "I'm going to need to see her again very soon."

"Any time you want. We're here, and the company is always welcome."

Chloe kissed his cheek. "Congrats again, Kev. She's a stunner."

“Thankfully, she looks just like her mother.”

Finn smiled as he bent to kiss the baby’s forehead. “I see you in her, too, Dad. We’ll be back soon.”

“Tell Nikki that Chelsea and I said good luck today.”

“We will.”

After they left, Kevin went into the bedroom to check on Chelsea, who was just stirring from a long nap. She opened her eyes and looked at him, her smile lighting up her face.

“There’re my two favorite people. How is she?”

“She’s delightful. She just had a nice visit with her brother Finn and Chloe. They’re absolutely smitten.”

“Of course they are. Who wouldn’t be?” She sat up and grimaced as she tried to find a comfortable position. Then she reached for the baby.

Seeing the two of them together, Kevin realized that even though he was sleep-deprived and loopy, he was also happier than he’d been in a very long time. Since meeting Chelsea, he’d come to realize how much he’d missed out on by staying in a bad marriage for far too long. Now he understood there was a huge difference between existing and truly living.

“Can I get you anything?” he asked Chelsea.

She looked up at him, eyes brimming with emotion and unshed tears. “You’ve already given me everything I ever wanted and then some.”

Kevin leaned in to kiss her and then leaned his forehead against hers as they gazed down at the wonder they’d created together.

CHAPTER 12

“Start from the beginning.” Deacon opened a notebook he’d found on Julia’s desk and used a Sand & Surf Hotel pen to take notes. “I need his full name, address, date of birth and anything else you can give me that’ll help the local police track him down.”

Julia had bought the notebook to start a new journal, but hadn’t written anything in it yet, so it was safe for him to use. While he was stretched out on the other bed, she lay on her side so she could see him, still bundled under the blanket.

She recited the man’s full name, address and date of birth from memory. “I met Michael, who goes by Mike, through a friend from work. He saw my picture on one of her Facebook posts and asked her about me. She fixed us up.”

“How did she know him?”

“He was in a softball league with her husband.”

“How long have they known him?”

“A couple of years, but only through softball. They didn’t hang out with him other than that.”

“So they fixed you up with someone they don’t really know all that well.”

“They were upfront with me about that. They said they knew him through softball, but not too much beyond that.”

“How did you connect with him?”

“At first, we messaged through Facebook, which evolved into talking on the phone and then FaceTime. We had great conversations about our families, our work and lives. He told me about how his mom battled cancer on and off since he was a kid and how that affected him. I shared some things about my life that I rarely talk about. I felt like we’d made a real connection before we ever met in person.”

“How long had you known him before you met in person?”

“About four weeks. I took it slowly because I have a bad habit of jumping into things with men and getting in too deep before I realize they’re no good. I wanted to do better.”

“Where and when did you meet him?”

“We went to a Tex-Mex restaurant because we’d learned that we both loved that kind of food best. It was a Saturday night about five months ago. I can look up the exact date.”

“That’d be good to have.”

Julia consulted the calendar on her cell phone and gave him the date from late December.

“Did he pick you up, or did you meet him there?”

“I met him.”

“What happened that night?” Deacon asked without looking up from the notebook where he was recording the details.

“We had a really good time. The conversation flowed easily with no awkward silences, and I thought he was even more attractive in person.” Julia could still remember the hopeful feeling that’d come from meeting someone special, or so she’d thought.

“Do you have photos?”

Julia shook her head. “Not anymore. I deleted them all.”

“Does your phone back up to the cloud?”

“Yes...”

"Then you still have them. I need them to show that you thought you were in a genuine relationship with him."

"I'll get them." The thought of seeing his face again made her stomach turn, but she'd do whatever she had to if there was a chance of making him pay for what he'd done to her.

"What happened after dinner?"

"We went to the bar in the restaurant where they had live music and had a drink."

"How did the evening end?"

"He walked me to my car and kissed me good night. I liked that he didn't get aggressive with me the way so many guys tend to do. He was a perfect gentleman." Talking about something she'd much rather forget was beyond painful, but Deacon had convinced her it was worth the effort. If they could recoup the money she'd given Mike, that would mean everything to her.

"When did you see him again?"

"Two days later. He texted me the next day to say what a great time he'd had and how he couldn't wait to see me again. We met for dinner after work that Tuesday night and then again on Thursday. On Saturday, he took me on a picnic by a lake, and when we came back to my place that night, I asked him if he wanted to come in."

Julia swallowed hard as emotion threatened to get the better of her. She'd been so certain that she'd finally found a good man who wanted her for the right reasons.

"I know it's hard to talk about, darlin', but every detail you can give me will help to build the case against him."

What did it say about her and her dick diet that her heart skipped a beat when he called her that? "It is hard to talk about. How do I ever trust my own instincts again after this?"

"You will. When the time and the situation are right, you'll know."

She shook her head. "I'll never know for certain."

“Yes, you will.” The fierce look he gave her did weird things to her insides, making her feel safe and protected and—

Stop.

You don't need him or any man to make you feel safe or protected. He's doing you a favor. That's all this is.

“He spent the night, and it was great. After that, we were pretty much together all the time. My friend who fixed us up was so excited that she'd introduced me to someone I really liked. I'd had a rough year after Katie moved here when she met Shane at Owen's wedding. After I met Mike, I felt like things were finally getting back on track.”

“The thing I don't get is how did he have someone else on the side if you guys were together most of the time?”

“I wondered that, too, after it all came to light. I figured out that she worked nights as a nurse, so she had no idea he was with me when she was at work.”

“Does she know now?”

“I don't think she has any idea that I ever existed.”

“That'll change as soon as there're charges filed against him.”

“You really think they'll charge him?”

“They'll have no choice but to charge him if we hand them an airtight case.” He shifted to find a more comfortable position, the movement stretching the fabric of his shirt over well-defined muscles.

Julia didn't want to notice his well-defined muscles, but she couldn't help but stare anyway. Deacon was a finely built man and had turned into a rather good friend over the last two days.

“Tell me about how he ended up asking you for the money.”

“We'd been together a few weeks, and it was still really good between us. He was always bringing me little presents and buying me dinner. Once, he sent flowers to me

at work, just because he was thinking of me.” After receiving those flowers, she’d told the coworker who introduced them that she was falling in love with him. Julia blinked back tears when she thought of that day and how excited she’d been.

“Are you okay?” Deacon asked.

“I will be.” She felt like she’d torn the scab off a healing wound. “One night, he came over with pizza for dinner, and from the moment he arrived, he was different. I asked him what was wrong, and he said nothing I needed to worry about. But as the night went on, he was more and more distracted. We were watching a movie when I looked over and saw tears running down his face. I pleaded with him to talk to me, and that’s when he said his mom’s cancer had come back. She needed experimental treatment that wasn’t covered by insurance. He apologized profusely for dumping his troubles on me. He said he would just go and that he was sorry. I asked how much they needed, and he said twenty-five thousand. I said I could give him fifteen.”

“What did he say?”

“He said he could never take money from me but that he loved me for caring—and for many other reasons. That was the first time he’d said anything about love, and with hindsight, I can see that was all part of the plan. He played me from the beginning, and that was his kill shot.”

“You said earlier that you sent him the money through Venmo.”

“Right.”

“And he just took it?”

“No, at first he said he couldn’t take it, but he appreciated so much that I cared enough to offer it. I said this was no time to be worried about anything other than whatever his mother needed. I convinced him to give me his Venmo address, and I sent him the money in two transactions. He cried some more and hugged me and told me how much I meant to him before we ended up in my bed

having sex. By the time he left the next morning, I was emotionally whipped and totally in love with him. All I could think about was how I could help him get the rest of the money he needed for her treatment.”

“What happened then?”

“Nothing,” Julia said softly. “I never heard from him again. The first couple of days, I figured he was dealing with his mom and trying to get the rest of the money. After five days of silence, I broached the subject with my work friend, who suddenly didn’t want to talk about him or my burgeoning relationship with him. One night after work, I confronted her in the parking lot, and she started crying right away. I couldn’t figure out what the hell was wrong with her until she told me he had someone else, that they were expecting a baby. Apparently, she’d only just found this out a few days earlier and had no idea how to tell me. She kept apologizing over and over again for introducing me to someone who’d do this to me. Of course, she had no idea that I’d given him the money.”

“You didn’t tell her?”

Julia shook her head. “I could barely breathe after hearing what she had to say. It was all I could do to drive myself home. I have to admit that I didn’t believe her until I dug a little deeper on his social media and learned it was true. I called out of work the next two days, and that’s when I lost my job. The new boss had been looking for a reason to get rid of me, and I handed it to him. I didn’t even care that I’d been fired. Fortunately, I’d already bought a plane ticket to my sister’s wedding, or I wouldn’t have been able to get here. Within a few weeks, I had to give up my apartment because I couldn’t find a new roommate, and I couldn’t afford the lease renewal after I lost my job. I put my stuff in storage, which was a lot cheaper than the rent, and camped out on my friend’s sofa. I couldn’t believe how fast everything went to total shit.”

"You're the victim of a crime, Julia. It's not your fault that things went to shit."

"I trusted him, believed him, had feelings for him. Surely some of it is my fault."

"None of it is. You were conned by someone who's probably done this before."

"What happens now?" Julia asked, drained after reliving the nightmare.

"Now I type this up and provide photos, texts, the Venmo transaction log and anything else you can give me to back up your story, and send it off to the local police. Which town did you live in at the time he took the money?"

"Plano."

He made a note of that. "I expect they'll take it very seriously, and I'll venture to guess we're going to find out this isn't the first time he's done this."

"How do people get away with doing stuff like this?"

"Primarily because victims don't report it to the authorities. They think the money is gone, so what's the point? The point is stopping them from doing it again and possibly getting restitution."

"Do you really think I'll ever see the money again?"

"I think you have a good chance. He bought a house, so there's equity there. The court could order him to take a line of credit on the house to pay back your money, if it actually goes to court. The cops will probably give him the option of making restitution to avoid charges."

For the first time, Julia felt a tiny glimmer of hope that she might get back the nest egg she'd willingly given to Mike.

Deacon got up and came to sit on the edge of her bed. He took hold of her hand and linked their fingers.

Julia's mouth went dry from his nearness and the wildfire of need that his touch set off inside her. Her first impulse was to pull back from him, to tell him to get away

from her, to leave her alone. But she couldn't get the words out.

"I'm so sorry this happened to you," he said, speaking softly, his eyes conveying sympathy and rage at the same time. "The only thing you did wrong here, Julia, was care about someone who didn't deserve it. You're a good person who tried to help someone. If there were more good people like you in this world, it would be a much better place."

"Do you really think so?"

"I know so. When you're a cop, you see the best and the worst of what people are capable of. He took your money. Don't give him your kindness, too."

"Thank you." She squeezed his hand. "For believing me and trying to help. Even if nothing comes of it, I appreciate you trying."

"Something will come of it. I'll make sure of that."

"What's in it for you?"

He gave her a side-eyed look. "What do you mean?"

"Why does it matter if I get my money back?"

"First of all, because you're a good person who tried to help someone and got screwed for your troubles, and second of all, I fucking hate bullies and people who take advantage of the kindness of others. He needs to be brought to justice, and I can't wait for him to get his comeuppance."

His ferocity made her smile. "I wouldn't want to cross you."

"You'd have nothing to fear from me if you crossed me. You know that, don't you?"

Julia was taken aback by the statement as much as the emotion behind it. "Someone told you."

He acted surprised. "Told me what?"

"About my family." Abuse is like a stain that can't be scrubbed away no matter how hard you try. The shame is always with you, no matter how far removed you are from it.

“Yeah. I heard about your dad, and I’m so sorry you went through everything you did with him.”

Julia tried to pull her hand free of his. “Is that why you’re being so nice to me? Because you feel sorry for me?”

Rather than release her hand, he brought it to his lips. “That’s not why.”

Julia could barely breathe as she waited to see what he would do next. “Then why?”

“Because I think you’re awesome. The way you rescued that dog without a thought to your own safety was amazing. Not to mention, you gave someone all your money without blinking an eye because he needed it more than you did, or so you thought. Who wouldn’t want to be friends with you?”

Julia noticed that he made no reference to her physical appearance. In her experience, that was always the first thing men noticed about her. That he hadn’t even listed it gave him even more points than he’d already earned with her.

“I’m not going to lie to you, Julia. I’d like to be more than friends with you, but I understand that I’m going to have to earn your trust after what you’ve been through. So I’m going to work on earning your trust, starting with nailing the bastard who scammed you and getting your money back. I’m going to my place to type this up on my laptop and do some research on who I need to contact to file the complaint. Send me the pictures and any text history, and I’ll add them to the report.” He pulled the pages he’d written on out of the notebook, wrote down his email address and phone number and handed her the notebook. “Text me when the vet calls, and I’ll go with you to pick up your little boy.”

He had her on the verge of abandoning her man moratorium with his softly spoken words and the sincerity behind them, so she chose to focus on the dog as her head

spun from the other things he'd said. "Do you think I'll get to keep him?"

"If no one claims him, I'm sure you will. You're the one that saved him."

"We both saved him."

"Does that mean we'll have joint custody?" His eyes twinkled with amusement, which was a good look on him.

He was so damned cute all the time, but when he smiled, it was all Julia could do to remember her dick diet. "I'd be very happy to share him with you."

"Get some rest. I'll be back." He stood, seeming reluctant to leave her. At the door, he turned back to her. "I'm sorry about the men who hurt you, Julia. I promise I won't be one of them."

Julia fell back on the pillow, blown away by him, the things he'd said and the sincerity with which he'd said them. Yes, other men had seemed sincere in the moment, but Deacon was different. How she knew that she couldn't say for certain, but everything about him and the time she'd spent with him was different than it had ever been before. Maybe she would end up being wrong about him, too, but what if he was exactly as great as he seemed?

Wouldn't that be something?

Despite her best efforts to stay removed from him and the attraction she felt toward him, a tiny glimmer of hope blossomed inside her that couldn't be ignored.

If she got her money back, she'd be free to leave and go back to Texas to pick up the pieces of her life there. Or, she could stay on Gansett Island for the summer and get to know Deacon better while spending time with her family.

Getting to know Deacon better was becoming a more appealing option with every minute she spent in his presence. He was proving to be a rather good friend in addition to being devastatingly handsome and sexy.

She spent thirty minutes getting him the photos and screenshots of the text messages that he'd requested.

Seeing Mike's face again brought back all the hopes she'd pinned on him. Bitterness churned in her stomach when she recalled how effortlessly he'd earned her trust and then stolen from her.

She emailed the photos and screenshots to Deacon and hoped that would be the last time she'd ever have to look at the face of the handsome charmer who'd played her for a fool.

Spent after the unpleasant trip down memory lane, Julia dozed off for a while, coming to when someone knocked at her door. She got up to open the door and was surprised to find her mother there. "What're you doing here? I thought you were off on your honeymoon." She stepped aside to admit Sarah.

"The rest of our life is going to be a honeymoon," Sarah said, blushing. "Charlie and I got home, but I couldn't stop thinking about you, so I asked if he minded if I came back over for a few minutes to check on you."

Julia sat on her bed and pulled the blanket back over her. How could she *still* be cold? "I'm fine, Mom. Go back to your husband."

Sarah sat on the other bed. "You're not fine, Julia, and that's obvious to all of us. Tell me what's going on."

"Just another relationship that ended in dramatic fashion. Nothing to be concerned about. I'm handling it."

"Are you? You left your sister's wedding yesterday without a word to anyone. You took off today in the midst of my wedding. You didn't eat anything yesterday or this morning."

Julia wanted to remind her mother that she was far too old to have to explain herself to anyone, least of all her mother, but she held back words that would make this situation worse. "I've had a rough couple of months. All the wedding joy has been difficult for me to handle in light of the breakup. I'm sorry for making you worry. That wasn't my intention."

"I'm sorry you're hurting, sweetheart."

Julia shrugged. "Seems to be all I know how to do."

Sarah moved to Julia's bed and put her arm around her daughter. "There was a time, not that long ago, when I would've said the same thing. I didn't know anything but how to hurt. And now... everything is different, and I so want you to have that, too."

"Not everyone is meant to find their Charlie, Mom. I don't even want that anymore. Men have caused me nothing but heartache my entire life. I'm over it."

"Don't say that. If you close your heart off to the possibility of love, you could miss out on the greatest thing to ever happen to you. I'm thankful all the time that I had the courage to try again with Charlie. At first, I was resistant because I expected him to be just like your father, but he's nothing like him. He's your father's polar opposite. Since I've been here on Gansett, I've met so many good men. They've restored my faith in humanity." She smoothed Julia's hair back from her face, the gesture so familiar and so comforting, it brought tears to Julia's eyes. "One of the best men I've met is your friend Deacon's brother Blaine. He was so very good to me when I arrived here fresh off being beaten by your father. Without him, I don't think your father would be in prison today."

"He seems a little intense. He and Deacon don't get along very well."

"He may be intense, but he's very good at his job and is madly in love with his wife and daughters. He's a good man, and I get the feeling Deacon is, too."

"He's been a good friend to me when I needed one."

"Will you do something for me? Something big and important and probably something you don't want to do?"

"What?"

"Give Deacon a chance to show you what it's like to be with a good man."

"I don't want any man, good or bad. I've had enough. If I don't put myself out there, I can't get hurt again."

"Can I tell you something my Charlie has taught me?"

"I guess."

"When we let the past define our present and future, we prove that we haven't learned anything from what we've been through. What happened with your father and the other men who've disappointed you is in the past. If you let them hold you back from the chance to be truly happy, then what have you learned?"

"I hear what you're saying, and I appreciate the wisdom—yours and Charlie's. The two of you certainly deserve the happiness you've found together. But just because you and Owen and Katie have found your happily ever afters doesn't mean I will. It's just not in the cards for me."

"I can't bear to hear you say that, Julia. Of course it's in the cards for you. You're a smart, talented, beautiful woman with so much love to give. Please don't miss out on what could be the greatest thing to ever happen to you by allowing bitterness to cloud your judgment."

"My judgment clearly sucks when it comes to men."

"Maybe it has in the past, but every day is a new chance to start fresh. Do you like Deacon? Are you attracted to him?"

"Yes, I like him, and I'd have to be dead not to be attracted to him."

"He is rather handsome, like his brother. Charlie teases me about having a crush on Blaine. Of course I don't, but I do have a very special place in my heart for him."

"Why did you invite Deacon to your wedding?"

"Because I saw the way he was looking at you yesterday. I want you and everyone I love to be as happy as I am."

"How was he looking at me?"

"The way my Charlie looks at me, as if he's seen something rare and precious and is wise enough to know it."

"He doesn't look at me like that. We just met!"

"Yes, he does, Julia. The question you have to ask yourself is if you're willing to risk your heart to find out what it's like to have a good man love you."

"What if I'm not meant for that? What if I'm supposed to be single for the rest of my life?"

"If that's the case, then so be it. You're a strong, capable woman who's more than able to take care of herself. But I've always suspected you were hoping to find true love someday."

"I was, and I've found that 'true love' isn't all it's cracked up to be."

"Because you haven't found the real thing yet. Trust me, when you do, you'll know what I mean when I say everything is different. I'm living proof of that."

"I'm happy for you. I truly am. Charlie seems like a great guy."

"Other than you kids, he's the best thing to ever happen to me. I want all of you to find what I have with him."

"That might be a lofty goal."

"Maybe so, but it's still my goal."

"Thus your matchmaking with Deacon."

"I like him, and I've learned to trust my instincts now that your father is no longer in my life to cloud my judgment. I have a very good feeling about Deacon, and I suspect you do, too. Otherwise, you wouldn't be spending time with him."

"I don't want to make another mistake."

"I understand that better than most people would, but if you don't stick your neck out there a little, you'll never know what might be possible."

Her mother made good points. What was it that their grandmother had always told them when they were kids? Nothing ventured, nothing gained.

"I'll think about what you said. I promise."

"That's all I can ask. Now tell me what you're doing about your health."

"Katie is all over it. She's got me appointments with Victoria at the clinic and Kevin McCarthy. She wouldn't leave on her trip until I agreed to both."

Sarah smiled at that. "Good for her. I love the way you kids look out for each other."

"I wish everyone paid a little less attention to me."

"We worry."

"I know, and I realize it's because I've given you reason to in the past. But it's under control. I promise." She'd been doing really well in maintaining her health until everything with Mike happened. That was another reason to treat the risk of another relationship like the potential grenade that it was. When things went sideways emotionally, her physical health suffered, too.

"I'm always here if you need me. I hope you know that."

"I do. Thank you. Now get out of here and go be with your husband." Julia hugged her mom. "Thanks for coming to check on me."

"I love you, and all I want is your health and happiness."

"I'm working on both."

Sarah kissed her cheek and got up to leave. "I'll check in tomorrow."

"You're on your honeymoon."

"I'll still check in."

"If you must."

Sarah left with a wave. Long after her mother was gone, Julia thought about the things she'd said and tried to decide if she had the fortitude to risk her heart one more time.

CHAPTER 13

Deacon spent two hours digging into the past of the man who'd scammed Julia and learned this wasn't the first time he'd been accused of stealing from a romantic partner. But it would be the last time.

He wanted to reach out to "Mike" directly and tell him what he thought of scumbags who preyed on women. But that would tip their hand, and he wanted to nail him. So he put through a call to the Plano Police Department and asked to speak to someone in charge of detectives.

"Lieutenant Webb."

"Hi, my name is Deacon Taylor. I was formerly on the job in Boston. I'm calling about a situation in your area that I wanted to make you aware of." He spent the next fifteen minutes detailing the specifics of Julia's case and answering the lieutenant's questions. "I did a basic search and found that this isn't his first rodeo."

"Why am I not surprised?"

"My friend has provided photos, text messages and a detailed summary of what transpired that I've put together into a report that I'd like to send to you. She's interested in filing formal charges and seeking restitution for the fifteen thousand dollars she gave him."

Webb rattled off his email address, and Deacon sent the email he had ready to go.

“Got it. I’m going to need to hear from your friend directly that she’s interested in pressing charges.”

“I’ll have her call you today. Could I give you my number in case you have any questions?”

“Sure.”

Deacon gave him his cell number.

“I took a quick look at the report. Thanks for the legwork you did. That’ll make things easier for us.”

“I want him nailed. My friend gave him money she didn’t have to lose, and the whole time he was romancing her, he was planning to con her. That’s not okay.”

“Agreed. I’ll have our officers pick him up and bring him in for a chat.”

“Excellent. Keep us posted?”

“Will do.”

Elated after the conversation with the detective, Deacon showered, soaked his bloody dress shirt in the bathroom sink the way Julia had told him to and changed into clean clothes before leaving to return to the hotel to update her. Yes, he could’ve called her, but he wanted to see her and be there when she heard the news that the police had taken the complaint seriously and would be bringing her ex in for a formal conversation. He hoped that scared the living shit out of the son of a bitch.

He walked through town, noting the sun heading for the horizon, promising a spectacular sunset. Deacon went up the stairs to the Sand & Surf Hotel, Julia’s mom was coming out the main door. She smiled when she saw him.

“Were your ears ringing? I was just talking about you.”

“All good, I hope.”

“Of course. I was telling Julia what a nice young man you seem to be and how she’d be silly to write you off because of what others have done.”

Deacon laughed at her moxie. “How much do I owe you for pleading my case?”

“My services are free of charge to anyone with the last name of Taylor.”

“I appreciate the family discount.”

“Don’t disappoint me, Deacon. My little girl has been through so much. More than you can imagine. I’m not sure she could withstand another big hurt.”

He looked her dead in the eye, because he knew it would matter to her. “You have my word that I’ll never hurt her intentionally.”

Sarah surprised him when she went up on tiptoes to kiss his cheek. “Thank you.”

As Deacon approached the front door to the hotel, he put his hand on the doorknob and stopped for a second, realizing that if he walked through that door, went up the stairs to her room and allowed this, whatever it was, to continue, he would be committing to something far bigger than anything he’d been involved in before.

He’d gone out of his way, his entire adult life, to avoid the kind of entanglements this thing with Julia promised to be. He’d never wanted to be tied down or committed or obligated to someone else.

The day after meeting Julia Lawry, he already knew she was special. Everything about this with her was unlike anything he’d experienced with a woman before. And he wanted more. Much, much more.

That final thought had him opening the door, nodding to the young woman working at the desk and charging up the stairs to the third floor. Feeling breathless, and not just from climbing the stairs, he knocked on her door and waited like a teenager about to see his first real girlfriend.

When she opened the door with towels wrapped around her body and hair, his mouth went dry and every word in his vocabulary seemed to desert him, except for one.

Want.

JULIA FELT HER FACE FLUSH—HELL, HER WHOLE BODY FLUSHED—with embarrassment when she found Deacon standing outside her door. She'd expected to find one of her family members when she'd opened the door in a towel.

The way he looked at her...

Her heart pounded and her blood felt warmer as it coursed through her veins. He'd showered and changed and looked gorgeous with his messy damp hair, as if he'd used his fingers to comb it.

Julia had no idea how long they stood there staring at each other, but in those charged moments, everything changed for her. Her man diet might never have happened for the way she wanted this man. "I, um, give me a minute to get dressed."

"Don't get dressed on my account."

She released a nervous laugh. "Well, the vet called. Puppy is doing so well that I can pick him up any time, but I probably shouldn't go there dressed in a towel."

"Probably not, but let me just say for the record, you're rocking that towel."

With other guys, Julia would've chalked the comment up to predictable male bullshit. With Deacon, she felt complimented rather than objectified. She wasn't sure how he managed to pull that off.

"I've got big news."

She went into the bathroom where she'd put her clothes and left the door ajar while she quickly got dressed. "What kind of big news?"

"The kind where your local cops are bringing in your buddy Mike for a chat."

Julia pulled a T-shirt over her head and went to the door, not caring that her hair was a wet mess around her head.

"Seriously?"

"Dead serious. I talked to one of the detective lieutenants, and he said they'd get right on it. I also found that Mike has done this before, so the pattern helped to

convince the police that they need to act sooner rather than later.”

“He’s done it before.” Hearing that, Julia felt numb. Of course he had. “How do you know?”

“I did a search for him and found a previous complaint had been lodged against him.”

“What kind of search? Like a police thing?”

“No, I found it through a basic online search.”

“So that info would’ve been available to me if I’d taken the time to look for it.”

He came over to her, put his hands on her shoulders and gazed at her with golden-brown eyes gone warm with compassion. “It’s a lesson learned, Julia. There’s no sense beating yourself up for what you should’ve done. You cared about the guy. You thought he cared about you. I hope you never lose the impulse to help others, no matter what it might cost you personally. That’s a very rare thing. Don’t let him take it away from you.”

“I feel so stupid.”

He drew her into his embrace and wrapped his arms around her. “Don’t feel stupid. You’re a kind, generous person who encountered an asshole. That’s not your fault.”

Julia burrowed into him, breathing in the rich, clean scent of him and absorbing the warmth that came off him in waves.

“You’re a good person who had the misfortune of caring for someone who didn’t deserve you. That’s the only so-called mistake you made. He’s the one who did this, not you. And hopefully, he’s going to pay for it in more ways than one.”

“Is it petty to wish I could see his face when they arrest him?”

“Not petty at all. I don’t know him at all, but I’d like to see it, too.”

Julia pulled back from him, just enough so she could look up at him. “Thank you. I never would’ve gone after

him or the money if you hadn't helped me."

"It was my pleasure. One of my favorite things is seeing bullies get what's coming to them."

The fierce expression that accompanied his fierce words had her disregarding her plans to keep her distance from all men. She couldn't keep her distance from this man, and if she was wrong about him... Well, she'd have to deal with that when it happened. Right now, with the encouragement of her mother, grandmother and sister, she felt confident stepping off a cliff into the unknown. She flattened her hands on his chest and slid them up around his neck, burying her fingers in his hair as she licked her lips.

"Um, Julia..."

"Yes, Deacon?"

"I... uh..."

She moved her hands to frame his face and bring him down so she could place a soft, sweet, chaste kiss on his very kissable lips. "Thank you."

His hands found her hips in a light but possessive grip. "I'm happy to help you."

"I'm happy to have met you."

"You... You're on a man diet. We shouldn't..."

"I think we should."

"You do? Really?"

"Uh-huh." Hearing that he'd succeeded in getting the cops to go after Mike on her behalf had replaced the vat of bitterness inside her with something new and fragile and hopeful. It'd been a very long time since someone had stepped up for her the way he had, and she'd known him for only two days. She gazed up at him, hoping he would take the hint that she wanted him to kiss her.

He took the hint, shifting his hands from her hips to her face, cradling it like he was holding something special. Then he tipped his head, and keeping his eyes open and fixed on hers, he kissed her with a tenderness that made her knees go weak. She, who had been kissing boys since

she was fourteen, had never been kissed quite like this, as if she was precious to him. She'd never been precious to anyone.

But how was it possible that she could be precious to Deacon? They barely knew each other. No, that wasn't true. He'd shown her who he really was from the first minute they met, and nothing she'd seen since then had changed that first impression. And now that she knew how it felt to be kissed by him, she couldn't wait to do it again.

Deacon cleared his throat. "We, uh, we need to go get the pup."

"I know."

Standing there in her tiny room, with their arms wrapped around each other, neither of them was in any rush to end this hypercharged moment in which everything between them had changed.

Deacon's phone chimed with a text that had him reluctantly pulling back from her. "I should check that in case it's the police in Texas. And they want you to call to give the go-ahead to press charges."

"That'll be my pleasure."

Trying not to notice the obvious—and sizable—bulge in the front of his shorts, Julia took a step back from him and went looking for her hairbrush and her equilibrium. She was pulling the brush through her wet hair when she heard Deacon laugh. "What's so funny?"

"This text from Blaine: 'Will you PLEASE'—all capital letters—'tell my wife that I apologized to you?'" He cracked up laughing, which was a very good look on him. "This is so awesome."

"Are you going to tell her?"

"Eventually. When I get around to it."

"That's evil."

"I know, and it's the least of what he deserves for busting my balls my entire life. I need to make him suffer a little bit."

"Sounds like he's already done some suffering."

"Please. One night without won't kill him."

"But two might."

His evil grin made him even sexier, if that was possible.

"Let's go get your pooch."

"He's *our* pooch. You're his daddy, whether you want to be or not."

He took hold of her hand as they went down the stairs.

"He bit me."

"Because he was scared. You can't hold that against him."

"If he has rabies, I'm definitely going to hold it against him."

"He doesn't have rabies."

"And you know this how?"

"A mother knows these things."

He laughed—hard—and Julia took great pleasure in having made him laugh. They turned the corner on the landing and nearly ran into Owen, who was on his way up. He immediately zeroed in on Deacon holding her hand.

Julia's first impulse was to pull back her hand, but she didn't. Rather, she gave his hand a squeeze. "What's up?" she asked her brother.

"Going up to help Laura put the wild ones down for a nap."

"Could I come by to see them later?"

"Of course you can. You don't have to ask first."

"With three kids under the age of two, I do have to ask first. I'll text you to see if it's a good time."

"We'll be around. Where are you guys off to?"

"Just a quick errand. We'll be back soon. Did the boys get off okay on the ferry?" Their brothers Jeff, Josh and John had planned to take the three o'clock boat to the mainland.

"Yep. It was great to have everyone here. You're still hanging out for a while?"

"That's the plan. All depends on whether I can find a job and a place to live."

"Cindy went ahead and leased the house where Kevin McCarthy and his sons were living until Finn moved in with Chloe. I'm sure she'd appreciate the help with the rent."

"If I get the job I'm applying for tomorrow."

"Where?"

"Running Mac McCarthy's construction office."

"I can put in a word for you. He's Laura's cousin and a good friend."

"That'd be great, O. Thank you."

"Sure. I'm thrilled you might be staying. We need to hang out. Catch up."

"I'd love that."

He glanced at Deacon and then back at Julia, but thankfully held back the questions he clearly wanted to ask.

Julia had no doubt he'd ask his questions the next time they were alone.

"I'll give Mac a call."

"Thanks again. I'll see you in a little while."

"Sounds good."

They parted company, with Julia and Deacon continuing down while Owen went up.

"Hey, Deacon?"

They turned back to Owen, who looked down at them from the next set of stairs.

"You're holding hands with my sister."

Julia held back a groan as she glared at Owen.

"Yes, I am." Deacon glanced at Julia and smiled, revealing the sexy dimple. "I like her a lot."

"She's a big girl who can take care of herself, but she's got a lot of people around here who love her."

"I hear you."

"As long as we understand each other."

"We do."

“Good.” Whistling a jaunty tune, Owen continued up the stairs as if he didn’t have a care in the world. These days, he probably didn’t. He had his whole life figured out and was happily married with three kids.

“I’m going to smack him,” Julia said as they took the last set of stairs to the lobby.

Deacon laughed. “Nah, it’s fine. I know how he feels. I have a younger sister, too. I’ve given my share of thinly veiled threats to guys she dated back in the day. It’s always good to let them know that people are watching.”

“I’m still going to smack him.”

Deacon chuckled and held the main door for her, releasing her hand so she could walk out ahead of him. The second they were both outside, he took hold of her hand again, smoothly, as if he’d been holding her hand for years rather than minutes. The feel of his hand wrapped around hers made her feel giddy and silly.

She was doing it again. Getting all nutty over a man she’d only just met. The pattern was so familiar to her as to be laughable. Julia pulled her hand free.

“What’s wrong?”

She crossed her arms so he couldn’t take her hand again. “Nothing.”

He stopped walking and faced her. “Why do women do that?”

“Do what?”

“Say it’s nothing when it’s clearly something.” He found her hand and gave it a gentle tug. “Why’d you let go?”

“Because I’m doing it again.”

“Doing what?”

“Getting giddy and silly and hopeful about a man after I told myself I wasn’t going to do that anymore.”

“Ah, I see.”

“No, you don’t. You have no idea what it’s like to never be sure who you can trust.”

“Does that go back to the fact that you couldn’t trust your own father?”

“Of course it does, but just about every guy I’ve ever dated has been like him in one way or another. Maybe they weren’t physically abusive, but they lied and cheated and stole and deceived.”

“I can only stand here, look you in the eye and swear on the lives of everyone I love that I’ll never do any of those things to you. I can’t promise I’ll never hurt you or disappoint you, because I’m only human, but I’ll never lie to you or cheat on you or steal from you or otherwise deceive you.”

He brought her hand to his lips and set her on fire when he sprinkled soft kisses over her skin. “I understand that you have no way to know for sure that I mean what I say, so all I ask is that you let me show you. Give me a chance to show you that not all men are untrustworthy dicks.” Deacon tucked her hand into the crook of his arm and continued toward the vet clinic. “Hang on to me. I won’t let you down.”

Deeply moved by what he’d said, Julia wanted so badly to believe him, badly enough that she did as he asked and held on to him even when her better judgment was telling her to let go and stick to the man diet despite the significant temptation he represented.

CHAPTER 14

At the vet clinic, a tech named Lisa was working the desk and brought the puppy out to them. “I found an extra collar and leash. And because we aren’t sure if he’s already been vaccinated, Doc Potter wants to get him back for shots as soon as he feels a little stronger.”

“What if he’s already been vaccinated?” Julia asked.
“Will it hurt him to have them again?”

“It’s safer than risking diseases by not being vaccinated.”

“Is there any way to know if anyone reported him missing?” Julia feared getting attached and then having to give him up.

“He’s not microchipped, and we haven’t received any reports of missing puppies, but you could check with the police. Usually, they notify us, but they’ve been busy this weekend with the season starting and the Wayfarer opening. They might not have gotten around to it.”

“We’ll check with them,” Deacon said.

“We’ve identified him as a lab mix and figure he’s about three or four months old.”

“That’s good to know,” Julia said.

“I just need you to sign the credit card receipt.” Lisa pushed it across the counter.

Julia glanced at it and swallowed hard at the two-hundred-and-eighty-eight-dollar charge to warm and rehydrate the dog. Thank God Deacon was able to pay it, because she certainly couldn't. Not now, anyway.

He signed the receipt like it was no big deal.

When they were outside on the sidewalk, she looked up at him. "I'll pay you back as soon as I can."

"Don't worry about it."

"I will worry about it."

"He's my puppy, too, so I can pay for him if I want to. Put him down to walk. He might need to pee."

Julia no sooner put the puppy on the sidewalk than he squatted to pee a river. "Are you a puppy whisperer?"

"Nah, I'm just a guy looking out for another guy."

They walked to the grocery store, where Deacon bought food and treats, and then to the pet shop to buy toys, bowls and a bed. Deacon carried their purchases while she held the puppy. They started back toward the hotel, passing the Naughty & Nice boutique as they went.

Deacon glanced at the store. "That's my sister-in-law's store. Do you mind if I pop in for a minute to see if she's there?"

"Not at all."

They stepped into the store, and Deacon put down the dog bed and other items inside the door. He walked past racks of frilly lingerie on his way to the front desk. He looked so comically out of place in the store that it was all Julia could do not to crack up laughing.

"Is Tiffany here?" he asked the clerk.

"She's in the back. I'll grab her for you. Who should I say is looking for her?"

"Deacon."

"Be right back."

While he waited, he turned to Julia and waggled his brows. "Need anything for yourself, babe?"

"I'm good, thanks."

His smile was positively wolfish. "Good to know this is here. Just in case."

"In case of what?"

"In case I need anything."

"That bustier would do amazing things for your pecs."

"I think it would look better on you." He stepped forward to take a closer look at it. "In fact, that might be my first purchase." Gesturing to a second room with rows of beads separating it from the rest of the store, Deacon said, "What do you suppose they've got back there?"

"Sex toys," Tiffany said when she came out from the back of the store.

"No kidding?" Deacon asked her.

"No kidding. Want to see?"

Julia laughed at the way his face flushed with embarrassment.

"Um, not now, but maybe some other time. Quite a place you've got here."

"So I've been told."

"How'd you get this past the oh-so-proper Gansett citizens?"

"You should ask your brother about that sometime. He was instrumental."

"Stick-up-his-ass Blaine was instrumental in getting a sex-toy shop approved in Gansett?"

"Yep. And PS, he doesn't have a stick up his ass. But I do have some other things he likes back there."

"Stop it. I cannot hear that."

Julia giggled helplessly.

Deacon turned to her, his face flushed and his eyes big. "Stop laughing at me."

"Can't help it."

"Do you know Julia Lawry?" Deacon asked Tiffany.

"We haven't formally met, but I know Sarah, Owen and Katie, and of course I've seen you at the weddings."

Julia stepped forward to shake Tiffany's outstretched hand. "Great to finally meet you."

"You, too. I'm a big fan of your family members."

"I like them."

"So I stopped by to tell you the jackass apologized to me. I understand he's been getting the deep freeze at home due to his epically bad behavior."

"I'm glad to hear he apologized. Was it sincere?"

"As sincere as it gets from him."

"I'm sorry that happened, and I hope you know you're welcome to stop by any time to see me and the girls. They'd love to get to know their uncle Deacon."

"I'd like that. I'll definitely come by."

"You can take Puppy to see them when he's out of quarantine," Julia said.

"He's a cutie," Tiffany said. "Where'd you get him?"

Deacon told her about finding the puppy swimming off the coast of Gansett.

"Oh my goodness! Thank God you saw him!"

"Julia was amazing. She dove right in and went after him."

"And then he bit Deacon."

He extended his arm to show Tiffany the bandage on his arm. "That shirt you were good enough to iron for me is a bloody disaster."

"Oh crap. Are you okay?"

"I'll be better in ten days when I know for sure he's negative for rabies."

"Oh jeez." Tiffany strained for a better look at the puppy, who was snuggled into Julia's arms. "What's his name?"

Julia glanced at Deacon. "We haven't come up with one yet."

"So he belongs to both of you?" Tiffany asked, clearly intrigued.

"Yes, he does," Julia said. "Deacon is his daddy."

"Is that right?"

Deacon groaned. "Don't tell Blaine that. He'll bust my balls until they bleed."

Tiffany grinned. "Your secret is safe with me. Are you guys, you know... seeing each other?"

"We are," Deacon said with no hesitation. "And we've already had a baby together."

Tiffany laughed. "Come by when you have more time to shop. I'll give you the family discount."

"I'll do that."

Julia couldn't let her mind wander to Deacon shopping for her at Naughty & Nice. She'd spontaneously combust right on the spot.

"Thanks for stopping by. Your brother will be thrilled to know he's been exonerated."

"You should make him suffer for a few more days."

"When he suffers, I suffer." Tiffany's dirty grin had Deacon groaning again.

"Disgusting."

"Nothing disgusting about it. In fact—"

Deacon held up his hand. "Do not go there, or we can't be friends, and I'd very much like us to be friends."

Tiffany laughed. "I'd like that, too. Nice to meet you, Julia."

"You, too."

"Bring the puppy by to see the girls. They'll go crazy over him, and they'll start begging Blaine for one of their own."

"In that case, I'll be by with him as soon as his ten-day rabies quarantine is over."

Deacon picked up the dog bed and other items and followed Julia out the door.

"She seems rather awesome," Julia said.

"She is. I have no idea what she sees in my brother."

"You don't? Really?"

"Shut up. You can't think he's hot if you're gonna hang with me."

"I hate to be the bearer of bad news, but you rather look like him."

"Ew, I do not!"

"Do, too."

"I used to like you."

"You still like me."

"No, I don't."

"Yes, you do."

"We're in the biggest fight ever right now."

"No fighting in front of the baby."

As they walked and bickered, it occurred to Julia that not only was Deacon sweet and kind and sexy, but he was also fun. She'd never had so much fun with a man, and the more time she spent with him, the harder it was to remember why she'd needed that dick diet in the first place.

IT TOOK ALMOST AN HOUR FOR OWEN AND LAURA TO GET ALL three kids settled for naps. "Why does that get harder all the time?" he asked when they had stretched out on their bed to relax while they had a minute to breathe. Three little ones was an ass-kicker, but he wouldn't trade them for anything.

"It's because they're getting older and wiser. I dread the day that Holden stops napping. It's the only break we get."

"How old will they be before we're not constantly tired anymore?"

"Teenagers?"

Owen groaned and then turned on his side so he could feast his eyes on his beautiful, exhausted wife. "We haven't had sex in a week, thanks to those little cock blockers."

"Did you just refer to our children as cock blockers?"

"Can you think of a better way to describe them?"

“Not lately.” She turned on her side, too, and moved closer to him. “Is my big baby feeling neglected?”

“Very.”

“Awww, we can’t have that.”

When she pressed her body against his, he groaned from the rush of desire that had him hard and ready within seconds. “I’m afraid to get my hopes up.”

She placed her hand over his erection and squeezed, drawing another low groan from him. “It’s not your hopes that need to be up. Looks like we’re good to go.”

Owen laughed, but made sure to be quiet. God forbid he should wake the sleeping babies when things were looking *up* for him and Laura for the first time in days. He wanted to give her finesse and tenderness, but they didn’t have time for those things these days. They pulled at clothes until the important parts were revealed, and when he sank into her tight, wet heat, Owen nearly lost control before he’d had a chance to enjoy it.

Laura’s hands were all over him, sliding down his back to grip his ass and pull him deeper into her. “Always so much more than your share.”

He faltered when he laughed at her regular comment. “Are you complaining?”

“Never.” She squirmed under him, looking for more, which he was happy to give her.

Owen gazed at her lovely face, the loveliest face he’d ever seen, even when there were dark circles under her eyes, a knot of what might’ve been oatmeal in her hair and a stain of unknown origin on her shirt.

“I used to think you were the most beautiful girl I’d ever met,” he said softly, holding still to drive her crazy.

“And now I look like a red-hot mess with three babies who puke and pee on me and wear me out.”

He brushed the hair back from her face and caressed her cheek. “And now, you’re even more beautiful than you used to be. Motherhood is a very good look on you.”

She snorted with laughter. "That can't possibly be true. There's a very good possibility that I have BO at the moment because I don't remember the last time I showered and—"

He kissed her. "More beautiful than ever. And for the record, you always smell good."

"Love has made you smell-blind."

"No, it hasn't."

"Yes, it has."

He shook his head, propped himself up on his arms and began to move, slowly at first, intent on making it good for her before it was good for him. By now, he knew just how to get her to the finish line, which he did far more quickly than he'd have preferred, but they were on borrowed time lately.

Afterward, he held her in his arms, running his fingers through her hair until he encountered a knot. "Is this oatmeal?"

"I think it might be from yesterday."

Owen laughed. "They're kicking our asses."

"We're outnumbered. That's the problem."

"We can still hire help."

"We don't need that. We've got your mom and Charlie, my dad and Betsy and lots of other people who pitch in when needed."

"Except you rarely ask for help, even when you're on your last leg. We're going into our busy season at the hotel, and I worry about it being too much for you."

"I'm fine, as long as I have you to help me with everything."

"I'm not going anywhere."

"Do you ever long for your previous life as an unencumbered traveling musician?"

The question, which she hadn't asked in a while, startled him. "Never."

"Oh come on! You must yearn for it sometimes."

Owen propped himself up on an elbow and gazed down at her. "I never, ever, *ever* yearn for anything other than what I have right here with you and our kids and our family."

"Even when all three of them are screaming at the same time?"

He cupped her face and ran his thumb over her sexy bottom lip. "Even then." Her smile lit up her face and his life. As long as she was smiling, he was content. "So I saw Julia holding hands with Deacon Taylor."

"Is that right?"

"Uh-huh."

"You don't like him?"

"I don't know him at all."

"You know Blaine."

"Yeah." He dropped down to his pillow and looked up at the ceiling fan, which was off. Soon, they would need it, but not yet.

"What's on your mind, love?"

"I worry about her."

"How come?"

"She's had some health issues over the years... Eating disorders. That kind of thing. She looks particularly thin to me, and I'm worried she's back to that again."

"Did you talk to Katie about it?"

"I did, and she's had the same thought. She asked me to keep an eye on Julia while she's away. She hinted that something's up with Julia but didn't give me details. I just wonder if this is the right time for her to be getting involved with Deacon."

"I understand why you're concerned about her, but don't forget how we got involved with each other at the worst possible time. I was pregnant with my ex-husband's child and going through an acrimonious divorce. We proved that sometimes the worst time is actually the best time."

"That's true."

"If Deacon is anything like Blaine, your sister is very lucky to have him in her life."

"I should talk to Blaine about him."

"You absolutely should not do that."

"Why not? If he's going to be dating my sister—"

"Julia is old enough and smart enough to decide for herself if he's worthy of her time and attention." She snuggled up to him, her head on his chest. "I know it's hard to break the old habit of feeling like you have to protect everyone you love from impending doom."

"It's impossible to break that habit. I'm constantly waiting for disaster to strike."

"I think it might be okay to relax a little, O. Everyone is good. Your mom is so happy with Charlie. Katie is happily married to Shane and off on her honeymoon. Julia and Cindy are sticking around for the summer, which is awesome. Your brothers are doing great. Our family is perfect. It's okay to stand down."

"I don't know how to do that." His hypervigilance when it came to the ones he loved was the legacy he'd been left with after a chaotic, violent childhood.

"Let me help. When you want to interrogate Blaine about his brother, come talk to me instead. When you want to interrogate Julia about her health, come talk to me."

"What if I see her heading for trouble?"

"Then you talk to her and express your concerns without telling her how to run her own life." She caressed his chest and belly, which made him hard all over again.

Laura laughed. "Put that thing away. I need to shower and get some work done while the monkeys are napping."

"That *thing* doesn't like being talked to that way."

Grinning, she kissed him. "I love you, and I love the way you love all of us. I'm here for you whenever you need me. Even when I have three kids hanging off me. You know that, don't you?"

"Yeah, baby, I know."

“Take a deep breath, O. Everything is okay. I promise.”
She kissed him and got out of bed to go shower.

For a long time, he lay there staring up at the ceiling, trying to find it in him to leave his sister alone to run her own life. But old habits were hard to break. If he saw her heading for trouble, he wouldn't hesitate to intervene.

CHAPTER 15

Tiffany was late getting home from the shop, which had left Blaine in charge of dinner. She never knew what he'd come up with when he made dinner. It could be anything from spaghetti with French fries to grilled cheese sandwiches with pickles. Whatever. It was food that she didn't have to cook, which made it fine with her.

From the driveway, she could hear Addie crying and Blaine talking to her and Ashleigh in the low, patient tone he always used around them. Tiffany had once told him how Jim had often scared her and Ashleigh when he would yell at them. As a result, Blaine went out of his way to never raise his voice with her or the girls.

"She wants her pacifier," Ashleigh told Blaine.

"How do you know?"

"Whenever she cries like that, that's what she wants."

Tiffany held a hand over her heart as she listened outside the screen door.

"Do you know where it is?"

"Of course I do." She scampered off to get it.

"What would we do without your big sister around here?" Blaine asked Addie, who continued to howl with outrage.

"Here it is," Ashleigh said.

"Thanks."

Addie went silent as soon as she had the pacifier.

"You're a magician," he said to Ashleigh.

"You're silly, Blaine." She adored her stepfather, and he loved her madly. "I know what all her cries mean. Whenever you don't know, just ask me."

"I'll do that."

When Tiffany walked through the door, Ashleigh came running to greet her. Tiffany picked her up and hugged her. With the way Ashleigh was growing, she wouldn't be able to do that for much longer.

"Blaine is a silly," Ashleigh reported.

"What'd he do now?"

"He didn't know that Addie wanted her paci. I had to tell him."

"It's a good thing you were here to set him straight."

"I know!"

"I'm right here, ladies," Blaine said. "I can hear you talking about me."

Ashleigh lost it laughing.

Tiffany whispered in her ear, "Thank you for being the best big sister ever." When she put her down, Ashleigh ran off to play while Tiffany went to Blaine to give him a kiss.

"Rough night at the ranch?"

"Not bad until about five minutes ago, when Miss Addie became cranky after her bath."

Now that she had what she wanted, Addie was snuggled into her daddy's chest. The sight of him holding their baby made Tiffany love him even more than she already did.

"She's not long for this world."

"Your mom said she didn't nap much today."

"It'll be an early night for her." Tiffany held out her arms to take the baby from him, eager to see her after too many hours apart.

The late spring and summer season was tough for all of them, with longer hours at work for Blaine and Tiffany.

Thankfully, her mom and Ned loved being with the girls and pitched in whenever they needed help. With Addie snuggled into her arms now, Tiffany sat at the kitchen table. "What's for dinner?"

"Spaghetti and broccoli."

"Yummy." As always, she tried not to giggle at the food combinations he came up with. God forbid he should quit cooking on the nights she worked late. "I'm starving."

He served her a plate and then took the sleeping baby from her to put her down upstairs, returning a few minutes later. "You'll never believe it. Ashleigh is out cold on the sofa."

"Kindergarten is exhausting."

"I guess so. I covered her up." He brought a bottle of wine and two glasses to the table and then went back to make himself a plate.

Tiffany poured wine for both of them.

"Did you get any special visitors to the shop today?"

She knew exactly what he was asking and decided to have some fun with him. "Just the usual. Nothing special."

He scowled. "Did you or did you not see my brother today?"

"Your brother Deacon?"

"I know what you're doing, and he probably put you up to it."

"I have no idea what you're talking about."

"Sure you don't." Blaine ate in silence for several minutes, his focus entirely on his plate.

Tiffany began to feel bad about torturing him, but he'd brought it on himself by making outrageous accusations.

"What do you have against Deacon anyway?"

Pausing midbite, he looked at her with fire in his eyes. "Nothing."

"Now you're going to add lying to your list of crimes?"

"I'm not lying. I have nothing against him. He just gets on my nerves."

“Why?”

“Because! He goes through life acting as if he doesn’t have a care in the world and gets himself into situations that require me to bail him out.”

“Before this latest thing, when was the last time you had to bail him out of something?”

“Long time, but still...”

“So it’s not remotely possible that he’s changed in all the years since you last had to deal with one of his scrapes?”

“Recent evidence would suggest otherwise.”

“I want you to talk to him about what happened the night he got arrested.”

“I’m not doing that.”

“Yes, you are.”

He put down his fork and wiped his mouth with a napkin, keeping his gaze fixed on her. “Says who?”

“Says your wife who thinks you’re being a hard-ass for no good reason. Deacon seems like a really nice guy, and you need to get to know who he is right now. Not who he was as a teenager stuck on a remote island with too much time on his hands. You need to know the man he became when you weren’t around to see it.”

“He got arrested last week for being in a bar fight. What else do I need to know?”

“You need to know *why* he was fighting in that bar.”

“He said it was about a woman.”

“Get the details before you pass judgment. I like him, Blaine. He’s a sweet, funny guy, and I fear that you might be missing out on a closer relationship with your brother because you can’t get over the crap he did when he was a kid.”

“Half of what he did then was because he wanted to piss me off.”

“He was a *kid*. Didn’t you ever do anything you shouldn’t have done when you were a kid?”

“Yeah, but—”

“No buts. You need to ask him more about the fight.”

“Or else what?”

“No ‘or else.’ I’m asking you to do it for me.”

“You had to put it that way, didn’t you?”

She smiled widely at him, fully aware that there was nothing he wouldn’t do for her.

His deep sigh had her getting up from her seat to stand behind his, rubbing shoulders gone tight with tension that was ever-present this time of year. October had become her favorite month. The weather was still nice, the tourists were gone, and she got her husband back.

“Did he tell you I apologized to him? Yes or no?”

“Yes.”

He stood so abruptly, his chair fell over sideways, crashing to the kitchen floor. Wrapping an arm around her waist, he lifted her off her feet and headed for the stairs.

“What’re you doing? We need to clean up from dinner and get Ashleigh into bed—”

He silenced her with a kiss that blew the top off her head. Mmm, pent-up Blaine was even wilder than regular Blaine, and regular Blaine was pretty wild. The kiss went on for what felt like hours as he lowered her to their bed, pushed up her skirt, pulled her panties aside, freed his cock from his uniform pants and sank into her. He broke the kiss to release a long sigh that sounded like relief. “Missed you.”

“You went without for one whole day.”

He gazed down at her, fierce and sexy and all hers. “I missed you and the scent of strawberries that tells me I’m home.”

“When I punish you, I punish myself, too, so here’s a big idea—don’t be a jerk so I won’t have to punish both of us.”

Filling her to capacity, he stopped moving and looked into her eyes. Sometimes she swore he could see straight through to her very soul when he looked at her in that

particular way. "I'm sorry, baby. I never for one second thought you'd be anything other than true to me. I shouldn't have suggested otherwise."

"No, you shouldn't have. Thank you for apologizing to me and to Deacon."

He scowled. "Don't say his name when I'm inside you."

"Stop being a jackass, and make love to your wife."

"Yes, ma'am."

"And you *will* ask him about the bar fight."

"Shut up and make love to your husband."

THE PUPPY HAD JULIA UP MOST OF THE NIGHT, WHINING, CRYING, shaking and peeing. Even though she'd taken him out almost hourly before bedtime, he'd peed on her three times before he finally settled into sleep around five o'clock in the morning.

With her meeting with Mac McCarthy scheduled for nine, she felt frazzled and sleep deprived. Leaving the little guy to sleep in her bed, she went into the shower and stood for a long time under the hot water, trying to wake up and function.

As she'd never had a pet before, she'd had no idea what to expect. She hoped he wouldn't be up all night, every night. Maybe just the first night when he was scared and uncertain of where he was or whether the person he was with would be kind and take good care of him. The poor little thing had been through so much. He probably had no idea if he was safe.

She knew what that was like and was determined to make sure he knew he could count on her to take good care of him, even if she could barely take care of herself sometimes.

Deacon had stayed with them until ten the night before. He'd left to go home so she could get some sleep. What did

it say about her and her dick diet that she hadn't wanted him to go? Today, he had training at the police station ahead of starting his job the next day. She hoped that he and Blaine could find a way to peacefully coexist, or Deacon would be in for a long summer.

Julia emerged from the shower, checked to ensure the puppy was still sleeping and took the time to blow-dry and straighten her hair as well as apply some concealer to cover the circles under her eyes.

She found a clean top and matching skirt that she quickly ironed on the bed as her stomach twisted with nerves that would make it impossible to eat breakfast before her meeting. She'd get something after.

Hopefully, Mac wouldn't have a problem with her bringing the puppy to the interview. Even though he was supposed to be at home, she couldn't bear to leave him alone. She'd read online that as long as she kept him away from other animals and people, it would be fine to have him with her. She could only pray that he wouldn't pee on her before she got to her interview. After picking him up from the bed, she cuddled him into her shoulder, grabbed his leash and her purse and headed out.

She encountered Owen in the hallway. "Morning."

"How's it going?"

"Rough night with the baby. He was up all night."

"Ouch."

"Not sure how you handle three of them."

"Now you know why Laura and I walk around like zombies. You've got your interview, right?"

"Yep."

"I talked to Mac last night. He said he's looking forward to meeting you."

"Thanks for putting in a word for me."

"Happy to do it. I'm so glad you're staying awhile."

"Me, too. It's been too long since I spent a summer on Gansett."

Owen reached out to gently scratch between the puppy's ears. "You want me to keep him for you while you do the interview?"

Julia thought about that for a second. As much as she'd love to leave him with Owen, she didn't want him to be scared when he woke up with a stranger. "I'd better keep him with me. I don't want him to freak out if he can't find me."

"He sure is cute. What's his name?"

She bit her lip. "I'm kinda afraid to give him one."

"How come?"

"What if his owners show up and want him back?"

"If they do, they ought to be told that allowing a puppy to fall off a boat means they shouldn't get to have him."

"True, but we don't know what happened. It could've been an accident. They're probably heartbroken. I know I would be." She already knew she'd be heartbroken if she had to give him up.

"Still, they should've been more careful with him. He's just a baby."

"I know. Well, I'd better go."

"How're you getting to the marina?"

"I figured I'd walk."

"That's a long walk. I'll take you."

"I'm sure you have other things you need to do."

"Nothing that won't keep for a few minutes. Let me grab my keys, and I'll meet you out back."

"Thanks, O." As she continued downstairs, she whispered to the puppy, "That's your uncle Owen. He's one of the good guys." The puppy never stirred. Figured he was going to sleep all day after keeping her up most of the night.

Julia hoped there would be coffee at this interview.

Owen parked one of the Sand & Surf trucks at the marina ten minutes later. "Come on, I'll introduce you."

She wanted to tell him he didn't have to do that, but he was already out of the truck. Still carrying the puppy, she got out of the truck and followed her brother to a group of picnic tables outside a restaurant on the pier. Four men were seated at one of the tables, and she recognized all of them from the wedding.

"Julia, this is Big Mac McCarthy, his brother Frank, his best friend Ned Saunders and his son Mac."

"Nice to meet you all again."

"You, too, Julia," Big Mac said. "Is that the puppy you rescued from the ocean yesterday?"

"It is."

"My daughter Janey told me about that last night."

"She was such a big help to us."

"How's he doing?"

"Other than being up all night crying, he's doing great."

"Awww, poor guy. He sure got lucky that you found him and saved him. Heard you dove right in after him."

"I did, but Deacon was the one who got bitten when we tried to haul him out."

"It was good of both of you to rescue him," Mac said.

"Deacon was just here with Blaine."

Just hearing his name had Julia's spine tingling as she thought of him kissing her good night and telling her he'd be by after work. She'd wanted to beg him to stay, but wary of repeating past mistakes, she'd let him go, telling herself to take it slow, don't jump in with both feet, etc. Regardless of the warning alarms sounding in her own mind, she couldn't wait to see him later.

CHAPTER 16

Mac stood and grabbed his coffee. “Let’s go inside where we can talk without these clowns disturbing us.”

“Who ya calling clowns, boy?” Ned asked with pretend indignance.

“You know exactly who.” Mac gestured for Julia to lead the way toward a table inside the large building where the marina’s restaurant was housed. “Can I get you a coffee?”

“That’d be great. Thanks.”

“Cream and sugar?”

“Just cream, please.”

“Coming right up.”

He was a handsome guy with dark hair and his father’s blue eyes.

Mac returned with a coffee and a plate with three sugar doughnuts.

The smell of the doughnuts made Julia’s mouth water.

She took a sip of coffee as he nudged the plate toward her and tossed some napkins on the table.

“You have to try one of my mom’s famous doughnuts.”

Julia chose the smallest of the three and took a delicate bite. The sweet, greasy flavor exploded on her tongue.

“Dear God, that’s good.”

“Right? Our whole family is addicted to them.”

"I can see why."

"So let me tell you about the job. A couple of years ago, when I moved back to the island, I started a small construction company that's grown to the point that I just can't manage it all on my own, especially in the summer when I'm helping to run this place, too. My wife, Maddie, is expecting twin girls in September, and they'll be our fourth and fifth children. The oldest is in kindergarten."

"Holy cow."

"Right? I need help, and I need it now."

"I need a job, and I need it now."

Mac laughed. "I'd say that makes us a perfect match. Owen says you've been an office manager for years in Texas?"

"Yes, I worked for a manufacturing company most recently. I loved the job until we got a new boss. We weren't a good fit."

Mac winced. "I hate when that happens."

"Me, too."

"Well, I'm the only boss you'd ever have on this job, and I'd like to think I'm pretty easy to work for. We have a lot going on all the time, so it's really busy."

"I like to be busy, and I'd do anything I could to make life easier for you. I'm not the kind of employee who can't be asked to do anything outside of her job description. If something needs to be done, tell me, and I'll do it."

"That'd be so awesome, and there's no job description. We'd be making it up as we go."

"I'm fine with that."

"Are you here only for the summer?"

"For right now, but I'm open to staying if the job is working out for both of us. I'm a little worried about being here in the winter. I've never done a winter on Gansett."

"I was the same way when I first moved back here, but I've come to really appreciate the slower pace of winter after the insanity of summer."

“Running two businesses that’re booming in the summer, I can see why you love winter.” The puppy chose that moment to wake up, whining and growling. “Stop it. Be nice. We’re at an interview, and we want Mac to hire us.”

“You’re already hired, and so is he. Our office needs a dog to keep an eye on things.”

“Really? You won’t mind if I bring him?”

“Absolutely not. You’ll be there by yourself a lot, so it’d be good for you to have the company.”

“That would be great.” And then she caught herself. “If I get to keep him, that is.”

“Why wouldn’t you?”

“I’m sure someone must be looking for him. If they come back and want him...” She shrugged.

“Finders keepers.”

“Owen said they shouldn’t get him back because they let him fall off a boat.”

“I agree with Owen.”

“I’m hoping they’re far away from here by now and that I get to keep him.”

“I hope so, too.” He detailed a generous salary and benefit package that included vacation and sick time. “Will that work for you?”

“Um, yes, that would be great.” She wanted to weep from the relief of knowing she would soon have a decent paycheck to help her dig out of the financial hole she’d fallen into.

“I can help you find housing if you need it.”

“My sister Cindy rented your cousin Finn’s place. I’m hoping she wants a roommate.”

“That’d be perfect. It’s within walking distance of my office in town. When can you start?”

“Is tomorrow too soon?”

“Absolutely not. I’ll warn you that everything is a bit of a mess, so you’ll have a heck of a job at first.”

"That's totally fine. I'll get you whipped into shape in no time."

He gave her the address of the office in town. "I'll meet you there tomorrow at nine?"

"I'll be there."

"Tonight, we're having a gathering at the Wayfarer to thank all the people who helped us renovate and get ready for the season. I'd love if you could stop by to meet my team and see some of our work."

"Sure, I can do that."

"Any time after six. And feel free to bring a friend. There'll be dinner and entertainment from your brother and mine."

"Sounds good. I'll be there."

Mac reached across the table to shake her hand. "Thank you so much, Julia. I'm looking forward to working with you."

"Me, too. Thank *you*." He would never know how desperately she'd needed the job or the relief she felt at having landed it, in no small part, she was certain, because Owen had put in a good word for her. Whatever it took.

They walked out to rejoin the others, and Julia was surprised to see that Owen had waited for her.

"Say hello to my new office manager," Mac said.

The others responded with applause that made Julia feel thankful for the series of unfortunate events that had brought her home to Gansett.

Owen stood and gave Julia a hug. "Congrats."

"Thank you for helping to make it happen."

"Anything for you, kid."

The expression brought back a lifetime of memories. She and Katie and Owen had done whatever it took to survive their upbringing.

Anything for you had become their motto. Knowing they had each other had kept them going during the worst of times, and it had fortified them between crises. To know

that bond remained in place, unshakable by time or distance or marriage or anything else, was the reminder Julia needed that she was never alone in this world as long as she had Owen and Katie to prop her up the way they always had.

Overcome by emotion, she squeezed her brother's arm. "Back atcha."

"I know."

They shared a look that contained a lifetime of devotion. There was literally nothing they wouldn't do for each other or their siblings, a fact that had been tried and tested more times than either of them cared to remember.

"I need to get to the clinic to meet Maddie," Mac said.

"Is everything okay?" Big Mac asked.

"Yep. Just a routine check. Vic wants to see her weekly since she's expecting twins this time around."

"Let us know how she is," Big Mac said.

"Will do. See you tonight, Julia."

"See you then."

"You're going to the party at the Wayfarer tonight?" Owen asked.

"Yes, he invited me to come to meet everyone."

"Awesome. I'm playing, and Laura is going. Mom and Charlie are watching the kids."

"Sounds like a fun night out." Julia wondered if Deacon might want to go with her. She said goodbye to the other men and walked to Owen's truck with him. "He seems really great," she said of Mac when they were on their way back to town.

"He is. Everyone likes him. He's fun and funny and hardworking and desperately in love with his wife and kids. Their family is a lot like ours, without the horror-show father, of course. His dad is one of the best men I've ever met."

"He was so nice."

"He always is. Not only did he raise his own five kids, but he was like a father to Joe Cantrell, who's now married to his daughter Janey, and Luke Harris, who lost his dad really young and ended up working at the marina. And when he found out about Mallory, the daughter he never knew he had from a previous relationship, he welcomed her into the family with open arms."

"What it must've been like to grow up with a dad like him rather than what we got."

"No kidding." Owen glanced over at her. "John told me he got a letter from Dad."

"What? When?"

"A couple of months ago. He wrote to John because he's a cop, thinking John might be able to help him get special favors in prison."

Julia stared at Owen, shocked to the core. "Tell me John ignored him."

"He did, but he said getting the letter screwed him up for a few weeks."

"Of course it did. Just when we think that son of a bitch is out of our lives, he pops back in, acting as if he has a right to anything from us."

"I'm going to call him and tell him if he ever contacts any of us again, I'll report him to the prosecutors. He'll get time tacked onto his sentence if they tell the judge he's harassing us."

"You shouldn't do that, O. You don't need to hear his voice and fall into that rabbit hole again."

"I'll gladly do it if it means keeping him away from us."

"Have the prosecutor do it. Call him and not Dad."

"I suppose I could do that."

"Please do that. I don't want you talking to him ever again."

"Trust me, that'd be fine with me. I'll call the prosecutor."

“Good,” Julia said, releasing a deep breath. Just thinking about her father triggered massive anxiety for her, Owen and the rest of their family. “I hate him so much for what he did to all of us.”

“I do, too. And oddly enough, I hate that I hate him. I hate having that in me for anyone.”

“I know what you mean. I feel the same. It’s like we were assigned this burden as kids that we can never escape no matter how far we run or how much time goes by.”

“Finding out that he was abused as a kid helped to explain some of the *why* of it,” Owen said, “but you know what? I was abused as a kid, and it never occurs to me to take out my frustrations about that on my own children.”

“You could never do what he did. He wanted us to forgive him because of how he was raised, but I don’t know if I ever can. He had a choice about how he wanted to live his life, and he chose wrong.”

“Yes, he did.”

Owen drove the truck into the back lot at the Sand & Surf and parked in an empty space. After killing the engine, he turned to look at her. “I’ve mostly escaped from it, Jule. Having Laura and the kids has been the best thing to ever happen to me. I’m so busy being happy with them that I have very little time to think about shit from the past. I think Katie would say the same thing since she’s been with Shane and got the job at the clinic.”

“I can only take your word for it. I’ve never been busy enough or distracted enough for it to totally disappear for me.”

“It doesn’t ever totally disappear, but it becomes more manageable when you replace the hate with love.”

“I’m so happy for you. After all the battles you fought for the rest of us, you deserve all the good things more than anyone I know.”

“You deserve it, too, Julia. You fought most of the battles right along with me.”

"Not like you did." She would never forget the night their father had broken Owen's arm and then passed it off as an accident at the hospital. Or when he'd had Owen charged with assault for daring to defend himself. Those were some of many times she'd wished she had the courage to commit murder.

"Still," Owen said. "I want you to be happy. I want you to have more love than you do hate."

"I'm working on that. The job will help me to stay busy. It'll be good to throw myself into a new challenge. Mac said he needs everything."

"You'll love working for him."

"I think so, too. Well, I'd better take Mr. Pupwell for a walk before my appointment at the clinic. And yes, I'm going to the clinic, so you can text Katie and tell her you did your job as my keeper while she's gone."

Owen grinned. "I'll let her know."

"You do that. I'll see you later. And thanks again for the ride, the recommendation and everything else."

"You got it."

He went inside while she took the puppy for a walk through the parking lot, hoping he would quickly learn that peeing was meant to be done outside, not on the shirt of one's mother.

Stop. Don't do that. Don't get attached. Protect yourself from getting hurt.

She'd spent a lifetime trying to avoid getting hurt, for all the good that had done her. Hurt was almost all she'd ever known. Puppy looked up at her, making sure she was still there before continuing to sniff around the bushes.

"Go pee, buddy."

Magically, he lifted his little leg and peed. "What the hell? I have to *tell* you to pee?" She couldn't wait to tell Deacon that. He'd crack up.

Deacon.

Just that quickly, she was back to thinking about kissing him the night before and wondering how long she had to wait before she could do it again.

CHAPTER 17

Mac drove faster than he should have, eager to get to the clinic in time so he wouldn't miss the weekly appointment. He'd wanted to pick up Maddie at home and drive her there, but she'd insisted on driving herself. His mother-in-law, Francine, would be at the house with Hailey and baby Mac while Thomas was at school.

Three kids five and under was too much for Maddie, even when she wasn't carrying twins, but this pregnancy was kicking her ass. Not that she'd ever say so.

They'd been arguing lately about hiring help. She wanted to wait until the twins arrived. He wanted help now, as his busiest time of year began, giving him much less time to spend at home helping her. Between the construction company that went full tilt all summer while they had good weather and the marina he ran with his father and their partner, Luke Harris, Mac had way too much on his plate. And his plate was about to get that much heavier when the twins arrived in September.

Sometimes he would swear that he could actually feel his blood pressure rising. His chest ached almost all the time, and his jaw was killing him from clenching his teeth while he slept. Something had to give, for sure, and it wouldn't be his wife and kids. They would always come first

with him. Hiring Julia would help. Hiring a nanny would also help, and they were going to talk about that after this appointment.

In the meantime, thank God for his parents, Francine and Ned, all of whom pitched in to help out whenever they were needed. Mac's parents wanted to travel now that they were semiretired, and he didn't want to be the cause of them staying on the island when they wanted to go see the world.

He also planned to have a talk with Luke about taking on more at the marina to free Mac up to focus on the construction business in the summer. He'd been juggling too many balls for a couple of years now, and he was getting tired. As he was soon to be the father of *five* children, he needed to get his shit together so he could be there for them rather than running himself ragged trying to be all things to all people.

His jaw was throbbing by the time he got to the clinic, which meant he was grinding his teeth again. He tried to remember not to do that, but he had so much to remember that he forgot not to clench.

After parking, he jogged into the clinic and stopped short at the sight of his gorgeous wife being supported by Victoria and another woman he didn't recognize. For a brief second, Mac's heart stopped when he wondered what could be wrong. He drove himself mad thinking of the many ways her delivery could turn into yet another disaster. The possibility of anything happening to her or their babies was more than he could handle.

His chest started to seriously hurt, and his jaw... Wow, that hurt, too. He took a step forward, and then he was falling, hitting the floor hard, but he didn't feel anything other than the searing pain in his chest.

Maddie...

She needed him. He had to get up and go to her.

Then he was surrounded by people, and in the background, he could hear Maddie screaming his name. Was she crying?

He hated when she cried. She knew that. Why were they holding him down? Where were they taking him? He needed to get to her. Something was wrong with *her*, not him. The ceiling above him flew by. David was there. Mac used to hate him for cheating on Janey, but he saved Hailey's life and Janey's. They owed David so much.

"Mac. You need to calm down." David's shouted words permeated the fog in Mac's brain.

"Maddie."

"She's fine."

"Mac, I'm here." She was crying. That wouldn't do. He tried to sit up.

Stronger hands pushed him back down. "I don't want to restrain you, but I will if you don't relax," David said. "Let us figure out what's going on."

"His BP is sky-high," Victoria reported.

Where had she come from? She'd been with Maddie. The babies. Something was wrong. He knew it. He had to get to her.

A pinprick in his hand and then... nothing.

"WHAT'S WRONG WITH HIM?" MADDIE WAS TRYING NOT TO GET hysterical, but when your perfectly healthy husband collapses right in front of you when you're six months pregnant with twins, staying calm was easier said than done.

David had a stethoscope pressed to Mac's chest, which was now covered with patches attached to wires.

Was he having a heart attack?

Dear God, please. It couldn't be that.

"Has he ever had any sort of heart issues before?" David asked Maddie.

"No, nothing." And then she recalled when they first met. He'd come home to Gansett after a health incident in Miami where he'd had a high-pressure job in the construction industry. "There was one thing." She frantically tried to recall the details. "I think it was an anxiety attack. He ended up in the ER because they thought it was a heart attack. Could that be what happened?"

"I like that a whole lot better than a heart attack," David said, "but we'll need to do a complete workup before we can say for certain what happened."

"He'll be okay, though, right?" She simply couldn't fathom what she would ever do without the man who'd stormed into her life and made himself essential to her and her son.

"We'll know more after we get some labs back. Try not to worry."

"Maddie," Vic said. "Let's get you off your feet."

Her ankles had swollen to the point that she feared they might explode at any moment.

Victoria settled her in a chair next to Mac's bed, raised her feet onto another chair with a pillow under them and then put another pillow behind Maddie's aching back.

"Thank you."

"No problem. Try not to worry. He was in the right place when this happened."

Maddie took hold of his hand, noting the roughness that came from hard work. "He's got to be okay. He just has to be."

"Can I call someone to come sit with you?"

Maddie thought about that. She had so many people she could and should call, but she asked for only one person.

"Call his dad for me, will you?"

"Of course."

Big Mac would know what to do for Mac, and having him there would calm Maddie as well.

Watching over her normally unstoppable husband, seeing him so still and attached to beeping machines, Maddie experienced a wave of fear unlike anything she'd ever known, even when they'd lost their unborn son, Connor. That had been the worst loss of her life. But if she lost Mac, she'd never survive it.

THE FIRST DAY OF WORK WAS BUSY FOR DEACON. HE HAD A HALF day of training with one of the Gansett Island Police Department officers, who walked him through the system for filing reports and other department policy. None of it was all that different from what he'd seen before, so he absorbed the information quickly and was able to get out on the water right after lunch.

It was a relief to be on the boat after a morning in a stuffy conference room dealing with administrative bullshit. That was always the part of the job he'd hated the most and knew many other officers felt the same way. He liked to be out on the street—or on the water—doing the actual job, not dealing with the paperwork that was a necessary evil.

He wore the uniform of the Gansett Island Police Department, carried a badge and weapon as well as handcuffs and had all the rights and privileges other members of the department enjoyed. But he got to do the best job, if you asked him.

He'd met the other young men and women who would be working with him on harbor patrol this summer, most of them college students on summer break, and had exchanged contact info with them.

All morning throughout the training and now that he was on the boat, his thoughts kept returning to Julia, to the day they'd spent together, the sexy kisses they'd shared

and her delight in the puppy. He wanted to know how her interview went and whether she'd gotten the job. Sure, he could text her to check in, but he was afraid of being too much too soon for her. He didn't want to overwhelm her, but keeping his distance from her would take effort. She was just so damned sweet and sexy and wounded. That last part had touched him more than anything.

He wanted to fix everything for her, right all the wrongs and make her whole again. Which was utter insanity and played right into the hero-complex bullshit that Blaine liked to spew at him. Deacon Taylor didn't do commitment or serious relationships or anything that smacked of love or forever. But the second he laid eyes on Julia, first at the clinic and then at the wedding, all bets had been off where she was concerned. He'd been drawn to her like the proverbial moth to a flame, as much by the wounded look in her eyes as her beautiful face and sexy body. And when he'd heard that her ex had stolen money from her, he'd burned with the desire to get retribution and restitution for her.

That reminded him he'd missed a call during his training. As he directed the boat around the island toward New Harbor, he checked his voicemail and found a message from Lieutenant Webb. "This is Lieutenant Carl Webb calling from the Plano Police Department in Texas. We've arrested the subject and brought him in for questioning. Of course he insists it was all a big misunderstanding. We've given him forty-eight hours to reimburse Ms. Lawry, or he'll be charged with fraud. She should be seeing an electronic transfer of funds, and we'd appreciate a heads-up when the money arrives. Thanks again for bringing this to our attention. We're taking a closer look at him and other questionable activities that may lead to charges. I'll look forward to hearing that the money has arrived."

Deacon let out a whoop when he heard that news and immediately put through a call to Julia. To hell with restraint. He wanted to talk to her right now.

"Hey." She sounded breathless, probably from chasing the puppy. "I thought you were at work."

"I am. I'm out on the boat, but I just heard from Lieutenant Webb that they brought your friend Mike in for a chat, and after he claimed the whole thing was a big misunderstanding, he was given forty-eight hours to make restitution or face fraud charges."

"Oh my God! Are you kidding me? They're making him pay me back?"

"Yep. You built an airtight case that they were able to turn into immediate results."

"*You* built the case, Deacon."

"Couldn't have done it without your input." She made a sniffing sound that made him wish he'd waited to tell her in person. "Are you okay?"

"I'm overwhelmed. Getting the money back will mean so much to me."

"It hasn't happened yet, but I'm optimistic that it will if he wants to avoid being charged. What he doesn't know is that they're taking a closer look at him in light of the info you provided to see who else he's done this to."

"Thank you so much for pushing me to pursue this. I wouldn't have done it without your encouragement."

"I was happy to help. I just hope he comes through with the money."

"Me, too. If so, I'm buying you dinner to celebrate."

"That sounds good. Let me know if it shows up."

"You'll be the first to know."

"How'd the interview go?"

"Great. I got the job."

"That's awesome, Julia. I'm so happy for you."

"I'm happy for me, too. Mac invited me to a party at the Wayfarer tonight, a thank-you for everyone who worked on

it. He said it would be a good chance for me to meet his team, and he said I could bring a guest. You want to go?"

"I'd love to. I'll check in after I get out of work."

"Sounds good."

"Hey, Julia?"

"Yes?"

"Last night was awesome. I bet tonight will be even better."

Her entire body reacted to his gruffly spoken words.

"Can't wait."

"Me either. See you soon."

Deacon pushed the boat's throttle forward, eager to get his work done for the day so he could leave on time. He had a big date to look forward to.

JULIA ENDED THE CALL WITH DEACON AND LET OUT A SHOUT THAT startled the puppy. "Daddy is the best. The absolute *best*." Tears ran down her face, an unstoppable river of pain over what Mike had done to her as well as relief and gratitude for the new friend who'd already made such a huge difference in her life.

She had to be at the clinic in fifteen minutes for her appointment with Victoria, so she pulled herself together, washed her face, brushed her teeth and headed out with Puppy on a leash. If her money came through, she'd go back to the pet store to buy a crate that she could leave him in when she had to go out.

As she walked, she put through a call to her sister Cindy.

"Hey, what's up?" Cindy asked when she answered.

"I heard you're sticking around on Gansett for the summer."

"You heard right."

"What about your job at home?" Cindy lived an hour north of the Dallas area and had worked for the same hair

salon for years.

"I took a leave of absence. When I got here for the wedding, I knew I wouldn't want to leave in three days. Then I heard at the wedding that Chloe's summer helper wasn't able to come this year, and I couldn't resist the chance to stay for the summer."

"I'm going to stay, too."

"Really? That's awesome!"

Julia told her about the job she'd landed that morning. "I heard you rented a two-bedroom place. Would you consider a roommate?"

"I'd love that! Absolutely."

"Thank you."

"It'll be like old times, only better."

"Yeah, for sure." Everything was better now that they no longer lived under the merciless reign of General Mark Lawry.

"I've seen Mac's signs all over the island. You'll be busy."

"That's what he tells me."

"If you want to see the house, you can come by tomorrow afternoon. I'm getting the keys from Chloe's boyfriend, Finn, then."

"That'd be perfect."

"I'll text you the address. I'm so excited!"

"Me, too. I'll see you tomorrow, if not before."

"See you then!"

Cindy was the most upbeat and positive of the Lawry siblings, always able to find the silver lining in any situation. Of course, being seven years younger than Julia and Katie, her experience at home had differed quite a bit from what the eldest three had endured.

Not that Julia begrudged the younger ones for having suffered less than they had. Not at all. Cindy grappled with migraines that'd been a challenge for her since childhood.

While they had no way to know if the stress of their childhood had caused the headaches, Julia believed it had.

At the clinic, she was taken right back to a cubicle and told to undress completely. As she sat on the end of the exam table, wearing a gown and cradling Puppy, she tried not to think about her desperate dislike of doctors and all things medical. After the time she'd spent in the hospital during the worst of her disorder, the antiseptic smell of the clinic was enough to bring back more memories she'd sooner forget than relive.

Victoria came breezing in a few minutes later. They'd met at Katie's wedding but hadn't gotten a chance to talk. "Hi there!" Her dark hair was in a bun, and her friendly smile put Julia at ease. "I'm so glad we had an opening in the schedule." She washed her hands and then sat on a stool in front of a rolling desk with a laptop. Victoria glanced at Julia and did a double take when she saw the puppy cuddled in her arms.

"Who've you got there?"

"This is Mr. Puppy Pupwell, who was found swimming off the coast of Gansett yesterday when I was out on a boat with a friend."

"Ah, yes, I read you were treated for hypothermia."

"Yes, but I'm fine now. He can't be left alone yet. I hope it's okay that I brought him. He's fairly well behaved." She hoped and prayed that he didn't pee on her while she was extolling his good behavior.

"He seems very sweet. I'm glad you were able to save him."

"So am I. I just hope he doesn't show any sign of rabies after he bit Deacon. He was scared when we rescued him. He's been super docile ever since."

"The poor guy must've been terrified."

"He was."

"He's very lucky to have you. Katie mentioned you've had some chronic conditions that need to be monitored

while you're here, but she didn't say what."

Julia hated talking about this, but knew she had to keep her promise to Katie. "I've suffered from anorexia and bulimia since I was a teenager. For the last seven or eight years, it's been mostly under control. But I, um..."

"It's okay. Take your time."

Victoria's kindness went a long way toward making it possible for Julia to share that she'd had a major disappointment that'd stirred up old wounds and caused a setback in her recovery. "When I'm upset or anxious, it's almost impossible to eat. I get a lump in my throat that just feels so big, and I can't even think of eating because my stomach is so agitated."

"That's got to be an awful feeling." Victoria typed notes into the computer as Julia spoke. "Do you recall how old you were when eating and food became a problem?"

"I was fourteen or fifteen. I can't recall exactly"

"Did something particular trigger it, or was it a slower evolution?"

"It'd been an issue for a while but got much worse after my father beat up my brother and broke his arm."

"God, Julia, I'm so sorry."

Julia shrugged, the way she had for years whenever someone expressed sympathy for the way she'd grown up. She rarely talked about it, but whenever she did, the reaction was usually the same—shock, horror, sympathy. "I tell myself it was a long time ago, but..."

"Some things stay with you forever."

Her throat closed around a hot ball of emotion, so she only nodded while trying not to cry.

"Have you lost weight during this most recent episode?"

"About five pounds." She'd been shocked to realize that when the nurse weighed her. It was the most weight she'd lost in years, and it was five pounds she didn't have to lose.

They talked about the medication Julia took to control the anxiety that contributed to the eating disorders, and

Victoria suggested a slightly stronger dosage for the next thirty days.

“When was the last time you had a full exam?”

“It’s been a few years. After the last hospitalization, I went out of my way to avoid doctors.”

“I’d like to do a full exam with a pelvic and pap. Is that all right?”

“I suppose so.”

Forty minutes later, Julia had been thoroughly poked and prodded and had a new prescription in hand. She made a follow-up appointment with Victoria in two weeks so they could monitor her weight and make sure she was staying healthy. Victoria had also given her a birth-control shot that would be effective in a few days.

Not that she would need it, or so she told herself.

CHAPTER 18

Julia put Puppy Pupwell down to walk and headed for the pharmacy to fill the script. Hopefully, they wouldn't mind if she brought him inside, because there was no way she was leaving him alone outside.

Gansett Island had always been a dog-friendly place, which was another thing she'd loved about it as a child. Her father wouldn't allow them to have pets, but each summer, she made friends with dogs she encountered on the island and then missed them the rest of the year. The first thing she'd do when she returned was to look for her friends from the summer before.

In Texas, she hadn't been able to get a dog because of Katie's allergies. After Katie decided to stay on Gansett, Julia had held off on getting a dog of her own because she worked too many hours and it wouldn't be fair for the dog to be alone most of the time. It had been a huge relief when Mac said she could bring Puppy to her new job.

At the pharmacy, a woman named Grace waited on her. Julia recognized her from the wedding. "Ah, the maid of honor," she said after reviewing the prescription.

"That's me."

She extended her hand to Julia. "Nice to meet you. I'm married to Evan McCarthy."

Julia shifted the puppy so she could shake Grace's hand.
"That makes us practically related."

"I know! Are you hanging out on Gansett for a while?"

"For at least the summer. I just got a job managing Mac McCarthy's construction office."

"Oh, that's awesome. He needs the help. He's my brother-in-law."

"There're so many McCarthys. It'll take me a year to figure out who goes with who."

Grace laughed. "It won't take that long. You should come to the party at the Wayfarer tonight. I'll introduce you to the whole family."

"I'll see you there. Mac invited me so I could meet everyone."

"Perfect. And I'll make sure Laura and Katie invite you to our girls' nights. We have a *lot* of fun."

"That sounds awesome."

"I'll get this taken care of for you right away."

While Grace worked, she kept up a steady conversation with Julia, who told her the story of how she'd come to have the puppy.

"That is so amazing! You jumped right in after him!"

"I never hesitated. The minute I saw him, I had to get him. I've been a dog lover my whole life, but I've never actually had one of my own." Julia glanced down at Puppy Pupwell, sleeping in her arms, and prayed she'd get to keep him. Despite her best efforts, she was already attached.

Grace rang her up and handed over the prescription. Fortunately, she had health insurance from her old job until the end of the month, and her new insurance with Mac would kick in next month. With her ongoing health issues, Julia couldn't afford to let her insurance lapse.

"Thanks again, Grace. I'll see you tonight."

"Looking forward to it."

As she walked the short distance back to the hotel, her phone chirped with the sound of a cash register. She

withdrew it from her back pocket and juggled the phone and the puppy, who'd protested when she tried to put him down. Her eyes nearly bugged out of her head when she saw the message on her screen.

Mike had sent seventy-five hundred dollars.

The phone chimed again with a second alert for the same amount.

Right there on the sidewalk where anyone might see her, Julia broke down into tears of relief and gratitude. And in that moment, the door to her heart swung wide open to let in Deacon Taylor. Even as her better judgment screamed that it was far too soon for doors to be opening, Julia knew it was already too late to stop what had been inevitable from the first time she talked to him at the wedding.

He was going to mean something to her. She'd known it then, and she knew it now for certain. What exactly he would mean to her remained to be seen, but after he'd gone all out to get back the money that'd been stolen from her, she had all the proof she needed that he was someone worth letting into her life—and her heart.

DEACON WAS ON HIS WAY BACK TO SOUTH HARBOR TO END HIS day when he received a tearful call from Julia.

"Hey, what's up?"

"He sent me the money."

"Oh my God. That's fantastic news."

"Thank you so much, Deacon," she said, sniffing. "I'll never be able to properly thank you for doing this for me."

Her tears, even happy tears, gutted him. "It was my pleasure to make sure that scumbag paid you back and got what's coming to him."

"I'll never forget this."

"Are you at the hotel?"

"Yes, I just got back."

"I'll be there soon."

"Deacon..."

"I know, honey. I'm on my way."

Elated to hear the news from Julia, he made a quick call to Lieutenant Webb to let him know the transfer had been completed.

"I want to thank you for alerting us to this guy," Webb said. "We've found that he has a long record of scamming people. We have three documented instances so far and expect to find more."

"Wow." He hoped it would help Julia to know she'd helped to put a stop to Mike's criminal activities. "Thanks for letting me know."

"Tell your friend she did the right thing reporting him."

"I'll do that. It'll mean a lot to her. Will you keep me posted on what goes down with him?"

"You got it. Thanks again for the info."

"Thank you for the quick action. You can't begin to know what it means to her to get that money back. She gave the son of a bitch everything she had."

"I'm glad we were able to get restitution for her. I'll be in touch."

Deacon stashed his phone and fist-pumped the sky, thrilled to have helped right a terrible wrong for Julia. That had been his favorite part of being a cop, getting justice for people who deserved it. They didn't always get justice, but when they did... That was a good day. Today had been a good day, and he was determined to help her celebrate.

He pulled into the town dock to secure the boat and was dismayed to find his brother waiting for him with the usual stick up his ass and the pissed-off expression he wore whenever Deacon was nearby.

Deacon expertly docked the boat and began securing the lines before shutting down the engine. "Chief. How lovely to see you."

"How'd it go out there today?"

“Great. I managed to collect on ninety percent of the occupied moorings, and Colby is working on the other ten percent. I wrote one ticket for speeding in the pond and pulled a fishing net out of the water.” He gestured toward the mangled net on the deck. “Not good for marine life or propellers.”

“Sounds like a good first day.”

“It was. Did you need something?”

“Nope. Just checking on you.”

Deacon wanted to tell him he didn’t need to be supervised, but he bit his tongue. Fighting with Blaine would keep him from Julia that much longer.

“Tiffany wants me to invite you to dinner some night.”

“Does it cause you pain to invite me to your house?”

“Yes, it does.”

Deacon threw his head back and laughed. “You’re such an idiot.”

“So you like to tell me. Dinner or not?”

“Sure. I can’t tonight, but maybe tomorrow?”

“Fine.”

“Can I bring Julia?”

Blaine stared him down for a long moment.

Deacon refused to blink.

“What’s going on with her?”

“We’re friends.”

“That’s all?”

“Is that any of your business?”

“It will be if my friend Owen is unhappy because my brother broke his sister’s heart. Then it becomes very much my business.”

Carrying the net to drop in the dumpster, Deacon got off the boat and brushed by his brother on his way to the ramp that led to the parking lot where he’d left the bike that morning.

Blaine grabbed his arm and spun him around. “Don’t walk away from me when I’m talking to you.”

Deacon pulled his arm free. "Fuck off. I'm not on duty and don't have to put up with your crap. My off-duty life is none of your business."

"Until you do something to piss off one of my friends, and then it will be."

"I hope you sit around at night holding your breath waiting for that to happen. That'd be a good use of all the extra time you seem to have to waste bothering me."

"If you hurt Julia Lawry, I'll hurt you."

Deacon walked away before he did something stupid like flatten his new "boss." He fumed all the way home, where he showered and quickly changed his clothes before setting out for the hotel on the bike. He absolutely hated the way his older brother thought he was nothing but a fuckup. He drove past Tiffany's shop and decided to stop to get a present for Julia.

He parked, went inside and was happy to see his sister-in-law behind the counter.

"Hey," she said, smiling warmly at him. "How was your first day?"

"Good until the very end."

"What happened?"

"Your husband happened. He's such a pain in my ass."

"Sorry to hear that."

Deacon shrugged. "Whatever. It doesn't matter. He said you want me to come to dinner."

"I do. Maybe tomorrow night?"

"I'd love to. Can I bring a friend?"

"Of course. A friend named Julia maybe?"

"Maybe. I want to get something for her. I want something pretty and sexy but not *too* sexy, you know?"

Tiffany rolled her lips together to keep from laughing.

"What?"

"You're cute."

He rolled his eyes. "Are you going to help me or what?"

"I'll help you." She came around the counter. "What message exactly are you trying to send?"

He had no idea what that meant.

Thankfully, she realized that. "Are you looking for 'I like you a lot' or 'I'd like to get to know you better' or 'I think you're hot, and I want you in my bed'?"

"Um, all of the above?"

Tiffany laughed. "Which one is at the top of the list?"

"I like you. A *lot*."

"Aww, that's so sweet." She sorted through racks of frilly bits and lacy things, her brows furrowed and her lips pursed. Clearly, she took her business seriously. "How about this?" She held up a dark maroon silk robe. "It would be lovely with her dark hair."

Deacon agreed. He could picture her in it, and the thought of that would've made him hard if he'd allowed his brain to wallow in that image. But because now was not the time and certainly not the place, he forced himself to think about what Blaine would say about him sporting wood in front of his wife rather than how Julia would look in that robe.

As always, Blaine was a buzzkill.

"I'll take it." Deacon followed her to the counter. "Can you throw in a bottle of that fancy lotion there, too?" He felt like a total idiot, but then again, he couldn't recall the last time he'd bought a gift for any woman who wasn't related to him. Even his relatives went without more often than not.

He stood at the counter and watched Tiffany go through an obviously well-practiced ritual of wrapping his purchases in fancy paper sealed with a gold-foil Naughty & Nice sticker. "Do you by any chance offer free advice with every purchase of sexy lingerie?"

"Not *every* purchase. But for you? Sure."

He thought for a second about how he wanted to word his question. "When you first met what's his name, was

there something different about it or did that take a while?"

Tiffany looked up at him, seeming intrigued by the question. "I knew the first time I saw him that he was different from anyone I'd ever met."

A distinct feeling of panic came over Deacon at learning it could happen that fast. "Were you guys together from then on?" He felt a little ashamed that he couldn't recall the details of how Blaine and his wife had ended up together.

Tiffany laughed. "God, no. I was still married to my first husband and going through a contentious divorce. It wasn't until many months later that Blaine and I were able to act on that initial first impression. And when we did? Phew." She fanned her face dramatically. "Hot."

"Gross."

"Not even kinda." She flashed a dirty grin. "Tell me the truth."

"About?"

"Do you feel something 'different' for Julia?"

"Um, well... Maybe... Yeah, I guess I do."

Tiffany laughed again. "You're a bit of a red-hot mess, aren't you?"

"I know! I can't figure out what's going on. I met her three days ago, and here I am buying her a present and counting the minutes until I can see her again. What the hell *is* that?"

Tiffany pinched her lips together in an obvious attempt to hold back more laughter at his expense. "Do you really want me to tell you, or would you prefer not to know?"

Deacon shifted his weight from one foot to the other as a prickle of elation mixed with panic settled in the vicinity of his heart. "I'm afraid to answer that question."

She met his gaze, her eyes dancing with delight. "Could I give you one piece of advice?"

"Please do. I'm at a total loss here." He gestured to the red-and-white striped bag as he handed over his credit

card. "I don't do this shit."

Tiffany ran the card and handed it back to him. "Meeting Blaine, falling in love with him, marrying him... He's the very best thing to ever happen to me, other than my daughters. Don't be a fool and miss out on something that could be the best thing to happen to you just because you 'don't do this shit.'"

Deacon absorbed her words of wisdom, trying to sort out how they applied to his situation with Julia.

"If you feel something different for Julia, Deacon, figure out what it is and be careful with it. She could be one of your best things ever." She handed over the bag to him. He had to give her credit—the bag was a work of art by the time she finished with it. "One other thing I want to say. The Lawrys... They've been through some heavy crap."

"I know. Julia told me."

Tiffany seemed surprised to hear that. "Owen and Katie don't say much about it, so I'd take it as a pretty big deal that Julia actually told you. I would just ask you to be gentle with her. She's been hurt enough. If you aren't serious about her, stay away."

"How can I be serious about someone I met days ago?"

"You're in here buying her gifts and talking to me about her. I hope you and I will be great friends, but we just met, too. I don't know you very well yet, but I think it means something that you talked to me about her."

She was right. It did mean something that he'd unloaded on the sister-in-law he'd only just met. Julia meant something to him. What exactly, he couldn't say. Yet. But Tiffany's warning about hurting Julia resonated with him. The last thing he'd ever want to do was hurt her when she'd already suffered enough hurt in her life. "Thanks for this, Tiffany. The gift and the words of wisdom. For what it's worth, I think my brother is a lucky man."

"You're damned right he is, and he'll be getting even luckier tonight."

Deacon pulled a disgusted face. "You had to go and ruin it, didn't you?"

Tiffany was still laughing when he left the store, eager to get to Julia. He couldn't wait to be with her again, even if he still had no idea what it meant that she seemed to be all he could think about.

CHAPTER 19

Mac came to slowly, trying to figure out where he was and why his mouth was so dry, he could barely move his tongue. And why were his parents there, and *why* was Maddie *crying*?

He tried to sit up.

His father's strong hand on his shoulder kept him reclined. "Take it easy, son."

"Maddie." Why did his voice sound so weak and strange? What the hell was going on?

"I'm here, Mac." It took her a second, but she managed to stand, get her bearings and sit on the edge of his bed.

"What's wrong? Why are you crying?"

She wiped her tears and then reached out to fix his hair the way she always did.

"You don't remember collapsing earlier?"

He'd *collapsed*? Mac racked his brain but couldn't remember anything after the meeting with Julia Lawry. She was going to start tomorrow and save his life. He'd been on his way somewhere after meeting Julia, but he couldn't recall where.

"You were coming to meet me for the appointment, and you collapsed inside the clinic door."

Mac couldn't remember any of that. "The babies..."

"They're fine and so am I, as long as you are."

“You had a major anxiety attack, son,” Big Mac said. “David checked your heart, and everything is fine, but he said you need to ease up on the stress before anxiety turns into something much more serious.”

Mac tried to process what his father was telling him. This was the second time that’d happened. The first time had been in Miami, right before he came home to Gansett and ended up staying after he met Maddie. He rubbed his chest where residual pain confirmed what his father was telling him—just like before.

This was the last freaking thing he needed going into the busiest season of the year at the marina and the construction company. He had no time to be sidelined by fucking anxiety, of all things.

“David says you have to take it easy for the next few weeks.”

That wasn’t going to happen, but Mac couldn’t say so. Not now.

“I’m going back to work full-time at the marina,” Big Mac said. “You’re relieved of duty for the summer. Luke and I have it covered.”

“And until Shane gets back from his honeymoon, Riley is in charge of the construction company,” Maddie said. “He was here earlier and said he’s happy to help in any way he can.”

“We also postponed the family party at the Wayfarer until you’re feeling better and Shane is back on the island,” Linda said.

“Christ,” Mac said. “How long was I out for?”

“Long enough to scare the shit out of everyone who cares about you most. Your sisters and brothers have been here for hours, hoping to see you.” Big Mac wore the strain of the last few hours in his face and eyes. “This is nonnegotiable, son, so you’d better just wrap your head around the fact that your days of being Superman are over.”

Mac hated to see his parents looking so stressed out, but it was Maddie who truly got to him, with her eyes red and swollen from crying over him. She was under enough pressure carrying their twins without him adding to it.

"Fine, whatever you guys want."

"Really?" Maddie asked, her eyes flat with surprise.

"Really. I don't want to cause you any more strain than you're already under. And we're getting that nanny now. I'm not discussing that any further."

"Okay."

Mac crooked his finger at her and then chuckled at how her ungainly belly made it impossible for her to get much closer to him. He sat up so he could kiss her, ignoring the way his head swam from the sudden change in position.

"Everything is fine. I promise."

"We'll give you kids a minute alone," Big Mac said as he and Linda stepped out.

"Scared me."

"I'm sorry, baby."

"Please don't leave me, Mac. I'd never survive it."

"You'll have me to kick around for the next fifty years."

"That's not long enough."

He closed his eyes and held her as close to him as he could get her with the belly in the way. "Love you, Madeline."

"Love you more, Malcolm."

Mac cringed at the name he hated. "That's not possible."

"Yes, it really is. Seeing you collapse... I'll be having nightmares about that for the rest of my life."

"I'm right here, and I'm not going anywhere. I promise."

"You're going to do what David tells you and take it easy, do you hear me?"

"Yeah, baby, I hear you." Taking it easy went against everything he believed in, but he'd do it to put her mind at ease.

As Maddie pulled back from him, her eyes went wide and her mouth fell open.

"What?" Mac asked, instantly alarmed.

"A weird pain." She winced when it happened again.

"Victoria!"

JULIA SHOWERED AND DRIED HER HAIR UNTIL IT FLOWED IN WAVES down her back. As she applied mascara, she realized she was nervous but excited, too. It had been only a few days since she met Deacon, and she was breathless with anticipation to be with him.

Was she falling into old traps and habits, or was she finally beginning what could be a healthy relationship with a man? She had no idea, and the not knowing was worrisome. However, she'd decided to take the advice of her mother and grandmother and give him a chance.

When her cell phone rang, she left the bathroom to take the call.

"Hi, Julia, this is Kevin McCarthy. I got Katie's message. I'm sorry it took me so long to get back to you."

"No problem. I understand you just had a baby. Congratulations."

"Thank you. She's a doll. I'm taking a few weeks off, but I'd be happy to find an hour for you if you wouldn't mind coming to my house."

"That's all right. I don't want to intrude."

"It's no problem at all. I promised Katie we'd get together soon. Can you come by at some point?"

Julia realized there was no point in trying to put him off. "Sure, when are you thinking?"

"Late afternoon seems to be the quietest time around here. Would five o'clock tomorrow work for you?"

"I can do that. Do you mind if I have a sleepy puppy with me?"

“Not at all. I’ll have a sleepy baby with me.” He gave her his address. “I’ll see you then.”

“Thank you.”

Julia hated that Katie had forced him to see her during his time off and would tell him so when she saw him. He sounded like a nice guy, though, although there was no way Katie would send her to someone who wasn’t great at what he did.

Her phone chimed with a text from Luke Harris, who said he worked with Mac and wanted to let her know that the get-together at the Wayfarer had been postponed because Mac wasn’t feeling well. Luke said he’d meet her in the morning at nine to let her into the construction office and get her started.

Julia wondered what was wrong with Mac and hoped it was nothing serious. She typed in a response to Luke, while wondering what could’ve happened to Mac in the short time since she’d seen him.

Thanks for the update. Hope Mac is okay. See you in the morning.

She settled the puppy in the crate her grandmother had unearthed from the hotel basement, took her phone so she wouldn’t miss a text from Deacon and went down the hall to Owen and Laura’s suite. From outside the door, she heard babies crying and Laura’s low, calm voice. How her sister-in-law managed to remain calm in the midst of never-ending chaos was amazing to Julia. She knocked on the door, hoping Laura could hear her over the din.

When Laura opened the door, she had baby Jonathan in her arms while his twin, Joanna, cried on a playmat on the floor. Holden was toddling around his sister until he tripped, fell and bumped his head on the floor.

“I’ll get him,” Julia said when Laura stepped aside to let her in.

“Welcome to Bedlam, where the inmates have taken over the asylum.”

Over the next half hour, the two of them worked together to settle and then play with the three children.

"This moment calls for some 'Baby Shark,'" Laura announced as she turned on the TV. "It makes them into zombies, so we don't let them watch the video very often. And I apologize in advance for the earworm."

Sure enough, one minute after the TV was on, all three kids were captivated, and Julia understood the warning about the earworm. "That song is awful."

"I know! We hate it, but they love it, as you can see. Come." She grabbed Julia's arm. "Let's have a drink and some adult conversation while we can." In the kitchen, Laura pulled a corked bottle of white wine from the door of the fridge. "Wine?"

"Yes, please."

Laura poured healthy glasses for each of them. "They've driven me to drink today."

"I don't know how you do it."

"I love every second of it. Don't get me wrong. But three is a lot. I blame your brother for everything. He's the one who knocked me up with twins." She followed the words with a smile and a wink. "It's a good thing I love him so much."

"I'm so glad you do. No one deserves to be loved like that more than Owen."

"He's the best, and he has been from the very start, when I was suffering morning sickness. It never once occurred to him to be bothered by the fact that I was pregnant with another man's child. At my lowest moment, he just saw *me*." Laura blinked when tears flooded her eyes. "I can't even think about that time in my life without getting emotional."

"I couldn't believe it when he told me he was spending the winter on Gansett because he'd met someone."

"I couldn't believe when he stayed for me. That was such a special time for us."

"I'm so happy it all worked out for you guys."

"Me, too. Owen tells me you've been seeing Deacon Taylor."

"We've been hanging out since the wedding."

"He's *gorgeous*."

"Is he? I hadn't noticed."

Laura laughed. "Sure you haven't."

"He did the hugest thing for me."

"Is that right?" Laura topped off their glasses. "Do tell."

Julia spilled the story about Mike, the money, the police and the shocking development earlier when he'd actually returned the money to her.

"Holy shit. That's amazing! Not the part about Mike stealing from you, but Deacon..."

"I know. He was incensed and immediately formed a plan to get it back. I still can't believe it actually worked." Julia took a healthy sip of wine, enjoying the heat that spread through her when it settled in her belly. "I have the worst judgment when it comes to men, but Deacon..."

"He's proven he's legit."

"Yes! And now, I just want..."

"What?"

"*Everything*. I want to dive into this thing with him headfirst, which is what I always do, and it's how I end up screwed in the end. I leap before I think, and I always regret it. Every single time."

"Has it occurred to you that this time might be different?"

"Yes! But I always think that. 'This one, he's special. He's different.' But they aren't. None of them are special."

"I think it's pretty damned special that Deacon used his professional skills to make your case to the cops at home and got back your money."

"It's incredibly special."

"Don't you think it's also an indication of who he really is?"

"I want to believe that so badly. You have no idea how badly I want to believe that."

Laura placed her hand on top of Julia's. "I think it might be safe to believe in him, Julia."

"I think so, too, but I'm not sure I could take it if he turned out to be like the rest of them."

"I was once right where you are—coming off a heartbreaking disappointment after I found out my new husband was still dating."

"I've heard this story, and I still can't believe it."

"I know. Me either, but it happened, and at the worst possible time, there was Owen to show me that not all men are scum, despite my recent experience."

"At least you had your father and uncles to show you how it's supposed to be."

"That's true. I certainly did, and even having their outstanding examples to follow, I still chose wrong the first time. It's proof, I think, that no matter how we were raised, sometimes it's hard to tell the difference between the frogs and the princes, especially when they only show you what they want you to see."

"Yes, exactly. Mike was so charming and attentive and romantic. I thought he was everything I'd ever wanted. If only that was the first time I'd been wrong, but it was, like, the tenth time. I have zero confidence when it comes to men. They've shattered me. All of them."

"I'm sorry you've been through such a nightmare. I hate that people are so awful to each other. Why can't everyone just be kind and loving? Can you imagine what a nicer world this would be?"

"That would be something."

"Well, we both know all too well that the real world is often shitty, but that doesn't mean everyone in it is shitty. Look at what Deacon did for you right after you met. Imagine what he's capable of if that's how he starts."

"I want him to be as great as he seems. I want that so badly. And wanting it that badly pisses me off, because I'm supposed to be on a dick diet—"

Laura sputtered, and wine shot out of her mouth as she coughed and cried with laughter. "A *what?*"

"You heard me. I'm off the dick. And now, all I want is to be back on it. With Deacon."

Laura laughed helplessly. "A dick diet. That's the best thing I've ever heard."

"What's so funny?" Owen asked when he came into the kitchen.

"Your sister is on a dick diet. Maybe that's what I need after having twins."

"Shut your filthy mouth." Owen shot her an appalled look. "That's the last thing you need, and my sister needs to stop filling your head with ridiculous ideas."

Laura rolled her eyes at her husband.

"I can't believe you told him that," Julia said, amused by Laura and Owen and slightly mortified that Owen knew about her dick diet, such as it was.

Her phone lit up with a text from Deacon that made her feel warm all over with anticipation. *On the way over. Can't wait to see you.*

"Hey, O," Laura said. "Check out our girl's face. I think she's about to blow her dick diet."

Owen cracked open a beer. "Don't say *blow* and *dick* in the same sentence unless you're prepared to deliver."

"With that," Julia said, standing, "I'm outta here." She gave her brother a quick squeeze on the way by.

"Oh crap," Laura said. "I just got a text from my dad. Mac is in the clinic with a suspected anxiety attack. Apparently, he collapsed as he was coming in to meet Maddie for her appointment."

"Oh my God," Owen said. "If you want to go over there, I'll stay with the kids."

"I think I will."

"I got a text from Luke that Mac wasn't feeling well," Julia said. "I'm so sorry that happened. I hope I can help to alleviate some of his stress."

"Hope so, too," Owen said.

Laura followed her to the door. "Hey, Julia?"

Julia turned to face her sister-in-law. "Give Deacon a chance. I have a feeling he'll be worth it."

Julia hugged Laura. "I have a feeling you might be right, and I hope your cousin is okay. See you tomorrow."

"I'll be here all day, wrangling three kids. Come by to rescue me."

"Will do, and thank you for listening."

"Any time. I've got my fingers crossed for you and Deacon."

Julia gave her another quick hug and then turned to leave in time to see Deacon taking the stairs two at a time to the third floor. In his left hand, he carried a striped gift bag.

He came to a stop when he saw her there, his face lighting up with a big smile. "Hey, beautiful."

From behind her, she heard Laura's sigh and had to suppress one of her own. As far as opening lines went, that was perfection.

CHAPTER 20

“Hi,” Julia said, feeling flustered and overwhelmed by the mere sight of him.

“Where’s our little boy?” Deacon asked as he followed her down the hall to her room.

“Napping in his crate.”

“He has a crate?”

“My grandmother unearthed one from the hotel basement. She says there’s nothing we could need that’s not down there somewhere.” She opened the door and led him inside, glancing at the sleeping puppy, who didn’t stir when they came in. Julia turned to Deacon and couldn’t hold back the need to touch him, to hug him, to thank him. Placing her hands on his chest, she gazed up at him.

“Thank you so much.”

He dropped the bag he’d brought to the floor and wrapped his arms around her, drew her into his embrace and kissed her bare shoulder. “I’m glad it worked out.”

“It only worked out because of you. I’ll never be able to thank you for what you did.”

He pulled back to look down at her. “You got your money back, and your ex is in a world of trouble. That’s all the thanks I need.”

When his lips came down on hers, Julia welcomed his kiss with her whole heart and soul. She moved her hands

up to encircle his neck and opened her mouth to his tongue. Dear God, the man could kiss. Julia had no idea how long they stood there kissing like maniacs before the need for air became more pressing than her need for him. She pulled back, gasping.

He stared down at her, his gaze intense and laser-focused.

"This has been a really, really good day. I got a job, I got my money back, I got to spend all day with my puppy, I got to play with my niece and nephews, and then I got kissed by a very handsome, sexy man."

"A very good day indeed." He skimmed his lips lightly over hers, setting off a new wave of desperate desire she felt everywhere. "I'd planned to take you and Puppy to dinner somewhere, but then I saw you standing in the hallway looking so, so pretty, and all I could think about was kissing you and touching you and holding you and everything else with you."

He set her on fire with his words as well as the movement of his hands, which slid down her back to cup her ass and pull her in tight against the hard ridge of his erection. "I don't get this, Julia. I don't do this stuff. I don't count the minutes until I can see someone again, or think about them all day, or buy them presents, or—"

Ridiculously moved by him, she said, "You bought me a present?" She chose to focus on the simplest of the things he'd said, because the rest had left her breathless.

"I did." He was bashful and shy and adorable as he released her to retrieve the bag he'd brought. "I saw this and thought of you, which is another thing I never do."

She took the bag from him and sat on the bed just as the puppy woke up and realized they were there.

Deacon retrieved him from the crate and joined her on the bed, sitting close enough that his leg brushed up against hers.

How was it that when this man touched her, it felt like she held lightning in her hand? That had certainly never happened to her before—and she'd kissed her share of frogs. Perhaps this was what it felt like to kiss a prince for once.

She pushed aside the tissue paper and withdrew the smaller of the two packages inside. When she unwrapped it, she found lavender-scented lotion. She squirted a bean-sized bit into her palm and rubbed it into her skin before holding her hand up to Deacon to smell. "You like?"

"Mmm, I like."

Then she opened the second, larger package that contained a gorgeous burgundy silk robe. "This is beautiful, Deacon."

"I'm glad you like it."

"I should be getting you gifts, not the other way around. So far, you've gone to bat for me with my ex, gotten my money back, gotten bit by my dog, paid my vet bill—"

He stopped her with another sexy, tongue-twisting kiss. "I've loved every second of it, and hello, it's *our* dog and *our* vet bill."

Her earlier decision to put her faith in him felt even more right to her now that she was with him again. If she was wrong about him, she would deal with that when the time came. For right now, she wanted more with him.

She glanced at him. "Do you want to see it on me?"

He swallowed hard enough that his Adam's apple bobbed. "More than I've ever wanted anything."

His gruffly spoken words fueled her determination to take her mom and Charlie's advice, to not let the past dictate the present or the future. She grabbed the bottle of lotion and the robe and, giving him a saucy look, went past him to the bathroom. With the door closed, she removed her clothes, rubbed the lotion onto her arms, breasts, legs and everywhere else she could reach and then put on the robe.

The silk against her skin made her feel sexy and desirable and worthy of being cared for by a man like Deacon.

She caught a glimpse of her reflection in the mirror and saw that her skin was glowing, her eyes were bright and her lips swollen from his kisses. Julia couldn't recall the last time she'd looked so healthy or felt so alive and wished she could bottle that feeling for the next time she was low. Taking all that confidence with her, she walked into the room, where Deacon waited for her, sitting now on the end of the bed, facing the bathroom, hands clasped between his legs.

When he looked up at her, his eyes heated with blatant desire that he did nothing to try to hide. "You're beautiful, Julia. Inside and out."

Could he ever know what those last three words meant to her? That in just a few days of knowing her, he already understood her better than any of the many men she'd dated ever had, that he'd looked beyond the surface to find the essence of her? She'd been told all her life that she was beautiful, but never once did she truly believe it until Deacon told her.

He held out a hand to her.

She moved toward him, linked her fingers with his and breathed through the tsunami of emotions—desire, fear, need—that threatened to derail this perfect moment.

When she was standing between his legs, he put his hands on her hips and drew her in until his lips were pressed against the silk against her belly.

"I told Tiffany I wanted something pretty and sexy but not *too* sexy. I didn't want to send the wrong message. We totally failed."

"How so?"

Deacon pulled back to look up at her. "I've never seen anything sexier in my entire life than you in this robe."

He moved her as much with his words as he did with how he looked at her, as if she was the most precious thing he'd ever seen. How could that be when three days ago, she'd never seen his face or heard his name?

"About that dick diet you told me you were on..."

"I think it's safe to say my dick diet is blown."

His low chuckle and bright smile made her feel lighter than air as the insistent flutter in the vicinity of her heart had her breathless with anticipation. "It's dangerous to say those words in the same sentence."

Smiling, she looked down at him, taking in every detail of his sinfully handsome face. "It's a big deal for me to trust you this way."

"I know, and I promise to be worthy of your trust. Always."

As promises went, they didn't get much better than that, which was why when he tugged on the knot that held the robe together, she let him. He slid his hands inside the robe and wrapped them around her waist, bringing her even closer to him, close enough that he could press his lips to her belly.

She ran her fingers through soft brown hair streaked with blond, learning the feel and texture of it as she held him to her. Now that she'd decided to give him a chance, she wanted all of him.

He ran his hands from her hips down the backs of her legs and then up again to squeeze her ass before moving up her back, leaving goose bumps in his wake.

Her skin had never felt more alive than it did under his touch.

He handled her carefully, as if she were fragile and might break if he was rough with her. She didn't want him to think of her as fragile but wouldn't object to him being careful with her.

Julia let the robe fall from her shoulders, leaving her bare to his ravenous stare. She was too thin after the strain

of the last few months had made it difficult for her to eat. She knew it but hoped he wouldn't notice or care.

He released her only long enough to pull his shirt over his head, revealing a defined chest and abdomen that had her licking her lips in anticipation of touching him there, everywhere. His hands were once again on her, caressing her with a tenderness that made her weak in the knees.

Apparently, he realized that, because he gathered her into him and moved them so they were reclined on the bed. His effortless strength was as attractive as his kind golden-brown eyes, the dimple in his cheek that appeared only when he smiled, the late-day scruff on his jaw and the reverent way he gazed at her.

No one had ever looked at her the way Deacon did. Other men had looked at her with appreciation, but Deacon... He looked at her as if she *mattered* to him. All he did for the longest time was look at her, running his fingertips over her cheek and mouth as if trying to commit her to memory.

"What is this exactly?" Judging by the way he looked at her as he asked that question, she wasn't the only one being powerfully affected by what was happening between them.

"I don't know, but it feels good."

"So good." He tucked a strand of her hair behind her ear. "Does it scare you?"

"It terrifies me."

Cupping her cheek, he kissed her softly. "No, don't be terrified."

"Can't help it. These things never go well for me."

"Maybe this time, it will."

"Maybe."

He continued to run his thumb over her cheek. "I went to Tiffany's store to get you something, and while I was there, I asked her if it was different when she met Blaine. She said it was like nothing that had ever happened to her

before. Instantaneous understanding that he was on a whole other level. That's how this is for me with you."

Her eyes filled with tears that she wished away, not wanting to appear weak to him when she'd worked so hard to stay strong through all the storms. But she couldn't help the emotional reaction to what he'd said. "Are you scared?"

"Strangely enough, I'm not, even though I know I probably should be."

"Why?"

"Because these things don't happen to me either. I've made a career out of staying unattached, but all I want now is to be attached. To you." He moved in closer to her for another of the kisses that made her head spin. "I keep telling myself this can't be real, you can't be real, but then I see you again, and I know that nothing has ever been more real than you are."

Julia reached for him, wrapped her arms around him and kissed him with all the emotion he'd stirred in her by sharing his truth. She understood how he felt, because she'd felt the same thing every time she'd been with him.

If this was wrong, she never again wanted to be right.

DEACON COULDN'T GET ENOUGH OF HER SWEET LIPS, THE SENSUAL torture of her tongue rubbing against his, the silky softness of her skin or the sweet scent that belonged only to her. He wanted to touch her everywhere, to kiss her and love her and show her that she had taken over his world in only a few days' time.

For the rest of his life, a life that he hoped would somehow include her, he would marvel at how she'd stormed into his world and changed everything. He would be lying if he didn't note how painfully thin she was, but he found her unbearably sexy, nonetheless. She'd told him how she struggled to eat during times of stress, and the

situation with Mike had clearly taken a toll. Deacon would do whatever it took to make sure her worries were few so she could regain full health. Her worries were now his, and the noncommittal bachelor he'd been only a few days ago was now fully committed.

He kissed from her lips to her neck, moving down to cup full breasts and worship the tight tips of each one, absorbing every gasp and moan and subtle lift of her hips against his straining erection. Determined to make this first time with her memorable, he moved slowly, savoring every taste, every sound, every moment of this life-changing event.

For more than thirty-five years, he'd gone out of his way to ensure that his life belonged to him and only him, and now... She was changing everything one sigh at a time, and he was allowing it to happen. His eyes were wide open to the earthquake he was inviting into his life that would divide his existence into two distinct halves, a fault line down the middle of *before Julia* and *after Julia*.

He settled between her legs and set out to demolish her control with determined strokes of his tongue over her clit and his fingers inside her tight channel. Everything about her turned him on to the point of madness, especially the enthusiastic way she responded to him.

Her fingers tangled into his hair, tugging to the point of pain, but that only added to the desire pounding through him. His entire world was reduced to her pleasure and the sharp cries of fulfillment that fell from lips swollen due to their kisses. Her internal muscles gripped his fingers so tightly that he nearly lost his mind imagining how that would feel around his cock.

In the aftermath of her orgasm, she lay sprawled on the bed, legs spread, chest heaving from deep breaths. When she opened her eyes, he saw everything he'd ever wanted in the way she looked at him.

Deacon left her only long enough to find the strip of condoms he'd stashed in his pants pocket—just in case—tearing one off and rolling it on quickly but carefully before returning to his new favorite place between her legs. “You still with me?” He kissed her and brushed the silky dark hair back from her flushed face.

“I’m here.”

“All good?”

“*So* good.”

He pressed his cock against her entrance. “I can make it even better.”

“Not sure that’s possible.”

“Oh, I do so love a challenge.”

She smiled up at him. “Knock yourself out.”

“Don’t mind if I do.” As he entered her in slow, careful increments, she wrapped her arms around him and drew him into a sweet, soft, achingly sensual kiss that made his heart flutter with awareness of her.

She raised her hips, asking for more, which he gladly gave her, and the feeling that came over him as they joined their bodies couldn’t be described in mere words.

Deacon trembled from the effort it took to stay focused on pleasing her again before he took his own pleasure.

Her hands on his back soothed and aroused him.

“Julia...”

“Hmm?”

“Feels so good. So, *so* good.”

“Yes. So good. Don’t stop.”

He gasped out a laugh. “Stopping isn’t in the plans, sweetheart.”

As if she could sense the battle he was waging with himself, she wrapped her legs around his hips and tightened her internal muscles around his cock. That flipped a switch inside him that made him forget all about finesse or tenderness or anything other than the driving

need for more of her. He wanted *all* of her. Everything she was willing to give him.

Thankfully, she seemed to be right there with him, giving as good as she got.

"Deacon."

"Tell me, love. What do you need?"

"This. Just you." Her fingers dug into his shoulders, and her legs tightened around his waist until they were both soaring, coming together in the most perfect moment he'd ever known. As he came down from the highest of highs, he had the presence of mind to understand that absolutely everything had changed, and there was no going back to who he'd been a few days ago.

He withdrew from her, disposed of the condom into a tissue and moved so he could see her face. Her stunned expression probably mirrored his as they stared at each other in the aftermath.

Deacon reached for her, needing to kiss her more than he wanted his next breath. She opened her arms to him. They stayed that way for the longest time, making out like teenagers who'd only just discovered the pleasure to be found in kissing. Although it was safe to say he'd never found this kind of pleasure from kissing.

"What're you doing to me?" The room had begun to go dark, and music drifted up from the back deck of the Sand & Surf along with the clatter of dinner service at Stephanie's Bistro.

"The same thing you're doing to me."

He scooped up a handful of her fragrant hair and brought it to his face, breathing in the distinctive scent, committing it to memory so he would never forget this night. As if that was even a remote possibility. Deacon caught a glimpse of something on the back of her neck and lifted himself for a better view of a tattoo of a turtle, looking back over its shoulder as its shell seemed to blow away, leaving the rest of its body unprotected.

He immediately understood the significance of a turtle without its shell, but he wanted to hear it from her. "Tell me about the turtle." With his index finger, he traced the outline of the turtle's fragile body.

"The turtle is me. I walk around without a shell to protect me from the pain of being alive."

Deacon had no idea how to respond to that except to vow, to himself for now, to protect her from ever being hurt again. He wanted to be her shell. Leaning over her, he placed a kiss on the turtle's body, and then, easing her onto her belly, he kissed down her back to the dimpled indents at the base of her spine, to her soft ass cheeks and below. He kissed her until she was squirming beneath him.

He reached for another condom and entered her from behind this time, coming down over her, grasping her hands and raising them above her head. "Let me be your shell." The words were out before he could decide to say them, because the thought of her walking around unprotected was unbearable to him. As he kissed her shoulder, the back of her neck and then her other shoulder, the words poured out of him as he made love to her. "I'll protect you. No one will ever hurt you again."

A sob erupted from her chest that had him holding her closer to him. "I've got you, darlin'. I've got you."

She held on tight to his hands as he moved in her and discovered the fundamental difference between having sex and making love.

Much later, the longest after-sex kiss in history was interrupted by an obnoxiously loud growl from Julia's stomach.

They broke apart laughing.

"That was mortifying."

"Someone is hungry."

"For the first time in months."

When he heard that, his brows furrowed with concern, but he already knew she wouldn't appreciate him picking

apart her issues with food and eating. "Let's get you some dinner."

"I need a shower first."

"Mind if I join you?"

She hesitated, but only for a second before she nodded.

He ran a finger over the hint of blush on her cheek.

"Still shy after what we just did?"

"A little."

"That's okay. You go, and then I will." He noted a flash of relief in her expression before she quickly corrected herself.

She wrapped the sheet around her body and got up. "I'll be quick."

"Take your time. I'm not the one who's hangry."

"Not hangry yet, but getting there."

She picked up the robe from the floor and went into the bathroom, closing the door behind her.

While he waited for her, Deacon looked up at the ceiling, watching the mesmerizing spin of the fan while trying to process the remarkable events of the last few days. He'd heard Blaine say something about a wedding at the newly reopened Wayfarer and had decided to stop by to see what the McCarthys had done with the old place. If he'd also managed to irritate his annoying brother by crashing the wedding, that would've been a bonus.

He hadn't been there five minutes when he'd noticed the stunning bridesmaid standing on the sidelines, looking lost and alone in a sea of people. He'd watched her for quite some time before he approached her, inexplicably drawn to her.

Only a few days later, he was relaxing in her bed after the best sex of his life. It would probably take until the end of time to reconcile the head-spinning events that had led him to this moment.

The puppy let out a pathetic whimper that had Deacon rising from the bed to retrieve him from the crate. "Hey,

buddy. Sorry you had to hear that, but Mommy is just too sexy.” He snuggled the puppy into his chest and was rewarded with a warm stream of urine.

Deacon laughed. “I suppose *I* deserved that.” He really was too cute.

Julia came out fully dressed and put together, stopping short at the sight of him sitting naked on her bed with the puppy.

He dug the way she looked at him—as if she liked what she was seeing so much, she couldn’t look away. “I really need a shower now. He peed on me.”

“Pupwell! Don’t pee on Daddy!”

Hearing her call him that did strange things to his insides, making him feel elated and slightly freaked out at the same time. It had never occurred to him that he would meet someone who made him want to be a daddy—to a puppy or a child. But now... Jesus. He needed to get his shit together. Deacon took the towel she’d gotten him and handed the puppy to her.

“I’ll take him out while you shower. Just in case there’s more where that came from.”

They shared a smile full of parental pleasure in their little boy. Deacon stole a kiss before heading for the shower. Freak-out aside, he was falling hard for her, and falling had never felt so good.

CHAPTER 21

This cannot happen again. That was the only thought in Mac's head as Victoria and David worked frantically to determine the source of Maddie's pain. They'd assured the panic-stricken parents that the babies were fine, that Maddie was not in labor, even as the pain kept coming in her lower right side.

She couldn't be in labor. Not yet. The babies weren't due until September. It was way too soon.

Mac's chest tightened once again as anxiety gripped him. He stood by Maddie's bed, trying to stay calm for her when he wanted to howl from the fear of something going wrong.

"Mac," Maddie said between pains. "Stop spinning. Everything is fine."

"You don't know that."

"Yes, I do. Please... I can't be worried about you collapsing again. You have to stay calm."

Easier said than done. "I'm trying, honey. Seeing you in pain is making me nuts."

"I know. But the babies are fine, and it's not labor. Isn't that all that matters?"

"No, it isn't. You matter, too."

"I'm fine. It hurts, but it's not unbearable."

Victoria had performed a full internal exam, and David had ordered blood work. Waiting for results was going to make Mac crazier than he already was.

"Have you talked to my mom?" Maddie asked. "Are the kids all right?"

"Everyone is fine. Tiffany is there to help with bedtime. The rest of the family is in the waiting room."

"You should send them home. We're okay, and they have stuff to do."

"They're waiting to hear for sure that you and the girls are okay." Mac brought the hand of hers he was holding to his lips to kiss the back of it.

"Tell them we'll text them. I swear it's not going to be anything big. I know it."

He didn't want to question her certainty or give her more reason for concern, so he agreed to pass along the message. "I'll be right back. Don't go anywhere."

She laughed even as she grimaced from another wave of pain.

Mac tore himself away from her and went to the waiting room to deal with the family members who occupied every available seat.

His dad jumped up when he saw Mac coming. "How is she?"

"Fine, or so she says. She's definitely not in early labor. They're trying to figure out what's causing the pain, but Maddie wants you all to go home and get some rest. She promises it's nothing to worry about, and we'll text when we know what's up."

"What about you, son? You're supposed to be taking it easy."

"I'm doing all right. We're both fine. I promise. It's safe to stand down." He could tell his father didn't want to go, but when his mom put her hand through his arm and gave a gentle tug, Big Mac relented.

"You'll call if anything changes?"

"Absolutely." Mac gave his dad a hug, because he looked like he needed it. "It's all good. I promise."

"Don't let me see you at the marina any time soon, you got me?"

"I got you, but I will be by to do the paperwork. I'm not letting you undo all my hard work to get that place organized."

"Send Julia over to take care of that."

"I didn't hire her to manage the marina."

"Maybe she'd be willing to do both for some extra money."

Mac hadn't thought of that. "I'll ask her."

"Do that. It's time to take some of the load off your shoulders, son. I'm sorry I let it get to the point where you were buckling under it all."

"You didn't let that happen, Dad. I did it. It's been a crazy few months, but now that the Wayfarer is done, things will calm down."

"Until your twins arrive."

"I'm gonna get my shit together and find ways to manage the stress. Today was a wake-up call, and I promise I'm going to take it seriously. My family needs me. I can't let anything happen to me."

Big Mac placed a large hand on Mac's shoulder and looked him dead in the eyes. "You're damned right we need you."

"I'll check in later. Go on home."

"We're going." Linda hugged him and crooked her finger to bring him down for a kiss to the cheek. "Call if you need anything."

"Will do."

He hugged his siblings and their partners. "Thanks for coming, everyone. We appreciate the concern."

Janey gazed at him tearfully. "Don't scare us like that again."

"I won't, brat. I promise."

It took fifteen precious minutes away from Maddie to reassure his family members that it was safe to leave the clinic and go home. When he returned to her, he was relieved to find her dozing. He hoped that meant the pain had let up somewhat.

Mac sat in the chair next to her bed and dropped his head into his hands. He'd meant what he'd said to his dad about the incident serving as a wake-up call. The thought of his children growing up without him there to guide and love them was unimaginable. Though he still couldn't recall what'd happened before, he certainly remembered the first time it'd happened in Miami. That time, he'd been all but certain he was having a heart attack.

Hiring Julia would help, but he needed to go even further by sharing the load with the people he worked with. Shane was more than capable of doing more. Riley and Finn had committed to sticking around long-term now that each of them had found love on the island. Mac wondered if his cousins would be interested in becoming partners in the construction business.

He liked that idea a lot and would bring it up with his cousins the first chance he got. Between the construction business and the marina, he made more than enough money to support his family. There was no need for him to be killing himself making it all work when he had plenty of people who'd be willing and able to help.

Mac took hold of Maddie's hand and was on his way to dozing off in the chair when Victoria came into the room, putting Mac on immediate alert.

Maddie came to with a start, panic etched into her expression.

"You can relax," Vic said. "Everything came back normal, which is a relief. We'd suspected appendicitis at first."

"If everything is normal, then why is she in pain?"

"We suspect one of the babies is sitting on a nerve."

“That can happen?”

Victoria smiled and nodded as she leaned against the counter that housed a sink and medical supplies. “As the babies grow, they’ll take up more of the space inside Maddie and are apt to cause other aches and pains.”

Mac couldn’t believe what he was hearing. “How can childbirth be the most natural thing in the world if it takes such a toll on the mother?”

“Women are built to give birth, as hard to believe as that can be at times like this.”

“It is hard to believe. What can we do to make it better for her?”

“I’m going to recommend bed rest for the remainder of her pregnancy.”

Maddie’s loud groan told them what she thought of that plan. “No way. I have three kids to take care of.”

“I know it’ll be difficult for you and your family, Maddie, but—”

“We’ll do it.” Mac said the words to Maddie. “If it’s what’s best for you and the babies, we’ll make it work. We’ve done it before.” She’d been on bed rest for part of her pregnancy with Mac.

Tears filled her gorgeous eyes. “The whole summer in bed?”

“You don’t have to be in bed the whole time,” David said when he joined them. “You just have to be off your feet, relaxing and taking it easy most of the time. Hopefully, we won’t need to go to full bed rest, which would mean getting up only to use the bathroom and shower.”

Tears rolled down Maddie’s face. “I can’t believe this.”

“It’ll be fine. I’ll work less and be home more, and our parents will help with the kids. Everyone will help. You know that.”

“There’s, ah... one other thing,” David said.

His hesitant tone put Mac on high alert.

"I'm also recommending you refrain from any kind of sexual activity until the babies arrive."

Ugh, not again! How could no sex for months be good for anyone's health? "Um, well, okay. If that's what's best for Maddie and the babies."

"She needs rest and relaxation. The babies need a calm, serene environment to continue growing. We want to get them to thirty-five weeks if we can. That's the goal."

Maddie wanted sex all the time when she was pregnant, which he had joked was the best part of keeping her pregnant. She looked as disappointed as he felt. "We can abstain, Mac. It's only a few months."

Only a few months? He wanted her all the time. Like last time they'd been forced to abstain, it would be torture to keep his hands to himself for that long. But of course he'd do whatever he had to in order to protect his wife and daughters, even if that meant going without.

He leaned over to kiss her cheek. "It's all good, baby. Whatever it takes to bring these little girls into the world and to keep you all safe and healthy."

"How's the pain, Maddie?" Vic asked.

"Better than it was."

"It's apt to come and go as the babies move around."

"Oh joy."

Despite her sarcastic reply, Mac knew she felt the same way he did about doing whatever it took to ensure a safe delivery. After the agony of losing Connor, they were painfully aware of worst-case scenarios.

David removed the monitors that had been attached to Maddie. "I'm fine with releasing you both, provided you take it easy and check back with me if you experience any other symptoms or have concerns. Maddie, any other random pain needs to be fully investigated. Please call me if anything comes up—day or night."

"Will do," Mac said.

"There's one other thing I want to say to you guys." David made sure to look at both of them. "In the past couple of months, you've both been here with anxiety-related symptoms, and I don't think that's a coincidence. Losing Connor understandably rocked you, and as hard as it is to go through something like that, there's no reason to believe it'll happen again."

Maddie sniffled and wiped away tears that came any time Connor's name was mentioned.

Mac put his arm around her as he blinked back tears of his own.

"The thing is," David continued, "you can't let the fear of that happening cause secondary health concerns. That kind of anxiety isn't good for either of you. I know it's really hard to believe that everything will be okay with the twins, but there's no reason to believe it won't be. Okay?"

Maddie nodded and wiped away more tears.

Mac shook his hand. "Thanks, David."

"I'd say it was a pleasure, but I hate to see you in here for anything other than routine visits."

"We hate it, too," Mac said as he helped Maddie sit up so she could get dressed. "No more crises. We've had enough of them for one lifetime."

David signed the discharge paperwork, and Victoria promised to check on them the next day.

When they got to the parking lot ten minutes later, Mac realized they had two cars there. "I'll send someone to get the truck tomorrow." He helped Maddie into the passenger seat of her SUV. Fortunately, it had a third row of seats, which they would soon need to transport their *five kids* around.

Breathe, Mac. You've got this.

As they rode through the dark winding roads that led to home, Mac looked over at Maddie. "David's right. We're letting the stress get to us."

"I know."

"We have to try harder to focus on the good things and the three successful pregnancies rather than the one that didn't work out."

"I know that, too."

"Easier said than done, though, right?"

"Yeah."

At home, they found Francine sacked out on the sofa. Rather than disturb her, Mac texted Ned that she was asleep. He covered his mother-in-law with a blanket and shut off the lights before going upstairs to find Maddie already in bed.

He unbuttoned his shirt and took it off. "What a day."

"One I'm not going to want to remember years from now."

"Me either, but we have a lot to be thankful for. I didn't actually have a heart attack, and you didn't go into premature labor."

"True."

"My grandmother used to tell us to see the glass as half full rather than half empty, and it would make anything seem better than it was."

"She had a point."

Mac went into the bathroom to brush his teeth and dropped his work clothes into the hamper. He got into bed next to Maddie and stared up at the ceiling, focusing on breathing the way David had told him to. When he looked over at Maddie, he found her watching him. "What?"

"Just looking."

"Don't look at me. Don't come near me, and for the love of God, do not touch me."

She lost it laughing. "Is that what it's going to take to get through the next few months?"

"Yes."

His gorgeous wife slid across the mile he'd put between them, snuggled up to him and rested her hand on his abdomen. "That's not going to work for me. I can't go

months without touching you or kissing you or sleeping in your arms."

"Madeline..."

She slid her hand down to encircle his hard cock. "He said *I* can't have sex. He never said anything about you."

He put his hand on top of hers to stop her from moving it. "That's exactly what it means. If you can't have it, I can't either."

"That's ridiculous, Mac. Why should you suffer just because I'm laid up?"

"You're laid up because you're carrying my babies. What's fair is fair. We're officially on the wagon."

"You can't go two days without sex. How will you stand to wait months?"

"I've done it before when you were expecting Mac, and I went weeks without it after you had Hailey and Mac, and after we lost Connor. Contrary to popular opinion, I'm not a complete horn dog."

"Um, well, you're a pretty horny dog."

He gave her a foul look. "So are you. And by the way, I *can* control myself when I have to, and right now I have to because it's what's best for you and the girls. It's no big deal."

"You say that now..."

"I say that until six weeks after these babies are born."

"Want to make a bet?"

He raised a brow. "What kind of bet?"

"That you can't go that long without taking the edge off."

"Maddie! Are you suggesting that I..."

"Spank the monkey? Well, don't you?"

Hearing the words *spank the monkey* coming from her made him so hard, he saw stars. "My brother Adam says there are guys who do it and guys who lie about it."

Maddie laughed. "So which one are you?"

"I've been known to spank the occasional monkey in my life, but far less often since I've had my beautiful wife to spank it for me. But trust me. My monkey can go without spanking, if need be."

"And that's where the bet comes in. I bet you can't make it to the end of my pregnancy without doing some spanking."

"I can, too!"

"Cannot."

"Fine. I'll take your bet. What's the wager?"

"Hundred bucks?"

He held out his hand.

She shook it.

"How will you know if I fall off the wagon?"

"You have to tell me. You're on the honor system."

"Won't be anything to tell."

"If you say so."

"I do."

"We shall see."

"Yes, we shall." Even as he made the wager and talked a big game, he hoped he could stick to it.

"Mac?"

"Yes?"

"Will you kiss me good night?"

He gave her a chaste peck on the lips.

"I want a real kiss."

"You're not allowed to have real kisses."

"Yes, I am! I'm not allowed to have sex. David said nothing about kissing."

"Kissing leads to sex."

"Not if we don't let it. Please? I can't go months without at least kissing you."

"I can't go that long without kissing you either." He turned on his side to face her. "I hope these girls go easy on us when they're teenagers. They're going to owe us for the *enormous* sacrifices we're making for them."

"Which you will not ever tell them about."

"I love when you're stern with me. It's so hot."

"Put some ice on it. We're on the wagon."

"Don't remind me. Are you going to kiss me or what?"

"I'm going to kiss you."

And when she did, Mac quickly realized that, despite his bravado, abstinence was going to be pure torture, because like always, any time he kissed his sexy wife, he only wanted more of her.

CHAPTER 22

Julia was ravenous. Sitting with Deacon in Stephanie's Bistro, she perused the menu. After weeks in which nothing appealed to her, suddenly everything did.

"What looks good to you?"

"All of it."

Stephanie approached their table. "Hey, sis."

Julia laughed at the face Stephanie made as she tried on the new tag. "Hi there."

"Sorry. I've never had siblings, so getting seven of them all at once has turned me into a bit of a dork."

Julia couldn't imagine life without her six siblings.

"You're not a dork, and we're thrilled to have you."

"Really?" The bright, hopeful look on Stephanie's face was nothing short of adorable.

"Really."

Stephanie cleared her throat and made a visible effort to pull herself together. "May I tell you about our specials?"

"Yes, please," Julia said.

After Stephanie went through the list, Deacon gestured for Julia to order first.

"I don't know what I want. It all sounds so good."

"Could I offer you a taster platter? You could have some of everything."

"That'd be awesome."

Deacon nodded in agreement and handed his menu to Steph.

"I love having a sister with a restaurant," Julia said.

"Stop," Stephanie said, taking Julia's menu. "You'll make me cry. I'll send some wine over."

"We take for granted what we've always had," Deacon said after Steph had walked away.

"Right? I was thinking before that I can't imagine life without my siblings."

"Same, even if I sometimes wish I was an only child."

"I've never once wished for that. I wouldn't have survived without Owen and Katie, in particular."

"I'm sorry. I didn't mean to be insensitive."

"Don't be sorry. As Owen likes to say, it was what it was, and we made the best of it."

"Still... It was a nightmare, and I'm sorry you had to grow up that way."

They drank the wine and devoured the appetizers Stephanie sent over. Julia ate it all—the calamari, clams casino and goat cheese spread.

Deacon chuckled at her enthusiasm.

Julia took a sip of wine and ventured a tentative glance at him. "This is what I do."

"What do you mean?"

"When my anxiety is bad like it's been the last few months, it's all I can do to eat enough to stay alive." Embarrassed to be confessing such a thing to him, she looked down at the table.

He put his hand over hers. "It's okay, Julia. I'm not judging you. I swear I'm not."

She turned her hand up so their palms were joined and curled her fingers around his hand. "After the anxiety passes, I eat everything in sight, which makes me sick. It's a rather vicious cycle."

"I imagine so."

"I'm really thin right now. Too thin."

"Maybe so, but I think you're beautiful no matter what." He gave her hand a squeeze. "You'll start to feel better now that you've gotten the money back."

"I already do." She forced herself to look at him, to acknowledge the intensity of their connection. "Thanks to you."

"It gave me great pleasure to help you. Since I left the job, that's the part I've missed the most. Helping people. Righting wrongs like what happened to you. Protecting people who don't have anyone else to look out for them. It was very satisfying work."

"I'll bet you were really good at it."

"I enjoyed it."

"You must've been heartbroken to have to retire early."

"Completely. It was devastating. I didn't know who I was without the job."

"Have you figured that out yet?"

"Nope. Still a work in progress. I've been kind of lost without it, to be honest. I like doing the harbor master job, but it's not the same. People on boats aren't often in crisis except when they party too much or overdo it in the sun." He took a sip of his wine, put his glass down and glanced at her, looking serious. "I should tell you the real reason why I'm here this summer so you don't hear it from someone else."

"Okay..."

"I was in a bar fight and got arrested."

"Were you helping someone?"

He tipped his head, seeming intrigued by the question. "In fact, I was."

"Why am I not surprised?"

"My brother, who bailed me out and made me come to Gansett for the summer, says I have a hero complex."

"There're worse things people could say about you."

"Not according to Blaine."

“Does his opinion matter so much to you?”

“It matters more than it should. Our dad worked on the mainland, so Blaine took it upon himself to supervise me and our other siblings when my dad wasn’t around. I guess you could say I gave him a run for his money because I didn’t want him telling me what to do. He’s never been able to get past that.”

Julia propped her chin on her upturned fist. “What kind of stuff did you do?”

“You name it, I did it. Drinking, partying, chasing girls, sneaking out of the house, driving too fast, skipping school.”

“You were a bad boy.”

He leaned in, lowered his voice. “Still am.”

“I never did any of that stuff. I was too afraid of what would happen if I got caught.”

“I can teach you how not to get caught.”

Julia laughed. “I bet you know all the tricks.”

“Stick with me, baby. I’ll show you some trouble.”

“I’ve had more than enough trouble, thank you very much.”

“My kind is the good kind.” He brought her hand to his lips and kissed the back of it, the rough caress of his whiskers against her skin setting off a wildfire of reaction inside her. “You need to cut loose a little, have some fun and take some risks.”

“I’m already taking risks. Great big ones.”

“I know, and I’m very determined not to disappoint you.”

“Why me? I’m sure there’re a lot of much less complicated women on this island who’d love to keep you company this summer.” Although, the thought of him with anyone else made her seethe after only a few days. This was not good at all.

He grinned widely, revealing that devastating dimple in his cheek. “Are you already trying to get rid of me?”

“Not at all. I’m just pointing out that you could certainly have anyone you wanted.”

“Is that right?”

She rolled her eyes. “Don’t act like you don’t know that. In all seriousness... You should know... I’ve got, you know, some rather big issues.”

“Show me someone who gets to be thirtysomething without a few issues.”

“I have kind of a lot of issues.”

“Okay.”

“Be serious.”

“I’m as serious about this—about you—as I’ve been about anything since I left the job, Julia. I hear what you’re saying, and I appreciate that you’re saying it, but it doesn’t matter to me in any way except I hope maybe someday you might feel better about the things that trouble you.”

She leaned into him, close enough to kiss his cheek.

“You’re very sweet.”

“Fuck that. I am not.”

Julia laughed, harder than she had in months. “Yes, you are.”

“Whatever.” Deacon smiled at a man walking by their table and then stood to give him a bro hug. “It’s so good to see you, man. Do you know Julia Lawry? Julia, this is Evan McCarthy. We went to high school together.”

Julia shook hands with Evan, who was tall and dark-haired and had the distinctive McCarthy blue eyes. “I know Evan. He’s Owen’s best friend.” To Evan, she added, “I love your music.”

“Oh, thanks, that’s nice to hear. Good to see you again.”

“Are you here for the summer?” Deacon asked.

“Until mid-July. I’m recording some new music at the studio, and Grace needed to check in at the pharmacy before we go back out on tour.”

“You’re a big star these days. I’m surprised you remember us little people.”

“Shut up.” Evan laughed. “Are you hanging out for a bit? Owen and I are going to play.”

“Yeah, we’ll be here.”

“Great. Let’s grab a beer while I’m home.”

“I’d love to. Hit me up. Still got the same number.”

“Me, too.”

Deacon returned to his seat and slid an arm around the back of Julia’s chair. “He’s a good guy.”

“Owen loves him. They’ve been best friends for years.”

Over the next hour, Deacon and Julia ate the delicious food, drank more wine and asked each other silly questions.

“What’s your favorite color?” she asked, feeling buzzed and mellow after the food and wine.

“Red. You?”

“Purple.”

“Dogs or cats?” he asked.

“Duh. Dogs. Sheep or goats?”

He gave her an adorably perplexed look. “Am I supposed to have a preference?”

Julia laughed. “Yes! Goats are the cutest. Have you ever seen baby goats? I’m going to have baby goats at my house someday, but not until I’m settled somewhere permanently.”

“Okay, then, goats it is.”

She smiled triumphantly. “City or country?”

“Both? I loved living in Boston, but I can also see the benefit of the country. I was in Harwich before this, and I liked being there, too. That’s not really the country, but the pace is nothing like Boston.”

“I like both, too, but prefer island life to just about anything.”

“Island life used to drive me bonkers when I was a kid. I used to dream of just getting in the water and swimming to the mainland to get out of here.”

“You had no idea how lucky you were to be raised here, to never have to leave.”

“No, I didn’t.” He wagged his brows at her suggestively. “But I’m starting to see the benefit to being stuck here.”

Julia’s face flushed with heat as his gruffly spoken words set off the wildfire inside her once again. Never before had a man been able to turn her on using mere words the way this man could.

“Beach or mountains?” she asked.

“Beach every day and twice on Sunday.”

“Me, too. I miss the beach so much when I’m in Texas.”

Deacon spread goat cheese on a small piece of bread and fed it to her. “What was your favorite place you ever lived?”

“Right here. Every summer at this hotel with my grandparents was the best time of my entire life. Those months here were the only respite we ever got from the shitshow at home. We used to cry for days when we had to go home.”

“None of you ever told them what was going on at home?”

Julia shook her head. “We were too afraid to. He told us what would happen if we ‘told tales out of school.’ He said what went on in our home was our business and no one else’s. We were also fearful of what would happen to our mom, because she didn’t get to come with us. She was stuck at home with him. My grandmother was inconsolable when the whole story came out years later.”

“I can only imagine. I know he’s your dad and everything, but I’m so, so glad he’s finally where he’s belonged for years.”

“I am, too. Sometimes I still can’t believe it actually happened, that he pleaded guilty and was thrown in jail. I’ll hear someone screaming or shouting, and I tense up. Then I remember. He’s not coming for me ever again.”

“Did he...” Deacon swallowed hard, his jaw tensing.

“My mom and my brothers were the ones he hit and physically abused. He used his words against me and my sisters. His favorite form of warfare with us was emotional.”

“God, Julia. I’m so sorry you had to grow up that way.”

“Me, too, but at least you understand why I am the way I am.”

“I think the way you are is pretty damned awesome.”

“Thank you. That’s sweet of you to say.”

“I mean it.”

Julia had been so caught up in the conversation with Deacon that she’d failed to notice that Owen and Evan had begun their set on the stage located on the far side of the big dining room.

She tuned in to hear Evan sing “My Amazing Grace,” his chart-topping hit, with Owen accompanying him on background. “I love this song.”

“I do, too. It’s so great to see him getting the attention he deserves. He’s so crazy-talented.”

“He really is.”

“So is Owen.”

Julia nodded. “The music saved him during the worst of it with our father. He just lost himself in it.” She had, too, but she wasn’t about to share that part of herself with him or anyone. That had gotten lost along the way, and it’d been years since she’d played or sung.

Almost as if he was reading her mind, Owen stepped up to the microphone and began to speak directly to her. “I’m not the only Lawry who got the music gene.”

Julia felt like she’d been struck by someone she trusted and loved more than just about anyone. He was not doing this. No way. She stood, needing to get out of there before he could force her to confront something so painful, the mere thought of it threatened to swallow her whole.

“My sister Julia is a gifted musician and has the most incredible voice I’ve ever heard. She hasn’t performed in

public in a while, but I really hope she'll gift us with her talent tonight, because once you've heard her play the piano and sing, you'll never forget it."

CHAPTER 23

Julia wanted to die, to melt into the floor before he could say something that would force her to confront the past once again. She would've fled, but her legs couldn't seem to get the message from her brain that she needed to get the hell out of there right now.

Owen handed his guitar to Evan and brought the microphone with him when he came down off the stage to meet her.

"My beautiful sister Julia is here, and you guys... How about we give her a round of applause and see if we can get her up here to play for us?"

As the rest of people in the room went wild clapping, whistling and stomping their feet, Julia couldn't breathe. How could Owen do this to her?

She shook her head.

Owen came to a stop right in front of her. "Pretty please?" He compelled her with his eyes to be bigger than the fear, bigger than the past.

Maybe it was the wine she'd consumed or the way Deacon smiled so widely at her when she glanced back at him as he clapped and whistled louder than anyone. She summoned the courage from deep inside, took the hand Owen extended to her and held on tight to the brother who'd been her rock. They walked toward the stage and the

instrument that'd been such a huge part of her life until that, too, had been lost to the madness.

"I'm gonna kill you for this," she muttered.

His broad smile touched her heart. "Take it back, Jule. It's been waiting a long time for you to come home to it."

She blinked back tears as she nodded and took her strength from him the way she had all her life. Her big brother, her protector, her dearest friend, her fellow survivor. If he could do it, so could she.

Owen and Evan left her alone on the stage, fighting back panic, memories and pervasive sadness to focus on the thing that had kept her alive through some of the darkest days of her life. As long as she could lose herself in the music, she could find her way through to the other side of whatever crisis faced her. Until the monster had taken it from her by forbidding her to play or sing in public or at home.

He'd known how much it meant to her, so he'd taken it, the way he'd taken everything else that mattered to her. The music had lived inside her and given her a purpose. When he'd taken it from her... That'd been the first time her heart had been broken.

Julia sat behind the piano and thought about the recent hit song she'd fallen in love with. She'd never played or sung it before, so it was risky to do it for the first time in front of a packed house, but her fingers found the keys, and the magic came back in a tsunami of emotion that had her throat closing for a full minute until she got herself together and found the words she needed.

From the first time she'd heard Lady Gaga sing "[Always Remember Us This Way](#)," Julia had connected to the song like she hadn't connected to anything musical in years. As the song poured from her soul, she forgot about everything and anything that wasn't the music, the way she had when she'd used music to escape the nightmare that'd been her life.

By the time she played the final notes, she was on the way to a crash landing from the emotional high until the room exploded in applause that had her climbing once again. People were standing, cheering, whistling. Owen wiped tears from his eyes as he joined her on the stage. "Am I right?" he said into the mic, setting off another round of wild applause.

Julia stood on trembling legs to accept a hug from her brother. "Most beautiful thing I've heard in forever," he whispered in her ear. "Stunning."

She clung to him the way she had all her life, holding on to one of the six people who had never let her down.

Owen released her, stepped aside and led another round of enthusiastic applause. "One more?"

Julia rolled her eyes at him.

"Pretty please?"

The enthusiastic support of the audience had her playing the opening notes to Kelly Clarkson's song "Because of You." Julia vividly remembered sitting in her car with tears rolling down her face the first time she heard that song and understood that it was about someone like her, who'd been abused and would carry those scars with her forever.

Like then, the song made her cry even as she tried to power through it without becoming overly emotional.

The audience's applause was even louder when she finished the second song. She wiped away her tears and forced a smile for Deacon, who was standing and smiling and clapping with enthusiasm.

"Ladies and gentlemen," Owen said, "one more round for my sister, Julia Lawry."

While the crowd went wild, Deacon came to the steps to offer her a hand.

Owen sat on a stool and strummed his guitar. "I've always hated having to follow Julia, and now you know why. But the show must go on." He played the opening notes to "Yellow" by Coldplay.

Deacon put an arm around Julia and kept her close to him as people praised her performance on the way out of the crowded restaurant. "That was the most incredible thing I've ever heard," he said in the gruff voice that was quickly becoming her favorite sound ever.

"I'm going to lose it any second now," she said so only he could hear her.

He stepped up the pace, steered her toward the porch and held her as the emotion poured from her in a torrent of tears that made her feel weak, but damn if she could contain them.

"Sweet Julia," Deacon whispered. "There's so much more to you than I ever could've imagined."

He held her while she got it all out in a flood of memories and emotion and yearning for more of the thing that had sustained her.

"Excuse me," Evan said from behind them. "I'm so sorry to interrupt."

Julia raised her head from Deacon's chest and wiped her eyes, embarrassed to have been caught having an emotional meltdown by a singer of Evan's caliber.

"I just want to say..." Evan shook his head, seeming flabbergasted. "Your voice is *magical*."

"Thank you so much. That means a lot coming from you."

"Julia... I'm rarely at a loss for words, but why in the hell are you not a professional singer?"

"I found myself on a different path," she said, simplifying one of the more complicated things she'd ever confronted.

"I'd love to talk to you about it if you have a few minutes." He handed her a business card. "I own Island Breeze Records, and I'll be there every day until mid-July. Feel free to stop by any time."

Julia took the card from him, the whole thing too surreal for words. "Thank you."

"You have a rare and special talent. I really hope you'll come by." He nodded to Deacon. "You guys have a great night."

Evan walked away, leaving Julia stunned and unnerved by what he'd said and offered.

"Holy shit," Deacon whispered. "Julia... Oh my God!"

She couldn't seem to form a rational thought or reaction to what'd just taken place. Just over a week ago, she'd been sleeping on a friend's sofa after losing her job and her apartment. Today, she had Deacon and a puppy and a new job, and now Evan McCarthy wanted her to "come by" his studio to talk about her "rare and special talent."

No, there was no way that last part could be real. No way. She was still having trouble believing Deacon was for real. Evan, well... That was too crazy to be believed.

"What do you need, darlin'?"

"I, uh... I just don't know."

Julia didn't know what she needed, but apparently, Deacon did. He put that strong arm around her again and guided her inside to the stairs that led up to the sanctuary of her room. Tomorrow, she'd meet up with Cindy to see about the house they were thinking of renting. But for now, for tonight, the hotel, her favorite place in the world, was home.

When they reached her door, Deacon found the key in her purse and dealt with the lock, ushering her in ahead of him. He cared for her so naturally, as if he'd been doing it forever rather than only a few days.

Julia turned to him, put her arms around his neck and kissed him. "Thank you."

"For what?"

"For everything. For being you. For being just what I need when I needed you most."

He wrapped his arms around her and buried his face in her hair, his lips finding the sensitive skin on her neck.

"You're making a mess of me."

That voice, dear God, she would hear it in her dreams for the rest of her life and shiver at the memory. “Is that a good thing?”

“It’s the best fucking thing ever.”

MUCH LATER, DEACON LAY ON HIS SIDE IN JULIA’S BED, DRINKING in the sight of her in the moonlight pouring in through her window. He’d intended to go home, to get a good night’s sleep before work in the morning, but he’d been unable to find the energy to leave her after loving her once again.

From the crate, Puppy’s little snores had had them cracking up earlier. He’d crashed hard after Deacon took him out to pee.

In the soft afterglow of wild passion, Deacon ran his hand up and down Julia’s arm, delighting in the goose bumps that broke out on her sensitive skin. “Tell me about the music.”

Her deep sigh made him wish he hadn’t asked, but curiosity had gotten the better of him.

“When we were little, we all had to have an activity. We got to pick what we wanted to do, but we had to do something. My dad wanted us all to do sports, so I played soccer—not well—and took piano lessons. I really loved playing the piano, and my teacher in Virginia told my mother I was a prodigy. My grandparents bought me a gorgeous little baby grand piano that I played for hours every day. I played until my fingers ached and my back hurt, and then I played more. I could hear something once and play it without sheet music. By the time I was eleven, I was playing in church and performing the music for a local dance studio’s recitals.”

“At eleven? That’s incredible.”

“I loved it so much. It was the thing that made me special. Owen played the guitar from the time he was

twelve, but he didn't get really good until he was older. When I was sixteen, I was invited to play with a local cover band at a festival. It was the greatest day of my life. We killed it. The guys in the band were so happy. My dad, though... He was furious."

"Why?" Deacon wished he could have five minutes alone with the man who'd fathered her.

"He said he didn't like me spending time with men who looked at me like I was their little whore."

"Come on." He ached for her even as he wished he had something he could punch.

"I didn't know what a whore was. I had to look it up."

Deacon put his arm around her and brought her as close to him as he could get her. He wanted to hold her and protect her and keep her from ever being hurt again. And he'd never wanted that with any other woman. Not like this.

"When we moved that summer, he told me we couldn't fit the piano in the move, so he'd sold it. I was hysterical for days. I begged him to reconsider. My mom begged him. But he wasn't having it. The people who bought the piano came to get it and took it away. I hadn't played again until tonight, when Owen basically forced me to."

He couldn't believe she hadn't played since she was sixteen but had sounded like an angel tonight. "I'm so sorry that happened to you, sweetheart."

"It was nothing compared to what happened to Owen."

"It was everything to you." He ran his fingers through her hair, over and over again, trying to contain the rage that boiled in his gut. "Evan's right. You have a rare and special gift. I've never heard anything more beautiful."

"Thank you."

"Why didn't you go back to it when you were free of him?"

"I've spent a lot of time in therapy discussing that. The best explanation I can give is that you end up in survival

mode after living the way we did for so long. You're conditioned to avoid the things that caused pain in the past. Music equaled pain for me, so I avoided it."

"I want you to have the music again, this time without the pain. I want that for you so badly. I want it for me, too, and everyone else who'll have the pleasure of hearing you sing and play."

"I don't know if I can."

"You can. You just did. Your dad is never going to be able to hurt you again."

"I know." She looked up at him, her expression so open and trusting. "You should know that I've never talked about this with anyone, not even Owen or Katie. I refused to discuss it after it happened. I just locked it away and tried to move on."

"Thank you for sharing it with me. It means a lot to me that you did."

"I couldn't believe Owen was doing that..."

"He wants you to have it again, too."

"When I got to the stage, he said, 'Take it back, Jule.'"

"That's exactly what you should do. Your father forced you to give it up. Now you can take it back and give him a massive middle finger."

Julia laughed at the ferocious way he said that.

"What's so funny?"

"You are."

"I'm dead serious, Julia."

"I know, and I appreciate it. I really do."

"You're free of him. You're all free of him. Your mom has remarried. Owen and Katie have made beautiful lives for themselves. Your other siblings are doing well. There's no reason whatsoever that you shouldn't have anything and everything you want. If you want to play and perform, then that's what you should do. You should play every single day, if that's what you want to do."

His encouragement meant so much to her. "I used to think Katie was ridiculous for never dating until she met Shane, but as much as I mocked her for it, I understood her reasoning. She'd rather be alone than take a chance that she'd end up with someone like the man who fathered us. I did the same thing, only in a different way. I avoided things I used to love out of fear they'd be taken from me again."

"Is it okay for me to say that I hope he gets the shit beat out of him in prison?"

She snorted with laughter. "It's okay for you to say that, but I don't hope for that, because I'd never want anyone to be hurt the way he hurt us, even him. I just can't carry that kind of anger around, or it'll swallow me whole. That's something I've learned in therapy, too."

"Is it okay for me to say that I've known you... Is it four whole days yet?"

"I think today is day three."

"I've known you three days, and I've never met anyone I admire more than I do you."

"I'm not sure I deserve that."

"You absolutely do. You deserve everything, and you should have anything you want. The sky's the limit." He would move heaven and earth if that was what it took to make sure she got whatever she wanted.

"Right now, I'm thrilled to have a new job to go to in the morning, an adorable puppy to love, my money back in the bank where it belongs and a sexy new guy in my bed. Life is good."

He kissed her neck and made her shiver. "I'm very glad to have made the list of things that're making your life good."

"You're at the top of the list. I should've started with you." Over his shoulder, she watched the digital clock on the bedside table hit two a.m. and groaned. "We need to sleep, or tomorrow will be a nightmare."

"I should go so you can get some rest."

When he would've gotten up, Julia stopped him. "Stay."

"Are you sure?"

"Mmm, I'm very sure."

"Very sure, huh? I like that."

"I like you."

Deacon tipped her chin up to receive his kiss. "I like you, too. A whole lot." He settled her head on his chest and rubbed her back until she fell asleep, but he was awake for a long time thinking about the things she'd told him and aching for her.

CHAPTER 24

Julia's first day of work at McCarthy Construction was chaotic and busy and challenging. She loved every second of it. Luke reported that Mac was resting comfortably at home and was available by phone if she had questions. However, Julia was determined to leave him alone to rest, so she made piles of things she needed to discuss with him and moved forward with organizing the office and triaging the various needs from customers.

Luke had told her that the guys were renovating the Curtis family's Victorian home on Westview Road, a job they expected to take most of the summer. In the off-season, they'd be doing a major renovation to the McCarthys' hotel in North Harbor as well as building the new spa on the property. He had mentioned that Mac's cousin Riley McCarthy would be by at the end of the day to check in with her.

While she waited for Riley, she took Pupwell outside to pee and stretch his legs. He'd been a trouper during the long day at the office, and she was thrilled that she was able to have him with her while she worked.

Throughout the day, she'd found her thoughts frequently returning to Deacon and the night they'd spent together. She had broken all the rules she'd recently set for herself by getting so involved with him so quickly, but she couldn't

come up with a single reason to keep him at arm's length. He'd been nothing but a good friend, confidant and advocate for her in the short time she'd known him.

She'd dated other men for months who didn't know her anywhere near the way Deacon already did after only a few days. That was a testament to him. He made it easy for her to share things with him she hardly ever talked about.

Everything about this with him was different than it had been before. He was different. He wasn't like guys who were after one thing only, and once they got that, they lost interest in her. As she waited for Pupwell to find a bush that pleased him, she thought about what Tiffany had said about Blaine, how he'd been unlike any man she'd ever met—and that her reaction to him had been unprecedented from the get-go.

Julia could relate to that. She'd been intrigued by Deacon the first time she saw him in the clinic, the night that Finn and Chloe had been stabbed by his crazy ex. At the wedding, he'd captivated her further with his astute, amusing observations as well as his questions about why she was so miserable at her sister's wedding. Up until then, she'd been doing a pretty good job of keeping her recent disappointment far away from her sister's big day, but watching Katie with Shane, seeing their obvious love for each other, had resurrected all the hopes she'd pinned on Mike and the searing pain of his betrayal.

Deacon, who'd only ever seen her once before, had tuned right in to that while a roomful of people she'd known most of her life hadn't noticed. They would have eventually, but they'd been focused on Katie that day, as they should've been.

She was so excited about her feelings for Deacon that she'd forgotten to be worried about the many ways it could still go badly for her.

Her thoughts were interrupted by Riley's arrival, which was just as well. She'd rather not think about the many

ways it could go wrong with Deacon.

Riley hopped out of his truck and came over to her, extending his hand. "Sorry I'm late. I'm Riley." He was a younger version of Mac, with the same dark hair and the trademark McCarthy blue eyes.

Julia shook his hand. "Julia. Nice to see you again."

"Same. Mac asked me to make office keys for you." He handed over a key ring and told her which key was for which door.

"Thank you."

Riley bent to pet the puppy. "What a cutie. What's his name?"

"He doesn't really have one yet. I'm not sure if I'm going to get to keep him, so I'm afraid to name him. We've been calling him Puppy Pupwell."

"That sounds like a name to me."

"I know! I'm trying not to get attached and failing miserably."

"What's the deal with him?"

"Deacon Taylor and I found him swimming off the coast."

Riley looked up at her, shocked. "Say what?"

Julia nodded. "He must've fallen off a boat."

Riley stood and brushed his hands on his dirty jeans. "I hope you get to keep him."

"Me, too." She couldn't bear to think about the possibility of having to give back the puppy. "How're Mac and Maddie?"

"Recovering at home from a day they'll never forget." He filled her in on how both of them had ended up being treated at the clinic. "They've had a lot of stress. A while ago, they had a miscarriage, and I guess the fact that she's expecting twins has them both really worried. Victoria and David put Maddie on bed rest for the remainder of her pregnancy, so they're going to need a lot of help."

"Whatever I can do, just let me know."

"It's a huge deal for Mac to have your help here. He said he'll check in with you tomorrow and sends his apologies for not being here on your first day."

"Tell him it's no problem. I found plenty to do."

"Great, I'll let him know. Let me give you my number in case you need anything while he's not available."

Julia punched his number into her contacts and saved it. "Got it."

"Feel free to head home for the day. We'll pick it up in the morning."

"All right. See you then."

"Have a good night. Bye, Pupwell."

The puppy surprised them both when he yipped in response.

Julia laughed. "That's the first time he's talked."

Smiling, Riley waved as he drove off a few minutes later.

Julia locked up the office and walked the short distance to meet Cindy at the house they planned to rent together.

Cindy was already there when Julia arrived. Her sister had her light brown hair up in a messy bun that managed to somehow look stylish and put together. "Hey, come in. This place is perfect for us." She did a double take when she saw the dog. "Who's this cutie pie?"

"This is Puppy Pupwell." Julia told her sister how she'd come to have him.

"I really hope you get to keep him, Jule. I know how much you've always wanted a dog of your own."

"I hope so, too."

Cindy led Julia through a quick tour of the small two-bedroom house.

Julia was relieved to see that the backyard was fenced, which would be perfect for the puppy. If she got to keep him. *Keep saying that so you won't forget.* It was already far too late to warn herself about getting overly attached. She was completely in love with the little guy and would die if she had to give him up.

She didn't realize she was holding him too tightly until he uttered a little squeak of protest. "Sorry, baby."

"Finn said we can move in whenever we want to—and they're leaving the furniture for us. He has the lease through the thirty-first, and I signed it as of June first. We just have to put down the security deposit and first month's rent."

"Sounds good." A couple of days ago, she wouldn't have been able to pay the deposit or the rent, but thanks to Deacon, she had money in the bank again and a whole new outlook.

"I'm going to move in tomorrow if you want to do the same."

Julia didn't have much to move, just the clothes she'd brought with her. "I will. After work."

"Mom told me you've been hanging out with Deacon Taylor."

"Uh-huh."

"Is it serious?"

"I don't know." *Liar.* "Could be."

"He's a hottie."

"I noticed."

Cindy laughed. "Good for you."

"How're things at the salon?"

"Busy so far. I like it."

"That's good."

"It's so nice to have the whole summer to spend on Gansett. I'm giddy! Reminds me of being a kid and visiting Gram and Gramps."

Julia loved to see Cindy so happy and excited. "I know. Me, too. The best of times." Julia glanced at the clock on the kitchen stove and saw she had fifteen minutes to get to Dr. McCarthy's house for their appointment. "I've got to run, but thanks for doing the legwork to get this place."

Cindy gave her a hug. "No problem. It's going to be fun!"

As Julia walked to the address Dr. McCarthy had given her, Puppy trotted along next to her. She wondered how many more days had to go by before she could consider the dog hers to keep. Thankfully, he'd shown no sign of rabies. Tomorrow, she had an appointment to take him in for his vaccinations.

She arrived at Dr. McCarthy's house right at five o'clock and gave a gentle knock, hoping she wouldn't wake a sleeping baby.

He came to the door with the baby asleep on his shoulder and let her in. His hair was a lighter shade of brown than his son Riley's, but he had the same blue eyes. "Hi, Julia, I'm Kevin. Come in."

"Thanks so much for seeing me when you've certainly got better things to do."

"It's no problem at all."

Julia tipped her head for a better look at the sleeping baby's face. "She's beautiful."

"Thank you. We think so, too."

"What's her name?"

"Summer Rose."

"I love that."

"Thanks. Can I get you some water or something else to drink? I think we have iced tea, too."

"Water would be great, but I can get it myself."

"Glasses are right up there." He waited for her to fill a glass and then led her into a cozy living room.

She gathered Pupwell into her arms and sat in an easy chair while Kevin took the love seat.

"He's a sweet little guy," Kevin said of the dog.

"He's the best. I'm totally in love with him. I just hope I get to keep him."

"Why wouldn't you?"

Julia told him the story of how they found him.

"He's lucky you spotted him. You saved his life."

"I'm so glad we were there when he needed us, but I'm terrified his owners are going to show up and want him back."

"A reasonable concern, I suppose."

"I've always wanted a dog, but I was never allowed to have one growing up. Katie had allergies when we lived together, and later, I worked too much to have one."

"Why weren't you allowed to have one growing up?"

"My dad..."

"Ah, right."

"Of course, you know about the Lawry family and our dramas."

"I do, and I'm sorry you were forced to grow up that way."

She shrugged off his sympathy, the way she had her whole life when people found out the truth about her family. "It's over now."

"Is it?"

For a minute there, she'd forgotten she was talking to a shrink. Until he said that and reminded her of the many therapists she'd seen over the years.

"Things like what happened to you and your family tend to leave rather deep scars behind."

"So I've been told."

"I assume there's a good reason why Katie wanted me to see you and used the word *urgent* to describe the situation."

"That's a little dramatic."

"How so?"

"Well, Katie worries about me more than she should."

"I've gotten to know her pretty well since she moved here, and I don't find her to be an alarmist or overly dramatic."

Julia had to admire the way he'd neatly boxed her into a corner. "She's not." There was no point in dodging him after Katie had flipped the urgent switch. "I suffered from

anorexia and bulimia when I was younger. I've been much better until recently."

"What happened to cause the setback?"

Julia didn't want to talk about Mike ever again, but knew she had to one more time so Kevin would have the complete picture. "I'm coming off a rough couple of months. I was in a relationship with a man who misled me and stole from me." She cleared the emotion from her throat and shared the full story of what'd happened with Mike and how Deacon had helped her to make a case against him, leading to the return of her money. "When things happen that stress me out like this did, I have a very hard time forcing myself to eat. It's just physically impossible."

"I can understand how that kind of stress would be debilitating."

"It was terrible. My life just fell apart so suddenly and took my health down with it. When I showed up here looking particularly thin and obviously troubled, Katie homed right in on it, which is why she called my situation urgent."

"I see."

"I've felt so much better since I got the money back and have been eating normally again."

"That's great news."

"I feel good, so it's probably safe to dial down the urgency."

"I don't know if I agree with that. By now, you know the next life crisis is waiting around the corner, right?"

"Yes, I suppose."

"So the goal becomes how to prepare you to handle a crisis without endangering your health."

"That's a lofty goal."

"Most goals worth pursuing tend to be lofty."

"I hear what you're saying, and other therapists have certainly talked to me about coping skills. It's just that

when things go sideways for me, as they tend to do far too often, my physical reaction is involuntary. My throat closes, and my stomach is uninterested in food."

"All the systems within the body are designed to work in concert with each other. When your brain sends out alarms, it puts the rest of your body on alert to danger."

"That sounds about right."

"It's not easy to overcome these sorts of reactions, but it can be done. Have you ever tried meditation?"

"No, not really."

"Meditation and yoga can be extremely beneficial in helping to quiet the mind. Many of my patients have found both to be very soothing and helpful in dealing with challenges that cause stress."

"I'm not opposed to trying either or both."

A door opened down the hall, and a tall, pretty blonde woman came into the room. "Sorry to interrupt. I'm Chelsea."

They'd seen each other at the wedding, but hadn't been introduced. "Julia. Nice to see you again."

"You, too." She took the baby from Kevin, who'd lit up at the sight of his wife. "She'll be awake any minute and hungry."

"Sorry to barge into your home when you have a new baby."

"No problem at all," Chelsea said. "We'll leave you to chat." She took the baby with her when she returned to the bedroom.

"Well, she's rather beautiful," Julia said.

Kevin responded with a big, goofy grin. "I know. And she's way out of my league, but for some reason, she loves me anyway." He cleared his throat and refocused on her.

"We were talking about yoga and meditation."

"Worth a shot."

He leaned forward, elbows on knees. "Here's my take on it, for what it's worth, knowing your family's background."

Katie has told me about how you two and Owen ran interference for your younger siblings and even moved along with your family so you could be close to them. That's a huge thing you did for them. The three of you have been in defensive mode for most of your lives, always on alert for the next disaster. Is that a fair assessment?"

"It's pretty spot-on."

"Your father's in jail, and he's going to be there for a very long time. He can't hurt you or anyone else you love anymore. That threat has been neutralized. Other things have happened and will continue to happen that you'll find upsetting and difficult, but if you focus on taking really good care of yourself all the time, you may find that when the speed bumps come, you'll be better prepared to deal with them."

Julia processed what he'd said, especially the part about taking good care of herself all the time. It was nothing she hadn't heard before, but this time, she was determined to do everything she could to stave off another health crisis. She was so tired of everyone being concerned about her.

"What do you think?" he asked after a long silence.

"I could do better in the area of self-care."

"Most of us could, but when you've battled foes like anorexia and bulimia, it becomes even more important. It should be as important to you on a daily basis as bathing and eating and washing your clothes and cleaning your home and going to work. You have to make it a priority, and if you do, hopefully when the next crisis comes along, you'll have the reserves to battle it more effectively than you have in the past."

"That would be nice."

For the next few minutes, they went through a list of things she could do to help manage her stress and keep her body in balance, such as exercise, yoga, meditation and massage, to name a few.

“These are small things you can do to pamper yourself,” he said. “Give yourself the same TLC you’d give that sweet puppy. In my practice, I believe in starting with small changes and building a foundation that can help to hold up the house during the rough times.”

Different therapists had different approaches. Some came at the problem by focusing on food and helping her find nutritious meals that appealed to her even when she didn’t feel like eating. Others addressed the psychology behind the ailments in an attempt to curb the behaviors. Kevin McCarthy was the first to suggest ideas that had nothing whatsoever to do with food or food-related illnesses to address her challenges. It was a new approach that appealed to her—and made sense, too.

She liked the idea of caring for herself the way she would the puppy. “It’s worth a shot, for sure.”

“As you certainly know by now, dealing with your illness is not as simple as taking up meditation or yoga. It’s a complicated challenge with no simple answers or one-size-fits-all solution, which is why it’s important to do the hard work in here and to regularly consult with your doctor.”

“I agree, and I admit that I let my health slide after my relationship with Mike ended. I want to do better and stay healthy.”

“That’s the first step toward making it happen.”

Julia bit her lip, trying to decide if she wanted to talk to Kevin about Deacon.

“Something else on your mind?”

“I hate to take any more of your time.”

“No worries. I’ve got all night to spend with my girls.”

“I’ve met someone since I’ve been here, and it’s gotten very intense kind of quickly. That’s a pattern for me—one I was trying to break until I met him and all my best intentions disappeared. He’s the one who made the case to get back my money, and after that, I was just sunk.”

"He sounds like a good guy if he'd go to that kind of trouble for someone he'd only just met."

"He is a good guy. I know that, but still... I can't shake the feeling that I'm setting myself up for another disaster."

"That's your preconditioned point of view. All you've ever known is disaster, so why would you think this situation would be any different from all the others?"

"That's it exactly. I'm not sure how to get past that. Deacon has been so good to me from the first time we met. There's no reason at all to distrust him or question his sincerity, and yet..."

"It's a choice you have to make to either take a chance knowing the risks going in or take the safe route and avoid anything that could ever hurt you."

"That's what Katie did before she met Shane. She never dated at all because she was afraid she'd end up with a man like our father."

"That sounds like a very lonely existence for her and for you."

"Life has been a lot less lonely and unsettled since I met Deacon. He has a way of making everything better just by being in the room."

"I know that feeling." Kevin's gaze shifted toward the hallway. "Loving people, letting them into your life, trusting them not to hurt you... It's always a risk, even for those of us who didn't grow up the way you did. Your upbringing makes it harder for you to trust people, especially men. The most important man in your life disappointed you so profoundly."

"Yes, he did." She thought about the piano and the day he'd sold it without telling her, and then quickly pushed that memory into the past where it belonged.

"I don't know Deacon, but I know his brother. He's a good man. Does that mean Deacon is, too? Certainly not."

"Deacon is a good man. I've seen that with my own eyes."

"Even good men aren't perfect, Julia. He'll let you down and disappoint you, because he's human. Not because he's bad."

"You're very wise."

Kevin laughed. "I don't know about that."

"What you said about him being human is a good reminder that no one is perfect. That helps."

"If something I said helps you, then that makes my day."

"You have helped. Very much. And you've given me a lot to think about."

"Come back next week? Same time."

"I don't want to bother you while you're on leave."

"It's no bother. Please come by. Let's keep doing the work so you're ready for the next storm."

"Okay. Thank you again."

"It was entirely my pleasure to meet you, Julia. Owen and Katie speak so highly of you. I'm glad I got a chance to get to know you." Kevin walked her to the door and handed her a business card. "My cell number is on there. I'm available any time if you need me. Don't hesitate to call."

Julia took the card from him, touched by his compassion. "Thank you so much for taking the time, especially right now."

"No problem at all. I'll see you next week, if not before."

"See you then." Julia walked to the hotel, thinking about the things Kevin had said, especially about Deacon. For her entire life, she'd put people into two categories—good and bad. But what Kevin said about good people doing things that hurt or disappointed others had really resonated with her. No, Deacon wasn't perfect. But maybe, just maybe, he might be perfect for her.

When she returned to the Surf, Julia glanced into the restaurant and saw that it wasn't super busy yet. Bending at the waist, she picked up Puppy and walked in, powerfully drawn to the piano on the stage.

"Hey, Julia," Stephanie said. "Everything okay?"

Julia nodded, her gaze fixed on the instrument that had defined her for so long before it was taken from her. *Take it back*, Owen had said. *Take it back*. She glanced at Stephanie. "Would you mind if I played for a bit?"

"Would I mind?" Stephanie laughed. "No, Julia, I wouldn't mind if you dazzle my customers with your amazing talent."

"Thank you."

"Um, no, thank *you*."

"Is it okay if I keep him on my lap?"

"It's Gansett Island. Everything is okay here."

Truer words had never been spoken. "Thanks, Steph." Julia gave her stepsister a quick hug and then headed for the stage. *Take it back, take it back, take it back*. Owen's words were a chant, guiding her to where she'd longed to be for as long as she'd lived without it. She could admit that to herself now that she had the freedom to take it back. No one would ever take it from her again.

She would make sure of that.

Seated on the bench, with Puppy curled up in her lap, Julia placed her hands on the keys and played the opening notes of Adele's "Someone Like You." Over the years, there'd been so many songs released that she'd loved and wished she could perform, and now she could. As if the floodgates had been thrown open with no limits or restrictions, she lost herself in the music, the lyrics, the exhilaration of playing for an appreciative audience and the sheer joy of doing something she loved.

Kevin had told her to practice self-care. This... For Julia, playing the piano and singing was the very definition of self-care.

CHAPTER 25

After work, Deacon stopped by the department store to pick up a couple of extra dress shirts, since he'd all but ruined the only one he'd brought with him. While he was at it, he got a couple of new pairs of khaki shorts so he'd have something fairly decent to wear when he saw Julia.

Julia.

Julia.

Julia.

She was all he'd thought about during the endless day at work. If he hadn't already figured out that she was special, he would've known it simply by how much he thought about her when he wasn't with her.

At home, he showered, shaved and put on one of the new shirts and shorts. When he was ready, he went down the stairs to the yard, where Blaine was supervising Ashleigh on the swing set while holding Addie. She let out a squeak when she saw Deacon coming.

He held out his arms to her, and she leaned toward him.

For a long moment, he waited to see what Blaine would do. Finally, his brother handed the baby over to Deacon, albeit begrudgingly. "There's my buddy. How's it going?"

Addie patted his face and tried to pull his hair.

"Watch out. She's grabby."

"That's okay," Deacon said, besotted by the tiny girl who looked up at him with big trusting eyes. She had Blaine's eyes, he realized, which meant she had his eyes, too. Funny how family and genes worked that way. Deacon made the barfing sound that had amused Addie the other day.

Sure enough, she cracked up, so he did it again.

"Where you heading?"

"To Julia's."

"Spending a lot of time with her."

"Yep."

Blaine took a sip from a beer and then glanced at Deacon.

"Something on your mind?" Deacon didn't really want to know, but he was enjoying the minute with Addie as well as watching Ashleigh swinging, so he put it out there.

Blaine hesitated for so long that Deacon figured he wasn't going to say anything.

"Tell me about the fight," Blaine said.

Deacon hadn't expected that. "You really want to know?"

"That's why I'm asking."

"My friend Sherri... Her ex-husband harasses her nonstop, and even though she has a restraining order against him, there's not much she can do about the harassment because they have joint custody of their kids. He came into the bar, drunk and spoiling for a fight. I intervened because I heard him say something awful to her and was legitimately afraid he would kill her with the way he was acting. And in case you're wondering, even after everything that happened, I don't regret it."

"Were you seeing her?"

"Here and there, but it wasn't a big deal. We hung out a few times. After working the domestic unit in Boston, I know trouble when I see it, and he was looking for trouble that night."

"Hmm."

"What does that mean?"

"I really hate having to apologize to you—ever—but especially twice in one week."

Deacon laughed, which made Addie laugh. God, he was crazy about her. "Sorry to force you to confront your inner a-hole." He glanced at his brother. "I'm not the stupid kid I was when I lived here and you had to clean up my messes all the time."

"I see that."

"Do you? Do you really?"

"I do."

"Well, that's progress."

"Bring Julia to dinner tomorrow night around seven."

"Okay..."

"Give me my daughter back."

"She likes me better than you."

"Don't push your luck. I can still put you on your ass."

"I'd like to see you try."

Because he had much better things to do than scrap with Blaine, Deacon gave Addie a noisy kiss on the cheek and handed her over to her dad. He took perverse pleasure when Addie immediately leaned toward him, holding out her arms.

"Sorry, sweet girl. I know you like me better than Daddy, but Uncle Deacon has to go. I'll see you tomorrow, though."

"She does not like you better than me."

"Keep telling yourself that. See you, Ashleigh."

"Bye, Uncle Deacon."

"My work here is finished." He flashed a cocky grin at his brother and headed down the driveway, whistling a jaunty tune that was sure to annoy Blaine.

He walked quickly through town, wanting to get to Julia as quickly as he could, but not wanting to get there sweaty and disheveled. As he went past the Beachcomber, Evan McCarthy was coming down the steps.

Deacon stopped to say hello. "How's it going?"

"Great, you?"

"Doing well."

"Heard you're the new harbor master."

"Yep. It's a fun way to spend a summer."

"I'll bet. Hey, listen... About Julia..."

"What about her?"

"I thought I might hear from her after last night. Dude, she is *crazy*-talented. All I can think about is recording that voice of hers."

"She hasn't said anything about it. Not to me, anyway."

"Hmm, well, tell her I'd really love to talk to her."

"I'll do that."

"Let's grab that beer soon."

"Absolutely. See you." Deacon continued on his way, walking a little faster now that the Surf was within sight. The second he walked through the front door, he heard her... That voice sent chills down his spine. My God, she was talented. He followed the music into Stephanie's Bistro and stood in the back, watching her, listening to her, riveted by her.

Evan was right. She was crazy-talented and destined for big things if that was what she wanted. Why did the thought of her chasing big things scare him? Maybe because he'd only just found her and the possibility of her being anywhere but right there with him was something he couldn't bear to consider. Hell, if she ran off to chase the music dream, there was nothing at all to keep him from going with her.

Jeez... Had it really come to that? Would he chase around the world after a woman? If that woman was Julia, hell yes, he'd chase her to the far corners of the globe if it meant he got to be with her.

The realization stunned him, leaving him spinning as he tried to wrap his head around the magnitude of what'd transpired in the days since he first saw her. But as he listened to her pour her heart and soul into "[Your Song](#)" by Elton John, all he knew was that he wanted her in his life.

He wanted her heart and soul to belong to him, and he wanted to give his to her.

He loved her.

Oh my God. I love her. That's what this was. How else could he explain the overwhelming feelings he'd never had for anyone else?

Indeed... *How wonderful life is while she's in the world.*

When she finished the song, the room exploded into applause that startled Puppy awake. Deacon cheered louder than anyone. He would never forget the exact moment when she saw him there or the flush that overtook her cheeks or the way she shyly acknowledged the audience as she gathered Puppy into her arms and stood to leave the stage.

Everyone wanted to talk to her, but she was laser-focused on him as she came toward him. Deacon held out his arms to her, and she walked into his embrace as if she belonged there, which of course she did. He kept his arm around her as he escorted her from the restaurant and walked her upstairs, noting the way she trembled as he held her.

He managed to get her keys from her bag and get the door open without releasing his tight hold on her. The second the door closed behind her, he put his arms around her and the puppy as she continued to tremble.

"Are you okay?"

She nodded. After a long pause, she took a deep breath and let it out slowly. "I did it."

"You certainly did."

"I didn't think about it or obsess about it. I just went in there and I *played*, Deacon. Do you know how huge this is for me?"

"I think I do. I'm so, so proud of you. Your music is incredibly beautiful."

She pulled back to look up at him, her eyes sparkling with pure joy. "I love it so much. It was my favorite thing

ever until..."

He kissed her. "Don't go there, darlin'. It can be your favorite thing again. Just like before."

"It's *one* of my favorite things. I have a couple of new ones, too."

Cocking his head, he studied her intently, wanting to memorize the way she looked as she overflowed with happiness that had been so very hard-won. "Is that right?"

"Uh-huh. Puppy is one of my new favorite things."

"He's one lucky puppy to be among your favorites."

"You are, too."

"I'm a lucky puppy?"

Her smile lit up her face and filled him with a ridiculous amount of happiness. "You're one of my new favorite things."

"Am I?"

She nodded and went up on tiptoes to kiss him.

Since Deacon had been dying to kiss her for hours, he fell into the kiss like he'd found gold at the end of a long rainbow.

Puppy let out a squeak of indignation that made them both laugh.

"I guess he doesn't like it when Mommy and Daddy squish him," Julia said. "Hold that thought."

"I'm holding on. Just barely."

She giggled at the face he made and went to put Puppy in his crate, leaving the door open so he could get out if he wanted to.

He curled up in a ball in his bed and sacked out.

Julia returned to Deacon, offering the shy smile that made his heart ache with love for her. He wanted to tell her he loved her, but he feared it was too soon. Rather, he set out to show rather than tell, undressing her, holding her, kissing her, caressing her with tender reverence. He lowered her to the bed and knelt on the floor in front of her, taking in the sight of her open and vulnerable to him.

Knowing how difficult it was for her to be vulnerable, he wanted to be worthy of the amazing gift she'd given him. He kissed the inside of her leg, dragging his lips over her inner thigh and making her tremble again, but for different reasons this time. He slid his hands under her ass and lifted her, giving her his tongue in sweeping strokes that made her gasp and moan and squirm. It thrilled him to give her pleasure, and he wanted her out of her mind with it. He wanted her to forget anything and everything that wasn't him and them and the incredible connection they'd found in each other.

He kept it up until her body went stiff in the second before she came with a sharp cry of completion that thrilled him. Moving quickly, he freed his hard cock from his shorts and drove into her to ride the waves of her orgasm. That sparked a second wave for her that had him fighting to hold on so he could make this even better for her.

"Deacon..."

"What, darlin'?"

"You... That... *Wow.*"

"Mmm, you're so hot, so sexy, so sweet." He bent to kiss her lips, cheeks and throat before he drew the tight tip of her left nipple into his mouth.

Her inner muscles clamped down hard on his cock, making him groan as sensation flooded his entire body. The words he wanted to tell her burned to get out, but he held on to them. He wanted to be sure she was ready to hear them before he told her.

His Julia was so strong in some ways but fragile in others. He loved her fragility as much as her strength. He loved everything about her.

"Fuck," he muttered. "Need a condom."

She kept him from withdrawing. "It's okay. I'm protected."

Hearing that triggered a ferocious wave of need that took him right to the edge of complete madness. When he couldn't hold back any longer, he pushed into her and held still, letting the incredible wave crash over him, taking him up so high, he felt invincible, especially when she came, too, her fingers digging into his back as she held on to him. He wanted her to always hold on to him, to lean on him, to let him be there for her.

As he came down from the highest of highs, he breathed in the scent that belonged only to her. With her arms and legs wrapped around him, Deacon understood so many things that had eluded him up until then. This feeling was why people rearranged their entire lives to be together. It was why they did whatever it took to make it work so they'd never again have to be without the person who made them feel that way.

"Am I crushing you?"

"I love it."

"I do, too." He raised his head so he could see her face and was stunned by what he saw.

She loved him, too. He had no doubt whatsoever.

"Julia..."

"Hmm?" She reached up to fix his hair and then ran her fingers over his face and lips.

That was all it took to make him hard for her again.

She laughed and wiggled under him, letting him know she was fully on board with round two.

"I, um..." He wanted so badly to tell her how he felt, and he'd never wanted that before. If anything, he'd gone to great lengths to avoid feeling things that would change everything. But this...

"Are you okay?"

"I'm so much better than okay. That's what I'm trying to tell you. This... with you... It's just..."

"Amazing."

“Yes,” he said, overcome with relief that she felt the same way he did. “It’s incredible. *You* are incredible.”

“We are. We’re incredible together.”

“I agree. Want to go steady?”

She laughed as hard as he’d ever seen her laugh and loved every second of that joyful sound. “Does that mean we’ll be exclusive?”

The question shocked him. “We’re not already exclusive?” The thought of her doing *this* with anyone but him made him crazy.

That brought more laughter. “Of course we are, you dope. You didn’t really think...”

“No.”

“I hope not.”

“So yes to being exclusive?”

“Yes to being exclusive. Yes to everything.”

CHAPTER 26

Over the next few weeks, Julia settled into her new home, her new job and her new romance. She and Deacon fell into a routine of spending every night together, usually at his place, where they could be completely alone. They had dinner with Deacon's parents, with Blaine, Tiffany and their girls, with her family and by themselves more often than not.

They attended a party Adam McCarthy and his wife, Abby, had to celebrate their son Liam's adoption being final. One night, they babysat for Ashleigh and Addie so Blaine and Tiffany could go out to dinner to celebrate their anniversary. Another night, they babysat for Laura and Owen so she could watch him play at one of his gigs.

If they weren't working, they were together, and with every day that passed, Julia fell more in love with her sweet, sexy harbor master.

Deacon loved his job and sported a dark "farmer's tan" from the long hours on the water that made Julia laugh every time he removed his shirt to reveal a dark V on his chest and tanned forearms. They laughed at everything, especially the antics of Puppy Pupwell, who'd officially become theirs when they registered him in both their names with the town after two weeks in which no one had come forward to claim him.

On a Saturday in late June, they were invited to a wedding at the Southeast Light. Slim Jackson, an old friend of the Taylor family, was marrying his fiancée, Erin Barton, at the place where their romance had begun while she was the lighthouse keeper. From what Julia had heard, the entire town was invited because Slim knew everyone—and somehow he'd gotten the town to approve of them having their wedding there when they'd said no to Jenny and Alex out of fear of drunken guests falling off cliffs.

She and Deacon rode to the lighthouse with Shane and Katie, who were still glowing with newlywed bliss weeks after returning from their honeymoon.

Julia wondered if she, too, glowed with the same happiness she saw in Katie. Probably so, because she'd never before been happy like she was with Deacon. It was a pervasive, bone-deep kind of elation that was all new to her, and she'd become addicted to the feeling.

He gave her hand a squeeze and smiled at her, revealing that dimple she was also addicted to.

At the lighthouse, they joined the crowd that had gathered for the happy occasion. Deacon stood behind Julia, his arms wrapped around her as they watched Slim and Erin exchange vows.

"She lost her twin brother in the 9/11 attack in New York," Deacon whispered in her ear. "He was engaged to Jenny, who's the matron of honor."

Hearing what the two women had endured gave Julia a deeper perspective on what this day must mean to both of them and everyone who loved them. She had tears in her eyes by the time Frank McCarthy declared Slim and Erin husband and wife.

The party that followed could be described only as epic. On a perfect summer day, friends and family of the happy couple enjoyed a traditional New England clambake under a tent that had been erected next to the lighthouse.

Julia went to say hello to Mac and Maddie, who was seated on a padded lounge chair that had been brought in just for her. "How're you feeling?" she asked Maddie.

"Tired, cranky, fat and saggy," Maddie said with a cheerful grin. "Other than that, all is well."

"She's doing great." Mac looked at his wife with such pride. "She's a baby-making goddess."

"Don't you mean elephant?"

"I mean goddess."

Julia had gotten to know them quite well during the weeks she'd been working with him and had become very fond of them and their children. Per Mac's request, she'd agreed to take on some of the management of the marina for additional salary that gave her a financial cushion she'd never had before. "It won't be much longer until the twins arrive."

Maddie moaned. "I can't believe they're not due for another two months."

"The longer they stay in the oven the better," Mac said.

"Easy for you to say."

"Not easy for me, as you well know." He winked to make his point, and his wife's face turned bright red.

"Shut it, Mac."

"Just speaking the truth, my love."

"Sorry, Julia. He's unmanageable."

She'd found the opposite to be true, but she kept that to herself. After all, she wasn't the one married to him.

The other big news at the wedding came from Jenny's husband, Alex Martinez, and his brother, Paul, who'd successfully moved their mother, Marion, back to Gansett Island. She was now living at the elder care facility that Jared and Lizzie James had started, which was run by Dr. Quinn James and his nurse fiancée, Mallory Vaughan. The Martinez brothers and their wives, Jenny and Hope, were thrilled to have Marion close by once again so they could see her more regularly. Her battle with dementia had led

them to find alternate care for her on the mainland, but they'd hated having her so far from them.

At the wedding, Julia met Nikki Stokes's famous twin sister, Jordan, who was on the island for the summer after the spectacular public breakup of her high-profile marriage to rocker Zane earlier in the year.

Nikki and her fiancé, Riley McCarthy, were getting married in the fall, as were Dr. David Lawrence and his fiancée, Daisy Babson.

At Slim and Erin's wedding, she also got to meet celebrity lawyer Dan Torrington and his wife, Kara.

Before she'd come back to Gansett for the summer, Julia would've thought life on the small island would be quiet and boring. She'd found the reality to be anything but.

By far the best part of Erin and Slim's wedding day for Julia was when she got to dance with Deacon, who held her the way he always did, as if she was his whole world. She'd never been anyone's whole world before, and she rather liked being his. He'd taught her how to let go and have fun and not worry about what might happen in the future.

Right now is all we have, he'd say. Let's enjoy the hell out of it.

So that was what she'd done. While enjoying the hell out of life with Deacon, she continued to see Kevin each week, and she took care of herself by attending yoga classes, practicing meditation and playing the piano at Stephanie's every chance she got. Her weight had stabilized, and Victoria had cut her back to monthly check-ins rather than weekly.

Life was good, as good as it had ever been, and yet... In the back of her mind remained the nagging worry of how it would blow up in her face. It always did, so why should this time be different? As much as she tried to tell herself that everything was fine, the nagging fear lingered.

She was preconditioned to expect the worst-case scenario. There was no reason to believe she had anything

to be concerned about, but still, she worried.

Evan McCarthy had repeatedly asked her to come by the studio, but Julia hadn't taken him up on the offer. She'd thought about it and had decided that as long as she could play at the hotel any time she wanted, that was more than enough for her. She had no desire to pursue a career in music.

Maybe in a previous life that career might've interested her, but now she wanted the easy, stress-free life she'd found on Gansett. She was self-aware enough to know that the fast-paced, high-drama life of a professional musician wouldn't be healthy for her.

After another long day of work at the job she loved, she snuggled on her bed with Puppy while she waited for Deacon to arrive. He'd been working longer hours than usual for reasons he hadn't fully shared with her. Something about a boat he was keeping an eye on and a case he'd been building. Puppy was full of energy, so she decided to take him for a walk to meet Daddy at the dock.

The second Puppy saw her with the leash in her hand, he went bonkers, the way he always did. He'd grown so much in recent weeks and was full of energy.

"You have to hold still for one second." She finally got the leash on, and they headed out toward the town dock. Puppy peed at least four times before they got there, which amused her. Everything he did amused her. They passed Deacon's bike in the parking lot. What did it say about her that seeing his motorcycle was enough to make her body hum with desire for the man who owned it? One of her favorite things to do was ride on the back of his bike, wrapped around his muscular body as the powerful bike hummed beneath them. It was almost as good as foreplay.

She'd have to tell him that when she saw him. He'd like that.

Puppy pulled hard on the leash, leading the way to Daddy's dock. They'd met him at the end of the day before,

so Puppy knew where to go. She and Deacon had discussed finding a better name for him than Puppy Pupwell, but that name had stuck, and he answered to Puppy and Pupwell, so it was probably too late now.

Deacon joked that they'd name their future children Baby and Kid.

Whenever he talked about their future children, it was all Julia could do not to tell him she was madly in love with him and couldn't wait to have his children. But she hadn't said that yet. Neither of them had used the L word, but she knew he felt it every bit as much as she did. Maybe tonight, she'd tell him how she felt. Why was she bothering to hold back when she loved him more than anything?

As she went down the ramp, she couldn't think of a single good reason not to tell him. She was on the floating dock where he tied up when she noticed another woman sitting on the equipment box where Julia usually sat to wait for him. Julia didn't recognize her.

"Hey." The woman smiled at Julia. She had long blonde hair and intricate sleeve tattoos. "Adorable dog."

"Thanks."

"What's his name?"

"Puppy Pupwell."

"That's cute. Is he friendly?"

"Very."

She slid off the box and bent to pet Puppy. "What a sweet boy you are."

Since Puppy had never met a stranger, he leaned into her, seeking as much attention as he could get. The woman laughed at his antics.

"Do you live here, or are you visiting?" Julia asked, scanning the horizon for Deacon's boat.

"I wish I lived here. It's so beautiful. But I'm only here for a couple of days to see my boyfriend."

"Oh, are you seeing Colby?" She seemed quite a bit older than the young man who worked with Deacon, but

Julia wasn't one to judge.

"No, Deacon. Do you know him?"

Julia was stunned speechless. Deacon had a *girlfriend*? How was that possible when he spent every available second he had with her? She had to force herself to remain calm, not to overreact, to wait and give him a chance to explain. Surely there had to be some explanation.

The woman stood to her full height. "Are you all right?"

"I'm fine. And yes, I know Deacon." *I know him as well as I know myself*, Julia thought, *or at least I thought I did. Stay calm, keep breathing...* Easier said than done when your heart is about to explode in your chest. This could not happen again. It just couldn't.

"He's the best. I've missed him so much since he's been gone, and I couldn't wait another day to see him."

Breathe. Just breathe.

Julia wasn't capable of making conversation while they waited for him, so she focused on the puppy and keeping him entertained so she wouldn't lose her composure and break down in front of this stranger who'd staked a claim on Deacon.

She thought about how Finn McCarthy's ex had shown up on the island a month or so ago, determined to get him back, and how she'd stabbed him and his new girlfriend, Chloe. Maybe this woman was like that one had been—a delusional ex who didn't know how to accept when something was over.

It had to be something like that. There was simply no other explanation. He'd known how big of a deal it'd been for Julia to go all in with him, especially after everything that'd happened with Mike. He wouldn't hurt her this way. Would he?

No. Not Deacon. He wouldn't do that.

Remaining calm and continuing to breathe in the ten minutes it took for his boat to appear at the entrance to South Harbor was one of the more difficult things she'd

done in quite some time. But she'd done it, and she credited her new coping skills with getting her through the challenge.

When Deacon got close enough to see her and Puppy waiting for him, his face lit up with the smile that had become so familiar to her, complete with that damned dimple that got to her every time it appeared. She was watching him so closely, she was able to see the exact moment when he saw who else was waiting for him.

He couldn't hide the shock or the nervous reaction he had to seeing both women waiting for him. Time seemed to stand still as he brought the boat into the dock and tied one line at the center of the boat. "Julia," he said, looking at her with fierce determination. "Do not move. Stay right there. Do. Not. Move."

Only because she didn't trust her legs to carry her up the ramp and away from that dock, she did what he asked her to and stayed put.

He got off the boat and approached the other woman, who'd lit up with delight at the sight of him. Julia wanted to claw her eyes out. "Sherri, what're you doing here?"

"I came to see you, silly." She threw herself at him, but Deacon didn't react. He kept his hands by his sides. "I missed you so much!" She kissed his cheek. "Say something, will you?"

He took a step back from her and moved toward Julia. "Sherri, this is my girlfriend, Julia. Julia, this is my friend Sherri from Harwich."

Sherri looked from him to Julia and then back to him again. "You... You have..."

Deacon put his arm around Julia. "A girlfriend. A very serious girlfriend who I love more than anything."

While Julia tried not to swoon from hearing him say the L word for the first time, Sherri stared at him in disbelief.

"You *love* her? You were with me two months ago."

"We hooked up, Sherri. We had some fun. I was never 'with' you. I'm sorry if that hurts your feelings, but it's the truth, and you know it as much as I do."

"You... You fought with Roger."

"I did, and I'd do it again if I saw another woman about to get beat up by a man. Please don't make that into more than it was. You and I are friends. That's all we're ever going to be."

"You gave me money."

"Because I felt bad about you losing your job after the fight. I'm sorry if you came here expecting something else, but the fact is I'm crazy in love with Julia, and I plan to spend the rest of my life with her. If she'll have me, that is."

Julia wanted to say something cute and witty and profound, but words escaped her as she wallowed in the realization that nothing was going to go wrong, not even an ex-lover, or whatever she was, showing up to stake a claim on him. He was as true blue as he'd seemed from the beginning. For once, she'd gotten it just right.

Sherri broke down into sobs. "I feel so stupid. I thought, when you gave me the money, I thought that meant you were, like, you know... into me."

"I'm so sorry, Sherri. I just wanted to help you get back on your feet after you lost your job. That's all it was."

She nodded. "I get that now. I, um, I'm going to go."

"Do you have somewhere to stay tonight? The last ferry is long gone."

"Yeah. I'm at the Beachcomber. I, uh... Bye, Deacon."

"Take care, Sherri."

She pushed past them and rushed up the ramp, disappearing into the murky darkness.

Deacon turned to face Julia, seeming adorably uncertain. "Hi."

She wanted to hug him and kiss him and tell him she loved him, too. "How's it going?"

"Um, well, you tell me."

"It's going rather well, actually. Better than it has in, well, ever."

He stepped closer to her, seeming to sense that she wasn't going to let Sherri's sudden appearance screw things up for them. A month ago, before he'd shown her that she could truly trust him, something like Sherri's appearance would've ruined her. But everything was different now, and he was the one who'd changed the game for her. "I'm sorry about that."

"I assume you have nothing to be sorry about."

"Technically, no, but that had to have been upsetting for you."

"It was a little shocking when she told me she was waiting for her boyfriend, Deacon, but since I knew there was no possible way you could be her boyfriend when you spend every minute you aren't working with me, I decided to breathe and stay calm and wait to hear what you had to say about it."

His gorgeous eyes sparked with amusement and happiness and so much love that was all for her. "That's highly evolved of you."

"I know, right?"

"I'm very proud of you, darlin'."

"I'm rather proud of myself."

"You should be."

Puppy jumped up and down at their feet, wanting Daddy's attention after a long day without him.

Deacon bent to pick him up. In a few more months, he'd be too big and too heavy to carry around like a baby. They were enjoying being able to carry him while it lasted. Holding the dog in one arm and putting the other around Julia, Deacon escorted them up the ramp to the pier.

"I got a lot more than I bargained for when I set out to meet you after work tonight."

"I got a lot more than I bargained for when my brother made me come to Gansett for the summer. I've got my own

little family now, and I love you both with my whole heart.”

Julia had kept it together during the episode with Sherri, but hearing him say those words again had her choking up from the swell of emotion.

“I’m sorry you had to hear that for the first time when I was talking to someone else.”

“It’s okay.”

Deacon stopped walking and turned so he was facing her. “It’s not all right. I should’ve told you that weeks ago, because I’ve felt it for a long time. The only reason I didn’t tell you was because I didn’t want to freak you out with too much too soon.”

“Who’re you kidding? You’ve been freaking me out with too much too soon from the day you kidnapped me from my sister’s wedding.”

That smile. That dimple. Those eyes. The scruff on his jaw. She wanted to look at that face every day for as long as she lived. “It’s not a kidnapping if the bridesmaid comes willingly.”

Julia laughed. “I was rather easily led that day.”

“For which I’ll always be thankful. That day was the start of the best thing to ever happen to me.”

“Put down the baby,” she said.

Deacon put Puppy down and ignored his whining protest.

Julia flattened her hands on the ridiculously sexy uniform shirt and gazed up at him. “In case you were wondering, I love you, too.”

“You do? Really?”

“You honestly have to ask?”

“I was hoping...”

“Deacon, my God, I’m so crazy in love with you, I can’t see straight—and I definitely can’t walk straight, thanks to you.”

His cocky grin lit up his face. “Is that right?”

"You know it is. I love you. I love everything about you, especially the way I feel when I'm with you and even when I'm not."

He cupped her ass and brought her in tight against his erection. "How do you feel?"

"Happy, healthy, joyful, amused, aroused, entertained, hopeful."

"All those things?" he asked in the gruff, sexy tone that got to her the same way it had from the start.

"All those things and so much more."

"I'm so glad you decided to blow your dick diet on me."

Julia laughed so hard, she had tears in her eyes, a regular occurrence with him around. "Me, too."

"Let's take our little boy home." Deacon took the leash from her, put his arm around her and directed them toward his place. "I want to get naked with Mommy."

"Mommy would be all for that."

He kissed the top of her head and held her tight against his side. "I love you so much, Julia. It's such a relief to finally be able to tell you."

"I'll never get tired of hearing it."

"That's good, because I plan to tell you every day for the rest of our lives."

"I'm all for that, too."

EPILOGUE

The week after the July Fourth holiday, the McCarthy family finally had the party they'd been planning to celebrate the successful opening of the Wayfarer. The family and their closest friends had gathered on the back patio that faced the ocean to toast the reopening of one of the island's most beloved landmarks.

Maddie McCarthy was reclined on the ever-present lounge chair that allowed her to attend social events but stay off her feet. Her belly was so big that she said she could no longer see her feet. Julia couldn't fathom how she could still have ten weeks to go before the twins were due to arrive.

Working for Mac was fun and interesting and never boring. With every passing week, he relied more on Julia, which she welcomed. She loved being busy and productive, and she was both in that job. And she got to bring Puppy with her every day. That was the best part of a great job.

He was growing so fast that she feared he'd outweigh her by the time he was a year old.

She loved him madly, and thankfully, he allowed her to hug and kiss and snuggle him whenever she wanted. Deacon said Puppy knew exactly who'd saved his life, and she was his person.

As she visited with people who'd become friends, Julia found herself watching the door, waiting for Deacon to arrive. He'd had the afternoon off from work and told her he had something he needed to take care of, but she had no idea what he was up to.

Stephanie came over to her, holding a glass of amber liquid that she handed to Julia.

"I was hoping that wasn't for you."

"Haha, very funny. No bourbon for the pregnant lady, but I know how much you love it." A tiny bump had emerged in Stephanie's abdomen over the last two weeks. The only other sign of pregnancy in her was a slightly fuller face. "I hope this family is ready for the baby boom that's about to happen. Maddie, me, Grace and Abby. All pregnant."

"It's going to be a big year for the McCarthy family."

"Sure is. Did you hear that Mallory and Quinn have set their wedding date for October?"

"Mac told me. That's great news. They're an awesome couple."

"They really are. What they're doing out at the elder care facility is such a blessing for this community. Alex and Paul are so relieved to have their mom back on the island."

"She's doing well?"

"By all accounts, it's been a smooth transition."

Tiffany came over to say hello, carrying Addie. "Ladies."

"What's up?" Julia loved Tiffany and her irreverence. It was probably a good thing that they'd met as adults, because she had a feeling they could've gotten into some big trouble together as kids.

"Not too much. Did I hear you girls talking about the baby boom?"

"You did," Steph said.

"Add me to the list. Number three is on the way."

Julia hugged her. "That's awesome!" Deacon would be thrilled to have another niece or nephew to love. Watching

him with Ashleigh and Addie, as well as her niece and nephews, had shown her what an amazing father he would be someday.

She still couldn't believe that it was finally safe to think about someday and future children with a man who loved and respected her and treated her like a queen every single day. He made all the trials and tribulations she'd endured before him worth it.

"When are you due?" Steph asked Tiffany.

"February. What about you?"

"Late December. Grace is due in mid-January, Abby in late January."

"It's gonna be one hell of a winter for the McCarthy family," Julia said.

"No kidding. I heard Big Mac and Linda are sticking around this winter rather than taking off to somewhere warmer like they'd planned to."

When she saw Deacon come through the main door to the Wayfarer, Julia felt her heart do the same crazy backflip it did every time she laid eyes on him.

"Our girl has it bad for the harbor master," Tiffany said.

"Seriously bad," Stephanie said. "It might be a terminal case."

"Haha, very funny." Julia kept her gaze fixed on him as he made his way toward her, stopping to greet friends along the way.

When he reached her, he put his arm around her and kissed her cheek.

Julia leaned into him, always relieved to see him again after long hours apart. She wanted to hug him and kiss him and hold him, but she managed to restrain herself in light of the fact that they were in public.

His hand slid down her back to cup her ass with a light squeeze, letting her know she wasn't the only one who wished they were alone.

Blaine joined them, bringing a second beer that he handed to Deacon.

"Thanks."

The brothers had settled into a cordial, friendly relationship that still included a lot of ball-busting, but it came from a place of humor rather than anger these days, a development that both men seemed to welcome.

"Got an update for you on that boat you were tracking," Blaine said.

"Oh yeah, what's that?"

"Turns out they've been on the DEA's radar for a while now, and you were right. They were using the Salt Pond as a meeting point to bring heroin into Southern New England. The Coast Guard and DEA waylaid them offshore today, apprehended them and seized their latest shipment."

"Wow," Deacon said, grinning widely. "That's awesome news."

"The DEA agent in charge asked me to let you know that your work was instrumental, and I couldn't agree more. Congrats, bro."

"Thanks."

Knowing how much his brother's approval meant to Deacon, Julia was thrilled for him.

"We have a full-time, year-round position coming open at the end of the summer if you're interested."

"Seriously?" Deacon asked.

"Dead seriously. You're a great cop. You'd be an asset to our department. I discussed it with the mayor earlier today, and he agrees."

"I, uh, well... What about my knee?"

"We don't do a lot of perp chasing on the island like you did in the city. You should be fine to work here."

"Could I continue as the harbor master in the summer?"

"I'm sure we could work something out to make that happen."

Deacon glanced at Julia, and she smiled up at him, delighted that he'd be able to stay on the island and do the work he loved once again. When Deacon raised a brow, silently asking if she approved of the idea, she nodded.

"I accept," he told Blaine. "Thank you."

Blaine shook his hand. "You earned it, and we're lucky to have you."

Big Mac McCarthy stepped up to the microphone and asked for the attention of his guests. "I want to thank you all for being here to celebrate the opening of the Wayfarer. It took a little longer than we expected to have this family get-together to celebrate our new business, but the extra time gave us a few weeks to work out the kinks. We've got a major hit on our hands here, people. Nikki has reported receipts for the first few weekends that far exceeded our most optimistic projections."

He led an enthusiastic round of applause.

"There're so many people to thank for making this big idea of mine a reality. First and foremost—my son Mac, who oversaw the renovations with the help of my nephews Shane, Riley and Finn, as well as our business partner, Luke Harris. Gentlemen, I think everyone will agree that you did brilliant work here, and we couldn't be more thankful."

Julia and the rest of the crowd clapped for Mac and his team.

"Nikki, where would we be without you and the incredible group you've assembled for our first season? Thank you so much for taking on the management of the Wayfarer and for diving into the details the way you have. We appreciate you so much."

More applause followed for Nikki, who seemed mortified by the attention. Next to her stood her identical twin sister, Jordan, who was spending the summer on the island. While the two women looked exactly alike, Nikki glowed with happiness, while Jordan seemed sad and lost.

Julia knew that feeling all too well and hoped that maybe Gansett Island would work its magic for Jordan, too.

After Big Mac raised a beer bottle in a toast to family and the Wayfarer, Owen and Evan took to the stage to perform. When they played a slow, acoustic version of Maroon 5's "She Will Be Loved," Deacon led Julia to the dance floor and wrapped his arms around her, changing the words to "she *is* loved" as he whispered in her ear.

With her arms linked around his neck, she held on tight to him until he flinched. "What?"

"I hurt my back earlier."

"How?"

"I'll tell you about it when we get home."

"Let's go soon."

"I'm ready when you are."

A short time later, they said their goodbyes and headed to Deacon's place behind Tiffany and Blaine's house, the same place Maddie had been living when she met Mac.

Julia followed Deacon up the stairs and into the apartment where they spent most of their time, so much so that Cindy had suggested Julia just move in with him already. She was thinking about that.

Puppy came running out from the bedroom to greet them with kisses and unconditional love. No one had ever been as happy to see her as Puppy was, as if he knew, like Deacon had said, exactly who'd saved his life and would spend the rest of his life thanking her.

Deacon took the puppy outside to pee, and when they returned a few minutes later, he flipped the lock on the door. Ashleigh liked to come over to visit, and they didn't want her walking in on anything that couldn't be unseen.

With Puppy settled in his bed, Julia looked at Deacon. "What did you do to your back?"

He flipped on the closest light, pulled off his shirt and turned to reveal a new tattoo in the middle of his back.

When she realized what it was, she gasped and blinked back tears.

A turtle shell.

"Deacon..."

"It's supposed to match yours." He gazed at her over his shoulder. "What do you think?"

Julia went to him, put her hands on his shoulders and placed kisses to the left and right of the tattoo. His skin was red and angry looking, and knowing he'd endured that kind of pain for her was almost more than she could process. "I think," she said slowly, "that you're the best thing to ever happen to me, and I love you more than you'll ever know."

He turned to face her, gathering her in close to him and kissing her. "I'm glad you like it."

"I love it, and I love what it stands for."

"I'm your shell, darlin'. Come what may, I'll protect you from the storm."

"And I'll do the same for you." She looked up at him.

"Congrats on the big bust and the new job."

His smile revealed the dimple she loved so much.

"Thanks."

"I hope it feels good to have Blaine's approval and support."

"I hate to admit that it does. It's been nice finding out that he's not a complete asshole."

Julia laughed, having come to expect nothing less from him when he referred to Blaine, who talked the same way about Deacon. Whatever worked for them. At least they talked to each other and seemed to enjoy spending time together, which was a major step forward for them. "Tiffany told me she's pregnant."

"Is that right? Wow, that's great news."

"It seems like everyone is pregnant around here."

"Are you feeling left out?"

"No. Stop. Of course not."

“Not even a little? Because it would give me great pleasure to knock you up, if that’s what you want.”

“Don’t say things like that.”

“Why not?”

Julia stepped out of his embrace and went to get a glass of water, surprised to find her hands shaking ever so slightly.

He followed her to the sink and embraced her from behind, kissing the tattoo on the back of her neck. She wore her hair up more often these days, letting the world see the tattoo she’d once kept hidden. “Don’t you know by now that there’s nothing you could want that I wouldn’t give you if I could? Including babies?”

Julia took a deep breath and let it out slowly.

“Sometimes I’m still afraid to believe this new life of mine is real.”

“It’s so real, darlin’. Our life together is as real as it gets, and it’s only going to get better from here on out.” He kissed her neck until she trembled from desire for him and everything that came with him. “You want a baby, love?”

“Yeah, I really do.” After the disaster with Mike, she’d begun to accept that maybe she wasn’t going to find a man she could build a life and a family with. She’d begun to let go of her dream of having a baby someday.

“How many?”

“I’d be thrilled with one.”

“So then two would be even more thrilling.”

“Only if it’s what you want, too. Don’t say it just to make me happy, Deacon.”

“I would never do that to you. I want you. I want kids with you and a life and everything there is with you.”

Julia wished she could control her emotions better, but she couldn’t contain the tears that spilled down her cheeks.

He turned her to face him and kissed away her tears.

“You’re going to have everything you ever wanted, sweet Julia. I promise.”

"Thank you."

"For what?"

"For being everything I need and more than I ever dreamed possible."

"Being what you need is the most important thing to me." He framed her face with his hands and kissed her with tenderness she felt everywhere. "Remember when I told you my mom's theory about things happening for a reason?"

She nodded.

"You're the reason I blew out my knee and had to leave the force. You're the reason I got into a fight and tossed in jail, so Blaine would make me come here to find you. It was all about you. You're my reason."

"And you're mine. All the crap that happened before was bringing me to you."

His smile lit up his gorgeous eyes. "So you think we should have a baby?"

"I really do." She held on tight to him, thankful now for every painful, agonizing twist and turn in the difficult journey that had led her home to him.

Bonus Epilogue

A Gansett Island Wedding

THE INVITATION WAS SENT AS AN EMAIL TO JUST ABOUT EVERYONE on Gansett Island:

Tobias Fitzgerald "Slim" Jackson Jr.

*and
Erin Elizabeth Barton*

*Request the honor of your presence at their wedding
festivities on
Saturday, June 29, at 2 p.m.
At the Southeast Light
Come ready to party the night away!*

AS SLIM SHOT THE FINAL APPROACH TO GANSETT ISLAND'S TINY airport, he couldn't wait to land and get to Erin as quickly as possible. The two weeks since he'd last seen her had dragged interminably. The separation had reminded him of the months they'd spent apart after they first met and confirmed what he'd known for more than a year now—he never wanted to spend another night away from her.

Of course, as a professional pilot who flew people around for a living, that was an unrealistic goal. His job had kept him in Florida for two additional weeks after Erin returned to the island to oversee the final details for their big day. With two of his best customers booking him for late-June dates, he'd put her on a commercial flight, reminded her to breathe when she was scared and waited for her to text him that she'd landed in Providence, where her parents had met her for the trip to the island.

She'd come a long way from the years when she'd been unable to get on an airplane after her twin brother, Toby, had been killed in the 9/11 attack on the World Trade Center in New York. Erin now flew regularly, in Slim's plane and on commercial flights, even if it would never be her favorite thing to do. He'd been teaching her the

mechanics of flying as part of his effort to make her less afraid of it. She was becoming a competent pilot in her own right, but still, she battled the fear on every flight.

Slim thought about the text he'd sent her that morning before leaving West Palm Beach:

I can't wait to marry you;

I can't wait to live with you forever;

I can't wait to have the baby that only we know about;

I can't wait to give that baby a brother or sister or maybe both;

I can't wait to finally get that dog we've been talking about;

I can't wait for everything with you!!!!!!

And her witty reply: *I'll overlook the semicolons because you finished strong. Oh, and ditto on everything else. Get your sexy ass to our island, will you?!!!*

On my way, love. And everyone knows that ?!!! is not acceptable punctuation.

She'd replied with the laughing emoji.

With his airplane secured, he jumped on the motorcycle he kept on the island year-round and headed for his house on the west side, where Erin was staying until the wedding. She didn't know that he'd arranged for them to spend their wedding night at the lighthouse. It seemed only fitting to spend that night in the place where their relationship had begun.

As he navigated the familiar twists and turns of the island that was home to him, Slim thought about those early days together. He remembered every second of how they'd begun the night he'd found her limping along dark island roads after getting a flat tire on her bike and then spraining her ankle. He'd helped get her and the bike home, spent the night tending to her, had attended Jenny and Alex Martinez's wedding with her and then had to leave for months of commitments in Florida before he could see her again.

They'd reunited over the holidays last year, when they'd spent twelve days together that had cemented the certainty that he wanted forever with her.

As he drove past the spot where he'd found her hobbled on that long-ago night, he thanked his lucky stars and fate for putting him there when she needed help. His heart beat fast as he took the final curve before the left-hand turn that would bring him home to her. He roared up the dirt driveway and skidded to a stop, leaving a cloud of dust in his wake. After killing the engine, he parked the bike and tossed aside the helmet that Erin made him promise to always wear when he would've preferred to go without. For her, he wore the helmet.

As he headed for the house, she came out and ran toward him.

They met halfway.

He lifted her into his arms and spun her around, overcome with elation and relief and the kind of joy he'd only ever found with her.

She clung to him, her face buried in the crook of his neck. "Thought you'd never get here."

"We're never spending two weeks apart again." He put her down and gazed at the gorgeous face of the woman who was the center of his world. "Did you hear me buzz the house?"

"I heard it." Smiling, she reached up to place her hands on his face and drew him into a slow, sexy, tongue-twisting kiss.

"Where're your folks?" he asked, his lips hovering just above hers.

"They went to lunch with Jenny and Alex." Jenny had been Erin's brother's fiancée when he was killed a short time before they were due to be married. Slim had first met Erin's parents the night Jenny married Alex Martinez.

"How long ago?"

"They left about a half hour ago."

Slim lifted Erin right off her feet.

She let out a surprised squeak. "Where're we going?"

"To get reacquainted."

She laughed. "We don't need that. We're *very* well acquainted."

"We do need that. I need it."

"What about Jack and his family?" she asked of his brother.

"They're on the three o'clock boat. We've got time."

As he carried her inside, she laughed at his impatience and kissed every part of his face she could reach. He walked them straight to the bedroom and put her down only long enough to help remove her T-shirt and jeans while she unbuttoned his shirt.

"I couldn't wait to see you," he whispered against the smooth skin of her neck. "Every minute without you felt like a year."

"Same. Total torture."

"It's a good thing we're getting married."

"It's a very good thing."

He rested a hand on her still-flat abdomen. "How's the peanut?"

"He's better now that he's let up on the queasiness." They had no idea what they were having and weren't planning to find out, but Erin had a feeling they were expecting a boy, who would arrive in March.

"I'm so glad you're feeling better for Hawaii."

"Me, too, although I'm still not sure how you talked me into twelve hours of flying."

"I'll be there to make it go by fast, and you'll be so glad you did it when you see how beautiful Hawaii is. Besides, we both know there's nothing to be afraid of when you're flying first class."

"That's very true."

"This is gonna be quick," he whispered when they landed together on the bed in a tangle of arms and legs and

desperate kisses.

"Quick is good."

When they were first together, he'd had reason to wonder if she would find the courage to give them a shot, but once she'd decided to go for it, she'd been all in. And all-in Erin was the best thing to ever happen to him.

He slid into her and threw back his head, needing a minute to get himself together before he made this *too* quick. "God, *Erin...*"

"I know. Me, too. Me, too."

For the longest time, he only held her, not moving as he breathed her in. The press of her breasts against his chest and the squeeze of her internal muscles around his cock made him crazy. Being with her, making love to her... If there was anything better than that, he'd yet to find it.

"Love you so much. You can't ever leave me. I'd never get over it."

"I love you just as much, and I'm not going anywhere without you."

"Promise?"

She nodded and smiled, caressing his face and running her fingers through his hair.

Everything about her just did it for him. Slim wished they had time to do nothing but this for the rest of the day, but his brother's family was due to arrive in an hour, and her parents would be back at some point. He would spend the rest of the day looking forward to being alone with her again later. In the meantime, he picked up the pace.

She was right there with him, in perfect sync as they raced toward a finish that had them straining and clinging and gasping from the sweet pleasure they found together.

After, he closed his eyes and slipped into the blissful state that always followed sex with her. "You've wrecked me."

"I've wrecked *you*? I was minding my own business until a hot guy on a motorcycle showed up."

“Mmm, it’s all your fault.”

“I’m so glad you’re here. I was worried.”

He hated to hear that. “What about?”

“You. Flying. You know how I get...”

He knew all about the many ways past trauma manifested itself in her daily life. He’d grown accustomed to her OCD rituals and accommodated them because he knew they brought her peace of mind, but he wished she didn’t suffer the way she did. “I’m sorry you were worried and I wasn’t here to tell you everything would be okay.”

“It’s much easier when you’re around to keep me calm.”

“I’m here, and everything is perfect. This is going to be the best weekend of our lives.”

THEY SCORED A PERFECT SUMMER DAY FOR THEIR WEDDING, WITH bright sunshine, low humidity and not a cloud in the sky.

Erin had thought this day would never arrive. They’d set the date months ago, sent the email to their friends, made arrangements with the town to use the lighthouse grounds and reserved a block of rooms at the Sand & Surf for their out-of-town guests. Yesterday, Slim had overseen the digging of a pit on the beach that he’d lined with seaweed for the New England clambake they would serve their guests.

And now it was show time, and Erin couldn’t have been more excited. The only thing that would’ve made this day better was having her beloved twin brother there to share in her joy. Over the last few days, she’d thought of Toby more than she had in a long time. He was always on her mind, but he’d been more present than usual as she counted down to the biggest day of her life.

She’d relived the last time she saw him repeatedly. They’d been at odds that weekend in the Hamptons, which was rare for them. He’d come right out and told her that

Mitch, the man she'd recently moved in with, wasn't good enough for her. "Someday," Toby had said, "you'll know what I mean."

When Erin thought about how she'd wanted to punch him for saying that, she could only laugh now at how right he'd been. She was so glad she hadn't married Mitch. He was a good man who'd tried his best to support her after the devastating loss of her brother before giving up on their relationship a year later. It had taken meeting Slim for Erin to finally understand what Toby had wanted for her.

Her Toby had sent Tobias Fitzgerald Jackson Junior to find her the night she sprained her ankle. Of that she had no doubt, and the thought gave her comfort that her brother was always close by.

She heard voices on the floor below the bedroom where she'd gotten dressed. The new lighthouse keeper was due to arrive in the next week, but for now, the magical place where she'd fallen in love with Slim was all theirs.

"Knock, knock," her mom, Mary Beth, said. "Are you decent?"

"I am. Come on up."

Her parents came up the spiral stairs into the room that held so many special memories for Erin, most of them involving the man she was about to marry.

"Oh, honey," Mary Beth said, fighting tears. "You look so beautiful."

"Sensational," her dad, Tom, added, blinking back tears of his own.

Erin had gone with a simple halter-style white dress with a small train and had left her hair down the way Slim liked it best. "Thanks, guys."

"We're so very happy for you and Slim," Mary Beth said. "In case you haven't noticed, we adore him."

"He loves you, too." They'd spent quite a lot of time with her parents after her dad suffered an aneurism that had required emergency surgery. He was almost completely

recovered now. Giving her away at her wedding had been one of his primary goals during rehab.

Erin held out her hands to them. "I don't want to make us all into wrecks before the ceremony, but I just want to say... I'm so thankful to both of you for everything."

"We're just as thankful to you." Mary Beth held Erin's hand and her husband's. "We say all the time that we never would've survived losing Toby if it hadn't been for our sweet girl."

They shared a tearful group hug that ended when Jenny arrived. "Hello up there! Is anyone ready to get married?"

"Come on up," Erin said, dabbing at her eyes with a tissue her mother provided.

Jenny bounded up the stairs, bringing bouquets for both of them. She stopped short at the sight of the bride. "Oh, Er... You're *gorgeous*."

Jenny should've been her sister-in-law, and Erin's bond with her had deepened during the years of grief and disbelief that had followed Toby's death. They referred to each other as sister-friends, and there was no one else Erin would've asked to be her matron of honor.

The two women embraced carefully so they wouldn't crease Erin's dress or smash the colorful bouquets.

"Toby would be so, *so* happy you chose Slim."

"I think so, too. He'd also be very smug about how right he was."

Jenny laughed. "Yes, he would." She pulled back from the hug to hand Erin her bouquet, which was made up of white lilies and hydrangeas.

She'd told Jenny to wear whatever she wanted and loved the lilac-colored dress she'd chosen and the bouquet of purple hydrangeas she carried. "We clean up pretty good, huh?"

"You certainly do," Mary Beth said, beaming at both of them. Jenny was like a daughter to Mary Beth and Tom,

who were doting extra grandparents to Jenny's son, George.

Somehow, someway, the four of them had survived and thrived and found a way forward through the darkness and back into the light.

It was what Toby would've wanted for them. He would've been devastated if his death had ruined their lives, too. Erin was comforted knowing that he'd be proud of them for carrying on when it would've been so much easier not to.

"Slim is waiting for you," Jenny said. "He told me to tell you to hurry up."

"The man has no patience."

Jenny crooked an eyebrow. "I think he's proven otherwise, wouldn't you say?"

Erin laughed at the question and the raised eyebrow. "You're right. He has. Let's do it."

She followed the others down two spiral staircases to the mudroom, where she glanced at the wall against which she and Slim had once had wild sex. Life with him was never boring, that was for sure.

In the yard, where Jenny had thrown tomatoes at Alex, who was now her husband, Erin's parents escorted her to the spot at the edge of the property where she and Slim had chosen to exchange vows.

They'd asked retired Superior Court Judge Frank McCarthy to officiate, and every one of the hundred and fifty chairs they'd borrowed from the Wayfarer was filled with family and friends from Gansett, West Palm Beach, Pennsylvania and California. Everyone who mattered to them had come, but Erin saw only Slim.

Tall and broad-shouldered, he was devastatingly handsome in the navy suit he'd bought for the occasion. He wore a white dress shirt without a tie, per her request because she knew how much he hated them, and a white rose on his lapel. His dark hair ruffled in the light breeze,

and his warm brown eyes were fixed on her as she made her way toward him.

Owen Lawry played an acoustic version of the song “Please” that they’d fallen in love with while watching *The Voice* together on the phone during the months they’d spent apart after they first met. The song had come to mean so much to them, and hearing it now brought tears to Erin’s eyes.

She’d promised herself she wouldn’t cry, but now that the moment was upon her, she realized she was fighting a losing battle with her emotions.

Slim’s brother, Jack, stood by his side, along with Slim’s two young nephews, who’d wanted to help their dad be their uncle’s best man. Slim’s parents were there, as were several of his half siblings and cousins, some of whom Erin had met for the first time the day before.

Everyone from Gansett had come, or so it seemed, including the entire McCarthy clan, the Martinez family, Slim’s friend Seamus O’Grady and his wife, Carolina. So many people had become family, first to Jenny when she’d come to Gansett to be the lighthouse keeper and then to Erin when she took over for Jenny. The two women owed that beautiful beacon so much for providing a place for them to finally heal amid the wild beauty of Gansett Island.

Erin and her parents reached the spot where Slim stood waiting for her. Mary Beth and Tom kissed Erin and hugged Slim. It meant so much to her that they adored him. Although, how could they not? He was perfect for her, and they’d seen that even before she’d been willing to admit it to herself.

She handed her bouquet to Jenny and took the hands her groom extended to her.

He kissed her cheek. “You’re simply breathtaking.”
“Likewise.”

They shared a warm, loving smile that filled her with elation. She’d gone years without experiencing a fraction of

what he made her feel simply by existing.

Frank welcomed them and their guests and led them through the traditional recitation of vows before turning to Slim, giving him the floor.

They'd debated about whether they wanted to write their own vows. Slim had insisted on it. "I have things I need to tell you," he'd said.

Now that the moment was upon them, he gazed down at her with his heart in his eyes and a smile on his face. "I'll never forget the night I picked you up by the side of the road."

"Slim!"

He laughed, as he did every time he said it that way. "My beautiful bride will want me to clarify that she'd sprained her ankle, and I was the lucky one who found her, along with her bike, which had a flat tire. I picked up her and the bike, drove her home and stayed with her that night so she wouldn't be alone. I've wanted to be wherever she is ever since."

He took a pause to wipe away the tears that spilled down her cheeks.

"My beautiful, sweet, brave Erin, I admire you more than anyone I've ever known. You've survived things that would've ruined a lesser person. I never had the chance to know your beloved Toby, but I have no doubt that you've made him so proud with your fortitude, your resilience and your grace."

Oh Lord. He's bringing the big guns.

After he'd wiped away more tears, Slim cupped her cheek. "I promise to never use semicolons and to overuse exclamation marks every chance I get. I promise to never use the word *moist* unless I absolutely have to. I promise to *occasionally* eat a veggie pizza, even though that goes against everything I believe in as a carnivore, and I promise to keep you in Thin Mints year-round."

Erin laughed even as more tears filled her eyes as she recalled discussing their likes and dislikes for the first time.

Slim wiped away her tears. "More than anything, I promise to love you forever."

Judge McCarthy turned to her. "Erin?"

"How am I supposed to follow that?"

Everyone laughed, including her beloved.

"You did good."

His broad smile lit up the kind eyes that looked at her with so much love.

"You're the best thing to ever happen to me, Tobias Fitzgerald Jackson Junior. For the rest of my life, I'll never forget the night you told me your real name. The realization that my Toby had sent a new Toby to me is something that's meant so much to me, especially because I know, without a doubt, that he would've loved you as much as I do. He once told me that I was with the wrong man, and oh, how that made me mad. That was the last time I ever saw him, and I left angry with him, even if he'd tried to fix it by telling me someday I'd know what he meant. It wasn't until I met you that I figured out what he was trying to tell me and that he was right, as always. There was someone better waiting for me, and that someone was you."

Now Slim had tears in his eyes as he listened to her.

"I once told you how I'd been spinning for years by the time I met you, and only after we were together did the spinning finally stop. Before I met you, I would've said I was perfectly content with the life I'd figured out for myself after everything went sideways. But I would've been so wrong. I was merely existing before I had you and your love and your laughter and the joy you bring to each day. Not only did you get me back in an airplane after fifteen years, but you've also taught me how to fly so I won't be scared. You've taught me to fly in so many ways. Thank you for being just what I need and more than I ever allowed myself

to dream possible. I love you and our life together more than anything, and as long as you forsake the word *moist* and semicolons, I can't wait to spend forever with you."

Slim laughed and kissed her, his tears mingling with hers.

"Not quite yet, folks," Frank said, making everyone laugh. "Jack, could we have the rings, please?"

Slim's brother handed over the rings, which they exchanged.

"Now I can pronounce you husband and wife, Mr. and Mrs. Jackson, and Slim, you may kiss your bride—again."

Slim wrapped his arms around her and kissed her face off. Erin kissed him right back as their guests cheered and whistled and cried right along with them.

He held her for the longest time, mindless of the guests and the photographer and the party that awaited them.

"We did it," he whispered.

"Yes, we did."

He extended his arm to her.

She hooked her hand through his arm and stepped with him into their new life as Mr. and Mrs.

THANK YOU FOR READING *TROUBLE AFTER DARK*! I HOPE YOU enjoyed Julia and Deacon's story as well as Slim and Erin's long-awaited wedding.

Keep in touch with all things Gansett Island by **LIKING** the NEW [Gansett Island Facebook page](#). Join the [Trouble After Dark Reader Group](#) to discuss the details of the new book with spoilers allowed.

My profound thanks to my reader, Nicole, for her insight as the adult survivor of childhood abuse. Julia's turtle without its shell description came from her. Thank you to my friend Dr. Kate Reynolds, DVM, for her help with rabies

information, for sharing some of her personal story with me for this book and for doing an early read of the book.

Huge thanks to my crack editing team of Linda Ingmanson, Joyce Lamb and Anne Woodall as well as my Gansett Island beta readers: Kelly, Amy, Jennifer, Gwendolyn, Katy, Doreen, Trish, Judy, Leslie, Kelly, Jaime, Melanie, Lynanne, Tammy, Betty, Michelle, Laurie, Andi, Mona, Julianne, Betty and Marianne.

As always, a big thank you to the amazing team that supports me every day: Julie Cupp, Lisa Cafferty, Holly Sullivan, Nikki Haley and Ashley Lopez, as well as my husband, Dan, and my “kids,” Emily and Jake, who went and became adults on me.

To all the readers who’ve supported the Gansett Island Series over 21 books, all I can say is thank you, thank you, thank you. And—there’s much more to come! Turn the page for read an excerpt of book 22, *Rescue After Dark*, out next summer.

Xoxo
Marie

Rescue After Dark

Chapter 1

Summertime, and the living was... not easy for Gansett Island Fire Chief Mason Johns. During the seemingly endless winter, year-round residents on the remote island counted down to the summer season. For Mason, Memorial Day weekend signified the end of peace and the start of insanity.

His department went from three to five calls a week to five to ten calls per day, and it went on that way for months. Summer on Gansett was an endless cycle of moped crashes, alcohol-related incidents, sun poisoning, falls from

the bluffs, near-drownings, bicycle accidents, surfing accidents, unauthorized bonfires and the occasional house fire. At least once a week, they evacuated someone to get trauma treatment on the mainland via a light flight helicopter. On the island, the saying went, *If you see the chopper coming, someone is in big trouble.*

The drama never ended during the summer, and while he enjoyed helping people and being part of the Gansett Island community, he found himself craving time away from the madness.

Mason rarely took a day off until after Labor Day, which meant he had to make the most of the free time he did have to get in a workout. Exercise was critical to keeping the stress of the season under control. As he rode his mountain bike over rugged trails on the island's north end, he tried not to think about the piles of paperwork he'd left behind or the long night he still had ahead of him as he tried to stay caught up.

Two weeks into another summer, and it was living up to its reputation thus far. He'd stolen a rare hour to ride his bike and get away from it all before he returned to the office with a takeout dinner to finish the endless paperwork that went along with the uptick in calls.

The sun inched closer toward the western horizon, giving him about another hour of daylight before it became unsafe to be riding on the trails, even with the headlight he'd installed on his bike. After dark, he stayed on the road, but he preferred the trails that wound through some of the most scenic real estate on the planet.

Or at least he thought so. Despite the madness that descended this time of year, he loved this island and all its wild beauty. He wouldn't want to live anywhere else. When he'd first come to Gansett, he'd feared that island life would be too confining, too limiting, but he'd discovered the opposite to be true. Island residents were masterful at

keeping themselves entertained, even in the dead of winter, and he'd come to love everything about living there.

This was his favorite part of the trail, the top of a hill that always sent him airborne down an embankment that veered off to the left. More than once, he'd nearly ended up in the seagrass that grew along the trail, but he always managed to right the bike at the last second. He laughed out loud at the thrill of flying through the air on the bike and landed hard, still on the trail. But just barely.

He got his thrills from exercise these days after kicking booze thirteen years ago. A binge-drinking habit from his college days hadn't aged well, and he'd had the choice of giving up drinking or finding another line of work. Since he'd longed to be a firefighter his entire life, giving up his new job as a probationary firefighter in Providence hadn't been an option. The department had sent him to thirty days of rehab with the edict to kick it or find another job. So he'd kicked it, which had been the hardest thing he'd ever done, hands down.

Staying sober had been his primary goal ever since, and fitness had played a huge role in making that happen by giving him a more productive way to spend his time away from work. He pushed himself until he was so exhausted, he would fall into a dreamless sleep when he finally went to bed at the end of every long day.

Sobriety was a daily challenge. He'd never lost the desire to drink, but he'd learned to control the desire, to channel it into other more productive things. AA meetings helped, and he tried to never miss a day, although that became more difficult this time of year.

Mason completed one lap around the giant land conversancy Mrs. Chesterfield had deeded to the island upon her death and, after gauging the sun-to-horizon ratio, decided to take a second loop around the four-mile path. As he approached the jump, he sped up, looking for even more height this time, and as he cleared the incline, he noticed a

plume of smoke that took his attention off the landing—only for a second, but that was all it took. He landed wrong and flipped over the handlebars, landing hard on his left side several feet from the path.

The impact knocked the wind out of him for a full minute. He lay on the ground staring up at the sky, watching as daylight began to fade into night and wondering if he was actually hurt or only momentarily stunned.

And then he remembered the smoke and forced himself to move, to breathe, to shake off the crash. Standing, he glanced in the direction of the smoke and found the plume had doubled in size in the time he'd been flat on his ass. He found his phone in the pocket of his jacket and called dispatch.

"It's Mason. There's a fire on the west side. Dispatch all units. I'm on my bike but heading there now."

"Right away, Chief."

He ended the call, stashed the phone in his pocket and fished his bike out of the tall grass, groaning when his left elbow protested being used. "Crap." The last freaking thing he needed right now was an injury, so he gritted his teeth and pretended his elbow wasn't messed up as he pedaled hard toward the smoke.

SOMETHING WAS WRONG. JORDAN STOKES DIDN'T KNOW WHAT OR where or how she knew that something was wrong, just that it was. The sleeping pill she'd taken hours ago had made it so she couldn't move to do anything about it. Her chest hurt like it had during the first major asthma attack she'd suffered as a child and every one she'd endured since.

That'd been the first time she'd thought she was going to die, but it hadn't been the last.

Don't think about that night or him...

She was so tired—mentally, physically, emotionally. She'd taken the pill out of sheer desperation for some much-needed rest. While the pill had made it so she couldn't move a muscle, her mind was wide awake, as always. With her identical twin sister, Nikki, and Nikki's fiancé, Riley, off-island for a few days, Jordan was home alone in the house that Nikki and Riley had restored over the winter. Technically, it belonged to their grandmother, but Evelyn had all but given the house to the happy couple.

Jordan had come to Gansett for the grand opening of The Wayfarer, where her sister was the general manager. After all the years of support Nikki had given to Jordan and her career, such as it was, the least Jordan could do was come to be there for Nik during her big weekend. Two weeks after the grand opening, Jordan hadn't worked up the initiative to return to her so-called life in Los Angeles.

Things were a mess, and the last place in the world she wanted to be was in that massive, empty house on the West Coast. So she'd stayed on Gansett, even if she felt out of place in the house that had always felt like home to her and Nik.

Nikki and Riley were so ridiculously happy that being around them was almost painful for Jordan to watch after the disastrous end to her horrible marriage to Zane. The one-name rock n' roll wonder had beaten the crap out of her in a hotel room last year and then pleaded with her to forgive him every day since.

Even after she'd blocked his number, he'd popped up again and again using other people's phones to plead with her to talk to him, to beg for another chance. She'd read online that he was taking "time away" from the tour to deal with "personal issues" and had checked himself into a facility to contend with substance abuse and mental health concerns.

Jordan was glad he was getting the help he needed, but wished he would stop contacting her. Each message she received from him further lacerated her already shredded heart. She'd put everything she had into that relationship, and the failure of her marriage weighed heavy on her heart.

Her chest hurt all the time, but it hurt worse than usual now.

She wanted to rub her aching breastbone but couldn't seem to make her arms cooperate with the directive from her brain.

Something was wrong.

Alarm flooded her system, reminding her of the panic that came with asthma attacks.

A piercing noise sounded, adding to her anxiety.

Jordan struggled to find the surface, to open her eyes, but her eyelids felt like cement weights.

Pounding footsteps came toward her, a shout that sounded like concern. Then she was flying through the air, more loud noises, a rush of cool air over her face, the press of warm lips to hers, a flood of air to starving lungs. The lips were soft against hers. She tried to get closer, to keep them there, to open her eyes to see the face that belonged to the lips, but her eyelids wouldn't cooperate.

Her chest hurt so badly, it was almost all she could feel, except for those lips against hers.

A panicked shout, more loud noises, the lips were gone, something covered her face, a sharp pain in her arm and then, blissfully, nothing.

"IS SHE BREATHING?" MASON ASKED MALLORY VAUGHN, A NURSE practitioner who filled in periodically on the rig.

Mallory held a stethoscope to the stunning young woman's chest and nodded in response to his question. The

woman had long, silky dark hair and exotically beautiful features. Something about her was familiar, though he couldn't recall having met her. "But her respiration is labored, and her heart rate is through the roof. Let's get her to the clinic. I'll call David on the way."

Dr. David Lawrence, the island's only doctor, was always on call.

"Do we know her?" Mason asked.

"She's Nikki Stokes's sister, Jordan. They're identical twins."

That was why she'd seemed familiar. She looked like Nikki, but he saw subtle differences.

Mallory moved with precision to stabilize Jordan while Mason's guys extinguished the blaze that had started in the chimney. "Good thing you saw the smoke. It's possible she's having an asthma attack."

Adrenaline coursed through Mason's system, making him feel amped up the way he always did after a rescue.

Mallory glanced at him and did a double take. "What'd you do to your face?"

"Huh?"

She pointed to his left temple.

He reached up, felt wetness and winced at the flash of pain. "Fell off my bike."

"You need to get that looked at."

"I'll come by the clinic after we finish here."

"Let's roll," Mallory called to the firefighter driving the ambulance.

They took off with lights flashing and sirens screaming.

Jordan was in good hands with Mallory and David, so Mason turned his attention to the smoldering remains of Mrs. Hopper's chimney. Jordan's sister, Nikki, and her fiancé, Riley McCarthy, had done a ton of work to the house over the winter. Hopefully, there wouldn't be too much damage from the fire that'd been contained mostly to the chimney.

He tried to shake off the jitters that followed the rush of running into a burning building and bringing someone out alive. The amped feeling stayed with him as he supervised his firefighters, inspected the damage and tried to pinpoint the source of the fire as his mind raced, trying to process a strange occurrence.

When he'd put his mouth on hers to blow air into her lungs... The craziest thing had happened. She'd moaned and moved her lips as if to kiss him. That'd certainly never happened before, and it was for damned sure that he'd never felt a current of electricity zip through his body while administering mouth-to-mouth resuscitation to anyone else.

What the hell was that about?

PREORDER [*RESCUE AFTER DARK*](#) AND READ ON JUNE 23, 2020.

Follow me:

[Newsletter list](#)

[BookBub](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Book+Main](#)

[Website](#)

[See what Marie has available in Kindle Unlimited!](#)

Other Books By Marie Force

[**Love Always Boxed Set, First Books in Four of Marie's Bestselling Series**](#)

Contemporary Romances Available from Marie Force

The Gansett Island Series

[Get the entire Gansett Island Series](#)

[Gansett Island Boxed Set, Books 1-3](#)

[Gansett Island Boxed Set, Books 4-6](#)

[Gansett Island Boxed Set, Books 7-9](#)

[Gansett Island Boxed Set, Books 10-12](#)

[Gansett Island Boxed Set, Books 13-16](#)

[Gansett Island Boxed Set, Books 1-10.5](#)

[Gansett Island Boxed Set, Books 1-16](#)

Book 1: [Maid for Love](#)

(Maddie & Mac)

Book 2: [Fool for Love](#)

(Joe & Janey)

Book 3: [Ready for Love](#)

(Luke & Sydney)

Book 4: [Falling for Love](#)

(Grant & Stephanie)

Book 5: [Hoping for Love](#)

(Evan & Grace)

Book 6: [Season for Love](#)

(Owen & Laura)

Book 7: [Longing for Love](#)

(Blaine & Tiffany)

Book 8: [Waiting for Love](#)

(Adam & Abby)

Book 9: [Time for Love](#)

(David & Daisy)

Book 10: [Meant for Love](#)

(Jenny & Alex)

Book 10.5: [Chance for Love, A Gansett Island Novella](#)

(Jared & Lizzie)

Book 11: [Gansett After Dark](#)

(Owen & Laura)

Book 12: [Kisses After Dark](#)
(Shane & Katie)
Book 13: [Love After Dark](#)
(Paul & Hope)
Book 14: [Celebration After Dark](#)
(Big Mac & Linda)
Book 15: [Desire After Dark](#)
(Slim & Erin)
Book 16: [Light After Dark](#)
(Mallory & Quinn)
Book 17: [Victoria & Shannon](#) (Episode 1)
Book 18: Kevin & Chelsea (Episode 2)
[A Gansett Island Christmas Novella](#)
Book 19: [Mine After Dark](#)
(Riley & Nikki)
Book 20: [Yours After Dark](#)
(Finn & Chloe)
Book 21: [Trouble After Dark](#)
(Deacon & Julia)
Book 22: [Rescue After Dark](#)
(Mason & Jordan)

The Green Mountain Series

[Get the entire Green Mountain Series](#)

Book 1: [All You Need Is Love](#)
(Will & Cameron)
Book 2: [I Want to Hold Your Hand](#)
(Nolan & Hannah)
Book 3: [I Saw Her Standing There](#)
(Colton & Lucy)
Book 4: [And I Love Her](#)
(Hunter & Megan)
Novella: [You'll Be Mine](#)
(Will & Cam's Wedding)
Book 5: [It's Only Love](#)

(Gavin & Ella)

Book 6: [Ain't She Sweet](#)

(Tyler & Charlotte)

The Butler, Vermont Series

(Continuation of Green Mountain)

Book 1: [Every Little Thing](#)

(Grayson & Emma)

Book 2: [Can't Buy Me Love](#)

(Mary & Patrick)

Book 3: [Here Comes the Sun](#)

(Wade & Mia)

Book 4: [Till There Was You](#)

(Lucas & Dani)

The Treading Water Series

[Get the entire Treading Water Series](#)

Book 1: [Treading Water](#)

Book 2: [Marking Time](#)

Book 3: [Starting Over](#)

Book 4: [Coming Home](#)

Single Titles

[Five Years Gone](#)

[One Year Home](#)

[Sex Machine](#)

[Sex God](#)

[Georgia on My Mind](#)

[True North](#)

[The Fall](#)

[Love at First Flight](#)

[Everyone Loves a Hero](#)

[Line of Scrimmage](#)

The Quantum Series

Get the entire Quantum Series

Book 1: Virtuous
(Flynn & Natalie)

Book 2: Valorous
(Flynn & Natalie)

Book 3: Victorious
(Flynn & Natalie)

Book 4: Rapturous
(Addie & Hayden)

Book 5: Ravenous
(Jasper & Ellie)

Book 6: Delirious
(Kristian & Aileen)

Book 7: Outrageous
(Emmett & Leah)

Book 8: Famous
(Marlowe)

Tame Quantum Series

All the romance, none of the kink...

Box Set 1, Books 1-3

Box Set 2, Books 4-6

Romantic Suspense Novels Available from Marie Force

The Fatal Series

Get the entire Fatal Series

One Night With You, *A Fatal Series Prequel Novella*

Book 1: Fatal Affair

Book 2: Fatal Justice

Book 3: Fatal Consequences

Book 3.5: Fatal Destiny *The Wedding Novella*

Book 4: Fatal Flaw

Book 5: Fatal Deception

Book 6: [Fatal Mistake](#)
Book 7: [Fatal Jeopardy](#)
Book 8: [Fatal Scandal](#)
Book 9: [Fatal Frenzy](#)
Book 10: [Fatal Identity](#)
Book 11: [Fatal Threat](#)
Book 12: [Fatal Chaos](#)
Book 13: [Fatal Invasion](#)
Book 14: [Fatal Reckoning](#)
Book 15: [Fatal Accusation](#)

Single Title

[The Wreck](#)

Historical Romance Available from Marie Force

The Gilded Series

Book 1: [Duchess by Deception](#)
Book 2: [Deceived by Desire](#)

ABOUT THE AUTHOR

Marie Force is the *New York Times* bestselling author of contemporary romance, romantic suspense, historical romance and erotic romance. Her series include the indie-published Gansett Island, Treading Water, Butler, Vermont and Quantum Series as well as the Fatal Series from Harlequin Books.

Her books have sold more than 9 million copies worldwide, have been translated into more than a dozen languages and have appeared on the *New York Times* bestseller list 30 times. She is also a *USA Today* and *Wall Street Journal* bestseller, a Spiegel bestseller in Germany, a frequent speaker and publishing workshop presenter.

Her goals in life are simple—to finish raising two happy, healthy, productive young adults, to keep writing books for as long as she possibly can and to never be on a flight that makes the news.

Join [Marie's mailing list](#) for news about new books and upcoming appearances in your area. Follow her on [Facebook](#) and on [Instagram](#). Join one of Marie's many [reader groups](#). Contact Marie at marie@marieforce.com.

KARANLIKTAN SONRA SORUN

GANSETT ADASI SERİSİ, KİTAP 21

MARIE FORCE

Karanlıktan Sonra Bela
Gansett Adası Serisi, 21. Kitap

Tarafından: Marie Force
HTJB, Inc. tarafından
yayınlanmıştır. Telif Hakkı
2019. HTJB, Inc. Kapak
Tasarımı: Diane Luger
E-kitap Düzeni: Holly Sullivan
[E-kitap Formatlama Perileri](#)
ISBN: 978-1950654635

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Eğer siz

Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Teşekkür ederim

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyuyorum. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

MARIE FORCE ve GANSETT ISLAND tescilli ticari markalardır.
Birleşik Devletler Patent ve Ticari Marka Ofisi.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. Adresine git marieforce.com adresini ziyaret edin ve ekranın üst kısmında adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Eğer benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen

Spam filtresi ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için **beni** [Amazon](#)'da **takip** edin.

Gansett Adası Serisi

[Gansett Adası Serisinin tamamını](#)
[edinin Gansett Adası Kutulu Set, 1-3.](#)
[Kitaplar Gansett Adası Kutulu Set, 4-](#)
[6. Kitaplar Gansett Adası Kutulu Set,](#)
[7-9. Kitaplar](#)
[Gansett Adası Kutulu Seti, 10-12. Kitaplar](#)

Gansett Adası Kutulu Seti, 13-16. Kitaplar

Gansett Adası Kutulu Seti, Kitaplar 1-10.5

Gansett Adası Kutulu Seti, Kitaplar 1-16

Kitap 1: Aşkın Hizmetçisi

(Maddie & Mac)

Kitap 2: Aşk Aptalı

(Joe & Janey)

Kitap 3: Aşka Hazır

(Luke & Sydney)

Kitap 4: Aşka Düşmek

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: Aşkı Ummak

(Evan & Grace)

Kitap 6: Aşk Mevsimi

(Owen & Laura)

Kitap 7: Aşka Özlem

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: Aşkı Beklerken

(Adam & Abby)

Kitap 9: Aşk Zamanı

(David & Daisy)

Kitap 10: Meant for Love

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası (Jared & Lizzie)

Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett

(Owen & Laura)

Kitap 12: Karanlıktan Sonra Öpücükler

(Shane & Katie)

Kitap 13: Karanlıktan Sonra Aşk

(Paul & Hope)

Kitap 14: Karanlıktan Sonra Kutlama

(Big Mac & Linda)

Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu

(Slim & Erin)

Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık

(Mallory & Quinn)

Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)

Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)

Bir Gansett Adası Noel Novellası Kitap

19: Karanlıktan Sonra Benim

(Riley & Nikki)

Kitap 20: Karanlıktan Sonra Senin

(Finn & Chloe)

Kitap 21: Karanlıktan Sonra Bela

(Deacon & Julia)

Kitap 22: Karanlıktan Sonra Kurtarma

(Mason & Jordan)

McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.

Gansett Adası haritasını görüntüleyin.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>	<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>	<u>Bölüm</u>
<u>10</u>	<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>	<u>Bölüm</u>
<u>13</u>	<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>	<u>Bölüm</u>
<u>16</u>	<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>	<u>Bölüm</u>
<u>19</u>	<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>	<u>Bölüm</u>
<u>22</u>	<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>	<u>Bölüm</u>
<u>25</u>	<u>Bölüm 26</u>
<u>Sonsöz</u>	

Yazar Hakkında

CHAPTER 1

Deacon o sabah uyandığında bir düğünü basmak ve bir nedime çalmak. Aslında, uyandığında pek bir şey beklemiyordu.

Ağabeyinin onu yaz boyunca rehin tuttuğu sıkıcı ve uzak adadaki dördüncü günüydü. Büyüdüğü ada olan Gansett'te ne işi vardı ki?

Kardeşinin polis şefi olduğu yerde mi?

Deacon yetişkin bir adamdı ve ne isterse yapabilirdi. Neden Blaine şu anda bile onun üzerinde bu kadar güç sahibiydi? Bu sinir bozucuydu ama motosikletini adanın kuzey tarafındaki kayalıklara doğru sürerken ona sıkıca tutunan ateşli bir bebek varken bunu düşünmesine gerek yoktu.

Tek kaskını taktığı için, yolun tam ortasında duran bisikletli dört kişilik bir aileyi atlatarak virajda hızlanırken seksi kırmızı elbisesinin uçlarının rüzgârda savrulduğunu duyabiliyordu. Kadınların ilgisini çekmekte pek zorlanmayan adam, dürüstçe söyleyebilirdi ki yıllar olmuştu-

Belki de hayatı boyunca -şu anda etrafını saran kadın kadar muhteşem bir kadınla tanışmamıştı.

Onu ilk kez geçen gece, son zamanların en çılgın gecelerinden birinin ardından adanın kliniğinde görmüştü - Finn McCarthy'nin eski sevgilisi Finn'i ve yeni sevgilisini bıçaklamıştı.

Kız arkadaşı Chloe Dennis. Kovboy striptizcilerle birlikte adanın yarısı kliniğe gelmişti.

Katie Lawry'nin bekarlığa veda partisinde sahne alıyordu.

Deacon çocukken yaşadığı Gansett Adası'nın bu kadar ilginç olduğunu hatırlamıyordu.

Nedimesinin uzun, ipeksi siyah saçları neredeyse muhteşem poposuna kadar uzanıyordu, kusursuz, hafif bronzlaşmış bir teni, abartılı kirpiklerle çevrili mavimsi gri gözleri, iri göğüsleri vardı

Halter tarzı elbisesi ve öpüşmek için yaratılmış dudakları tarafından zar zor kontrol ediliyordu.

Deacon'ın ihtiyacı olan son şey, özellikle de şu anda, daha fazla kadın sorunuydu. Bununla birlikte, her türlü Kırmızı kanlı bir erkek, bisikletin arkasındaki seksi nedimeye bir kez bakar ve onun motosiklete binmesini istemez.

Vites küçülterek kayalıklardaki otoparka döndü, bir park yerine girdi ve Cape Cod'daki bir arkadaşından satın aldığı eski model Harley'in motorunu durdurdu. lanet olası kardeşi tarafından Gansett'e sürülmeden önce yaşadığı yer.

Adaya geri dönmüş olmaktan duyduğu hoşnutsuzluğa rağmen Deacon, Gansett'in bir tür vahşiliğe sahip olduğunu kabul etmek zorundaydı, Uzakta geçirdiği yıllar boyunca unuttuğu evcilleşmemiş güzellik. Orada olmakla ilgili her şeyden ve Blaine'in Deacon'a ultimatoma vermesinden nefret etmek istiyordu, sanki

Ya benimle eve gelirsin ya da büyük suçlamalarla karşılaşırısın. Ne seçim ama.

Motordan indi ve çalınan nedimesine yardım etti. miğferi çıkar. İlk iş, birlikte kaçtığı tanrıçanın adını öğrenmek olacaktı. Bekle

Blaine onunla gittiğini anladı. Kafayı yerdi. Deacon, Blaine'in kendisi yüzünden taşaklarının patlayacağı düşüncesiyle kahkahasını bastırdı. Kardeşini kızdırmak ona hayatı boyunca büyük zevk vermişti ve bunun tam tersi de geçerliydi. Neden?

söyleyemezdi. Aralarında böyle bir şey vardı.

Blaine tam bir Dudley Do-Right'tı ve Deacon da tam bir Dudley Do-Whatever-the-Fuck-He-Wanted.

YOLCUSU KASKTAN KURTULUNCA, DEACON

Şimdiye kadar gördüğü en zarif kadın yüzlerinden birine bir kez daha uzun uzun baktı. Büyüleyici olduğu kadar sorunlu da olduğunu görmek için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

sorunlu kadınlardan payına düşenden fazlasını aldı. En çok Sonuncusu onu hapse attırmıştı ve bu da onun dünyadaki son yeri olan Gansett'e gönderilmesine yol açmıştı.

olmak istiyordu. Gerçi bu lanet ada şu anda ona oldukça iyi görünüyordu.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek kaskın verdiği hasarı düzeltti. İçinden hafif bir esinti geçti ve uçurumun üzerinde kırmızılar içinde bir tanrıça gibi duran kadını görünce şaşkına döndü.

Deacon Taylor kadınlara bakmazdı.

Onlar ona bakardı.

Son zamanlarda yaşadığı sıkıntılar göz önünde bulundurulduğunda, ona verdiği eşi benzeri görülmemiş tepki endişe yaratmalıydı ama öyle değildi.

Bugün oraya gidiyordu. Blaine'in kendisine tahsis ettiği daireden ayrılmadan önce bisikletinin altı kutu bira ve biraz buz koyduğu bölmesini açtı ve

Blaine'in karısı Tiffany ve kızlarıyla paylaştığı evin arkasında. Yeğenlerini tanımak sürgünde geçireceği yaz için tek hedefiydi.

Biralardan birinin kapağını kapattıktan sonra tanrıçaya uzattı.

"Teşekkürler."

"Adın ne senin?" "Julia."

Şişesini onunkine dokundurdu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Julia."

Ben Deacon."

"Daha önce Deacon adında biriyle hiç tanışmamıştım."

"Büyükannemin kızlık soyadıydı." "Güzelmiş."

"Teşekkürler. Hoşuma gitti." Şişeden derin bir yudum aldı. Blaine, eğer Deacon'ın bisikletin üzerinde derme çatma bir soğutucuyla dolaşırdı. Deacon kardeşini kızdırmak için yeni yollar düşünmekten zevk alıyordu. "Düğünden ayrılmanın sorun olmadığına emin misin?"

"Sorun değil. Katie kendini Shane'e o kadar kaptırdı ki gittiğimi fark ettiğinden bile şüpheliyim."

Onun da görüldüğü ve konuştuğu kadar üzgün hissedip hissetmediğini merak etti. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Zorla gülümsedi ve sonra biranın yarısını uzun bir yudumda içti.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" "Kimi?"

"Kız kardeşinin kocası mı?"

"Tanrım, onu seviyorum. O harika biri. Surf'ün dışında akıntıya kapılan Katie'nin hayatını kurtardı."

"Whoa."

"İnanın bana, tüm ailemiz onu sonsuza dek sevecek. onu kurtarmak. Kız kardeşi Laura'nın kardeşimiz Owen ile evli olduğundan bahsetmiyorum bile."

Deacon kafasında bu hesabı yapmak için bir dakikasını ayırdı.

"Bir erkek ve kız kardeş, bir erkek ve kız kardeşle evlendi," dedi Julia. "Bunda yasadışı bir şey yok."

Güldü. "Sen öyle diyorsan."

"Laura ve Shane harikalar. Owen ve Katie'nin şansı yaver gitti. Harika bir aileyle evlendiler. McCarthy'leri tanıyor musun?"

"Elbette. Onlarla birlikte büyüdüm. Baldızımın kız kardeşi Mac McCarthy ile evli."

"Ailem kardeşinizi çok seviyor. Annemin hayatının çok zor bir döneminde ona çok iyi davrandı."

"Tam ona göre. O bir aziz." "Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Eğer kendini beğenmiş tiplerden hoşlanıyorsanız, o iyidir."

"Anladığım kadarıyla senden daha kutsal değilsin?"

Güldü. "Ah, hayır, tam olarak değil." Deacon merak etti bir gece geçirdiğini bilseydi onun hakkında ne düşünürdü? beş gün önce hapse girdiğini ya da aziz kardeşinin onu kefaletle çıkarmak için anakaraya gittiğini söyledi. Sözde "suçu" iyi bir amaç uğrunaydı ama Julia gibi bir kadın hapishane kelimesini duyduğunda hikâyeyi dinlemek için etrafta dolanmazdı. Olurdu

çoktan gitmişti ve onu suçlayamazdı. "Peki ya sen?"

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum, tüm iyi şeyler için Ben."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlar berbat."

"Tüm insanlar mı, yoksa belirli insanlar mı?"

"Çoğu insan, özellikle de erkekler. Şimdiki şirket hariç tabii ki."

Tekrar güldü. "Tabii ki. Ne oldu?"

Büyük bir kütüğün yanına gittiler.

arabaların uçurumdan yuvarlanmasını engellemek için kaldırım taşları ve yan yana oturdular.

"Size ne olmadığını söylemek daha kolay olurdu."

"Tamam..."

Okyanusa bakarken uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Deacon ona söylemeyeceğini düşündü ama sonra konuşmaya başladı.

NEDEN SORUNLARINI BİR BAŞKASINA ANLATMAK ÜZEREYDİ Kİ?

Yabancı mı? O kadar seksi bir adamdan bahsetmiyorum bile, muhtemelen kadınlar onun dikkatini çekmek için külotlarını ona fırlatıyordu? Bunun hakkında konuşmanın ne anlamı vardı? Bu neyi düzeltecekti ki? Düzelmeydi ama yine de kendini ona anlatırken buldu.

"İnsanlar benden faydalaniyor."

Kaşları çatıldı, muhtemelen kızın takdir ettiği bir öfke dokunuşuyla. "Nasıl yani?"

"Erkekler... Bana bir bakıyorlar ve beni çözdüklerini düşünüyorlar. Kolay biri olmalıyım. Bir sürtük olmalıyım. Saf olmalıyım. Tüm yanlış erkekleri kendime çekiyorum, özellikle de

Sonuncusu." Mike'ı, verdiği sözleri, ona söylediği şeyleri, ona bağladığı umutları düşündüğünde kalbi göğsünde bir beton blok gibi duruyordu ama onun diğerlerinden çok daha kötü olduğunu öğrenmişti.

"O ne yaptı?"

"Beni tamamen aptal yerine koydu. Beni kendisine aşık etti. Bana her şeyi vaat etti. Birlikte bir hayatımız olacaktı, bebeklerimiz ve bir evimiz olacaktı." Şiddetli bir kızgınlıkla yanağından bir damla yaş süzüldü. Onu fırçaladı öfkeyle uzaklaştı. İsteddiği son şey onun için daha fazla gözyaşı dökmektir. "Sonra annesi göğüs kanserine yakalandı. Çok korkuyordu çünkü annesinin sigortası vardı ve tedaviye ihtiyacı vardı. Ona borç para verdim." Deacon yüzünü buruşturdu. "Ne kadar?"

"On beş bin. Neredeyse sahip olduğum her şey." "Dur tahmin edeyim, annesi hasta değil mi?"

"Ding-ding-ding. Büyük ödülü kazandınız. Annesi iyi ama kız arkadaşı hamile. çünkü sigortası olmayan o."

"Ne pislik herif."

"Yani şimdi benim parama, erkeğime ve zıplayan yeni bir bebeğe sahip. Birlikte bir ev alacaklarını duydum. Onlar Muhtemelen peşinat için benim paramı kullanmıştır." Tüm bu çılgınlık karşısında gülmekten kendini alamadı. "Saçma, değil mi?"

"Başına gelenler için üzgünüm."

"Ben de öyleyim, çünkü şimdi beş parasızım ve Tanrı bilir ne kadar süre burada sıkışıp kaldım. Teksas'a dönüp depolamam gereken eşyaları alacağım."

Dairemden tahliye edildikten sonra. Eğer depocu ödemeyi kaçırdığım için satmazsa."

"Teksas'ta ne var?"

"Eskiden severek yaptığım bir işti, ta ki beni Şeker diye çağırıp kişisel ayak işlerini yapmamı isteyen yeni bir patronum olana kadar."

"Ciddi misin?"

"Evet. Korkunçtu ve Mike'a parayı ödünç verdikten sonra ve sonra onun gerçekte ne olduğunu anladım, birkaç günlüğüne hastalık izni istedim çünkü evimden çıkamayacak kadar üzgündüm. Cehennemden gelen patronum bana geri dönme zahmetine girmememi söyledi. Bu da kira kontratını yenilemeye gücüm yetmediğinde evimi kaybetmeme neden oldu."

"Özür dilerim. Bu berbat bir şey."

Omuz silkti. "Mike'a karşı aptalca davranarak ve patronuma benden kurtulması için bir neden vererek bunu kendim yaptım. Başka bir iş bulmaya çalıştım ama hiçbir şey gerçekleşmedi.

Bana masraflarımı karşılayacak kadar ödeme yapacak bir iş." "Yani aceleyle geri dönmek için bir neden yok, öyle mi?"

"Hayır." Julia kredi kartının son limitiyle aldığı sandaletin tek parmağıyla bir kayaya tekme attı. Katie ile paylaştığı daireden atıldığından beri bir iş arkadaşının kanepesinde uyuyordu. Katie'nin bir oda arkadaşı bulmakta başarısız oldu, bu yüzden Aslında evsiz statüsündeydi. Bu evsiz kelimesi, şiddet dolu çocukluğunu geride bıraktığından beri kalbinde çok az şeyin yarattığı korkuyu yaratmıştı. "Artık değil."

"Ben de yaz boyunca burada sıkışıp kaldım." "Nasıl olur?"

"Kardeşim için bir iyilik yapıyorum." "Ne tür bir iyilik?"

"Bir liman başkanına ihtiyacı vardı. Benim sertifikam var, o yüzden gelip bu işi yapmamı istedi."

"Peki ya normal işin?"

"Şu anda işler arasında gidip geliyorum, bu yüzden zamanlama ikimiz için de uygun oldu." Son çalıştığı Cape

Cod kasabası

Liman başkanının bir geceyi hapisanelerinde geçirdikten sonra onu geri dönmeye davet ettiği yıl.

"Yazdan sonra ne yapacaksın?"

"Başka bir şey bulurum herhalde. Peki ya sen?" "Sanırım aynı. Her ne kadar yeniden başlama düşüncesi, yine çok yorucu."

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Sayılamayacak kadar çok kez. Babam ordudaydı. Çok taşındık."

"Biz burada, Gansett'te büyüdük. Nefret ederdim."

"Kardeşlerim ve ben yazları Sand & Surf'ün sahibi olan büyükannem ve büyükbabamla burada geçirirdik. Burası bizim

yeryüzündeki en sevdiğim yer." Orası aynı zamanda istismarcı babalarından kurtuldukları tek yerdi. Gansett'te güvende oldukları, sevdikleri ve General Mark Lawry dedikleri canavardan uzakta geçirdikleri o mutlu yaz günleri için yaşamışlardı.

"Gerçekten mi? Sevdin mi?"

"Her şeyini çok sevdik."

"Kardeşim polis şefi olmak için kendi isteğiyle buraya taşındığında inanmamıştım. O da nefret ediyordu. Çocukken benim yaptığım gibi. Ama sonra şimdi karısı olan Tiffany ile tanıştı ve onunla, çocuklarıyla ve sevdiği işiyle birlikte bok içindeki bir domuzdan daha mutlu."

"Karısını seviyor musun?"

"Onu çok az tanıyorum ama ondan hoşlandığı kesin."

"Bazı insanlar şanslıdır. Kardeşlerim gibi." Julia, Katie ve Owen o kadar uzun zamandır bir takım olmuşlardı ki, şimdi nasıl çalışması gerektiğinden emin değildi. kendilerine yeni bir hayat kurmuşlardı. Julia kaybolmuştu. Onlar olmadan, onlara asla böyle bir şey söylemeyecekti. Onların zor kazanılmış mutluluklarını baltalayacak hiçbir şey yapmazdı.

Ama Tanrım, onları çok özlemişti. Özellikle de Katie, Owen için Gansett'e gelene kadar Julia'yla birlikte yaşamış olan Katie'yi.

Laura'nın düğününde, Laura'nın erkek kardeşi Shane ile tanıştı ve sonsuza dek sürecek bir süre için kalmaya karar verdi.

Julia, güneşten daha sıcak olmamasını dileyerek Deacon'a baktı. Bal rengi kirli sarı saçları, altın sarısı gözleri, kaslı bir vücudu ve mükemmel bir fiziği vardı. Çenesinde bir miktar kaşıntı var. Ama her neyse. Seksi olması kimin umurundaydı ki? Dış görünüşü güzel ama içi pislik olan yakışıklı erkeklerle yeterince karşılaşmıştı. "Kaç yaşındasın?" diye sordu, her şeyden çok sohbet etmek için.

"Otuz beş. Sen?"

"Otuz üç."

"Acaba çocukken yollarımız hiç kesişti mi? Yine de seni hatırlayacağıma eminim."

Başka bir güzel ağızdan başka bir cümle. Julia bu tür şeyleri o kadar çok duymuştu ki, artık zar zor hatırlıyordu. Sadece bir kez, bir erkeğin onun iç yüzünü görmesini dilemişti, ama onlar hiçbir zaman onun gerçekte neyden yapıldığını keşfetmek için ambalajını geçememişlerdi.

Muhteşem manzaraya baktı ve Gansett'in kendisi üzerinde her zamanki etkiye sahip olmasını diledi.

Çocukken, Gansett'e

Feribottan indiği anda canlanmıştı. Bu kez, içi ölü gibiydi. "Her şeye sahip olacağını mı sandın? şimdiye kadar anladın mı?"

"Neyi anladın?" "Hayat."

Omuz silkti. "Bir şeyleri anlamak için hiçbir zaman bir zaman çizelgem olmadı. Belki de ağabeyimin beni bu kadar sinir bozucu bulmasının nedeni budur.

Otuz yedi yaşında bir polis şefi. Zor zamanlar geçirmemiş değil ama evli ve iki çocuğu var. rüya iş. Kendini toparlamış."

"Şimdiye kadar evlenmiş ve çocuklarımı okula göndermiş olacağımı sanıyordum. I

kesin bir zaman çizelgesi vardı. Ama hiçbir şey umduğum gibi gitmedi ve şimdi..."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Önemli değil."

"Elbette öyle. Ne söyleyecektin?"

Kollarını dizlerine kavuşturdu ve ona bakmaya devam ederken başını ön kollarına yasladı.

"Belki de hayallerden vazgeçmenin zamanı gelmiştir."

"Öyle deme. Bir sonraki köşede ne olacağını asla bilemezsin. Hâlâ her şey olabilir."

Omuz silkti. "Fark etmez." "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Neyi?"

"Bir süreliğine burada sıkışıp kaldın. Ben de bir süreliğine burada sıkışıp kaldım. Belki birlikte takılabilir ve bunu başka türlü olacağından daha eğlenceli hale getirebiliriz."

Dik oturarak ona şüpheyile baktı.

Onca hayal kırıklığından sonra DNA'sına işlemiş.

"Takılmak" seks için bir metafor mu?"

Güldü. "Yumruklarını hiç çekmiyorsun, değil mi?"

"Yumruk atmanın ne anlamı var? Ben yeterince Saçmalık. Eğer seninle seks yapmamı istiyorsan, cevabım hayır. Erkek diyetindeyim, bu aynı zamanda sık diyeti demek. Eğer takılacak birini arıyorsan ve "Bu yaz seks içermeyen bir şekilde eğlenmek istiyorsanız, neden olmasın?"

Deacon kahkahalarla güldü. "Penis diyeti mi?"

"Evet, yani siksiz."

Muhteşem gözleri eğlenceyle dans ederken başını salladı. "Ne zamandır bu sözde diyeti yapıyorsun?"

"Dört ay oldu."

"Anladım. Açık olmak gerekirse, sana asılmıyordum. Sürgündeki yazımı daha katlanılabilir kılacak bir arkadaş arıyordum."

Julia ona inanmadı ama bunu kendine sakladı.

"Numaranız nedir?"

Ezberden okudu ve adamın telefonundaki numaralara dokunup adını kişiye eklemesini izledi.

"Seni ararım."

"Harika." Ondan bir daha haber alıp almayacağı umurunda bile değildi. "Muhtemelen düğüne geri dönmeliyim."

"Nasıl olur?"

"Ben baş nedimeyim. Yemekten sonra kadeh kaldırmak zorundayım."

"Artı bir mi istiyorsun?"

"Zaten kaza yaptığınıza göre bunun için biraz geç kalmış sayılırsınız."

Kurt gibi sırtışı sol yanağındaki seksi gamzeyi ortaya çıkarmış ve muhteşem yüzüne harikulade şeyler yapmıştı; bunu onun da bildiğinden hiç şüphesi yoktu. "Yemek yemeyeceğim."

Julia bu gecenin geri kalanını bir arkadaşıyla geçirmenin tek başına geçirmekten daha eğlenceli olacağını kabul etmek zorundaydı. Ayrıca Katie yeni kocasına o kadar aşık ki, Julia'nın son dakikada bir misafir getirdiğini fark etmezdi bile. "Elbette. Gidelim."

CHAPTER 2

I olmayan bir kadınla tanışmak ferahlatıcıydı. Deacon onları Wayfarer'a geri götürürken, hemen ondan bir şey istediğini düşündü.

Mekânı adada çocukluk yaptığı zamanlardan hatırlıyordu, ancak son yıllarda McCarthy ailesi satın alıp yenileyene ve Julia'nın kız kardeşinin Shane McCarthy ile düğünü için zamanında yeniden açana kadar bakımsız kalmıştı.

Yeni işinin bir parçası olarak polis merkezinde katıldığı bir brifingde, Wayfarer'ın büyük açılışının Anma Günü hafta sonunda gerçekleşeceği ve düğün de dahil olmak üzere birkaç gün sürecek etkinlikler planlandığı söylenmişti.

Son birkaç yıl içinde büyük bir yıldız haline gelen Evan McCarthy, adaya geri dönerek gerçek açılışa eğlence.

Deacon, Evan'la aynı okula gitmişti ve onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu.

Julia'yı Wayfarer'ın ana kapılarına kadar takip etti ve resepsiyonda bir kaosla karşılaştı.

Gelin koşarak geldi. "Aman Tanrım! İşte orada öyle." Katie kız kardeşine sarılırken hemen gözyaşlarına boğuldu. "Nerelerdeydiniz? Biz de seni arıyorduk. her yerde senin için!"

"Oh, ben, uh... Biraz ara verdim."

Biri kabaca kolundan tutup onu arbededen dışarı sürüklediğinde Deacon sarsıldı.

"Ne oluyor Deacon?" Blaine'in alçak sesi kınama doluydu. "Burada ne işin var ve onunla nereye gittin?"

Deacon kolunu kardeşinin sıkı tutuşundan kurtardı. "Daha önce yeni yeri kontrol etmek için uğramıştım. onu bir süreliğine buradan çıkarmamı istedi. Ne yaptığımı sizi ilgilendirmez."

"Benim adamda yaptığınız her şey beni ilgilendirir."

"Polis şefi rolünü bırak da siktir git."

"Bu bir rol değil. Bu bir gerçek."

"Evet, evet, her neyse. Karın seni arıyor." "Senin burada işin yok."

"Aslında var." Kardeşine göz kırptı. "Julia benden onun artı biri olmamı istedi, o yüzden belki bu düğünü çifte randevuya dönüştürebiliriz, sevgili kardeşim." Deacon, Blaine'in yüz hatlarını düzelterip hışımla uzaklaşmadan önce yüzünde beliren öfkenin tadını çıkardı.

İyi kurtulduk.

Kardeşi ne zaman eskisinden daha büyük bir ayak bağı olmuştu? Şef olduğu zaman mı? Yoksa bunu ona evlilik mi yapmıştı? Deacon "randevusuna" odaklanmak için Blaine'le yaşadığı tatsızlığı bir kenara bıraktı.

Julia'nın etrafı gelin ve damat da dahil olmak üzere insanlarla çevriliydi, bu yüzden Deacon bara doğru ilerledi ve orada

bira sipariş etti.

"Baş nedimeyi kaçırmanın yolu, ahbap." Genç erkek barmen aptalca bir sırıtış attı. "İnsanlar onu aramak için çıldırıyordu."

Deacon birasından bir yudum aldı ve bakışlarını Julia'ya sabitledi. "Kimsenin fark etmeyeceğini düşündü."

"Oh, fark ettiler. Hatta DJ'e bir anons bile yaptırdılar." Deacon irkildi. "Eyvah."

"Bunlar onun kardeşleri." O sildi barda Deacon'la bilgi paylaşıyordu. "Duyduğuma göre hepsi birbirine yakınmış. General olan baba tam bir piçmiş. Onları dövmüş, anneyi dövmüş. Şu anda hapis yatıyor."

Şok Deacon'ın içinde yankılandı. Çocukken tacize mi uğramıştı? Tanrım... Deacon cehennemde çocukları ve hayvanları istismar eden insanlar için ayrılmış özel bir yer olmasını umuyordu.

Ve sözde "sevdikleri" kadınları istismar eden erkekler. Bu tür bir sevgiyi asla anlayamazdı. Aslında, onu hapse atan da tam olarak bu meseleydi. Hapishaneye gelmişti.

eski kocası çalıştığı bara geldiğinde tesadüfen takıldığı bir kadının savunması,

Onu kendisinden uzak tutması gereken yasaklama emrine rağmen.

Deacon tartışmalarının ortasına düşmüş, eski sevgilisiyle kavga etmiş, hapse girmiş ve kendini

Gansett'e gitti. Her ne kadar Blaine'in nefesi ensesindeyken adada olmak istemese de, eski sevgilisinin korkusuyla yeterince yaşamış olan Sherri'yi korumak için bunu yine yapardı. Polisler ortaya çıkmadan önce, Deacon ona ciddi bir zarar vermişti. Söylentilere göre burnunu kırmıştı. ve bir testisi yırtılmış.

Mükemmel.

Deacon sadece Blaine'in yerel polise müdahale etmesi sayesinde ağır saldırı suçlamalarından kurtulmuştu, bu yüzden muhtemelen kardeşine minnettar olmalıydı. Ancak, Blaine'e duyduğu minnettarlık biraz midelerini bulandırdı. Birasından bir yudum daha aldı, Blaine'in kavganın arkasındaki ayrıntıları duymak istememesinin acısıyla doluydu.

Deacon, kavga, potansiyel saldırı suçlamaları kelimelerini duymuş ve kendi sonuçlarına atlamıştı.

Deacon'ın tahmin etmesi gerekirse, Blaine de benzer koşullar altında muhtemelen aynı şeyi yapardı. Kardeşi zorbalara tahammülü yoktu. Bu ortak noktalarından biri idi. Blaine'in onu soyduğu zamanı asla unutmayacaktı.

Darren Tuttle'ı bulduktan sonra Deacon'ı okulda rahatsız ediyordu. Blaine, bir daha Deacon'a bakmayan Darren'ı göndermişti.

Blaine'in etrafında olması bazen şans eseri oluyordu. Deacon, kardeşini kendisine doğru ters ters bakarken yakaladığında, şimdi o zamanlardan biri olmadığını düşündü.

Deacon onu görmezden geldi ve dikkatini Julia ve ailesine verdi. Anlayabildiği kadarıyla üç kız ve dört erkek kardeş vardı. Bazıları Katie gibi sarışın, diğerleri ise Julia gibi koyu renk saçlıydı. Yaşlı bir kadın Yanlarında duran kişinin anneleri olduğu sanılıyordu, yanında da sert görünümlü, dövmele bir adam vardı. Deacon anlatacak iyi bir hikâyeleri olduğuna bahse girerdi.

İnsanlar onu büyülüyordu. Yaptıkları şeyleri neden yaparlardı? Sözde sevdikleri insanlara neden zarar veriyorlardı? Neden bir insan ona çekici gelirken diğeri gelmiyordu?

Onları motive eden neydi? Kolluk kuvvetlerindeki kariyeri boyunca insanoğlunun en kötüsünü de görmüştü, en iyisini de.

Bu dünyada kötülükten çok iyilik olduğunu düşünmeyi seviyordu ama Boston polisi olarak geçirdiği on yıl ona şüphe duyması için bir neden vermişti. Bir diz sakatlığı, tıbbi emekliliğe yol açmıştı.

BPD'den ayrıldıktan sonra Harwich'te liman şefi olarak çalışmaya başlamıştı. Bu iş ve bu kasaba ona uymuştu, ta ki bir arkadaşı için adım attığı ve hayatının bir kez daha altüst olduğu geceye kadar.

Her neyse. Daha önce de çalkantılar atlatmıştı. Bu sefer de hayatta kalacaktı. Umarım bu yazı kardeşini yumruklamak ya da Julia'ya aşık olmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan atlatabilirdi.

JULIA HERKESİN ONA KIZGIN OLMASINDAN NEFRET EDİYORDU.

Onları endişelendirdiği için özür diledi.

"Neyin var senin?" Owen, diğerleri doğaçlama aile

toplantısından dağıldıktan sonra sordu

dans pistinin ortasında.

"Bir şey olduğu yok. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı." "Katie'nin düğününün ortasında mı?"

Owen, uzun bir kaybedenler silsilesinde bir başkası tarafından kazıklanmaktan kurtulurken, onu ve Katie'yi gerçek aşklarıyla mutlu bir şekilde yerleşmiş görmenin onun için nasıl bir his olduğunu nasıl anlayabilirdi? Üçü de O kadar uzun zamandır bir takım olmuşlardı ki Julia onlar olmadan hayatına nasıl devam edeceğinden emin değildi.

Zihinsel olarak, onun için hâlâ uygun olduklarını biliyordu ama duygusal olarak... Artık birbirleri için öncelikli değillerdi ve kabullenmekte zorlandığı kısım da buydu.

Kaç kez annelerinin, küçük kardeşlerinden birinin ya da birbirlerinin etrafında toplanmak zorunda kalmışlardı? babalarının ellerinde katlandıkları cehennem yılları boyunca? Sayılamayacak kadar çok.

Yasal olarak yetişkin olduktan çok sonra, aileleri orduyla birlikte yer değiştirdiğinde üçü de taşınmıştı, böylece küçük kardeşlerinin yanında olmaya devam edebileceklerdi. Çılgınlıktı ve şimdi canavar hapisteyken bile kâbusun gerçekten bittiğine inanmak hâlâ zordu.

"Jule?"

Kaşları onun için endişeyle çatılmış olan Owen'a baktı. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

"Katie'nin düğününün ortasında neden ara vermek istediğinizi sordum."

"Ben... Emin değilim. Sadece biraz bunalmış hissettim ve biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Deacon beni gezdirmeyi teklif etti ve ben de Katie'nin Shane ile bir süre daha kalacağını düşündüm. Kimseyi üzmemiştim."

"Gitmekle onun duygularını incittiğini düşünüyorum."

Julia kesinlikle böyle bir şey olmasını istememişti. "Onunla aramı düzelteceğim. Merak etmeyin."

"Endişeliyim. Bu hafta sonu kendinde değilsin. Her ne oluyorsa, keşke bunu benimle konuşsan."

Başka bir kadınla hayatını kurmak için onu kullanan bir adam tarafından kandırıldığını ağabeyine anlatmasının imkânı yoktu. Yeterince dayanmıştı.

Bu parçaları bir araya getirdiğinden beri aşağılanıyordu. O daha fazlasına ihtiyacı yoktu. "Endişelenmene gerek yok O. Laura ve çocuklarla çok meşgulsün."

"Bu, bana ihtiyacın olursa ellerimde senin için de yer olmadığı anlamına gelmez."

Owen'ın tatlılığı gözlerini yaşarttı ve tabii ki Owen da bunu fark etti. Owen erken saatlerden beri çocukluktan beri ailesinde sorun olup olmadığına dikkat ederdi ve gördüğünde anlardı. Kolunu ona doladı. "Julia... Lütfen konuş benimle."

"Yapacağım. Hazır olduğumda." "Söz mü?"

Başını salladı ve onun kucağına doğru eğildi. tüm hayatı boyunca olduğu gibi ondan güç aldı. "Neye ihtiyacım var biliyor musun?"

"O da ne?"

"Bir iş. Gansett'te işe alım yapan birini tanıyor musun?"

"Neden bir işe ihtiyacın var?"

"Yeni patron gelip her şeyi mahvedince benimkiyle işler kötüye gitti. Yaz boyunca Gansett'te kalırım diye düşündüm."

Beş parasız olduğunu ve Teksas'a dönüş uçağını karşılayamadığını bilmesine gerek yoktu. İşini kaybetmeden önce,

Gansett'e tek gidişlik bir bilet almıştı, düğünden sonra adada biraz tatil yapabileceğini umuyordu. Ayrıca Katie'nin bekârlığa veda partisi için kovboy striptizcilere de rezervasyon yaptırmıştı. Her ikisi de iade edilemezdi.

"İş için üzgünüm ama yazı geçirecek olmanız beni heyecanlandırdı. Etrafa soracağım. Sana bir şeyler buluruz."

"Teşekkürler, O. Ayrıca yeğenlerimi, kayınbiraderimi ve baldızımı tanımak için sabırsızlanıyorum."

Annemizin aşık olduğu adam." "Charlie harika biri. Ona bayılacaksınız."

"Herkes böyle söylüyor. Ayrıca, büyükannem ve büyükbabamla vakit geçireceğim için heyecanlıyım."

"Adaya geri döndükleri için çok mutluyuz. Torunlarının torunlarıyla birlikte olmak istediklerini söylediler,

ve biz de bunun için varız." Büyükanne ve büyükbabaları Russ ve Adele, uzun süredir sahibi oldukları otelin mülkiyetini

Owen ve Laura'ya düğün hediyesi olarak elli yıldan fazla bir süre. "Cindy'nin de burada kalmayı düşündüğünü duydun mu?"

"Ne dedi? Hayır, bana söylemedi." Julia, düğün şenlikleri için adaya geldiklerinden beri küçük kız kardeşiyle beş dakika bile yalnız kalmamıştı.

"Sanırım her şey dün gece Curl Up and Dye salonunun sahibi Chloe Dennis ile tanıştığında ortaya çıktı. Yazları genellikle Chloe'ye salonda yardım eden kadın hamile ve bu yıl gelmiyor. Cindy yazı Gansett'te geçirme fırsatını kaçırmadı. Finn McCarthy'nin Chloe'nin yanına taşınmasıyla Cindy, Finn'in yaşadığı yeri kaptı. Sanırım iki tane var.

yatak odaları. Eğer buralarda takılacaksanız bir göz atmalısınız."

"Yapacağım. Görünüşe göre Cindy her şeyi çözmüş." Julia birinin bunu yapmasından memnundu.

"Yazı geçireceği için heyecanlı."

"Hiçbirimiz büyükannem ve büyükbabamla geçirdiğimiz Gansett yazlarını unutmadık," dedi Julia özlemle, hayatının o dönemine hiçbir şey için geri dönmeyecek olsa da o basit yaz günlerini özliyordu.

"Hayatımızın en güzel günleri."

"Sahip olduğumuz tek barış."

"Büyükanne ve Shane için otelde bir brunch düzenleyeceğini unutmayın."

"Unutmadım."

Owen Julia'yı dürttü. "Arkadaşına sormalısın Deacon gelsin. Burada konuştuğumuz süre boyunca seni izliyordu."

"Ne? Yapmadı."

"Evet, öyle. Eğer kardeşi gibiyse, iyi insanlardır."

Geçmişte, kardeşiyle konuşurken onun kendisine baktığını duymak hoşuna giderdi. Ama değil. artık. Yakın zamanda yaşadığı bir öz farkındalık anında, bir şeylere çok fazla değer verdiği sonucuna varmıştı. erkeklerin dikkatini. Şimdi mi? Dünyanın en iyi erkeği olabilirdi ve Julia'nın umurunda olmazdı. Tüm erkeklere olan inancını kaybetmişti.

Deacon birlikte takılmak, eğlenmek için iyiydi. Bunun ötesinde mi? Hayır, teşekkürler.

KEVIN MCCARTHY, GÖREV SÜRESİ DOLANA KADAR SAATLERİ SAYIYORDU. Yeğeninin düğünü, Chelsea'yi anakaraya götürüp bebeklerini dünyaya getirebilmesi için yapılmıştı. Doğum tarihine hâlâ iki hafta vardı ama hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Yarın, Providence'ta, Kadın ve Bebek Hastanesi'nin hemen yakınında bulunan kardeşi Frank'in evine taşınacaklardı.

Chelsea hiç de yaşlı sayılmazdı, özellikle de onunla kıyaslandığında. Aslında yaşlıydı. Ama Hamileliği yüksek riskli sayılıyordu çünkü neredeyse otuz yedi yaşındaydı. Yüksek riskli ifadesi onun Chelsea'nin hamileliği için kullanıldığını her duyduğunda kan basıncı tehlike bölgesine giriyordu. Olanlardan sonra yeğeni Mac'in karısı kızlarını doğurduğunda Adadaki tropik fırtına sırasında yeğeni Janey oğlunu doğururken neredeyse ölüyordu, Kevin hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Oradan defolup gidiyorlardı. Aslında, Shane'in düğünü olmasaydı şimdiye çoktan gitmiş olurlardı.

İkisi de bunu kaçırmak istememişti.

Kevin'in tıp fakültesindeki eğitimi uzun zaman önceydi ve doğumhanedeki rotasyonu ona şunu öğretmişti her şey olabilirdi. Chelsea'nin başına gelecek tek şey, özlemini çektiği o güzel bebeğin doğmasıydı.

Oğlu Riley, Riley'nin nişanlısı Nikki, Kevin'in küçük oğlu Finn ve onun kız arkadaşı Chloe ile bir masada oturan Kevin, Finn'in doğumundan yirmi yedi yıl sonra bir baba olarak yeniden başlama fikrine hayret etmek zorunda kaldı. Birkaç yıl önce biri ona ellili yaşlarında üçüncü çocuğunu beklediğini söyleseydi alay ederdi. Ama bu Karısı onu terk etmeden, yeni bir hayat ve henüz anne olma şansı bulamamış yeni bir aşk bulmaya zorlamadan önce olabilirdi.

Chelsea ona bir çocuk istediğini söylediğinde şok olmuştu. Birkaç gün boyunca, Chelsea'nin ne kadar gerçek olduğunu düşünmüştü.

onunla olan ilişkisini bitirme olasılığı. Ancak kardeşleri ve oğulları, bir bebeğin seveceği yeni biri olacağını ve ellili yaşlarında harika bir baba olacağını görmesine yardımcı oldular. Ayrıca, öyle bir noktaya gelmişti ki Chelsea olmadan düşünülemez hale gelmişti.

Kendi eliyle onun elini dürttü. "Ne var orada?" "Ha?"

"Bir milyon mil uzaktasın."

Chelsea, Wayfarer'ın genel müdürü Nikki'nin şişmiş ayak bileklerindeki baskıyı azaltmak için ona aldığı sandalyeye ayaklarını uzatmıştı. Karnı gün geçtikçe büyüyor gibiydi ve bebek neredeyse her zaman hareketliydi.

"Sadece yarınki planları düşünüyordum. Araba saat sekiz vapurunda olduğu için sabah erken olacak."

Chelsea inledi. Sabahları hâlâ mide bulantısı çekiyordu.

"Üzgünüm tatlım. Daha geç bir saate ayarlamaya çalıştım ama hepsi satılmıştı."

"Kayın yeğeniniz feribot şirketinin sahibi değil mi?"
Kevin ona sırtıarak baktı. "Evet, ama ona gerçekten para ödeyen diğer insanlarla çarpışamaz."

Kızın ekşi bakışı ona bu konuda ne düşündüğünü söyledi. "Sen yurt dışındayken bize kim bakacak? Anakara mı?" Riley sordu.

Diğerleri güldü.

Nikki, "Önemli ölçüde yetişkin gözetimi gerektiriyorlar," dedi.

"Tecrübelerime göre," dedi Chelsea, "tüm McCarthy erkekleri önemli ölçüde gözetim gerektiriyor."

Kevin bununla alay etti. "Oğullarım, kardeşlerim ve yeğenlerim adına alındım."

Finn gülümseyerek, "Bu doğru sayılır baba," dedi. "Biz ele avuca sığmayız."

Chloe ona doğru eğildi. "Evet, öylesin."

"Ew." Riley ona iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Onun paketi hakkında konuşmasan iyi edersin."

Finn göğsünü kabarttı. "Öyle olduğunu biliyorsun, kardeşim."

Chloe ona dirsek atarak Finn'in ciğerlerindeki fazla havayı dışarı atmasına neden oldu. "İğrençleşme."

"Bunda iğrenç bir şey yok. Dün gece dedin ki
-"

Eliyle tam zamanında ağzını kapattı.
oğlunun söylemeyi planladığı çirkin şeyi durdurdu.

Chelsea, karnını tutup yere bakarken yüzüne tuhaf bir ifade gelene kadar çaresizce güldü.

"Ne?" Bu kelime Kevin'in ağzından, oğullarını ve kızları alarma geçiren çılgınca bir bağırışla çıktı.

Chelsea ona baktı, gözleri şoktan büyümüştü. "Sanırım suyum geldi."

"Hayır, olmadı." Kevin bunu kabul etmiyordu. Bebekleri bu lanet olası adada doğmayacaktı. Böyle bir şey olmayacaktı. İmkânı yok. Joe onları tekneye bindirip

Bu gece Providence'a gidecekler, bebeği bölgenin en iyi yenidoğan hastanesinde doğuracaklar ve hepsi bu kadar.

"Baba."

Kevin başını kaldırıp ağabeyiyle birlikte Chelsea'nin iki yanında duran Riley'ye baktı.

"Chelsea'nin sana ihtiyacı var."

Riley'nin sözleri panik ve inkârın içine işledi.

"Kurtarma ekibini çağırın."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok, Kev." Chelsea ona doğru uzandı. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Ben buradayım." Onun burada olduğunu bilmesine gerek yoktu.

İçten içe panikliyordu. O bunu asla bilemezdi. "Hadi seni kliniğe götürreceğim. Finn, Victoria'ya ona ve David'e ihtiyacımız olduğunu söyler misin lütfen?"

"Onları oraya götürreceğim."

David ve Victoria Katie ile birlikte çalışıyorlardı ve bütün gün parti yapmışlardı. İçmişler miydi? Chelsea'ye yardım edebilecekler miydi? Ya edemezlerse? Kısa bir süre için, Felç edici bir andı, bayılacağından korkuyordu, ta ki Riley kolunu tutup onu biraz sarsana ve kendini toparlamasını sağlayan bir bakış atana kadar.

Kevin Chelsea'yi sandalyesinden kaldırmak için eğildi.

"Bana tutun. Her şey yoluna girecek."

"Korkuyorum, Kev."

"Biz hallederiz." Tanrı aşkına, o bir tıp doktoruydu. İş o noktaya gelirse, bebeği kendisi doğurabilirdi. Onu düğün resepsiyonundan çıkarırken, meraklı bakışların arasından Kevin, mutlu çift ve misafirleri için sadece işin o noktaya gelmemesini umabilirdi.

CHAPTER 3

"W Sence neler oluyor?" Katie kocasına sordu.

Shane onun kocasıydı. Bir kocası vardı! Onu alnından öptü. "Bırak da öğreneyim."

Katie onun dönmesini beklerken, o da Dans pistinin yan tarafında, kalabalığın içinde Julia'yı bulmaya çalışıyordu. Hâlâ ikiz kız kardeşinin ve baş nedimesinin düğünü sırasında neden gittiğini bilmek istiyordu. Katie, Julia'nın Bu durumdan rahatsız olmuştu ama Julia'nın bu şekilde davranmasının onu incittiğini hissetmekten de kendini alamıyordu.

Katie bunun kendisi için mükemmel olan bir günü mahvetmesine izin vermedi ama Julia'ya neler olduğunu bilmek istiyordu. Katie, annesi ve Charlie'nin oturdukları yere doğru ilerledi, baş başa bir şeyler tartışıyorlardı. Annesi

onları rahatsız etmekten nefret ediyordu ama hey, bu onun büyük günüydü. "Neler oluyor?" diye sordu annesine.

"Chelsea'nin doğuma girdiğini düşünüyoruz."

"Aman Tanrım! Yarın anakaraya gidiyorlarmış."

Charlie her zamanki sert üslubuyla, "Bebeğin başka planları var gibi görünüyor," dedi.

Katie ona hayrandı. Büyürken sahip olmayı dilediği babasıydı. Onu nasıl sildiğini asla unutmayacaktı. dans etmeyi teklif ettiğinde gözyaşlarını sildi.

baba-kız ve anne-oğul dansı. Shane, merhum annesinin yerini doldurmasını istediğinde teyzesi Linda'yı gözyaşlarına boğmuştu. O dansı atlamayı konuşmuşlardı ama

bu görevi üstlenen insanları onurlandırmaya karar vermişti. onlar için bu roller. Harika bir andı ve Katie bunu yaptıkları için mutluydu.

Charlie ayağa kalktı. "Bir içkiye ne dersiniz, bayanlar? Biraz daha şampanya?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi Katie.

Annesi başıyla onayladı. "Ben de. Teşekkürler."

"Tamamdır."

Charlie içeceklerini almaya gitti ve Katie annesiyle baş başa kalacağı için minnettar bir şekilde onun koltuğunu çaldı.

Katie, Charlie'nin bara doğru ilerlerken insanlarla konuşmak için durmasını izledi. "O çok harika."

"Gerçekten öyle. Onu dansa kaldırdığında her şeyi berbat ettin."

"Onu gerçekten seviyorum ve her şeyden çok onun seni sevme şeklini seviyorum."

"O da seni seviyor. O bir rüya gibi. Sonsuza dek bu şekilde olamayacağını düşünüp duruyorum ama Belki de öyle olacağına inanıyorum."

"Onunla bulduğun mutluluğun her saniyesini hak ettin anne."

"Hepimiz mutlu olma hakkını kazandık." Sarah Katie'ye biraz daha yaklaştı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Uh, evet."

"Yarınki brunchta, herkes hâlâ buradayken, Charlie ve ben evleneceğiz."

"Aman Tanrım! Bu inanılmaz bir şey! Neden bize söylemedin?" "Düğününüzden bir şey çalmak istemedim.

benimkini de atarak. Ama tüm çocuklarımın aynı anda bir yerde olması çok nadirdir ve Stephanie sezonu." Charlie'nin üvey kızı Stephanie McCarthy, haksız yere kendisini taciz etmekle suçlanan sevgili üvey babasını hapisten çıkarmak için on dört yıl boyunca mücadele

etmişti.

"Sen ve Charlie için ve onu üvey babamız olarak kabul ettiğimiz için daha mutlu olamazdım."

Sarah aniden gözlerine dolan yaşları eliyle sildi. "Büyük hafta sonunuzdan bir parça çaldığım için özür dilerim."

"İsteyerek verilen bir şeyi çalamazsın." Katie annesine sarıldı, onu bu hale getiren kadına sıkıca tutundu. çocukluklarının fırtınasında onların dayanağı olmuştu. Sarah'nın tacizci kocasını nihayet terk etmesi çocuklarının tercih edeceğinden çok daha uzun sürmüştü ama artık önünde Charlie'yle geçireceği sadece güzel zamanlar ve mutluluk vardı.

Üçü için de masaya özenle yerleştirdiği içeceklerle döndü.

Katie ona sarılmak için ayağa kalktı.

"Oh, hey, bunu hak edecek ne yaptım?"

"Annemi inanılmaz mutlu ettin."

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Demek sana planlarımızı anlattı, ha?" "Söyledi ve çok heyecanlandım."

"Bunu yaparsak umursamayacağınızı umuyorduk. Herkes buradayken hafta sonu. Sarah'yı karım yapmak için daha fazla beklemek istemiyorum."

Katie ondan bir adım geri çekildi ve yüzünü yelpazeledi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey."

Shane arkasından bir kolunu Katie'nin beline doladı ve onu kucağına çekerek çıplak omzunu öptü.

"Chelsea nasıl?" Katie ona yaslanarak sordu.

"Kliniğe gidiyor. O iyi görünüyordu ama Kev berbat durumda."

"Bunu anlayabiliyorum. Onun hakkında kararlıydı anakarada teslim etmek. Victoria ve David ona iyi bak." Omzunun üzerinden ona baktı. "Bu arada, ailemden bazı önemli haberlerim var."

"O da ne?"

"Annem ve Charlie yarın brunch'ta evleniyorlar."

"Oh, kahretsin! Bu harika bir haber."

Sarah'nın yüzü mutluluktan kızardı. "Bütün çocuklar buradayken düşündük ki..."

"Kesinlikle mükemmel bir zaman."

"Bunu herkesten saklamalıyız," dedi Katie. "Onlara sürpriz yapalım."

"Bu eğlenceli olurdu." Sarah Charlie'ye gülümsedi, sonra bakışları masanın diğer tarafındaki Julia'ya kaydı. Dans pistinde tek başına durmuş, dalgın ve tedirgin görünüyordu. "Sence kız kardeşine neler oluyor?"

Katie de aynı şeyi merak etmişti. "Bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim."

JULIA KIZ KARDEŞİNİN DÜĞÜNÜNÜN TADINI ÇIKARMAK İSTİYORDU. şenlikler uzadıkça daha da depresifleşti.

Mutlu çiftlerin yavaş dansını izlemek, kendi dans edebileceği birini özlemesine neden oldu.

yalan söylemeyen, aldatmayan ya da çalmayan. Bunu istemek çok mu fazla? Görünüşe göre öyleydi, eğer geçmişi Orada ne olduğuna dair bir gösterge.

Son yıllarda bir yıldız haline gelen Evan McCarthy'yi tanıdı, yanında akrabası olması gereken bir grup insan vardı. Adamlar koyu renk saçları ve kendine özgü mavi gözleriyle benzer bir görünüşü paylaşıyordu. Julia içlerinde hâlâ bekâr olan var mı diye merak etti, sonra da böyle bir düşünceye sahip olduğu için kendini azarladı. düşünce.

"Bekâr olmalarından bana ne?" "Kendi kendine mi konuşuyorsun, sevgilim?"

Deacon gizlice ona yaklaşmış ve konuştuğunda onu ürkütmüştü. O kadar yakındı ki nefesinin ensesinde gezindiğini hissetti ve bu da tüylerinin diken diken olmasına yol açarak onu rahatsız etti. Onun tüylerini diken diken etmesini ya da başka bir şey yapmasını istemiyordu.

"Annen sana hiç insanlara gizlice yaklaşmanın kibar bir davranış olmadığını söylemedi mi?"

"Muhtemelen öyleydi ama bana yaptığım o kadar çok şeyin yanlış olduğunu söyledi ki bir süre sonra onu görmezden gelmeye başladım."

"Eminim tüm önemli şeyleri kaçırmışsındır."

Adam güldü ve kadın, kahkahanın adamı zaten olduğundan daha da ateşli hale getirdiğini fark etmemeye çalıştı.

Sadece gerçekten eğlendiği zaman ortaya çıkan lanet gamzesi.

"Dans etmek ister misin?" "Seninle mi?"

"Evet, sanırım. Tabii masada daha iyi bir teklifiniz yoksa."

"Bilmiyorum."

"Yani evet? Dans etmek ister misin?" "Pek sayılmaz."

Onu dürttü. "Hadi ama. Bu kız kardeşinin düğünü. Biraz eğlenmelisin. Kendi iyiliğin için değilse bile onun iyiliği için."

Dans etmek istemiyordu. Özellikle de başka bir yakışıklıyla dans etmek istemiyordu. O yollardan geçmişti, bunu kanıtlayacak boş bir banka hesabı vardı. Ama aynı zamanda kız kardeşinin düğününde ayak bağı olmak da istemiyordu. "Peki."

Elini tuttu ve dans pistine doğru nazikçe çekti. "Heyecan ve coşku ezici."

"Egon için iyi olmayacağım."

"Bana haber verdiğin için teşekkürler, böylece kırılgan egomu senden alacağı darbelere hazırlayabilirim."

"Eminim zor kadınlara alışık değildir."

Tabii ki DJ işleri yavaşlatmak için o anı seçti. "[Can't Help Falling in Love](#)"'ın açılış notaları çaldığında Julia [inlemek](#) istedi.

Deacon onu kollarının arasına aldı ve ona sarıldı. Aralarındaki saygılı mesafeyi takdir etti. Çoğu erkek bu fırsatı

niteliklerinin büyüklüğü. "Egom, ona her seferinde ne kadar harika olduğunu söyleyen hoş, kolay, uysal kadınlara alışkın.

Bir dakika kadar," dedi ve konuşmalarını sürdürmeye devam etti.

Julia gülmek istemiyordu, ama yine de içinden bir ses yükseldi.

"İşte şimdi konuşmaya başladık." Kendinden fazlasıyla memnun görünerek ona sırıttı.

"Dans etmeyi nerede öğrendin?"

"Bize annem öğretti. Lisede dans etti ve ve ACL'sini yırttığı anda dansçı olarak kariyer yapma yolunda ilerliyordu."

"Bu çok üzücü. Onca yıl çalıştı..." Julia boğazında aniden beliren yumruyu yuttu.

ve gözyaşlarını geri kırıptı. Onun nesi vardı da hiç tanımadığı bir kadın için ağlamamaya çalışıyordu?

"Onun fizyoterapisti babamdı."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Her zaman dizini sakatlamasının başına gelen en iyi şey olduğunu, çünkü onunla tanıştığını ve bir eş, bir anne ve bir iş sahibi olarak gerçek amacını bulduğunu söyler."

"Onun işi neydi?"

"İşini satana kadar yirmi yıl boyunca adada dans öğretmenliği yaptı. Daha sonra feshedildi. Blaine'in karısı,

Tiffany, yıllar sonra yeni bir stüdyo kurdu, ancak bugünlerde pek ders vermiyor."

"Yaralanmanın nasıl iyi bir şeye dönüştüğünü görebilmesi gerçekten harika."

"Her şeyin bir nedeni olduğuna çok inanır.

Bazen sebebini görmek biraz zaman alıyor ama her zaman orada" diyor.

"Sence erkeklerin benden faydalanmasının nedeni olarak ne söyler?"

"Muhtemelen saçmalıkların seni birlikte olman gereken kişiye götürdüğünü ve onun gerçekten iyi bir adam olduğunu anlayacağını, çünkü en kötülerini gördüğünü söyleyecektir.

İnsanlık."

"Onu nasıl tanıyacağım?"

Deacon bu konu üzerinde ciddi ciddi düşünüyor gibiydi. "Sana doğru davranan, sana saygı duyan ve senden para ya da istememesi gereken başka şeyler istemeyen biriyle tanıştığında anlarsın."

Şarkı bitti ve DJ "**Love Shack**" i çaldı. Daha sonra Owen, Evan McCarthy ile birlikte bir set çalacaktı. Julia kardeşini çalarken görmek için sabırsızlanıyordu. En güzel anılarından bazıları Owen ve gitarıyla ilgiliydi.

İnsanlar tekrar dans pistine akın ederken, Deacon Julia'nın elinden tuttu ve onu dışarıya, sahile bakan verandaya götürdü. Deacon, Julia'nın şaşırtıcı derecede iyi bir şirket.

"Mesele şu ki," dedi, "o iyi adamla tanışacaksanız kendinizi ortaya koymaya istekli olmalısınız."

"Son olaylar ışığında bu bir sorun olabilir." "Onu yetkililere ihbar ettiniz mi?" "Ne? Hayır, onu ihbar etmedim."

"Neden olmasın? Senden on beş bin dolar çalmasının yanına kâr kalmasına izin mi vereceksin?"

"Polisler bir şey yapmayacak."

"Eğer bir rapor sunmadıysanız bunu nereden biliyorsunuz?"

Julia başını salladı. Otorite sahibi insanların kendi ülkelerinde olup bitenleri görmezden gelmelerini izleyerek büyümüştü. ve adalete olan inancını kaybetmişti. Hâlâ yarı yarıya babasının suçlu bulunmasını bekliyordu.

Onu serbest bırakacak bir teknik detay. "Bu yola başvurmamayı tercih ederim." Bunu rapor etme düşüncesi endişesinin artmasına neden oldu.

"O da buna güveniyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Neyi biliyorsun?"

"Seni çok iyi tanıdığını sanıyor. Julia beni asla polise ihbar etmez. O öyle bir kız değil, bu da onu hırsızlık yapmak için mükemmel bir kız yapıyor."

O böyle söyleyince Julia gerçeği inkâr edemedi. "Onu nasıl ihbar edeceğim konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Nasıl yapılacağını biliyorum ve size yardım etmekten mutluluk duyarım."

Julia alt dudaklarını ısırdı ve düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. "Bu neyi gerektiriyor?"

"Her şeyden önce, sosyal medyasını gözden geçirmek istersiniz."

Annesinin hasta olmadığını kanıtla. Size annesinin çok hasta olduğunu söylediği sıralarda paylaştığı her şeyin ekran görüntülerini alın. Bir sonraki adım, annesinin bebek, ev, diğer kadınla olan düzen. Ona parayı nasıl verdin?"

"Venmo."

"Bu harika bir şey. Dijital bir ayak izi var. Bu çok yardımcı olur; ona parayı verdiğinizi kanıtlayabilirsiniz. Annesinin hasta olduğundan bahsettiğini gösteren mesajlar ya da herhangi bir şey var mı?"

"Sanırım daha önce kanser olduğu hakkında mesajlaştık, ki şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum." Ona inanmış olması kışını yakmıştı ama ona karşı o kadar samimiydi ki sevecen ve düşünceli. Şimdi adamın onu dolandırmak için tuzağa düşürdüğünü biliyordu.

"Ona karşı sağlam bir davan var Julia. Sadece bir araya getirip tetiği çekmen gerekiyor. Yerel polisiniz muhtemelen böyle bir şey için harekete geçerdi. Biliyorum ki bu olay ben görevdeyken masama gelseydi ben de harekete geçerdim. Bu açık bir dolandırıcılık vakası."

"Polis miydin?"

"Uh-huh. Boston'da on yıl."

"Oh." Kollarını kavuşturdu. "Nasıl oluyor da artık polis değilsin?"

"Yaralandım."

"Vuruldu mu?"

"Hayır, o kadar dramatik bir şey değil. Bir suçluyu kovalarken ACL'mi yırttım ve ameliyat olduktan sonra tam hareket kabiliyetimi geri kazanamadım, bu yüzden beni tıbbi olarak emekli ettiler. Devriye gezen bir polis olduğunuzda, hızlı koşabilmeniz ve tırmanabilmeniz gerekir.

bir şeylerin üzerinden atlamak. Artık bunu yapamam."

"Tıpkı annen gibi sen de planlarını değiştirmek zorunda kaldın." "Evet, ama onun aksine, ben hala nedenini arıyorum

Bana ne olduğunu. Polis olmayı seviyordum. Eğer böyle şeylere inanıyorsanız, bu benim 'çağrımdı'. Polisliği bıraktığımdan beri bocalıyorum."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim." Julia zaman zaman tüm hayatı boyunca bocalamış gibi hissediyordu. Kardeşlerinin çoğunun aksine, özellikle ilgisini çeken bir meslek bulamamıştı, bu yüzden organizasyon becerilerini ofis müdürü olarak kariyer yapmıştı. Bu da, yeni bir patronun gelip hayatını daha da zorlaştırmasıyla boka dönmüştü.

cehennemi yaşamak. "Şikâyet edersem parayı geri alabilir miyim?" "Belki, belki de alamazsın. Bunu söylemek zor. Duruma göre değişir.

hala onda olup olmadığını."

"Muhtemelen çoktan gitmiştir."

"Muhtemelen, ama suç duyurusunda bulunursanız onun ciddi bir mide ekşimesi yaşamasına neden olursunuz ve insanlara bu şekilde davranıp bundan kurtulamayacağını ona bildirmiş olursunuz."

"Tutuklanır mı?"

Deacon'ın günahkâr derecede seksi dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve altın sarısı gözleri zevkle parladı. "Evet, aranacak, parmak izi alınacak, zapta geçirilecek, suçlanacak, muhtemelen bir gece tutulacak ve sonra mahkemeye çıkarılacak. Her şey tamam."

Julia, Mike'ın tutuklanması ve yaptığı şey yüzünden suçlanması fikrinin ona sapkın bir zevk verdiğini kabul etmek zorundaydı.

"Ne diyorsun? Onun başını belaya sokmana yardım

etmemi mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

Gülmekten kırıldı. "Çok kibarsın."

"Bana bir iyilik yapmayı teklif ediyorsun. En azından kibar davranabilirim."

"Sana bir iyiliğe karşılık bir iyilik yapacağım."

Hayal kırıklığı içini kapladı. Elbette o da diğerleri gibiydi.

"O tür bir iyilik değil," dedi yine gülerek. "Aklını çukurdan çıkar. Benimle akşam yemeği yemen karşılığında yapacağın türden bir iyilikten bahsediyorum.

profesyonel hizmetler. Burada çok fazla arkadaşım yok, bu yüzden biraz yalnızım."

Ona gözlerini devirdi. "Seninle akşam yemeği yerim, ama sadece bir randevu değilse."

Deacon bunu düşündü, çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu ve ona hesapçı bir bakış attı. "Anlaşma yok. Ben gerçek bir randevu istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Sana söyledim, bütün bunlarla işim bitti." "Sonsuza kadar mı?"

"Belki."

"Eğer bu tavrı takınırsan, o kazanır Julia. Kendini başka biriyle mutlu olma şansından mahrum edersen, o kazanır. Onun kazanmasına izin verecek misin?"

"Sadece o değil. Hepsi."

Başını sevimli bir şekilde eğdi. "Hepsinin kazanmasını mı istiyorsun?"

"Hayır, bunu istemiyorum ama kimseyle çıkmak da istemiyorum. Sadece arkadaş olarak gidemez miyiz?"

"Hmmm, bunu düşünmem gerekecek."

"Hey, Julia!" Kız kardeşi Cindy'nin sesiyle Julia partiye doğru döndü. "Kadeh kaldırma zamanı geldi ve Katie seni arıyor."

"Geliyorum." Deacon'a, "Sonra görüşür müyüz?" dedi.

"Benim için bir dans daha ayır."

Artık onun kendisiyle çıkmak istediğini bildiğine göre, artık onunla dans etmek istemiyordu. Adam çok baştan çıkarıcıydı ve o da erkeğine sadık kalmaya kararlıydı. öngörülebilir bir gelecek için diyet.

CHAPTER 4

S Deacon, Julia'nın kız kardeşiyle ilgilenmek için içeri girmesini izlerken, kendine geliyor, diye düşündü. Julia gitmişti.

onunla hiç konuşmak istememekten, ona Onunla dans edip, sorunlarını çözmesi için Ona yardım et. Zorbalardan, kadınları ve çocukları avlayan erkeklerden nefret ederdi. Görevdeyken aile içi saldırı müdahale biriminin bir üyesi olarak bunlardan çok fazla görmüştü.

İnsanların sevdiklerine yaptıkları ahlaksızca şeyler. Sözde aşk onu şaşırtmaktan ve iğrendirmekten asla vazgeçmedi. Bu tür saçmalıklara tahammülü yoktu. Bu yüzden kendini bir bar kavgasında bulmuş ve bir kadını savunmuştu.

Onun için sıradan bir ilişkiden başka bir şey değil.

Bir erkeğe bir kadına karşı yumruklarını kaldırma hakkını veren neydi? Hiçbir şey ona bu hakkı vermiyordu ama pek çok kişi istediğini alma hakkına sahip olduğunu düşünüyordu. Bir adam Julia'dan çaldığına pişman olacaktı. Deacon gerçekleri bir araya getirip bir rapor hazırlamasına yardım etmek için sabırsızlanıyordu.

Onunla çıkmayı kabul etse de etmese de ona yardım edecekti.

Deacon yan tarafta ve düğün karmaşasının dışında kalmıştı ama Julia'nın nedime konuşmasını izleyebileceği kadar aksiyona yakındı.

Bakışları odanın içinde dolaştı ve güzel karısına gülümseyen kardeşi Blaine'e takıldı. Kadın Blaine ona aya asılmış gibi bakıyordu. Yanlarında Mac McCarthy ve karısı, Tiffany'nin kız kardeşi Maddie ve Mac'in kız kardeşi Janey ve kocası vardı, Joe Cantrell.

Deacon, haftalık telefon görüşmelerinde en son haberleri aktaran annesi sayesinde ada dedikodularını takip ediyordu. Deacon'ın annesine, adadaki Gansett'te kimin kiminle evlendiği umurunda değildi. Ama bu onlara konuşacak bir şey veriyordu, o yüzden kızın anlatmasına izin verdi. Şimdi temel bilgileri bildiği için memnundu ve anne babasının bu yaz Avrupa'ya seyahat ediyor olmasından ve o evdeyken işlerine karışmayacak olmalarından memnundu.

Big Mac McCarthy izci oymağına liderlik ettiği günlerden bu yana hiç değişmemiştir ve karısı Linda da her zamanki gibi gençti. İkisnin bir sürü çocuk büyüttüğünü ve onlarca yıldır birkaç iş yürüttüğünü asla bilemezsiniz. Deacon her zaman Bay McCarthy'yi örnek almıştı. ve gün bitmeden bir merhaba deme şansı bulacağını umuyordu.

Julia sahne ışıklarının altına girerken sevimli bir şekilde kararsız görünüyordu. "Katie, sen ve ben çok eskiden tanışıyoruz."

Baş masada oturan Katie gülerken Shane koruyucu bir kolla onu sarıyordu.

"Doğduğumuz andan itibaren en iyi arkadaşım olan ikiz kardeşim olmadan bir hayat düşünemiyorum. Sen benim için

Tanıdığım en iyi insanlarsınız ve hiç kimse mutlu olmayı sizden daha fazla hak etmiyor."

Deacon onu durdurmak ve onun da mutlu olmayı hak ettiğini söylemek istedi ama bunu yapmamak için ağzını kapalı tuttu.

kız kardeşinin düğününde olay çıkarmış.

"İyi ve kötü neredeyse her şeyi birlikte yaşadık. Senin evlenmeni izlemek bir evliliğin sonu gibi. bir bakıma. Bu bizim dönemimizin sonu ve Shane ile

hayatınızın başlangıcı."

Kalbi onun için kırılmıştı. İkizinin hayatına onsuz devam etmesi konusunda güçlü olmak için çok çabalıyordu ama onun üzüntüsünü kendi üzüntüsüymüş gibi hissediyordu.

Julia boğazını temizledi ve kız kardeşi ile yeni eniştesine doğru gözleri yaşlı bir gülümseme gönderdi. "Lütfen Katie ve Shane için kadehlerinizi kaldırırken bana katılın. Birlikte uzun ve mutlu bir yaşam sürmeniz dileğiyle."

"Çocuklarım çok şey atlattı."

Deacon Julia'nın annesinin kendisine yaklaştığını görmemişti, bu yüzden yumuşak bir ses tonuyla yaptığı yorum onu şaşırttı.

"Owen ve Katie'nin yuva kurduğunu görmek Julia için çok zor. Üçü... Onlar her zaman bir takımdı ve şimdi terk edilmiş gibi hissediyor olmalı. geride."

Deacon hiçbir şey söylemedi çünkü Julia'nın konuşmaya devam etmesini ve onu neyin harekete geçirdiğini anlamasını istiyordu. Onu neyin harekete geçirdiğini neden önemsiyordu?

Daha sonra anlamaya çalışabileceği bir şey. "Yolunu bulmakta zorlanıyor."

Onu tanıdığı kısa süre içinde bu kadarını zaten biliyordu.

Annesi başını kaldırıp Deacon'a baktı. "Bunları sana neden anlattığımı merak ediyor olmalısın."

"Belki biraz."

"Etrafa seni sordum. Blaine'in kardeşi olduğunu öğrendim."

"Bu doğru."

"Tanıdığım en iyi adamlardan biri."

Deacon gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Hayatımın en kötü anında yanımdaydı. Kalbimde her zaman özel bir yeri olacak." O elini Deacon'ın koluna koydu. "Eğer onun gibiysen, Julia'm için çok iyi olabilirsin."

Vay...

"Özür dilerim. Biliyorum benim için çok uygunsuz Ama onu kaçııp sonra da onunla dans ettikten sonra senin için sorun olmayacağını düşündüm."

"Mağdur olduğu iddia edilen kişi kendisini kaçıran kişiyle kendi isteğiyle birlikte giderse bu bir kaçırma sayılmaz."

Güldü. "Sanırım siz de bir polis memurusunuz?"

"Eskiden. Şimdi liman başkanım."

"Israrcı bir çöpçatan anne olmak istemiyorum ve eğer beni biraz tanısaydın, seninle bu konuşmayı yapmanın benim için ne kadar karakter dışı olduğunu bilirdin. Ama Julia... Onun için çok endişeleniyorum. Dünyaya ne kadar sert biri olduğunu göstermeye çalışıyor ama içten içe... İçten içe acı çekiyor."

Deacon bu kadarını kendisi için zaten anlamıştı. "Çok güzel bir kadın." Annesi de öyleydi. Annesi de öyleydi. Katie'nin ve adını henüz bilmediği diğer kız kardeşlerinin daha büyük bir versiyonu. Julia babasına benziyor olmalı.

"Öyle ve bu aslında onun için bir sorun oldu. İnsanlar onun güzel dış görünüşünü görüyor ve nasıl bir insan olduğunu bildiklerini sanıyorlar. Onun nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. mücadele etti ya da neler yaşadı."

Annesinin konuşmasını dinlemek Deacon'da Julia hakkında bilinmesi gereken her şeyi -iyi, kötü, çirkin- öğrenme isteği uyandırmıştı. Daha önce hiçbir kadın hakkında her şeyi bilmek istemediğini dürüstçe söyleyebilirdi. Bu düzeyde bir ilgi onu hiç ilgilendirmemişti. Daha birkaç gün önce, Blaine'e Julia'yla birlikte olma fikrinin

Bir kadına sonsuza dek bağlanmak ona göre değildi.

Ancak o kadın Julia gibi biriyse... Bir erkeğin uğruna planlarını değiştirebileceği türden bir kadındı.

"Özür dilerim," dedi Sarah gergin bir kahkaha atarak. "Düğünler beni hüzünlendiriyor ve belli ki şampanya da beni geveze yapıyor. Sizi rahatsız etmek istememiştım."

"Yapmadın. Hem de hiç."

Önce masanın başındaki Julia'ya, sonra da ona baktı. "Deacon, seni vereceğimiz brunch'a davet etmek

istiyorum.

Yarın sabah 10'da Sand & Surf'te, eğer müsaitseniz."

"Gelmeyi çok isterim. Teşekkür ederim." Julia muhtemelen onu orada istemeyecekti, ki bu da gitmek için bir sebepti.

Annesi onun kolunu okşadı. "Konuşma fırsatı bulduğumuz için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, hanımefendi." "Lütfen bana Sarah deyin."

"Teşekkür ederim, Sarah." Ona değerli bir şey emanet etmiş gibi hissediyordu ve ona hak ettiği saygıyı göstermeye kararlıydı.

Sarah onun yanından ayrılırken, "Sabah görüşürüz," dedi. "Görüşürüz o zaman."

Julia tatlılığı, hüznü, kırılganlığı ve güzelliğiyle ona dokunmuştu. Ona tüm erkeklerin pislik olmadığını gösterme şansını vereceğini umuyordu. Bazılarına güvenilebilirdi. Ona güvenilebilirdi. Onunla tanıştıktan sadece birkaç saat sonra böyle düşüncelere sahip olması onu dehşete düşürmeliydi. Ama duyduktan sonra ona daha iyi bir şey göstermek istiyordu.

Ona doğru baktı ve bakışları onunkilerle birleştiğinde, içini mantıksız bir umut duygusuyla dolduran küçük bir gülümseme sundu.

Etrafta işleri ilginçleştiren o varken, yazı Gansett Adası'nda geçirmek o kadar da korkunç görünmüyordu.

KEVIN HER SEFERİNDE BİR KASILMAYLA AKLINI KAYBEDİYORDU. zaman. Bunu daha önce iki kez yaşamıştı ama bu neredeyse otuz yıl önceydi. Eski karısı için bu kadar zor olduğunu hatırlamıyordu.

Chelsea gerçekten acı çekiyordu ve Victoria'nın çok geç olmadan epidural yaptırmasını önerdi. Tamamen doğal bir doğum yapmaya kararlıydı ama

Bu durum uzadıkça Kevin acısını dindirmek için bir şeyler yapması gerektiğine daha çok ikna oluyordu.

"Tatlım," dedi kasılmalar arasında, yüzünü serin bir bezle yıkarken. "Bırak sana bir şey versinler."

Başını iki yana salladı. "Bebek için iyi değil."

"Chels... Sana bebek için iyi olacak bir şey vermezler.

bebeğe zarar verebilir. Güvenli olduğundan tam olarak emin olmasaydım asla denemenizi önermezdim."

Yorgunluktan kızarmış yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. "Emin misin?"

"Ben pozitifim. Her şey yoluna girecek ve sen çok daha rahat edeceksin."

"Tamam."

Onu öpmek için yatağın parmaklığına doğru eğildi. "Victoria'yı getireyim."

Kevin, Chelsea'yi gereğinden fazla yalnız bırakmamak için hızla hareket etti. Victoria'yı koridordaki masanın başında buldu. "Chelsea, Chelsea'nin epidural."

"Hemen geliyoruz."

"Teşekkür ederim."

"Nefes al, Kevin. Harika gidiyor. Çoğumuz ilk kez anne olanların geçiş sürecini atlatması uzun zaman alıyor."

Verdiği güvenceler onu biraz yatıştırmaya yardımcı oldu ama bebekleri gelene ve hem anne hem de bebek güvende olana kadar normal nefes alamayacaktı.

Riley ve Finn koridorda ona katıldılar.

"Nasıl gidiyor baba?" Riley sordu.

"Zor zamanlar geçiriyor ama Vic bunun normal olduğunu söylüyor." "Tamamen normal," dedi Victoria yanlarından geçerken.

Chelsea'nin odasına gidiyor.

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Finn sordu.

"Düşünebildiğim kadarıyla hayır. Burada kalmak zorunda değilsiniz." Riley, "Tabii ki burada kalacağız," dedi.

"Nerede

Bebek kardeşimiz doğmak üzereyken başka türlü olabilir miydik?"

Onların desteği Kevin'ın gözyaşlarını tutamamasına neden oldu. "Teşekkür ederim." Chelsea'nin odasına dönmeden önce oğullarının her birine sarıldı.

Victoria ve David epidural için onu oturtmuşlardı.

Chelsea ona baktı, gözleri panikten çılgına dönmüştü.

"Buradayım aşkım." Ellerini tuttu ve onu itmeye dikkat ederek yatağının yanına oturdu. "Bana tutun."

"Küçük bir çimdik," dedi Victoria.

Chelsea yüzünü buruşturdu ve ellerini sıkıca kavradı.

David bir dakika sonra, "Hepsi tamam," dedi. "Kendini hemen çok daha iyi hissetmeye başlayacaksın."

Yatağa geri dönmesine yardımcı oldular ve karnına sarılı olan monitörü ayarladılar.

"Çok geçmeden ıkmaya hazır olacaksın," dedi Vic.

"Yapabiliyorken biraz dinlenmeye çalış."

Yalnız kaldıklarında Kevin Chelsea'nin elinin arkasını öptü. "Keşke bunu senin için yapabilseydim, tatlım."

Yumuşak kahkahası adamın ona bakmasını sağladı.

"Bebekler erkeklerden olsaydı, nüfusun nesli tükenirdi."

Kendisi aleyhine de olsa yeniden şaka yapabildiği için rahatlamıştı. "Çok doğru."

"Bebek doğduğunda çektiğim tüm acılara değecek. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de yapamam."

"Bunun için teşekkür ederim Kev. Hayatının bundan sonraki bölümü için planladığın şeyin bu olmadığını biliyorum."

"Planlar değiştı. Ufaklığımızı karşılayacağımız için ben de en az senin kadar heyecanlıyım. Çocuklar da öyle. İkisi de burada. Onlar bebek kardeşleri doğmak üzereyken başka bir yerde olmak istemediklerini söyledi."

"Çok tatlılar."

"Harika birer ağabey olacaklar. Onu şımartmak isteyecekler."

"Ve biz de onlara izin vereceğiz." "Tabii ki izin vereceğiz."

Chelsea'nin gözleri kapalıydı ve o uyuklarken Kevin her uyuklamayı kaydeden monitörü yakından izliyordu. kasılma olduğu gibi. Birbirlerine yaklaştırmaya başladıklarını fark etti. Onlarca yıl olmuştur

Tıp fakültesinde kadın doğum rotasyonundaydı.

Bunun neredeyse ıkmıma zamanı olduğunu bilecek kadar.

Victoria içeri girdi ve Chelsea'yi tekrar kontrol etti. gitme zamanının geldiğini ilan etti. David'i çağırılmaya gitti ve ikisi birlikte odanın içinde koşuşturarak doğum için hazırlık yapmaya başladılar.

Kevin sakın kalmaya odaklandı, böylece Chelsea rahatlamış ve doğumun son aşamasına hazırıldı. Sonraki bir saat ıkmıma, dinlenme, gözyaşı, heyecan, endişe, umut ve nihayet Chelsea'nin kahramanca çabasının sonunda yedi kilo beş onsluk bir kız bebekle geçti.

Bir kızları vardı.

Kevin onun sevimli küçük yüzünü, sıkıca yumulmuş ellerini ve hemen Chelsea'nin uzun bacaklarını düşünmesine neden olan uzun bacaklarını ilk gördüğünde gözyaşlarını tutamadı. Kevin'e bakarken bebeği göğsüne yaslayan Chelsea'nin yanına, yatağa sürünerek uzandı.

"Başardık."

"Başardın. İnanılmazdın. Kesinlikle çok güzel, tıpkı annesi gibi."

"Senin mavi gözlerini almış."

"Şimdilik. Bazen değişiyorlar."

"Seninkilerle aynı şekildeler."

"Gidip çocukları getireyim mi?"

"Evet, lütfen yap."

Kevin onu ve bebeğin başının üstünü öptü. "Hemen döneceğim." Bekleme odasına gitti. "Riley, Finn... Bebek kardeşinizle tanışmak ister misiniz?"

Ayağa fırladılar ve ona sarılmak için yanına geldiler.

"Tebrikler baba," dedi Finn.

"Bir kız kardeşimiz var," dedi Riley. "Vay anasını."

"Gelin onunla tanışın." Kevin onları Chelsea'nin yatağının iki yanında durdukları odaya geri götürdü.

"Adı ne?" Finn bebeğin hafif sarı saçlarını nazikçe okşarken sordu.

Kevin, seçtikleri ismi paylaşmak için Chelsea'ye baktı.

"Summer Rose McCarthy ile tanışın."

"Summer," dedi Riley. "Bunu seviyorum. Yılın en güzel zamanı."

"Biz de öyle düşünmüştük." Kevin bu ismi Chelsea ona ilk önerdiği andan itibaren çok sevmiştir. Kumsaldaki günleri, ılık okyanus esintilerini ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altındaki uzun geceleri çağırıştırıyordu.

Etrafı dünyada en çok sevdiği dört insanla çevrili olan Kevin sonunda nefes alabiliyordu. Her şey yolundaydı. Bebek buradaydı, çok güzeldi ve Chelsea... Onun bir tanrıça olduğunu her zaman biliyordu ama kızlarını doğurmasını izledikten sonra onu eskisinden daha çok sevmiştir.

CHAPTER 5

Julia, Deacon Taylor'la ilgili gördüğü garip rüyalar yüzünden çileden çıkmış bir halde uyuyordu. Neden

Rüyasında tanıdığı bir adamı görüyordu. bir gün için mi? Katie'nin düşünüy için geldiğinde beklemediği kadar harika bir gün olmuştu. Owen'ın düşününün kendisi için olduğu gibi yine zor, hüzünlü ve duygusal bir gün olacağını tahmin etmişti.

Deacon ortaya çıkana kadar dün bunların hepsi olmuştu.

Şaşırtıcı derecede iyi ve anlayışlıydı. Ayrıca harika bir dansçı, eğlenceli bir arkadaş ve bir beyefendi. Gecenin sonunda onu Surf'e geri götürmüş ve eğlenceli vakit geçirdiği için teşekkür edip kucaklayarak ön merdivenlere bırakmıştı.

İçeri girdiğinde, onun kendisini izlediğinin farkında olarak, garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissetmişti, ki bu çok saçmaydı. Ondan ya da başka bir erkekten hiçbir şey istemiyordu. Öyleyse ne mümkündü ki?

Birlikte geçirdikleri harika günün sona ermesiyle kendini sönük hissetmesi için bir nedeni olabilir miydi? Ona bir erkek diyetinde olduğunu söylemişti, bir penis diyetinde, yüksek sesle ağlamak için. Bunu ona söylediğini hatırlayınca irkildi. Bu bilgiyi aldıktan sonra ne olacağını düşünüyordu?

Peki tam olarak ne umuyordu?

"Ugh," dedi neyse ki sadece kendisinin duyabileceği bir hırıltıyla. Son zamanlarda her şey onu çok sinirlendiriyordu. Ve şimdi Bok gibi uyuduktan sonra kalkmak, kendini toparlamak ve düğün hafta sonu nihayet bitmeden önce bir etkinlik için daha ailesinin önünde iyiymiş gibi davranmak zorundaydı.

İşine burnunu sokmasınlar diye iyiymiş gibi davranma sanatını mükemmelleştirmişti. Bu daha kolaydı. Katie Gansett'e taşındığından beri. Hemşire kız kardeşi olmadan Julia biraz rahatlayabilmişti. Bazı eski kötü alışkanlıklarının hayatına geri dönmesine izin verecek kadar.

Bunu kontrol altına almıştı.

Çoğunlukla.

Bu hafta sonu bir sınavdı ama brunch'ı atlatıp bir sonraki hamlesini düşünmeye kararlıydı.

Oturdu ve inledi. Çok fazla şampanya içtiği ve yeterince yemek yemediği için başı ağrıyordu. Hayatının hikayesi.

Duyguları kargaşa içindeyken yemek yemeyi neredeyse imkansız buluyordu. Tacizci bir babayla büyürken duyguları yıllarca kargaşa içinde kalmıştı,

Otoriter babası yüzünden ortaokula gittiğinde anoreksiya hastalığına yakalanmıştı. O mezun oldu

lisede bulimia. Katie alarmı çalıp onu iki kez tedavi ettirdikten ve ardından yıllar süren yoğun terapiden sonra bile, eski şeytanlar hala

Çirkin kafalar ona hiçbir şey üzerinde kontrolü olmadığını hatırlatacak kadar sıkı.

Stres, anksiyete ve depresyon rahatsızlıklarını daha da kötüleştiriyordu ve son zamanlarda üçünden de muzdaripti. Sonuç olarak yemek yemek ona angarya geliyordu ve vermesi gerekmeyen kiloları vermişti. Katie balayına gidene kadar dikkatli olmak zorundaydı. İkizi, Julia'daki sorun işaretlerini biliyordu.

herkesten daha iyi biliyordu ve birlikte olduklarında her zaman tetikteydi. Julia, Mike'ın ona yaptıklarıyla ilgili son gelişmeleri kız kardeşine anlatmamıştı. Katie'nin ihtiyacı olan son şey

Baş nedimenin düğüne dram dolu bir bavulla gelmesi.

Bir zamanlar Julia'nın sorunları Katie'nin sorunlarıydı ve bunun tam tersi de geçerliydi. Gerçi Katie'nin Julia'dan daha az sorunu vardı ya da öyle görünüyordu. Tüm Lawry çocukları

çalkantılı çocukluklarından kalma duygusal yaralarla dolaşıyorlardı. Bazıları bunları saklamakta diğerlerinden daha iyiydi. Katie, Shane'le tanışana kadar hiç kimseye çıkmayarak üstesinden gelmişti. Julia ise tam tersi bir yol izlemişti ve bakın bu onu nereye getirmişti.

Yalnız, beş parasız ve evsiz.

Midesi aynı anda homurdanmaya başladı.

Mide bulantısı vurdu. Bu çok sık oluyordu. Aynı anda hem aç hissediyor hem de midesi bulanıyordu. Doktorlar ona defalarca mide bulantısını beslemesini söylemişti ama bu çok daha kolaydı

Sıkıntılı zamanlarında boğazında greyfurt büyüklüğünde bir yumru yaşarken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Hayatının çoğu sıkıntılı geçmişti, dolayısıyla yeme sorunları da vardı.

Julia kalktı, duş aldı, saçlarını yıkayıp kuruttu ve dişlerini fırçaladı. Aynadaki yansımasını her zamanki yetersizlik duygularıyla inceledi. Gözleri çok Birbirine yakın, burnu çok belirgin, yanakları çöküktü. Tek gördüğü kusurlardı. Başkaları ona güzel olduğunu söylüyordu.

O bunu göremedi. Onların onda gördüklerini asla görememişti.

Uzun siyah saçlarını topuz yaptı ve brunch otelin güvertesinde yapılacağı için hafif bir yazlık elbise giydi. Hava sıcaktı, Güneşli bir gün.

Kapısı çalındı ve Julia kapıyı açmaya gitti. Her zamanki gibi, sevgili büyükannesi Adele'in görüntüsü Julia'nın moralini yükseltti. Adele ve kocası Russ Julia ve kardeşleri için bir can simidi olmuştu. Büyükannesine sarıldı.

"Günaydın aşkım. Umarım iyi uyumuşsundur."

Julia cevap vermeye çalıştı ama duyguları onu ele geçirdiği için kelimeleri çıkaramadı. Büyükannesinin yanında olmak onun üzerinde sık sık böyle bir etki yaratıyordu.

"Julia, tatlım, sorun ne?" Adele onu serbest bıraktı ve odaya girerek kapıyı kapattı.

"Her şey yanlış. Her şey."

Julia'yı kendisiyle birlikte yapılmamış yatağa oturması için yönlendirdi. "Konuş benimle."

Julia, Mike'la olanları büyükannesine bile anlatamayacak kadar utanıyordu. "Teksas'ta işler çok karışık."

Neyse ki ayrıntıları sormadı. "Bir süre burada kal. Yazı en sevdiğin yerde geçir."

"Dürüst olmak gerekirse başka seçeneğim yok. İşimi kaybettim, beş parasızım ve kira kontratımı yenileyecek param olmadığı için evsiz kaldım."

"Ben buralarda olduğum sürece asla evsiz kalmayacaksın. Neden beni aramadın? Sana para gönderirdim."

"Sen en iyisisin, Gram, ama paranı almayacağım."

"Neden? Kardeşine bir otel verdim. Geri kalanınız mirasçılarımız. Neden ben öldükten sonra değil de şimdi seninle ilgilenmeyeyim? Annen Charlie sayesinde bir servet sahibi oldu ve sana ihtiyacın olan her şeyi seve seve verirler." Devlet Charlie'ye haksız yere hapiste geçirdiği on dört yılın her biri için yarım milyon dolar vermişti. "Seni seven pek çok insan var ve senin için her şeyi yaparım."

"Buna minnettarım ama senden, annemden ya da başka birinden sadaka alacak değilim. Bir yolunu bulacağım. Sana bunu söylememiştim. çünkü senin düzeltmeni istedim."

"Sen her zaman benim tatlı, inatçı kızım oldun." Adele'in güzel, çizgili yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu özelliğine hayranım.

Sen. Küçüklüğünden beri son derece bağımsızdın. Kimse bizim Julia'ya ne yapacağını ya da ne düşüneceğini söyleyemezdi. Her konuda kendi fikirleri vardı." Adele

Kolunu Julia'ya doladı. "Her zaman sana baktığımda gördüklerimi senin de görebilmeni diledim."

Julia başını Adele'in omzuna yasladı. Büyükannesine bakışı hoşuna gitmişti.

"Yazı burada bizimle geçir. Yanlış olan her şeyi daha iyi hale getireceğiz."

"Her zaman yapıyorsun."

"Büyükanneleler bunun içindir."

"Bir işe ihtiyacım var. İşe alım yapan birini tanıyor musun?"

"Daha dün köprüde sizin için mükemmel olabilecek bir şey duydum. Bir telefon edip hala müsait olup olmadığına bakayım."

"Teşekkürler, büyükanne."

"Benim için zevk, aşkım. Seni rahatsız eden şeyleri düzeltmek için bazen Gansett'te bir yaz geçirmekten daha fazlası gerektiğini biliyorum ama en sevdiğin yerde birkaç ay geçirmek başlangıç için iyi bir yer."

"Evet, kesinlikle öyle."

DEACON TIRAŞ OLDU VE GIYMEK İÇİN YETERİNCE GÜZEL BİR GÖMLEK BULMAYA ÇALIŞTI.

Julia'yı ya da Sarah'yı utandırmamak için, onu davet etme nezaketini göstermişti. Blaine'in sürgünde geçireceği yaz için gerekli eşyalarını toplamasını sabırsızlıkla beklediği sırada çantasına attığı giysileri karıştırırken, ağabeyinin başında dikilip ona ne yapması gerektiğini söylediğini hatırlayınca bir kez daha öfkelenildi. gerçekleşecek.

"Yaz için benimle Gansett'e geliyorsun," demişti Blaine, "ve bu iş burada bitiyor. Aksi takdirde seni saldırıyla suçlamalarına izin vereceğim."

Blaine kavganın nedenini duymak istememişti. Küçük kardeşinin başının belada olduğu haberini aldıktan sonra Blaine kendi sesinden başka bir şey duymamıştı. Deacon çocukken biraz baş belasıydı, içki içerken, esrar çekerken, çocukların yaptığı şeyleri yaparken yakalanırdı.

Gidecek hiçbir yeri ve yapacak hiçbir şeyi olmayan bir adada mahsur kaldıklarında yaptı. Babaları hafta boyunca anakarada çalıştığı ve annelerinin de bakması gereken küçük çocukları olduğu için, Deacon işleri berbat ettiğinde Blaine çağrılara cevap veriyordu.

Bir keresinde, henüz lisedeyken, Deacon kayalıklarda belediye başkanının kızını becerirken yakalanmıştı. O zamanlar ikisi de on altı yaşındaydı ve Blaine'in Deacon'la yatmayı kabul etmesi olmasaydı bu bir kâbusa dönüşebilirdi.

Deacon'ın bir daha o kıza yaklaşmamasını bizzat garanti altına almıştı. O kıızı çok sevmişti ve onun adına böyle bir söz verdiği için Blaine'e yıllarca kızmıştı.

Deacon'ı ne zaman bir beladan kurtarsa, Blaine sanki Deacon bir banka soymuş gibi davranırdı.

cinayet işlemişti. Yine de, sofı ağabeyine katlanmak, ailesinin gazabına uğramaktan çok daha iyiydi. Tüm hatalarına rağmen -ki pek çok hatası vardı-

Blaine, Deacon'ı ailesine hiç ispiyonlamamıştı. Deacon'ın pisliklerini temizlemiş ve sırlarını saklamıştı.

Bar kavgasından sonra Deacon yerel polislerı Boston'daki işinden emekli olduğunu söylemiş, bu da ona içinde başka kimsenin olmadığı bir hücre kazandırmıştı. O hücrede tek başına geçirdiğı uzun gece boyunca, onlara kardeşinin Gansett Adası'nda polis şefi olduğunu söyleyip söylememeyi tartışmıştı.

Deacon ağır bir suçla karşı karşıya kalabileceğini duyduğunda, kardeş kartını oynamıştı.

Blaine, babalarının deyimiyle, ayı gibi hazırlıklı gelmiş ve Deacon'ı bir süreliğine bölgeden uzaklaştırmayı kabul etmişti.

ve beladan uzak durmasını şahsen sağlamaktı. Diyakoz'un bu işi halletmesi yaklaşık dört dakika sürmüştü.

onu aradığına pişman oldu. Blaine'in kamyonetini takip ederken Motosikletinin üzerine inen feribot, motosikleti döndürüp batıya, her şeyden ve herkesten uzağı gitme dürtüsüne direnmek zorunda kalmıştı.

Deacon çantadan buruşuk açık mavi bir elbise gömleğı çıkardı, temiz olup olmadığını anlamak için kokladı -

temizdi- ve

incelemesi için kaldırdı. Brunch'ta giyebilmesi için ütülenmesi gerektiğine şüphe yoktu.

Kahretsin.

Daire kapısına doğru ilerleyerek Blaine'in polis aracının gitmiş olup olmadığını görmek için dışarı baktı. Öyle olduğunu görünce merdivenlerden inip garaj yolundan geçerek kardeşinin evinin arka kapısını çaldı.

Tiffany kucağında bebek Addie'yle kapıya geldi. "Hey, Deacon. N'aber?"

"Ütünüzü ödünç alabilir miyim diye merak ettim."

"Tabii ki. İçeri gel." Tiffany siyah saçlarını tepesinde topuz yapmıştı ve yoga pantolonuyla bir atlet giymişti. Ağabeyinin karısı çok güzel bir kadındı. "Ütü mutfağın yanındaki çamaşır odasında. Ya da Addie'ye göz kulak olursan senin için seve seve yaparım."

"Senden bunu yapmanı isteyemezdim." "İstemedin ve benim için sorun değil."

Deacon bebeğe ihtiyatla baktı. "Deacon amcasıyla takılmaktan rahatsız olur mu?"

"Buna bayılacak." Tiffany bebeği uzattı ve gömleği ondan aldı. "Bu şeyin içinde mi uyudun?"

Kıvranan bebeği en iyi nasıl tutacağını anlamaya çalışırken güldü. "Nasıl görüldüğüne rağmen aslında içinde uyuyabilirsin."

"Şanslısın. İyi bir ütüm var."

"Mükemmel." Onu ciddi bir ifadeyle izleyen bebeğe baktı, sanki biraz babasına benzeyen bu adamdan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Babasının çok daha genç bir versiyonuna.

Tiffany ütü masasını çıkarırken, Deacon ayağa kalktı. Çamaşır odasının kapısında beceriksizce duruyordu. "N'aber Addie?"

"Henüz konuşamadığını biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum." Bebeklerin ne zaman konuşmaya başladığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tiffany güldü, bu da onun saçmaladığını bildiği anlamına geliyordu.

Deacon mahcup bir sırıtma ve omuz silkme önerdi. "Bence ona büyükannemizin adını vermeniz harika. O en iyisi."

"Adeline ismine ve büyükannene bayılıyorum. O bir fişek."

"Evet, öyle." Connecticut'ta bir yaşlılar evinde yaşıyordu. onu meşgul eden ve eğlendiren bir topluluk. Deacon bir "erkek arkadaşı" olduğuna dair söylentiler duymuştu ama neyse ki yoktu.

haftalık sohbetlerinde bunu gündeme getiriyorlar.

Tiffany, onu etkileyen acımasız bir verimlilikle gömleğini ütülemekle meşguldü.

"Bu konuda iyisin."

"Blaine'in üniforma gömleklerini onun için ütüledim." "O şanslı bir adam."

Gülümsediğinde tüm yüzü yumuşadı. "İkimiz de şanslıyız. O ve kızlarım başıma gelen en güzel şey."

"Huh, sıkıcı, yaşlı, yapışkan Blaine hakkında gerçekten böyle mi hissediyorsun? Kardeşim için mi?"

Tekrar güldü. "Gerçekten öyle ve PS, o sıkıcı olmaktan çok uzak."

Deacon, Addie'yi güldüren bir kusma sesiyle karşılık verdi ve bunu tekrar tekrar yaptı.

aynı tepkiyi ondan da aldı. Küçük yeğenini güldürmenin zaman geçirmek için oldukça keyifli bir yol olduğunu fark etti.

"Evimde ne halt ediyorsun?"

Deacon, Tiffany'ye gözlerini devirdi ve huysuz ağabeyiyle yüzleşmek için döndü. "Bir ütü ödünç almaya geldim."

Blaine Addie'yi ondan almış, bu da Deacon'ın duygularını incitmişti ama bunu Blaine'e belli etmemişti.

"O zaman karım neden senin için ütü yapıyor?" "Kes şunu, Blaine. Ben yapmayı teklif ettim."

Deacon onu savunmaya geldiği için Tiffany'yi öpmek istedi ama bunun ona bir bıçak darbesi kazandıracağını

hissetti.

Bu yüzden takdirini ve dudaklarını kendine sakladı.

"Kayınbiraderimi tanıma fırsatı bulduğum için mutluyum," diye ekledi Tiffany kocasına işaret eden bir bakışla. Gömleği Deacon'ın yarısı kadar bir sürede bitirdi ve ütü masasından çekerek ona geri vermeden önce iyice kontrol etti.

"Bunun için çok teşekkür ederim." "Her zaman."

"Hayır," dedi Blaine, "hiçbir zaman olmaz."

"Ona aldırmayın." Tiffany elini Deacon'ın koluna koydu. "Buraya her zaman gelebilirsin ve kapıyı çalmana gerek yok."

"Evet, kapıyı çalmak zorunda."

Deacon kardeşini görmezden geldi ve yeni en iyi arkadaşı olan Tiffany'ye gülümsedi. "Çok teşekkürler."

"Umarım gittiğiniz yerde eğlenirsiniz."

"Lawry ve McCarthy ailelerinin Surf'te verecekleri brunch'a davet edildim."

"Seni buna kim davet etti?" Blaine sordu.

Deacon ona siktir olup gitmesini söylemek istedi. onu ilgilendirmezdi, ama bunun yerine diplomatik bir yaklaşım benimsedi. "Bayan Lawry."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Onunla düğünde tanıştım."

Blaine ona şüpheyle baktı.

o zamana kadar alışmıştı. "Ve aniden senden bir aile etkinliğine gelmeni mi istedi?"

"Evet." Addie'ye öyle bir yüz ifadesi takındı ki Addie yine gülmeye başladı. Kahkahası onun yeni favori sesiydi.

"Bu da neyin nesi?"

"Sana şok gibi gelebilir ama ben oldukça hoş biriyim. adam. İnsanlar beni sevmeye eğiliminde, tabii ki şimdiki şirket hariç."

"Senden hoşlanıyorum," dedi Tiffany. "Addie de öyle."

Tiffany'ye göz kırptı. "Ben de senden hoşlanıyorum. Kardeşim için fazla iyi olduğunu şimdiden söyleyebilirim."

Blaine'den gelen alçak hırıltı Deacon'ın gününü şenlendirdi ve saat daha dokuz buçuktu. "Herkes iyi günler."

"Pazartesi işe geç kalma."

Blaine onun hemen başlamasını istemişti ama lisansını Massachusetts'ten Rhode Island'a transfer etmek birkaç gün daha sürmüştü, bu da başlangıç tarihini ertelemişti. "İlk günümde geç kalmaya cesaret edemem. Patronun dakiklik konusunda çok titiz olduğunu duydum."

Blaine nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama Deacon bunu duymadı ve tekrarlamasını isteyecek kadar da umursamadı. Elinde ütülenmiş gömleği, sevgili baldızında yeni bir arkadaş ve tekrar görmek için sabırsızlandığı bebek yeğeniyle arka kapıya yöneldi.

CHAPTER 6

"W Senin neyin var?" Tiffany kocasına ikinci Diyakoz'un arka güverteye açılan kapıdan içeri girdi. "Ben burada değilken neden evimizdeydi?"

"Cidden endişelenmen gereken bir şey olduğunu mu ima ediyorsun? Arkanı döndüğün anda kardeşinin kollarına koşacağımı mı?"

"Senin için endişelenmiyorum. Güvenmediğim kişi o."

"Flaş haber: Tango için iki kişi gerekir ve ikimiz de ilgileniyorum. O benim kayınbiraderim, Tanrı aşkına. Bir ütü ödünç istedi. Ben de onun için yapmayı teklif ettim. Addie'yi eğlendiriyordu. Gerçekten büyük bir kavga için şımarmadığın sürece, bunu olmadığı bir şey haline getirmeyi bırak."

Addie'yi onun elinden aldı ve bebeğin altını değiştirip sabah uykusuna yatırmak için merdivenlere yöneldi.

Bazen bebek Addie'nin etrafında olup biten her şeyi anladığını düşünüyordu. Addie annesine baktı. bilge gözleri ve çatık kaşlarıyla Tiffany'nin kızgınlığından besleniyordu.

Blaine böyle bir şeyi nasıl ima edebilirdi? Deacon onun kardeşiydi. Blaine neden bu kadar gergin olmak zorundaydı?

ona geldi? Yeterince iyi birine benziyordu ve ona ve Addie'ye karşı kibar ve saygılı olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Babanın bir tavır ayarlamasına ihtiyacı var."
Tiffany Addie'yi alt değiştirme masasından kaldırdı ve
Üzerine hafif bir battaniye örterek beşiğine yatırmadan
önce onu birkaç dakika kucakladım. Her zaman olduğu
gibi, bebek
başparmağını ağzına soktu ve annesi gibi uykuya hazır bir
şekilde yan yattı. Ashleigh
uykularla savaştı, ama Addie büyük bir hayranıydı.

Bebeğin yerleştiğinden emin olunca Tiffany odadan çıktı
ve kapıyı arkasından kapattı. Monitörleri vardı.
Erken uyanırsa onu duyabilmesi için evin etrafına stratejik
olarak yerleştirildi. Tiffany kendi odasına gitti ve
Blaine'i yataklarında uzanmış, elleri başının arkasında,
yılın neredeyse hiçbir zaman tam olarak rahatlamadığı
bir zamanında rahatlamamanın resmi olarak görönce durdu.

Ona şüpheyle baktı. "Ne yapıyorsun?" "Biraz ara
verdim. Bana katılmak ister misin?"

"Hayır, sana kızgıyım."

Bir dirseğinin üzerine çıktı ve ona yalvaran bir bakış attı.
"Lütfen?"

Tiffany onu karşı konulmaz buluyordu, ona kızgın
olduğunda bile. Yatağa oturdu ve kollarını bacaklarına
doladı. "Ben buradayım."

"Yeterince yakın değil."

"Sen bana aşağıda ne olduğunu açıklayana kadar bu
kadar yaklaşabilirim." Sandal ağacının tanıdık kokuları
ve ondan gelen narenciye normalde ona sarılmasını
sağlardı. Bugün öyle değil.

"Beni rahatsız ediyor."

"Tamam, ama bunun temelde seninle ne ilgisi var?
Beni kardeşine uygunsuz davranmakla mı
suçluyorsun?" "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Ah, evet, kesinlikle yaptın."

"Niyetim bu değildi. Öfkem ona yönelikti, size değil."

"Peki neden? Onu bizimle kalması için davet ettin.
Avluya hiç çıkmamasını mı bekliyordunuz? O

Burada tanımak istediği yeğenleri var. Addie onu hemen benimsedi."

Blaine bu haber karşısında kaşlarını çattı.

"Madem onu burada istemiyordunuz, neden dairede kalması için davet ettiniz?"

"Onu tam olarak davet etmedim." "Ha?"

"Yani geçen hafta anakaraya gitmek zorunda kaldığımda?" "Ne olmuş ona?"

"ünkü bir bar kavgasından sonra tutuklanmıştı. şimdilik ortadan kaybolmasını sağlarsam, yerel şefle ona karşı saldırı suçlamasında bulunmaması için bir anlaşma yaptım. Bu yüzden burada ve inanın bana, burada olmak istemiyor."

"Neden bunu bana olay olduğunda söylemedin?"

"ünkü ağabeyimin bir kadın olduğunu bilmeni istemedim. Daha onunla tanışmadan her şeyi mahvetti. Çocukken onu kurtardığım her bela için bir dolarım olsaydı, bir daha asla çalışmak zorunda kalmazdım. O günlerin geride kaldığını umuyordum. bize."

"Onun da polis olduğunu sanıyordum."

"yleydi. Boston'da on yıl çalıştı. İş sırasında dizini patlatınca tıbbi olarak emekli edildi."

"Madem bu kadar beceriksizdi, o iş nasıl bu kadar uzun süre sürdürdü?"

"Dediğim gibi, sonunda büyüdüğünü sanmıştım. Belli ki yanlış dşnmşm." Aralarındaki boşluğa uzandı. "Beni affedecek misin?"

"Henüz değil. Bardaki kavganın ne hakkında olduğunu sordun mu?"

"Fark eder mi? Kendini tutuklattı ve şehir dışına katı."

"Evet, nemli. Neden bir hiç uğruna kavga etsin ki?"

"Bir kadın yüzünden oldu, ya da o öyle söyledi. Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ashleigh hâlâ Maddie'de mi?"

"Evet, ama onun hakkında konuşmayı bitirmedim. Alt katı ima etti. Kardeşinin her ne sebeple olursa olsun seni rahatsız etmesini anlıyorum.

eve gelip onu burada bulduğunda bir ahmak gibi davrandın." "Özür dilerim."

"Gerçekten mi, yoksa sadece azgın mısın?" "İkisi de olamaz mıyım?"

"Sana sadakatsizlik edeceğimi ima ettiğin için incindim."

"Duygularını incittiğim için çok özür dilerim. Bunu asla yapmayacağını biliyorum."

"Yapmazdım. Asla olmaz. Özellikle de daha yeni tanıştığım kardeşinle. Sırf dükkanımda oynak şeyler satıyorum diye anlamına gelmez-"

Onu derinden, derinlemesine öptü. "Çok özür dilerim bebeğim. Böyle bir şeyi ima etmek bile benim için boktan bir şeydi."

"Senin de kardeşine bir özür borcun var." Burnu kırıştı. "Hayır, yok."

"Evet, öyle. Ondan özür dileyene kadar da iş yapamayacağız."

"Kapatmaktan kastınız..."

Tam yüzüne geldi, burnu onunkine değdi. "Ondan özür dileyene kadar seks yok ve bunda ciddi olsan iyi edersin, çünkü ona soracağım." Kadın ayağa kalkmaya başladığında, adam eliyle kolunu hafifçe kavrayarak onu durdurdu.

"Seks yok derken..."

"Hayır. Seks. Of. Herhangi bir. Türden. Ta ki. Sen. Özür dileyene kadar. için.

Deacon. Anlaşıldı mı?"

Blaine inledi ve yatağa geri düştü. "Bunu bana yaptığına inanamıyorum."

"Saçma sapan suçlamalarda bulunarak bunu başlatan sensin. Pisliğini temizlediğinde ve iyi bir iş çıkardığında, iş için yeniden açmayı düşüneneceğim. O zamana kadar, elin yeni en iyi arkadaşın olabilir."

Dramatik bir şekilde inledi ve Tiffany onun acınası performansına gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Kolunu kurtardı ve Addie uyurken egzersiz yapmak için yoga matını yere sermek üzere ayağa kalktı. Eğer onun için müthiş bir performans sergilerse Azgın kocası, kadının performansı ve şortundaki büyük şişkinlik için sadece kendisini suçlayabilirdi.

JULIA BRUNCH İÇİN KENDİNİ HAZIRLADI, KARARLIYDI.

önce aile yükümlülüklerinin sonuncusunu yerine getirmek için kendi bokunu çözmekte özgür olacaktı. Midesi o kadar rahatsızken acı çekeceği bir yemek daha.

yemek yemek angarya olacaktı. Anksiyete iyi gününde bile tam bir baş belasıydı ve Mike banka hesabını boşaltıp kalbini kırdığından beri pek iyi günler geçirmemişti.

Umarım, anlayışlı aile üyeleri onun ne yediğini ya da yemediğini çok yakından takip etmiyorlardır. Asla Hastaneye ilk geldiğinden beri, yemek ve yemek yeme ile ilgili mücadeleleri, sorunlarını gizli tutmayı tercih ettiği bir aile meselesi haline gelmişti. Birlikte olduklarında, herkesin her zaman

Bu da hiçbir isteği olmasa bile kendini yemek yemeye zorlaması anlamına geliyordu.

Onları sırtından uzak tutmaya yetecek kadar vermeyi öğrenmişti. Yemek sorunu artık eskisi kadar şiddetli değildi ama aşırı stresli olduğu zamanlarda

Eski sorunlar, onlara karşı güçsüz olduğunu hatırlatmak için kükreyerek geri geldi.

Güvertedeki partiye en son katılan Julia oldu ve annesi onu kucaklayarak karşıladı.

"Nasıl uyudun?"

Berbat. "Harika. Sen?"

"Gece yarısı uyanıktım."

Fazla uyumadığını söyleyecek kadar harika görünüyordu. Aslında Julia, annesini daha önce hiç bugünkü kadar güzel gördüğünü sanmıyordu.

derin bronzluğunu dengeleyen bir elbise. Çene hizasındaki sarı saçları uçlarından kıvrılmıştı ve makyajı mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu. "Nasıl yani?"

"Oturun, ben size anlatayım."

Julia kalan iki koltuktan birine kaydı ve Shane'in karşısında oturan Katie de dahil olmak üzere kardeşlerini selamladı.

ondan. Charlie'nin üvey kızı Stephanie de kocası Grant McCarthy ile birlikte oradaydı. Julia, Owen'a annelerinin nesi olduğunu bilip bilmediğini sormak üzereydi ki Deacon merdivenlerden güverteye çıktı, üzerinde ütülenmiş açık mavi bir elbise gömleği ve haki bir şort vardı. Bir an için onun yakışıklı yüzünü görünce şaşkına döndü.

Ve sonra gülümsedi.

Ah, o lanet gamze çok seksi.

"Deacon," dedi Sarah. "Bize katılabildiğine çok sevindim. Julia'nın yanına otur."

Annesi neyin peşindeydi?

Deacon oturdu ve eğilerek Julia'ya fısıldadı, "Günaydın."

"Merhaba."

"Annen beni davet etti. Umarım sorun olmaz." "Elbette. Neden olmasın ki?"

"Hepiniz burada olduğunuza göre," dedi Sarah, Charlie'nin eline uzanarak, "Charlie ve benim çok özel bir şeyimiz var.

duyuru yapacağım." Charlie'ye baktı, o da

Ona öylesine şiddetli bir sevgiyle bakıyordu ki, Julia aslında biraz kıskançtı ve bu da kendisini hemen küçük ve önemsiz hissetmesine neden oldu. "Bu sabah hepimiz buradayken evleneceğiz!"

Sarah'nın duyurusu alkışlar, heyecan, gözyaşları ve Sarah'nın yedi çocuğu ile Charlie'nin üvey kızının sevgi gösterileriyle karşılandı.

"Eğer Owen ve Stephanie bize katılabilirse Burada," dedi Charlie huysuzca, sesi saklayamadığı duygularla dalgalanıyordu.

Shane'in babası, Katie ve Shane ile de evlenmiş olan emekli bir Yüksek Mahkeme yargıcı olan Frank McCarthy

geldi.

Sarah ve Charlie'nin şerefine güverteye çıktılar. Sarah Charlie'yi yanağından öptü. "Hemen döneceğim."
"Acele et."

Sarah otele girdi ve birkaç dakika sonra anne ve babası Russ ve Adele'in refakatinde yeniden ortaya çıktı. mutluluktan parlıyordu. Tek çocuklarının sonunda onu seven ve seven bir adamla evlendiğini görmek onlar için ne anlama geliyor olmalı?

Charlie'nin ona saygı duyduğu gibi.

Julia gelişmeleri büyük bir heyecanla izledi. Kalbi annesi için mutlulukla kabarırken bile tarafsızdı.

Sarah Owen'a elini uzattı ve Charlie de aynısını hıçkırarak ağlayan Stephanie'ye yaptı. Ona sarıldı, kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı ve sonra ona biraz daha sarıldı.

Onların hikayesi Julia'yı derinden etkilemişti. Bunu duymuştu ve şimdi onları birlikte izlerken aralarındaki derin bağ açıkça görülüyordu.

Yanlarında, Owen kolunu Sarah'ya dolamış duruyordu, ikisi de Julia'nın babasının yarattığı cehennemden kurtulmuşlardı.

hepsini atlattı. Owen ve anneleri olmasaydı, geri kalanlar bunu sağ salim atlatamazlardı. Ya da yaşadıkları onca şeyden sonra herkesin atlabileceği kadar sağlam atlatamazlardı.

Julia, hâlâ evde yaşarken intihar girişiminde bulunan en küçük kardeşi Jeff'e doğru baktı. Büyükanne ve büyükbabaları araya girmiş ve onunla birlikte Florida onu yoğun terapiye almak için hayatını tekrar bir araya getirdi. O ve diğer Lawry'ler, annelerinin Charlie ile yemin törenini izlerken hem gülümsüyor hem de gözyaşlarını tutamıyorlardı.

Geleneksel yeminlerini ettikten sonra Frank Sarah'ya döndü. "Sen ve Charlie paylaşmak istediğiniz bir şey olduğunu belirttiniz. Önce siz başlamak ister misiniz?"

Sarah başını salladı ve derin bir nefes aldı. Mutluluk Julia annesini şimdiye kadar hiç gerçekten mutlu görmediğini fark etti.

"Bugün ağlamayacağıma yemin ettim, çünkü bu gün gözyaşları hakkında. Bu umut, ikinci şanslar ve seninle tanışana kadar varlığından bile haberdar olmadığım sevgiyle ilgili, Charlie. Uzun yıllar boyunca, bana her gün her dakika verdiğin sevgi, neşe ve umuttan yoksun yaşadım. Birbirimizi denizin ortasındaki bu küçük adada bulduğumuz için çok minnettarım.

Okyanus. Hayatımın geri kalanında senin olduğun yerden başka bir yerde olmak istemiyorum. Seni çok seviyorum."

Charlie, Sarah'nın sol elindeki tutuşunu ancak yüzündeki gözyaşlarını silecek kadar bıraktı. "Beni nasıl etkileyeceğini kesinlikle biliyorsun," dedi. "Başından beri, o güzel mavi gözlerinle kalbimin derinliklerini gördün.

Hayatımda yaptığım en iyi şey otelde çalışmaya başlamaktı. Tadilat sırasında Owen'ın güzel annesiyle tanıştım ve mutlu başlangıcımı buldum. Buna mutlu başlangıç demekten hoşlanmıyorum.

mutlu son, çünkü bugün bizim için sadece bir başlangıç. Seninle, çocuklarınla, ailenle, kızımınla, ailemizle birlikte bundan sonra olacak her şey için sabırsızlanıyorum. İşte İsteyip de alamayacağım hiçbir şey yok. Tek yapman gereken istemek, sonra senindir. Ben seninim."

O sırada herkes gözyaşlarını siliyordu, Julia bile onların içten sözleri karşısında mantıksız bir şekilde duygulanmıştı. Acaba

Charlie'nin annesine baktığı gibi bakan biri oldu mu hiç? Masanın karşısında Shane kolunu Katie'ye dolamış, Katie de ona yaslanmıştı. Arkasını kollayacağına gerçekten güvenebileceği birine sahip olmak nasıl bir şey olabilirdi? Annesinin güvendiği gibi güvenebileceği biriyle tanışabilecek miydi?

Charlie mi Owen mı Laura'ya güvendi yoksa Katie mi Shane'e güvendi?

Her yere bakmıştı ama bulduğu tek şey süprüntülerdi. Dışarıda bulabileceği hiç iyi adam kalmış mıydı?

Deacon o anı kolunu arkasındaki sandalyeye dayayarak ona doğru eğilmek için seçti. "İyi misin?" Sadece onun duyabileceği şekilde sesini alçalttı.

Ona bir bakış fırlattı, hâlâ annesinin onu neden davet ettiğini merak ediyordu. İkisi için de yabancı biriydi. Dün. "Ben iyiyim."

Sanki sadece ona bakarak yalan söylediğini anlayabilecekmiş gibi dikkatle onu inceledi. İyi değildi ve aslında en son ne zaman iyi olduğunu hatırlayamıyordu. Hiç iyi olmuş muydu? Bu düşünce zihnini, ait oldukları yerde, geçmişte kalması daha iyi olan anılara sürükledi.

Annesi ve Charlie yüzüklerini taktılar ve ardından Frank onları karı koca ilan etti. "Charlie, gelinini öpebilirsin."

Charlie kollarını Sarah'ya doladı ve uzun, yoğun bir an boyunca ona baktı, sonra onu nazıkçe ama Julia'nın gözlerine yeni yaşlar getirecek kadar hissederek öptü. Aniden ayağa kalktı ve sandalyesi devrilerek bir güverteye düştüğünde yüksek sesle takırdadı. Herkesin annesi ve Charlie'ye bakması gerekirken, onlar ona bakıyor, bir kez daha Julia'nın nesi olduğunu merak ediyordu.

Her şey yanlıştı.

"Özür dilerim. Affedersiniz." Oradan çıkmak zorundaydı. tüm ailesinin önünde yıkılmadan önce. Dünyada en son isteyeceği şey onların tüm dikkatini çekmekti. Bu ilgi bugün annesine ve Charlie'ye aitti, ona değil.

Julia caddeye indi ve kısa bir mesafe yürüyerek deniz kıyısını oluşturan taş dalgakırana ulaştı.

Yeni Liman'ın kuzey ucu. Adımlarını dikkatle seçen Julia, oturduğu yere doğru ilerledi, sandaletlerini çıkardı ve ayaklarını yeterince aşağıya sarkıttı.

Devasa taşların üzerinde hafifçe kırılan dalgalar tarafından sıçratıldı.

Çocukken büyükannesi ve büyükbabasını ziyarete gittiğinde Kalabalıktan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, oturup düşünmek ve nefes almak için buraya gelirdi. Bunu ilk kez yapıyordu, onu aramak için paniğe kapılmışlardı ve büyükbabası onu dalgakıranın sonunda bulduğunda

Büyükannesinin endişelenmemesi için bir dahaki sefere ara vermek istediğinde lütfen ona haber vermesini söyledi. Ondan sonra her seferinde ona söylemiş ve o da her zaman onun yalnızlık ihtiyacını anlamış ve desteklemişti.

İkisi için Tanrı'ya şükürler olsun. Julia hâlâ gözlerini kapatabiliyor ve o keyifli yazların ardından evdeki cehennem hayatının gerçekliğine dönmenin ne kadar korkunç bir his olduğunu hatırlayabiliyordu. Büyükanne ve büyükbabasına babalarıyla yaşadıkları hayat hakkındaki gerçeği anlatmak için duyduğu acı dolu arzuyu kolayca hatırlayabiliyordu, "okul dışında masal anlatan" herkese vaat ettiği korkunç sonuçlara rağmen.

Gansett'ten ayrılma zamanı geldiğinde midesinin nasıl sıkıştığını hatırlayabiliyordu. Günlerce yemek yemesi imkansızdı. Yemekle ilgili sorunları başladı Hayatındaki hiçbir şeyi kontrol edemediği o kaotik yıllarda, en azından çocukluklarının bir parçası olan şiddet dolu, öngörülemez patlamalar. En büyük üç çocuk olarak Katie ve Owen için en kötüsü buydu. Babaları öfkesinin çoğunu onlara ve annelerine yöneltmişti ama diğerleri de onlarla birlikte acı çekmişti.

John yirmi yaşına kadar kekeledi ve sonra kekemeliği aniden kayboldu. Cindy'nin korkunç baş ağrıları vardı, Josh içkiye, Jeff ise uyuşturucuya başlamıştı ve neredeyse kendi hayatına son vermeyi başaracaktı.

Julia için acı, yeme bozukluklarının yanı sıra, yanlışlıkla kendisine teselli getireceğini düşündüğü erkeklerin ilgisine duyduğu neredeyse patolojik ihtiyacı da körüklemişti. Öyle de oldu.

tam tersini yaptı.

Julia bir avuç dolusu taş aldı ve onları birer birer aşağıdaki denize fırlatarak kaybolmalarını izledi yüzeyin altında. Bir keresinde tam da bu noktada oturmuştu, eve dönecekleri geceden bir gece önce. Bitmek bilmeyen bir okul yılı ve suyun yüzeyinin altına kaymanın daha kolay olup olmayacağını ve asla

geri dönmek. O anda, denizin altına kaymak, eve, babasının yanına dönmeye tercih edilebilirdi.

"Büyükbaban seni burada bulabileceğimi söyledi."
Julia başını kaldırıp Deacon'a baktı ve onu orada dikilirken görünce şok oldu.

"Size katılabilir miyim?"

Omuz silkti. "Burası benim iskelem değil."

Aynı büyük kayanın üzerinde onun yanına oturdu. "Bu adanın ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum."

"Bunu nasıl unutabilirsin?"

"Uzun zamandır yoktum."

"Aileni ziyaret etmek için eve gelmedin mi?"

"Çok sık değil. Çoğunlukla Boston'da yaşadığım zamanlarda beni görmeye gelirlerdi."

"Onlara yakın değil misin?"

"Pek sayılmaz. Annem ve büyükannemle her hafta konuşmaya özen gösterdim ama bunun dışında pek bir şey yapmadım."

Julia, kardeşleriyle her zaman paylaştığı yakın bağ olmadan bir hayat düşünemiyordu. İşte böyle hayatta kalmışlardı. "Neden?"

"Bilmiyorum, gerçekten. Hiçbir zaman birbirimize yakın olmadık. En büyüğümüz kız kardeşim, sonra Blaine ve sonra da ben. Diğer erkek ve kız kardeşlerimiz hepimizden çok daha küçükler. Onlar liseye başladığında ben çoktan gitmiştim."

"Şimdi nerede yaşıyorlar?"

"Ablam evli ve iki çocuğu var, Connecticut'ta yaşıyor. Blaine'in hikâyesini biliyorsun. Küçük erkek kardeşim Boston'daki üniversiteden yeni mezun oldu ve küçük kız kardeşim Newport'ta yaşıyor."

"İkimizin de büyük ailelerden gelmesi çok komik." "Biliyorum, değil mi?"

Uzun bir süre, görüntüsü Julia için hiç eskimeyen büyüleyici okyanus manzarasına baktılar. "Ne zaman biz Yazları burada geçirirken odamdaki pencere kenarındaki koltuğa kıvrılır ve saatlerce okyanusu seyrederdim. Büyükannem o koltuğu ne kadar çok sevdiğimi bilirdi, bu yüzden bana her zaman

Katie aynı odada." Julia'nın, Adele'in bu hafta sonu eski odalarını almasını sağladığından hiç şüphesi yoktu.

"Burayı
seviyorsun."

"Gerçekten
seviyorum."

"Çocukken burada yaşamaktan ne kadar da nefret
ederdim." "Ne? Neden? Bir insan buradan nasıl nefret
edebilir ki?"

"Çok kısıtlayıcıydı. Hiçbir yere gidemiyorduk ya da
Adadakiler dışında her şeyi. On sekiz yaşma bastığım gün
ayrıldım ve o zamandan beri sadece birkaç kez geri
döndüm. Burası bana göre değil."

"Peki sen neden buradasın?"

"Bu biraz uzun bir hikâye ve annen seni üzdüğünü
düşünmeden önce düğüne geri dönmelisin.
Charlie ile evlendi."

"Ben öyle düşünmüyorum. Harika birine benziyor ve
belli ki onun için deli oluyor."

"O zaman ailenin geri kalanı kutlama yaparken senin
burada ne işin var?"

"Bir molaya ihtiyacım vardı."

Şakacı bir şekilde omzunu dürttü. "Neyden?"

"Ailemdeki mutluluk salgını. Her tarafımda zehirli
sarmaşık varmış gibi hissetmeme neden oluyor." Kollarını
ovuşturdu. "Dayanamıyorum."

Deacon sertçe güldü.

"Hiç komik değil!"

"Evet, öyle sayılır." Ayağa kalktı ve şortunu fırçaladı.

"Annenin duyguları incinmeden geri yürüyelim. Brunch'tan
sonra seni tekneyle gezdiririm ve benden başka kimsenin
seni göremeyeceği bir yerde mutsuz olabilirsin."

Adamın uzattığı eli tuttu ve kendisini yukarı çekmesine izin
verdi.

Ayağa kalktığı anda elini geri çekti, kollarını kavuşturdu ve
ona değerlendiren bir bakış attı. "Annem neden
seni düğüne davet etti mi?"

"Gerçekten bilmiyorum. Belki de bir arkadaşına ihtiyacın
olabileceğinden şüphelenmiştir?"

"Sen bu musun? Arkadaşım mısın?"

İskeleyi oluşturan devasa kayaların üzerinde adımlarını dikkatle seçerek geri dönmeye başladılar.

"Eğer öyle olmamı istiyorsan."

"Sana söyledim, seninle yatmayacağım ya da seninle başka bir şey yapmayacağım."

"Ew, biz arkadaşız. Ben arkadaşlarımla böyle şeyler yapmam."

Julia onun ses tonundaki öfkeye güldü. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

"Oh, var. Kesinlikle."

"Arkadaşım olmaya çalışarak oyun oynamıyorsun, Beni yıpratacağını ve seninle yatmamı sağlayacağını düşünüyorsun, değil mi?"

"Benden bu kadar sinsi bir şeyle şüphelendiğiniz için gerçekten kırıldım."

Kadın onu hafifçe itti, adam bunu fark etmedi ve kötü bir düşüş yaşamasını engellemek için kolunu tutmak zorunda kaldı.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Sen benim hayatımı kurtardın." "Her neyse."

"Hayır, bu doğru. Bu kötü bir düşüş olurdu."

"Bu iskeleden bir kez düşmüştüm, on iki yaşındayken."

Kıyıya doğru ilerlemeye devam ettiler. "Yaralandın mı?"

"Haftalarca morarmış ve kabuk bağlamış haldeydim. Gerçekten

Beni korkuttu ve büyükbabam da bunun olduğunu gördü ve kayalara çarpmadan önce beni yakaladı. Ondan sonra buraya geri dönmem uzun zaman aldı, ama her gün, o ve ben onu geçene kadar biraz daha uzağa yürürdük. Rastgele bir olay yüzünden sevdiğim bir şeyi kaybetmemi istemediğini söyledi."

"Kulağa harika geliyor."

"O tanıdığım en iyi adam."

Yüksek bir kayaya takılıp düştüğünde Deacon kolundan tutup onu sabit tuttu.

Julia ona baktı. "Sanırım şimdi ödeştik."

"Sanırım öyle. Sana söz verdiğim tekne gezintisine gelince... Tekneyle açılacaktım."

Pazartesi günü yeni işime resmen başlamadan önce limanları ve her şeyin düzenini öğreneceğim. Gelmek ister misin?"

"Yanınıza birini almanıza izin var mı?"

"Senin için bir can yeleğim olduğu sürece, ki var."

"Tabii, kulağa eğlenceli geliyor." Kulağa daha eğlenceli geliyordu.

Katie'nin düşünüy bittikten sonra ne halt edeceğini düşünmekten çok

Bir aile üyesinden para koparmadan eve dönmenin hiçbir yolu yoktu, ki bu da olmayacaktı.

CHAPTER 7

B kaldırımında kısa bir yürüyüş yaptılar. Sand & Surf'e kadar uzandı ve merdivenlerden güverteye çıkarak halihazırda devam etmekte olan brunch'a yeniden katıldı.

Katie ona sorgulayan bir bakış fırlattı, Julia ise bir haftada yiyebileceğinden daha fazla yemekle dolu bir tabağı önüne koyan garsona teşekkür ederken onu görmezden geldi.

Uzun masanın en ucunda annesi konuşuyor, gülüyor ve gülümsüyordu; yeni kocasına ve hak ettiği mutluluğa kapılmıştı. Belki de annesi

Julia'nın gittiğini görmüş ve geri döndüğünde fark etmemiş gibi görünüyordu. Sadece umut edebilirdi.

Adele, Sarah'nın yanındaki koltuğundan kalktı ve elinde bağımlısı olduğu iPhone ile Julia ile konuşmaya geldi. Torunları, telefonuyla bir ergenden daha kötü olduğu konusunda onunla dalga geçiyordu. "Arkadaşım Big Mac McCarthy'den haber aldım. Geçen hafta sonu onu bir kokteyl partisinde gördüm ve oğlu Mac'in inşaat işi için ofis yardımına ihtiyacı olduğundan bahsetti. Karısı Linda bu hafta briçte yine bahsetti. Mac'in gerçekten eleman arayıp aramadığını sormak için Big Mac'e mesaj attım, çünkü torunum mükemmel olurdu.

Mac'le konuşmak için yarın dokuz gibi marinaya gideceğim. Orada olduğundan emin olacağını söyledi."

"Bu harika, Gram. Çok teşekkür ederim."

"Umarım her şey yolunda gider. Hepimizin bildiği gibi McCarthy'ler iyi insanlar. Big Mac, Laura ve Shane'in amcası ve Mac de onların ilk kuzeni."

"İletişime geçtiğiniz için gerçekten minnettarım."

"Benim için zevk, tatlım." Julia'nın dokunmadığı tabağa baktı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Dün çok fazla şampanya içtiğim için midem biraz rahatsız. Endişelenecek bir şey yok." Onun Julia'nın güvencelerine rağmen büyükannesi endişelenecekti. Adele, Julia'nın yemek yeme ve yemekle ilgili sorunlarının ne kadar kötüleştiğini kendi annesinden bile daha iyi biliyordu.

Sarah hala babalarıyla birlikteyken onu pek çok şeyden korumuşlardı. O zamanlar, Sarah'nın Her gün hayatta kalmaya çalışmakla uğraşmak yeterliydi. Julia ilk kez hastaneye düştüğünde, Katie annelerini değil, büyükannelerini aramış ve Adele koşarak gelmişti. Kimse onun diğer sefer ne yaptığını bilmiyordu. Katie bile hastaneye kaldırılmadı.

Adele her şeyi söylemek istercesine onun omzunu sıktı her şey yoluna girecekti, şimdi öyle görünmese bile. Sadece büyükannesinin yanında olmak bile onu buna inandırıyordu. Aksini gösteren kanıtlar.

"Bir şeyler yiyecek misin?" Deacon, büyükannesi yerine döndükten sonra sordu.

Tabağını ona doğru itti. "Gerçekten aç değilim."

"Emin misin?"

"Evet. Al bakalım."

Dolu tabağını boş tabağının üstüne koyarken, Julia Katie'yi masanın karşısından onu izlerken yakaladı, yüzü endişeli bir ifadeye bürünmüştü.

Harika. Julia'nın en son istediği şey, çok fazla şey gören hemşire kız kardeşinin endişelenmesiydi. Sorunları kendisine aitti ve onlarla başa çıkabilirdi.

Her nasılsa.

DEACON SADECE TANIŞTIĞI INSANLARLA BRUNCH YAPMAYI BEKLEMİYORDU. Bir gün önce hiç eğlenmemişti ve sadece Sarah istediği için gelmişti. Lawry ailesi enerjik, eğlenceli bir gruptu ve birbirlerine Julia gibi yakın olduklarını kendi gözleriyle görmüştü.

onları tarif etti. Ancak Julia ile zaman geçirdikten ve ailesinin onun etrafındaki davranışlarını gözlemledikten sonra

onun için endişelendiklerini fark etti.

Bunun nedenini merak ediyordu. Eski bir polis memuru olarak, insanlar hakkında keskin bir gözlemciydi. Onları neyin harekete geçirdiğini bulmaktan ve ilişkileri anlamaktan hoşlanıyordu.

kardeşler, ortaklar, eşler arasında. İnsanlar ilgisini çekiyordu. Julia ilgisini çekmişti. Onu güç ve kırılganlığın ilginç bir karışımı olarak görüyordu. Onun ve kardeşlerinin babaları tarafından kötü muamele gördüğünü bilmek onu öldürüyordu. Bunu ona hiç kendisi anlatır mıydı?

Ve ondan faydalanan adamı araştırmaya ve onun için tazminat almaya niyetliydi. Kolluk kuvvetlerindeki kariyeri boyunca zorbaların

her şekil ve boyutta geldiler. Bazıları güçleriyle, bazıları sözleriyle, bazıları da

Julia gibi herkes için her şeyi yapabilecek insanları avlıyordu. Bir yabancıya her şeyi verebilecek türden biriydi. Karşılığında hiçbir şey istemeden sahip olduğu her şeyi.

Eski sevgilisi ona gelip hasta annesiyle ilgili acıklı bir hikâye anlattığında, elbette yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacak, hatta annesinin hayatını kurtarmak için adama tüm birikimini verecekti. Deacon onu sadece bir gündür tanıyordu ve onun hakkında bu kadarını biliyordu.

Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyordu. Yeni bir arkadaş edinmeyeli uzun zaman olmuştu, özellikle de arkadaştan başka bir şey düşünmediğini çoktan belli etmiş bir kadınla.

hiç olamayacaklardı. Bu onun için sorun değildi. Bir süreliğine romantik ilişkilere yeterince katlanmıştı.

Telefonu bir mesajla titredi. Bar kavgasında savunduğu kadın olan Sherri'den gelen mesajı okumak için cebinden çıkardı. Romantik ilişkilerden bahsetmişken.

Selam Deacon. Kusura bakma iletişime geçmem birkaç gün sürdü. Geçen geceden beri işler biraz karışık. Eğer inanabiliyorsan, Jerry kavga yüzünden beni kovdu. Sanki Roger'ın oraya gelmesiyle benim bir alakam varmış gibi. Bir şeylere başlamak. Sadece gerçekten takdir ettiğimi söylemek istiyorum.

Yaptığınız şey için ve başınıza açtığı bela için çok üzgünüm. Şehirden ayrıldığını duydum? Geri dönecek misin? Umarım dönerim!

Vay anasını. Kovulmuş muydu?

Deacon Julia'ya, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi. "Hemen döneceğim."

"Tamam."

Ayağa kalktı ve güverteden çıkarak kaldırıma doğru yürüdü ve bardaki Jerry'yi aradı.

"Ben Deacon."

"Ne istiyorsun?"

"Sherri'yi neden kovdun? Roger'ın ortaya çıkıp sorun çıkarması onun suçu değildi."

"Evimde dramaya ihtiyacım yok. Eski sevgilisi, velayet savaşı ve kavgalarıyla dramdan başka bir şey değil."

"Bunların hiçbirisi onun hatası değil. Bakması gereken çocukları var, Jerry." "Bak, onunla yattığını biliyorum-"

"Jerry! Bunun seni aramamla hiçbir ilgisi yok. O bir pislikle evlenerek hata yapmış iyi bir insan. Neden işini elinden alarak işleri onun için daha da kötüleştiriyorsun? Biliyorsun ki, bir daha

barda yaptıklarını başka bir yerde de yapabilir." "Bu benim sorunum değil."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Barıma verdiğiniz zarar beni hayal kırıklığına uğrattı. Tamirat masraflarını kimin ödemesi gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bunun için üzgünüm ama ne yapmam gerekiyordu? Öylece durup onu öldürmesine izin mi verelim?"

"Dramatik olma, Deacon. Onu öldürmeyecekti." "Öyle mi düşünüyorsun? Ona ne dediğini duymadın. On yılımı aile içi olaylarla uğraşarak geçirdim ve patlamak üzere olan bir durumun işaretlerini bilirim. Onu ve çocuklarını sokağa attı ve o zamandan beri onu taciz etmekten başka bir şey yapmadı. Sakın bana Bu senin için sorun değil."

"Benim için sorun değil ama yürütmem gereken bir işim var ve bu saçmalığın benim mekânımda devam etmesine izin veremem. Kavgadan bu yana işlerim yüzde on düştü."

"Onarım için sana para gönderirsem, onu tekrar işe alır mısın?"

"On bin dolar."

Deacon yine karnına yumruk yemiş gibi hissetti, sanki kavgaya katılmış gibiydi. "Ödeyeceğim. Onu tekrar işe alacak mısın?"

"Bilmiyorum dostum. Bu onun kişisel sorunlarının işimi etkilediği ilk sefer değil. Ben istemiyorum. bir şey yok."

"Bu onun hatası değil. Yıllardır onu korkutuyor. Çocuklarının karnını doyurması gerekiyor ve ondan destek."

"Onun yaşadıkları için kendimi çok kötü hissediyorum ama bu benim sorunum değil. Kendi çocuklarımı besleyebilmek için işimi ayakta tutmak zorundayım."

Jerry ile bir yere varamayacağını anlayan Deacon, "İyi. Bu konuda endişelenme. Ona yardım edecek bir sürü arkadaşı var."

"Adil davranmıyorsun-"

Deacon aramayı sonlandırdı. Yeterince şey duymuştu. Kavgada bazı mobilyaların kırıldığını ve bazı camların kırıldığını biliyordu ama on bin dolarlık hasar?

Tanrım. Jerry, Sherri'ye işini geri verme konusunda hıyarlık ettiğinden, Deacon faturalarını ödemek için kullandığı uygulamayı aradı ve para biriktirdiği hesabı açtı

Yeni bir bisiklet alma umuduyla. Hesapta on iki bin beş yüz dolar vardı ve onun paraya yeni bir bisikletten çok daha fazla ihtiyacı vardı.

On bin tanesini "Jerry bir pislik, Roger da öyle" yazan bir notla ona gönderdi. Umarım bu daha iyi bir şey bulana kadar seni idare eder. Gerçekten üzgünüm.

Roger'a bulaşarak neden olduğum herhangi bir sorun. İrtibatı koparmayın ve nasıl olduğunuzu bana bildirin.

Bir dakika bile geçmeden telefonu Sherri'den gelen bir aramayla çaldı. "Deacon! Aman Tanrım! Bunu yapmak zorunda değilsin!

Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Öyle olmadığını biliyorum ama Roger'la barda kavga etmek zorunda kalmadım, bu yüzden kovuldun."

"Beni Roger kovdurdu, sen değil. Sen sadece yardım etmeye çalışıyordun."

"Parayı al, Sherri. Senin benden daha çok ihtiyacın var." "Senin paranı almak doğru olmaz."

"Onu geri almayacağım, bu yüzden onunla ne yapacağınıza karar vermeniz gerekecek."

Yumuşak hıçkırıklara boğuldu, bu da onun yaşadıklarından dolayı acı çekmesine neden oldu. "Çok teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil."

"Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Deacon büyük bir hata yapmadığını umuyordu. ona para göndermek. Ona arkadaştan öte bir şey olabileceklerine dair yanlış bir umut vermek istemiyordu.

arada bir takılırlardı. "Roger seni yalnız mı bırakıyor?"

"Keşke."

Deacon'ın içindeki polis tam alarma geçti. "Yasaklama emri var. Senin yakınında olmaması gerekiyor."

"En iyi işlerini mesaj ve e-posta yoluyla yapıyor ve çocuklar yüzünden onu engelleyemiyorum. Bu bitmek bilmeyen bir kabus."

"Yerel polise ulaşabilir ve ne yapabileceğime bakabilirim."

"Bunu yapmana gerek yok. Bana zaten çok yardımcı oldun. O gece beni savunmaya gelişini asla unutmayacağım. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Deacon bunun ne kadar boktan bir şeye dönüşeceğini bilse bile yine yapardı. Bir erkek tarafından tacize uğrayan her kadın için yapacağını yapmıştı.

onu yalnız bıraktı. Bunu Sherri'ye karşı beslediği özel duygular yüzünden yapmamıştı.

"Bunu herkes için yapardım, Sherri. Haddini tamamen aştı."

"Yine de... Benim için çok önemliydi. Şehre ne zaman döneceksin?"

"Ah, belki yaz sonu? Tam olarak bilmiyorum."

"Bundan çok uzun bir süre sonra. Geri döndüğünüzde sizi görmek için sabırsızlanacağım."

"Sherri, dinle... Sana söylemem gerek-"

"Kaçmak zorundayım. Bebek uyandı ve çığlık atıyor, çocuklar da kavga ediyor. Yakında konuşur muyuz? Tekrar teşekkür ederim, Deacon. Hem de çok. Sen en iyisisin."

Ona cevap veremedi ya da birlikte geçirdikleri zamandan ne kadar keyif aldığını söyleyemeden bağlantı kesildi.

birlikte geçirmiş olsalar da, hiçbir zaman çoktan gitmişlerdi. Kahretsin. Kendini bu durumlara nasıl sokuyordu? Blaine buna kahraman kompleksi diyordu. Büyük ve bilge kardeşine göre, Deacon Kendini aptalca durumların içine soktu çünkü kahraman rolünü oynamak için yanıp tutuşuyordu.

Her neyse. İyi bir insan olmak ve yardıma ihtiyacı olanlar için adım atmak bir kahraman kompleksine sahip olduğu anlamına geliyorsa, bununla yaşayabilirdi. Ayrıca, Tiffany ile tanışmadan önce, Blaine aileleri içinde "projeleri", kurtarılmaya ihtiyacı olan kadınları üstlenmesiyle tanınıyordu.

Ama Blaine, Deacon'ı kahraman olmaya çalışmakla suçlarken bunu hiç hatırlamamıştı.

Harwich'te dost olduğu yerel polislerden birine hemen bir mesaj atarak Roger'ın

Sherri'yle hâlâ uğraşıyorlarmış ve buna dikkat etmelilermiş. Arkadaşı hemen cevap yazmış. Üzerinde. Haber verdiğin için teşekkürler.

Yukarı. Sibirya'da işler nasıl gidiyor?

Muhteşem.

"Her şey yolunda mı?"

Julia'nın sesini duyan Deacon dönüp ona baktı. Sherri'yle telefonda konuşurken onu duyup duymadığını merak ederken beyni dondu. Sonra da neden Julia'nın onu duyup duymadığını önemsemi. "Evet, her şey yolunda." "Emin misin?"

"Evet. Hâlâ tekne gezintisi yapmak istiyor musun?" "Çok isterim. Sadece üstümü değiştirmem gerek." "Seni verandada bekleyeceğim."

"Çabuk olacağım."

"Acele etmeyin. Hiç acelem yok. Bu bir süreliğine özgür olduğum son günlerden biri." Blaine İşçi Bayramı'na kadar dışarıda olacakları konusunda uyarmıştı. Bu hiç de onu korkuturdu. Deacon meşgul olmayı ve suda olmayı seviyordu. Bu açıdan, kardeşinin ona zorla yaptırdığı iş onun için mükemmeldi. En azından Sibirya'da geçireceği yazın o kısmı katlanılabilir olacaktı.

Julia gülümseyerek merdivenlerden yukarı çıktı ve otelin ana kapısından içeri girdi.

Deacon daha yavaş bir tempoda onu takip etti ve Julia'nın annesine brunch için teşekkür etmek üzere güverteye döndü. Onu yeni kocasının yanında ayakta dururken buldu.

İkisi de onun etrafında mutluluktan parlıyordu. Bu kadar mutlu olmak nasıl bir şey olabilirdi? Deacon bunu bilemezdi. İkisinin birbirlerinde açıkça buldukları şeye hiç yaklaşmamıştı. "Tekrar teşekkürler Beni ağırladığınız için ve ikinizi de tebrik ederim."

Sarah ona sarıldığında onu şaşırttı. "Bugün bizimle birlikte olduğun için çok mutluyuz Deacon."

Charlie onun elini sıktı. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Julia iyi mi?" Sarah sordu. "Bir süreliğine ayrıldığını gördüm."

"O iyi, sanırım. Bu öğleden sonra bir tekne gezintisine çıkacağız."

"Oh, bu harika. Çok hoşuna gidecek." Sarah tereddüt etti, daha fazlasını söyleyip söylememeye karar verir gibiydi. "Onun için endişeleniyorum."

Charlie yeni karısına gülümseyerek, "Hepsi için endişeleniyorsun," dedi.

"Bu doğru. Ama Julia..." Sarah başını salladı ve neşeli bir ifade takınmaya zorluyor gibiydi. "Özür dilerim. Sana yüklenmek istememiştim."

"Hiç endişelenmeyin. Ailenin yanına dönmene izin vereceğim."

"Deacon..."

Kaşları sorgularcasına kalkık bir halde ona döndü.

"Julia ile daha yeni tanıştığınızı biliyorum ama bence bir arkadaşla ihtiyacı var. Buna ister anne sezgisi deyin, ister başka bir şey..."

"Eğer beni kabul ederse, onunla arkadaş olmak isterim."

Sarah başını salladı ve şimdilik tatmin olmuş görünüyordu. "Sevgili Blaine'imizin aynı derecede sevimli kardeşini aramızda görmek çok güzel.

Yaz için adaya. Yabancılık çekmeyin. Ne zaman yakınlarda olursanız bir merhaba demek için uğrayın."

Deacon, Blaine'e sevimli denmesine tepki vermemek için kendini zor tuttu. "Bunu yapacağım. Tekrar tebrikler."

"Teşekkür ederim."

CHAPTER 8

Julia üçüncü kata, iki gece önce Katie'yle paylaştığı küçük odaya çıktı. Katie Shane'i görmek konusunda batıl inançları vardı. Düğünden önce Julia'dan bekâr bir kadın olarak son geceesinde onunla kalmasını istemişti.

Gerçi teknik olarak bekâr bir kadın olarak geçirdiği son gece Owen ve Laura'nın düğününden bir gün önceydi. Katie ve Shane en başından beri birlikteydiler.

Lawry kardeşlerin bulunduğu Surf'ün dışındaki plajda onu akıntıdan kurtardığı an tüm hayatlarını yüzerek geçirmişlerdi. Kıl payı kurtulmuşlardı ve kız kardeşinin bir anda ellerinden alınabileceğini düşünmek Julia'yı hâlâ ürpertiyordu.

Bikini, atlet ve kot şortunu giyerken Julia o günü ve neredeyse başına gelecekleri duyduktan sonra yaşadığı inişli çıkışlı duyguları düşündü.

Katie'nin başına gelenler, sevgili Owen'ın Laura ile evlendiği gün oldu.

Julia hayatı boyunca çok şey atlatmıştı. O asla Katie'yi kaybettikten sonra hayatta kalmıştı. Shane'in o gün Katie için -hepsi için- yaptıklarıyla ona merhaba dediğini söylemek yeterliydi.

Çocukluklarının büyük bir bölümünü sürekli bir felaket içinde geçiren Lawry'lerin

paylarını aldılar. Elbette, büyük ölçekte, yaşadıkları onca şeyden sonra iyi bir karmayı hak ediyorlardı.

Julia iyi bir karma için hazırды. Her an olabilir.

Kapı çalındı. Kapıyı açtığında Katie'nin orada durduğunu gördü.

"Hey, n'aber?" Julia kapıyı açık bırakarak plaj çantasına güneş kremi, şapka, sweatshirt ve otel havlusu koymaya devam etti. "Balayına gideceğini sanıyordum."

Katie içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Yarına kadar gitmiyoruz."

İrlanda'ya gidiyorlardı, bu da ikizini kıskanmak için bir başka nedendi. Julia her zaman İrlanda'ya gitmek istemişti. "Yolculuk için heyecanlı olmalısın."

"Öyleyiz. Ama senin için endişeleniyorum."

Julia omzunun üzerinden Katie'ye baktı. "Nasıl olur?"

"Düğünümün ortasında bir şey söylemeden çekip gittin."

Bir kere kimseye bir şey söylemeyeceksin."

"Bunun için özür dilerim. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı." "Düğünüm çok boğucu olduğu için mi?"

Julia gözlerini kapadı, sessizce beşe kadar saydı ve sonra kız kardeşine döndü. "Hiç de değil. Sadece hissediyordum duygulandım ve biraz nefes aldım."

"Neden duygusal hissediyordun?"

"İkiz kız kardeşimin ve hayat boyu en iyi arkadaşımın evleniyor olması dışında mı?"

"Evet, onun dışında."

İşte Julia'nın kaçamayacağı, kandıramayacağı ve kurtulamayacağı tek kişi buradaydı. Yatağına oturup nefes verdi. "Sen gittiğinden beri evde işler biraz karıştı."

Katie diğer yatağa oturdu. "Nasıl yani?"

Julia, Katie'nin gittiği için kendini kötü hissetmesine neden olmadan bunu nasıl söyleyeceğini düşünürken alt dudağını ısırды. "Bu sadece farklı."

"Lafı dolandırmayı bırak ve bana ne demek istediğini söyle."

"Seni özlüyorum, tamam mı? Sensiz hiçbir şey eskisi gibi değil ve bunu söylemek istemedim çünkü gittiğin için kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Owen'ın düğününden sonra neden burada kaldığını çok iyi anlıyorum. Bir de şu haline bak. Yaşlı ve evli bir kadın."

Katie kendi yatağından Julia'nın yatağına doğru ilerledi ve kolunu kardeşine dolayarak başını Julia'nın omzuna yasladı. "Artık evli olmam hâlâ senin kız kardeşin, en iyi arkadaşın, ikizin olmadığım anlamına gelmiyor. Ben buradayım, Jule. Tam da her zaman olduğum yerde."

Bu doğru değildi ama Julia, kız kardeşi yeni hayatında bu kadar mutluyken bunu söyleyecek değildi. Katie'nin mutluluğunu bozacak bir şey söylemek ya da yapmak istemezdi. "Biliyorum."

"Bu sabah hiçbir şey yemedin."

"Aç değildim. Dün çok fazla şampanya içtim."

"Düğünde de bir şey yememiştin."

"Ben de öyle."

"Hayır, yapmadın."

"Bütün gün beni izlemek için evlenmekle meşgul değil miydin?"

"Neler oluyor? Sakın bir şey olmadığını söyleme. Artık işaretleri biliyorum."

Katie onu herkesten daha iyi tanımakla kalmıyordu, aynı zamanda bir aile hemşiresi pratisyenydi ve Julia'nın başından beri yeme bozuklukları vardı. Aslında Katie'nin Julia ilk kez hastaneye düştüğünde alarmı çalan kişi oldu.

"Zor birkaç ay geçirdim. Endişelenecek bir şey yok ama biraz stres vardı. İdare ediyorum."

"Yemek yemeyerek mi?"

"Yemek yiyorum. Söz veriyorum."

"Ne zaman? En son ne zaman doyurucu bir şeyler yedin?"

Julia bunu düşünmek zorundaydı ve bunun mümkün olmadığını biliyordu. gerçeği ikizinden saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. "Dün

düğünden önce."

"Bu neredeyse yirmi dört saat önceydi, Julia. Biliyorsun. Bu çok uzun." Katie çantasından bir muz çıkardı ve Julia'ya uzattı.

Julia muzu ondan aldı, Katie'nin geçmişte birçok kez ona muz vererek yemeye ikna ettiğini hatırladı, Julia'nın muzları her zaman ne kadar sevdiğini biliyordu. Julia muzu soydu ve kendini çiğnemeye ve yutmaya zorlayarak bir ısırık aldı. "Kötü bir gün geçirdim. Bugün her şeyi yoluna koyacağıma söz veriyorum. Gidip kocanla birlikte olmalısın. O çok iyi.

Muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur." "Nerede olduğumu biliyor."

"Ona deli kız kardeşinin yine raydan çıktığını ve bir müdahale yapmak zorunda kaldığını söyledin mi?" Julia söylediği sert sözlerden hemen pişman oldu ama artık geri almak için çok geçti.

"Hiç de değil. Gitmeden önce seninle biraz vakit geçirmek istediğimi söyledim."

"Özür dilerim. Bunu hak etmedin. Yemin ederim ben iyiyim. Endişelenecek bir şey yok. Ayrıca, hemen ayrılmıyorum.

Yaz boyunca burada kalabileceğimi düşünüyordum."

Katie'nin güzel yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Gerçekten mi?

Bu harika bir haber!" Sonra bir kez daha ayıldı. "Ancak... iyi olduğunu söylediğinde sana inanmıyorum. İyi olanları da gördüm, iyi olmayanları da. Bu bana daha çok ikincisi gibi görünüyor. Belki de Shane ve ben gezimizi ertelemeliyiz-"

"Hayır! Kesinlikle olmaz!"

"O zaman benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Ne?"

Julia, benim için her şeyi yapardı.

Balaylarını ertelemelerinin sebebi.

"Aslında iki şey var. Birincisi, önümüzdeki günlerde David ya da Victoria'yı klinikte tam bir muayene için görmeyi kabul etmeni istiyorum.

Birkaç gün, kan tahlili de dahil. İkincisi, eğer yaz boyunca burada olacaksan, Shane'in

Kevin amca. Kendisi adada ofisi olan parlak bir psikiyatristtir."

Julia ikisini de yapmak istemiyordu ama eğer Katie'nin onun yüzünden seyahatini ertelemeyeceği anlamına geliyordu, bunu yapacaktı. "Peki."

"Tanrı'ya yemin eder misin?"

Julia, Katie'nin kendisinden Tanrı'ya yemin etmesini istemesinin önemini tamamen anlamıştı. Ailelerinde, Katie'den daha büyük güvence ölçüsü. "Tanrı'ya yemin ederim."

"Güzel, çünkü döndüğümde klinikte görüldüğünüzden emin olmak için kontrol edeceğim."

"Bunu yapmaya iznin var mı?"

"Bir hastayı kontrol etmek için mi? Kesinlikle."

"Yolculuğuna devam et. Benim için endişelenme. Söz veriyorum iyiyim."

"Bu tavşan deliğine tekrar düşme, Julia. Sen atlıkarıncadan kurtulmak için çok çalıştın. Lütfen, kendiniz için değilse bile, sizi seven herkes için, lütfen Tekrar kontrolden çıkmadan önce kendine dikkat et." "Bakacağım. Bakıyorum. Her şey kontrol altında."

Katie ona Julia'nın hak ettiğini bildiği şüpheli bir bakış attı. Geçmişte kaç kez kız kardeşine, işler kontrol altında olmadığı halde kontrol altında olduğuna dair yemin etmişti? Şimdi de değillerdi ama sorunlarının Katie'nin bu mutlu anını mahvetmesine izin vermesine imkân yoktu.

Kız kardeşi telefonunu çıkardı ve tıklamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Randevu sistemine girerek size bir randevu ayarlayacağım. David'i mi Vic'i mi istersin?"

İtiraz etmenin bir anlamı olmadığını anlayan Julia içini çekti. "Vic, sanırım."

Biraz daha vurduktan sonra Katie, "Yarın saat üçte?" dedi.

"Tamam."

Tıklamaya devam etti.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Vic'e senin için randevu aldığımı ve gelmezsen bana haber vermesini söyledim."

Julia sert bir karşılık verdi. "Gideceğimi söyledim ve gideceğim." Katie'yi terslememek için çaba sarf etti.

"Az önce Shane'in amcası Kevin'a seni ayarlaması için mesaj attım. Ona numaranı gönderdim, müsait olduğunda seni arayacak. O ve karısının yeni bir bebekleri oldu, bu yüzden birkaç gün. Ona cevap vermenizi bekliyorum, beni duyuyor musunuz?"

"Başka bir şey var mı?"

"Owen'a sana göz kulak olmasını söyleyeceğimi de bilmelisin."

"Hadi Katie! Kimsenin bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok."

Katie kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Gerçekten buna seyirci kalacağımı ve bunun tekrar olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Eğer sen Bizi işinden çıkarmak istiyorsan, kendine iyi bak. Bu pazarlık konusu olamaz."

Owen ve Katie daha önce bir kez hayatını kurtarmışlardı ve Julia Katie ile tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Eğer Julia kız kardeşinin planlandığı gibi balayına gitmesini istedi. -O zaman Katie'nin taleplerini yerine getirmek zorundaydı. "Peki, tamam. Her neyse. Yolculuğuna devam et ve beni merak etme."

Katie kolunu Julia'ya doladı ve alnını Julia'nın kine yasladı. "Senin için her zaman endişeleneceğim, seni her zaman seveceğim ve her zaman, her zaman en iyi arkadaşım olmanı isteyeceğim, şimdi evli olsam bile."

Bu içten sözler Julia'nın kontrol edemediği bir duygu selini tetikledi.

Julia ağlarken ona sarılan Katie usulca, "Lütfen bana bundan hiç şüphe duyduğunu söyleme," dedi.

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece artık her şey farklı." "Önemli olan her şey her zaman olduğu gibi her zaman olduğu gibi, her zaman olacağı gibi."

Julia kız kardeşine ve onun güvencelerine sarıldı. Katie, Julia'nın bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyor muydu?

Katie kucaklaşmalarından geri çekildi ve Julia'nın yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Peki Blaine'in ateşli kardeşin mi?"

"Çok mu seksi? Fark etmemiştim."

Katie güldü ve omzuyla onu dürttü. "Elbette yapmadın. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Onunla daha dün tanıştım. Düğünde biraz eğlendik, bu arada o da düğünü bastı."

"Nereden geldiğini merak ettim. Duyduğuma göre kardeşiyle pek anlaşıyorlarmış."

"Evet, öyle dedi. Ama bu yaz birlikte çalışacaklar, bu yüzden ilginç olacak."

"Sen, bilirsin işte... ondan hoşlanıyor musun?"

"Arkadaştan öte bir şey olarak mı?"

Hayır." "Neden olmasın?"

"Erkek diyeti

yapıyorum." "Ha?

Erkek diyeti mi?"

"Sik diyeti olarak da bilinir."

Katie gülmekten kırıldı. "Bu gerçekten bir şey değil, değil mi?"

"Öyle ve eğer kocandan başka biriyle çıkmış olsaydın bunu bilirdin."

"Mükemmelliği bekliyordum."

Julia gözlerini devirdi. "Biz ölümlüler için bataklıkta kurbağadan başka bir şey yok ve ben, kendi adıma, bana bir ömür yetecek kadar kurbağa yedim. Bu yüzden diyetтейim. Erkek yok, penis yok, baş ağrısı yok, kalp ağrısı yok."

"Ne kadar süre için?"

Julia omuz silkti. "Şimdiye kadar dört ay geçti." Mike'ın ihanetinin tüm boyutlarını öğrendiği günden beri. "Belki de sonsuza kadar."

"Bu çok saçma. "Ya Deacon'ın o kişi olduğu ortaya çıkarsa? birlikte olmanız gerekiyor ve sözde penis diyetiniz sizi gerçekten harika olabilecek bir şeyden alıkoyuyor?"

"Hiçbiri gerçekten harika değil Katie."

"Shane öyle. Owen öyle. Charlie öyle. David öyle. Harika kocalar, erkek arkadaşlar, partnerler olan pek çok erkek tanıyorum. Sor Annem adaya ilk geldiğinde Blaine'in ona ne kadar iyi davrandığını, babamla yaşadığı son olaydan dolayı yıkılmış ve incinmiş olduğunu söyledi. Annem Blaine'e tapıyor ve eminim kardeşi de aynı nitelikleri paylaşıyordur."

"Dünyadaki en iyi adam da olsa fark etmez. Tüm erkekler radyoaktiftir."

"Bunu biliyor mu? Çünkü brunch sırasında sana bakma şekline bakılırsa, sana bakmadığının farkında değil-sınırlar."

Julia, Deacon'ın kendisine baktığını duyunca ne hissedeceğinden emin değildi. "Biliyor çünkü ona söyledim."

"Direk çıkıp ona sik diyeti yaptığını mı söyledin?" "Evet."

Ayrıca şu anda biriyle çıkmadığımı söyledim, yani eğer Ortaya çıkacağımı umarak etrafta dolanırken, bunun gerçekleşmesi için en ufak bir şans bile yok."

"Huh."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece şaşırdım. Erkekleri ve penisleri seviyorsun. İkisinden de vazgeçeceğini hiç düşünmemiştim."

"Her şeyden bıktım. Erkekler beladan başka bir şey değil ve sikler erkeklere bağlı olduğu için ikisinden de vazgeçiyorum."

"Özlemeyecek misin? Sik kısmını yani."

"Eh, pek sayılmaz. Tüm yetişkin hayatımı babamın benim hakkımda haklı olduğunu kanıtlamakla geçirdim. Göründüğümünden daha fazlası olduğumu kanıtlamanın zamanı geldi."

Katie kıpırdamadan durdu. "Babamın ne konuda haklı olduğunu kanıtlamak mı?" "Bilirsin işte. Benim hakkımda söylediklerini."

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Julia'nın beyni Katie'ye söylediğini hatırlamaya çalışırken hızla çalıştı. "Sana söylediğime eminim."

"Eminim söylememişsindir, o zaman şimdi söylemeye ne

dersin?"

Julia bunu istemedi. Nefret dolu sözleri yüksek sesle söylemek ve onlara kendisi üzerinde yeni bir güç vermek istemedi - ya da

Katie.

"Anlat bana."

Cin şişeden çıktıktan sonra onu geri sokmak mümkün olmayacaktı. "Ona üniversiteye gitmek istediğimi söylediğimde, bunun bir anlamı olmadığını söyledi. Hayatımı sırt üstü yatarak geçireceğimi söyledi.

çünkü erkekler bana baktıklarında, sadece iyi olduğumu görüyorlar

tek bir şey. Her zaman vücudum ve nasıl görüldüğüm hakkında yorum yaptığını biliyorsun."

Katie ona baktı.

"Sana

söylemiştim."

"Kesinlikle yapmadın." Katie gözyaşlarını geri kırıptı.

"Ondan o kadar çok şey için nefret ediyorum ki, ama bu..."

Gözyaşları

yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Julia Katie'nin ağladığını görmeye dayanamıyordu. "İşte bu yüzden," dedi Katie usulca.

"Neden ne?"

"Bu yüzden kendini aç bıraktın."

"Hayır, değil."

"Elbette öyle, Julia. Bunu onun için önemli olan bir şeyi kontrol edebilmek için yaptın. Senin ne kadar güzel olduğunla gurur duyuyordu ve sen bunu onun için artık güzel olmamak için yaptın."

"Bu doğru değil. Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok."

Katie kollarını Julia'ya doladı ve sıkıca sarıldı. "Her şeyle onun ilgisi vardı." Uzun bir sessizlik döneminden sonra Katie, Julia'nın yüzündeki gözyaşlarını silmek için onu serbest bıraktı. "Biliyor musun, duruşmadan sonra Owen'ı aradığında ve O'na nasıl

Çocukken babası tarafından istismara uğradığını ve bu yüzden bize böyle davrandığını söylediğinde, bir yanımda onu affetmek istedi. Yani hepimiz istismarın bir çocuğa ne tür zararlar verdiğini biliyoruz. Ama bu gibi şeyler, sana söyledikleri.

Onu asla affetmeyeceğim."

"Bu uzun zaman önceydi ve artık bir önemi yok."
Julia ona, üzerinde daha fazla güç vermeyi reddetti.
zaten zorlamıştı. O hapisteyken bile, kilit altındayken

Yıllar geçse de onu düşünmek hâlâ tüylerini diken diken edebiliyordu.

Bir daha düşünmektense unutmayı tercih edeceği bir adamın düşüncelerinden kurtulmak için çaresizce Katie'nin kucağından kurtuldu. "Gitmem gerek. Deacon muhtemelen kaybolduğumu düşünüyordur." Julia ayağa kalkarak saçını taradı ve çantasını hazırlamayı bitirdi.

Katie arkasından yaklaştı ve ellerini Julia'nın omuzlarına koyarak onu dönmeye ve ikizine bakmaya zorladı. "Ben yokken benim için bir şey daha yapar mısın?"

"Eğer mecbur kalırsam..."

"Deacon'ı tanıma fırsatı bulmadan onu bir kenara atmayın. Eğer ağabeyine biraz olsun benziyorsa, iyilerden biridir."

Julia onun iyi bir adam olduğuna dair işaretler görmüştü ama onu arkadaş kategorisinde tutacak kadar da temkinliydi. Onunla birlikte ihtiyacı olan son şey tüm hayatı alt üst eden romantik bir komplikasyondur.

Katie ona sevimli bir şekilde yalvaran bir bakış attı. "Benim için yapar mısın?"

"Neden bu şekilde söylemek zorundasın?" "Çünkü senin için önemli olduğunu biliyorum."

Katie, Julia'nın kendisi ya da kardeşlerinden herhangi biri için yapamayacağı neredeyse hiçbir şey olmadığını farkındaydı. "Peki, tamam.

Her neyse. Git ve kocanla seks yap."

Katie kaşlarını salladı. "Onu zaten bu sabah yaptım."

"Şimdi de kendini beğenmiş bir sürtük gibi davranıyorsun."

Katie'nin kahkahası Julia'nınkini ateşledi.

Gözyaşlarından sonra kız kardeşiyle bir kahkaha paylaşmak iyi hissettirdi.

Julia ona sıkıca sarıldı. "Devam et. İyi olacağıma söz veriyorum. Yolculuğunun ve Shane'le geçirdiğin zamanın her dakikasının tadını çıkar. Her mutluluğu hak ediyorsun."

"Sen de öyle."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben öyle diyorum ve yetki bende."

"Sakin ol, katil." Katie lider, Julia ise takipçi olmuştu ve bu dinamik onlar için iyi işlemişti. Ama şimdi Katie'nin Shane ile yepyeni bir hayatı vardı ve Julia Katie yol göstermeden kendi saçmalıklarını çözmesi gerekiyordu.

Kız kardeşler birlikte aşağıya indiler ve Deacon'ı Adele ile birlikte verandada otururken buldular.

Torunlarını görünce yüzü aydınlandı. "İşte orada," dedi Adele, Julia'ya odaklanarak.

Deacon ayağa kalktı ve gözleri onun altın sarısı bakışlarıyla buluştuğunda içini bir farkındalık ürpertisi kapladı. Bu da neydi böyle? Katie aklına fikirler sokuyordu, hepsi bu. O sadece başka bir yakışıklı adamdı. Muhtemelen sadece ve sadece tek bir şeyle ilgileniyordu. Arkadaşlıklarını kesinlikle platonik tutması akıllıca olur. Eğer o

ona ulaşmasına izin vermedi, ona zarar vermesinin imkanı yoktu.

"Hazır mısın?" Deacon sordu. "Sen hazırsan ben de hazırım."

"Hadi yapalım o zaman." Adele'in yanağını öpmek için eğildiğinde Julia'yı şaşırttı. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Adele yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeledi. "Benim için bir zevkti."

Deacon güldü ve yine karıncalanmalar onu elektriklendirdi, Julia'nın bu sefer çok dikkatli olması gerektiğini fark etmesini sağladı.

CHAPTER 9

E Julia'yı her gördüğünde, sanki onu ilk kez görüyordum. Otelin ana kapısından çıktığında yanında aynı derecede çekici sadece onu fark etmişti. Uzun siyah saçlarını sırtından aşağı yumuşak, parlak dalgalar halinde dökülene kadar taramıştı ve sevimli burnunda güneş kremi lekesi vardı.

Güneş gözlüğü taktığı için her zaman etkileyici olan gözlerini göremiyordu. Nasıl olduğunu fark etmemesi için ölü olması gerekirdi.

Kesik kot şortunun tatlı poposunu sarması ya da atletinin muhteşem göğüslerini göstermesi. Her ne kadar fiziksel özelliklerini gözden kaçırmak zor olsa da, yaşadıkları ilişkiden sonra onun duygusal sağlığı hakkında çok daha fazla endişe duyuyordu.

iskeledeki sohbet. Özellikle de babası ve ailesinin geçmişi hakkında bildiklerini.

"Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Neden sordun?"

"Bir süredir yoktun."

"Katie beni görmeye geldi ve konuşmaya başladık - her zaman yaptığımız gibi. Beklettiğim için özür dilerim."

"Beklemek umurumda değildi. Büyükannen beni buldu ve çok güzel sohbet ettik. Bana hikayeler anlatıyordu.

Elliden fazla yaz boyunca oteli işletti." "O her şeyi gördü, bu kesin."

"Gerçekten harika bir insana benziyor."

"O en iyisidir. O ve büyükbabam olmadan asla hayatta kalamazdık."

"Bu doğru mu?" "Uh-huh."

Daha fazlasını söyleyeceğini umarak bekledi ama söylemedi. Feribot iskelesinin yanından geçen kısa bir yürüyüşten sonra polis, itfaiye ve liman başkanlığı teknelerinin yanaştığı kamu güvenliği iskelesine vardı. Deacon rıhtıma girdi. görevli memurla görüşmek için ofise gittim. "Merhaba, ben Deacon Taylor, yeni liman başkanı."

"Merhaba, ben Colby, bu yazki asistanlardan biriyim."

Deacon onun elini sıktı. "Sizinle tanıştığımıza sevindim. Ben de Eğer sorun olmazsa, teknelerden biriyle karaya çıkmayı umuyorum."

"Tabii ki. Seni hazırlayacağım."

"Harika. Sanırım yanımda birini getirmemin sakıncası yoktur?"

"Yolcular için bir can yeleğiniz olduğu sürece, gitmeye hazırsınız ve her botta bir düzine can yeleği var."

"Mükemmel."

Colby ona bilmesi gerekenleri anlattı. orta konsollu büyük boy şişme bot hakkında ve ikiz yüz beygir gücünde dıştan takma motorlar. Her birinin üzerinde GANSETT ISLAND POLICE DEPARTMENT yazıyordu. Teknenin yan tarafına ve kaptan köşkünün üstüne bir polis lambası monte edilmişti. Tekne, son işinde kullandığı tekneye benziyordu, bu yüzden Deacon'ın kurulum konusunda rahat. "Telsizden Kanal 16'yı izliyoruz," dedi Colby. "Konsolda bir el ünitesi var."

"Bu harika. Çok teşekkür ederim."

Colby, Deacon'ın uzattığı eli sıktı. "Sorun değil. Sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum."

"Aynen öyle." Deacon Julia'nın tekneye binmesine yardım etti.

Colby tekneden indi ve halatların çekilmesine yardım etti. Deacon dümenin başına geçerek tekneyi çekek yerinden çıkardı.

Gansett'te büyüdüğü için çocukluğunun büyük bölümünü şu ya da bu tür teknelerde geçirmişti ve bu rutin onun için ikinci doğaydı. Güney Limanı mendireğinden çıkarken, yüksek hızlı feribotlardan biri yaklaştı. Deacon çok daha büyük olan gemiye geniş bir alan bıraktı ve Julia'ya feribotun dümen suyunun yarattığı dalgaları aşarken tutunmasını söyledi.

"Vay canına," dedi Julia. "Bu çılgıncaydı."

"Bu boku seviyorum. Ne kadar vahşi olursa o kadar iyi." Julia yanında otururken, gazı ileri itti ve açtı adanın kuzey kıyılarında gezintiye çıkmak için Büyük Tuz Gölü olarak da bilinen çok daha büyük ve işlek Yeni Liman'a giden yol. Diğer işlerin yanı sıra, liman başkanı kasabanın demirleme yerlerini alan geçici teknecilerin ücretlerini toplamaktan ve Gansett Adası çevresindeki su yollarında güvenli teknecilik uygulamalarının sağlanması.

Kısa ve hızlı bir yolculuktan sonra Deacon onları Tuz Göleti'ne açılan dar kanaldan geçirecek, geçerken de Sahil Güvenlik istasyonunu sağdan geçeceklerdi. Gölet, demirlemiş teknelerle doluydu. McCarthy'nin ve diğer marinaların rıhtımlarında. "Çok fazla tekne var," dedi Julia.

"Bu, 4 Temmuz hafta sonunda burada olacakların çok küçük bir kısmı."

"Yazın ne kadar kalabalık olduğunu hatırlıyorum."

"Kasabada beş yüz demirleme yeri var. düzenli olarak."

"Vay anasını. Bu çok fazla."

"Yoğun bir iş. Neyse ki yardım alacağım. Bu haftadan sonra hafta sonları en az üç, hafta içi ise iki kişi görev yapacak."

"Son işinizde başardığınızdan daha mı fazla?" "Çok daha fazla. Beş kat daha fazla."

"Bunu üstlenmekte neden tereddüt ettiğinizi anlayabiliyorum."

"Beni duraklatan iş değildi. Kardeşim için çalışmak ve onun benim üzerimde kontrol sahibi olmasıydı." Dramatik bir şekilde ürperdi. "Bu fikir bile midemi bulandırmaya yetiyor."

"İnsanlar ondan çok övgüyle bahsediyor." "İnanın bana, biliyorum."

"Onu, siz büyürken olduğu gibi değil de şimdi olduğu gibi tanıdığınızda düşündüğünüz gibi biri olmadığını fark edebilirsiniz. Ve o da aynı şeyin doğru olduğunu keşfedebilir. senin hakkında."

"Olabilir. Kim bilir?" Hayatları boyunca anlaşılamayan kardeşlerin otuzlu yaşlarının ortasında rotalarını değiştireceklerine dair pek umutlu değildi. "Bir zamanlar hiç hatırlamıyorum Birbirimize bir konuda kızgın olmadığımız zamanlarda. Örneğin daha bu sabah, ütüsünü ödünç alıp alamayacağımı sormak için yanına gittiğim için beni karısına uygunsuz davranmakla suçladı."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü eve geldiğinde beni kızını tutarken buldu. -ki bu da insanlığa karşı işlenmiş başka bir suçtur- ve benim için ütü yapmayı teklif ettikten sonra gömleğimi ütülerken karısıyla konuşuyordu. Ben aslında eşimle geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum. yeğenim ve baldızım, her ikisiyle de daha geçen gün tanıştım."

"Seni bununla suçladığı için üzgünüm."

"Bu onun için olağan bir durum. En azından karısı Tiffany bu yüzden ona kızdı, bu da bir şeydir."

"Çok kızmış olmalı. Karısının genç ve yakışıklı kardeşine bakıp 'Lanet olsun, yanlış kişiyi seçmişim' diye düşüneneğini mi sanıyor?"

Deacon güldü. "Evet, yanlış olanı seçti ama artık çok geç. O ahmakla baş başa kaldı."

Julia güldü. "Evet, öyle. Ama belki de sadece Bir anlık muhakeme hatası. Karısının yanına asla yaklaşmayacağını biliyor olmalı."

"Tabii ki yapmazdım." Güneş gözlüklerini kaldırdı ve ona en ateşli bakışını attı. "Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun, ha?"

"Oh, kapa çeneni."

"Çok geç. Artık geri alamazsın." Julia inledi. "Ben ve koca ağzım."

Gölette bir saat süren bir gezinti sırasında Deacon çeşitli demirleme numaralarını not aldı ve endişe verici bir şey görmeden tekneleri, insanları ve faaliyetleri gözlemledi. İnsanlar eğleniyor ve bunu güvenli bir şekilde yapıyordu. Önemli olan da buydu. Tekneyi gölete doğru yönlendirdiğinde

kanalından ayrılırken, başka bir liman başkanı teknesi geliyordu.

Deacon teknesini vitesten çıkardı, böylece durup sarışın genç bir kadın olan diğer memurla konuşabildi. "Nasıl gidiyor? Ben Deacon Taylor."

"Jillian Stark. Tanıştığımıza memnun oldum." Colby gibi, Jillian da

Yirmili yaşlarının başında görünüyordu ve muhtemelen yaz tatilinde bir üniversite öğrencisiydi.

"Sen de öyle. Şu anda her şey yolunda görünüyor ama ben sizi yalnız bırakayım. Yakında görüşürüz."

"İyi günler." Çıkışa doğru ilerlerken Jillian gölete doğru el salladı.

Kanaldan çıktıktan sonra Deacon gaza bastı. İlerledi ve adanın etrafında tam bir tur atmak için sola doğru yöneldi. Julia elini onun koluna koyduğunda adanın en güney kısmına yaklaşıyorlardı.

"Nedir o?" Uzakta bir şeyi işaret etti. "Nereyi?"

"İşte orada." Ayağa kalktı ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. "Bu bir fok mu?"

Deacon sonunda onun neyi kastettiğini anladığında başını salladı. "Hiç sanmıyorum." Tekneyi yaklaştırdı ve Julia ile aynı anda çılgınca yüzen bir köpeğe baktıklarını fark etti.

Hayvana yaklaştıklarında motorları rölantiye aldı.
"Aman Tanrım! Onu yakalamalıyız!" Julia teknenin yanına gitti ve köpeğe seslendi. "Buraya gel, bebeğim. Seni kurtaracağız."

Köpek panikledi ve yüzerek onlardan uzaklaştı.
Deacon tepki veremeden, mayosuna kadar soyunmuş, teknenin yanından aşağıya dalmış ve köpeğe doğru yüzüyordu. "Tanrım," diye mırıldandı. Köpeğin hipotermiye yakalanmasından mı daha çok korktuğundan emin değildi.
soğuk su ya da çizilerek parçalanmak
mücadele eden köpek. Görünüşe göre, ikisini de umursamıyordu. Köpeğe daha yakın yüzerken ve onunla yumuşak bir şekilde konuşurken bu şeyler, sonunda onu yardım etmesine izin vermeye ikna etti.

Julia kolunu, kendisine çılgınca tırmanan ve bir dalga üzerlerinden geçerken neredeyse onu sürükleyecek olan köpeğe doladı. Küçük köpek siyahtı ve üzerinde beyaz bir leke vardı.
başının tepesinde.

Deacon ona bir can simidi attı ve köpeği tutarken bir kolunu ona dolayabileceğini umdu. Yapmak zorundaydı. onu sudan çıkar çünkü dudakları çoktan morarmaya başladı. Neyse ki, köpeğe olan hakimiyetini kaybetmeden can simidini tutmayı başardı.

Deacon onları ulaşabileceği bir yere getirene kadar dikkatlice yaklaştırdı. Yan tarafa doğru eğilerek siyah köpeği Julia'dan almaya çalıştı.

Köpek bunu kabul etmedi, onu tersledi ve kolunu ısırđı.
"Siktir!"

"Onu ısırma," dedi Julia. "Sana yardım etmeye çalışıyor."

İkisi birlikte, aslında bir yavru olan köpekle güreşerek ona boyun eğdirdiler ve tekneye bindirdiler. Sonra Deacon Julia'ya uzandı ve işte o zaman kolundan kan aktığını gördü. Hay aksi. Onu sudan çıkarıp tekneye çekti, köpek orada titriyordu.

Soğuktan çılgına dönmüş bir halde suyu üzerinden atmaya çalışıyordu.

ceket. Deacon hayvanın tasmaşının olmadığını fark etti ve sahibini nasıl bulacaklarını merak etti.

Julia kontrolsüzce titredi.

"Seni ısıtmalıyız."

"Çantamda bir sweatshirt var," demeyi başardı. çenesinin şiddetli titremesi üzerine söyledi. Birkaç saniye içinde kadının kıyafetlerinin içinde görüldüğünden çok daha zayıf olduğunu fark etti ama şu anda öncelikli endişesi bu değildi.

Çantasında bir eşofman ve havlu buldu ve eşofmanın içine girmesine yardım etti, kollarını ovdu ve Keşke onu ısıtmak için kullanabileceği başka bir havlu, ceket ya da başka bir şey olsaydı. Güneş kalın bir örtüyle kaplıydı.

bulut tabakası, bu yüzden hiçbir yardımı olmadı. "Öylece atladığına inanamıyorum."

"Yapmak zorundaydım. Bizden yüzerek uzaklaşıyordu."

Deacon gazı ileri doğru bastırdı.

Onları mümkün olduğunca çabuk kasabaya geri götürmeliyiz. "Bir köpeği kurtarmak için hayatını riske attın Julia."

"Ve bunu bir saniye içinde tekrar yapardım. Sen iyi misin?" Adamın kanayan kolunu işaret etti.

"Ben iyiyim."

"Bu iyi görünmüyor. Gemide ilk yardım çantası var mı?"

Hipoterminin eşiğindeydi ama onun için mi endişeleniyordu? "Dolabı kontrol et." Kadın ilk yardım çantasını çıkarıp sol kolundaki yarayı temizlemeye başlarken Deacon tekneyi sürmeye odaklandı. Kadının soğuk parmakları derisinin üzerinde gezinirken Deacon onun dokunuşuna tepki vermemeye çalıştı. Sadece Ona dokunmasının sebebi kanaması olmasıydı. Yoksa onun yakınında bile olmazdı.

Kendine bunu söylemeye devam et. Onu sıkıca arkadaş bölgesine sıkıştırmıştı ve bunu hatırlaması gerekiyordu. Ama kendini ya da kendi güvenliğini düşünmeden köpeği kurtarma şekli, içinde temel bir şeyi harekete geçirmişti. Kadın

etrafında olmak istediği, tanımak istediği biriydi, zahmete değecek biriydi ve dahil olma riski.

Yarasına mşdahale ettikten sonra Titreyen kşpeğin yanına havlu getirmiş, sakinleşene kadar kşçük adamı kucağında tutmuştu. Belli ki yorgun dşşmşş ve titremeye devam ederken bile hızla uykuya dalmıştı.

Deacon, Gşney Limanı'na mşmkşn olduğuunca hızlı dşnebilmek için teknenin sınırlarını zorladı ve liman girişine yaklaştıklarında bir feribot durup rşlantiye geçerken o da durmak zorunda kaldı. limana girdi ve bir diğerı ıktı. "İyi misin?" diye sordu Julia'ya.

"Sadece soğuuk."

"Tıbbi yardıma ihtiyacın olacak." "Hayır, sen."

"İkimiz de olacağız." İşteyken ř kez kşpekler tarafından ısırılmıştı ve yaranın temizlenmesini ya da kşpeğin kuduz olup olmadığını řđrenmek için beklemeyi dşrt gşzle beklemiyordu.

Sevimli kşçük adam ıslak ve soğuuk gşrşnşyordu ama mşkemmeldi.

Aksi takdirde sağlıklı. Ancak bu bir şey ifade etmiyordu. Bir keresinde son derece tatsız bir kuduz açısı olmuştu, bu yşzden bağışıklığı muhtemelen oğuundan daha iyiydi. şyle olmasını umuyordu. İsteyeceği son şey, o tedaviyi tekrar gşrmek zorunda kalmaktı.

Sonunda feribotlar yoldan çekildi ve Deacon Tekneyi polis departmanının rıhtımına yşnlendirdi ve dehşet içinde, elleri kalçalarında ve gşzle gşrşlşr bir şekilde kızgın bir şekilde kendisini karşılamayı bekleyen kardeşini gşrdş. "Lanet olsun."

"Ne?"

Deacon, Blaine'e doğru başını salladı. "Birazdan olacaklar için şimdiden şzşr dilerim."

CHAPTER 10

DEacon'ın kardeşi öfkeliydi. "Ne yapıyorsun lan sen?" Halatlardan birini kaptı ve tekneyi bağladı.

"Sorumlu olacağım bölgeyi tanımaya çalışıyordum."

"Teknelerden birini alabileceğini kim söyledi?"

"Görevli asistana sordum ve sorun olmadığını söyledi. Arkadaşım bir köpeği kurtardı ve hipotermisinin eşiğinde. Onu kliniğe götürmem gerekiyor."

"Ve köpek onu ısırdığı için kanaması var," diye ekledi Julia.

Blaine ancak o zaman teknedeki köpeği fark eder gibi oldu. "Nereden geldi bu?"

"Julia onu açıkta yüzerken gördü. Onun hayatını kurtardı. Veteriner tarafından görülmesi gerekiyor." Deacon hâlâ köpeği tutan Julia'nın tekneden inmesine yardım etti ve Blaine'in yanına gitti. "Onu veterinerlere bırakacağız ve sonra da kliniğe gideceğiz."

"Ben seni götürürüm," dedi Blaine.

Julia, Deacon'ın kardeşinden iyilik istemediğini anlayabiliyordu ama onun için endişelendiğinden arabaya binmeyi kabul etti. Blaine'in cipinin arka kapısını onun için tuttu ve Kapıyı kapatıp ön tarafa geçmeden önce o ve köpek yerleşene kadar bekledi.

Veterinere doğru yola çıktıklarında Blaine kardeşine baktı. "Tekneyi dışarı çıkarmamalıydın. resmi ilk gününüzden önce. Henüz departman sigortasına dahil değilsiniz."

"Kullandığım tüm tekneleri kapsayan kendi sigortam var." "Yine de... bana sormalıydın."

"Ben yapmadım ve olan oldu. Arkadaşımın önünde benimle on iki yaşındaymışım gibi konuşmana gerek yok."

"O da gemide olmamalıydı."

"Colby'ye sordum ve onun için bir can yeleği olduğu sürece sorun olmayacağını söyledi. Kışındaki polis şefi sopasıyla rahat ettiğini biliyorum ama benimle bir daha böyle konuşursan kendine yeni bir liman başkanı bulursun."

Julia, Blaine'in buna ne diyeceğini görmek için nefesini tutarak bekledi. Cevap vermedi, ama Julia onun direksiyonu sıkıca kavradı.

"Bir köpeğin kaybolduğunu bildiren oldu mu?" Julia, soğuktan dişleri takırdamaya devam ederken Blaine'e sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama merkeze soracağım."

Kısa bir süre sonra veteriner kliniğinin önüne geldiler. Deacon onun inmesine yardım etti ve kliniğin ana kapısını tuttu. Önlük giymiş tanıdık sarışın bir kadın resepsiyon masasında oturuyordu. Julia onu aile düğünlerinden tanıdı. "Merhaba. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bu adamı kıyı açıklarında yüzerken bulduk," dedi Julia.

Kadın ayağa fırladı. "Aman Tanrım. Suda ne kadar kaldığı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, bilmiyoruz ama muhtemelen epey bir zaman olmuştur." Kendisini bir muayene odasına kadar takip etmelerini işaret etti.

"Ben Janey Cantrell. Sen Owen'ın kız kardeşisin, değil mi?" "Evet, ben Julia, bu da Deacon Taylor." "Blaine'in kardeşi."

"Ne yazık ki," dedi Deacon nefesinin altından.

"Ben bir McCarthy'ydim. Erkek kardeşim Tiffany'nin kız kardeşi Maddie ile evli."

"Ah, anladım. Buralarda herkes akrabadır. Onu size bırakmamız mümkün mü?" Deacon ona kolundaki çirkin yarayı gösterdi. "Beni ısırды ve Julia da onun peşinden atladığı için hipotermiye girmiş olabilir. Kliniğe gitmemiz gerek."

"Tabii ki. Ona çok iyi bakacağız."

"Hiç kimse bir köpeğin kaybolduğunu bildirmedi, değil mi?" Julia sordu.

"Hayır."

"Hmm, nereden geldiğini merak ediyorum." "Bir tekneden düşmüş olabilir."

"Ve kimse fark etmedi mi?"

"Olur böyle şeyler." Janey köpeğin başının üstünü öptü. "Zavallı bebek."

"Kuduz testi yaptırmamız mümkün mü?" Julia sordu.

"Deacon'ı ısırды, o yüzden bilmemiz gerekecek."

"Aslında onu kuduz için test edemeyiz. Tek yapabileceğimiz önümüzdeki on gün boyunca onu gözlemlemek, ya burada ya da diğer hayvanlardan ve insanlardan uzak tutulması gereken evde karantinaya alınmalıdır."

Deacon Julia'ya baktı. "Onu otelde ya da benim evimde tecrit altında tutabiliriz."

Başıyla onayladı.

"Seni kliniğe götürmeliyiz," dedi. "Dudakların morarmış."

Julia ona bakan köpeği bırakmak istemedi. Gözlerini açık tutmaya çalışsa da ruhunu kaybetmemiştir. Zavallı adam tamamen bitkin düşmüştü. "En kısa zamanda onu kontrol etmek için geri döneceğim."

"Bütün gün burada olacağız."

"Teşekkür ederim." Julia veterinerin köpek için yapması gereken masrafları nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydi ama bir şekilde ona ihtiyacı olan şeyi almanın bir yolunu bulacaktı.

Deacon onu kapıdan çıkardı ve kliniğe kısa bir yolculuk için Blaine'in SUV'sine geri götürdü. Deacon resepsiyondaki kadına Julia'nın

hipotermi, hemen bir kabine geri götürüldü ve burada ıslak mayosunu değiştirmesi söylendi ve nemli eşofmanını bir önlüğe dönüştürdü. Hemşire yatağa girmesine yardım etti, ateşini ve tansiyonunu ölçtü ve ardından onu hoş bir ısıtıcı battaniyenin altına koydu.

Julia yerleştiğinde hemşire Deacon'a, "İçeri girebilirsiniz," dedi.

Kapalı perdenin arkasından içeri girdi ve ona yakından baktı. "Daha iyi misin?"

"Bu battaniye dondurmadan sonraki en iyi şey. Seninle de ilgilenmelerine izin vermelisin." Brunch'ta giydiği mavi elbise gömleğine kan bulaşmıştı. Ailenin buluşmasına katılmadan önce gömleğini ütöletme zahmetine girdiğini duymak onu duygulandırmıştı. Ayrıca kendisine gösterdiği ilgiyi ve köpeği kurtarma ihtiyacını karşılamasını da takdir etmişti.

onu ısırdı. "Tüm bunlar için özür dilerim." Kanlı kolunu işaret etti.

"Önemli bir şey değil."

"Onu terk etseydik kendimle yaşayamazdım."

"Hâlâ kendini bu şekilde riske atmamalıydın diyorum."

Omuz silkti. "Sorun değil."

Deacon onun yatağına yaklaştı, elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi. "Bu iyi bir şey değil. Sen pek çok insan için önemlisin Julia. Bunu bu sabah ailenle birlikte gördüm. Sen de benim için önemlisin."

Kalbi ters taklalar atıyor olsa da, sesinin onun içten sözlerine verdiği duygusal tepkiyi ele vermesini engellemeye çalıştı. "Benimle daha yeni tanıştın."

Elinin arkasını öptü ve sonra kolunu sıcak battaniyenin altına sokmak için bıraktı. "Sen benim için önemlisin."

"Neden?"

"Bir nedenim olmak zorunda mı? Sadece senden hoşlandığım için olamaz mı? Seninle vakit geçirmeyi sevdiğim için."

Kendi güvenliğinizi riske atmanızdan hoşlanmasam bile o köpek için yaptığınız şey?"

Aralarındaki gergin an, bir hemşirenin Julia'yı kontrol etmek için içeri girmesiyle kesintiye uğradı. Onu aldı ateşini ve kan basıncını tekrar ölçtü. "Ateşin biraz yükseldi, bu iyi bir şey. Daha sıcak hissediyor musun?"

"Oraya varıyorum." Julia bir daha kendini sıcak hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Vücudunda neredeyse hiç yağ olmadığı için neredeyse her zaman üşüyordu. Hâlâ soğuk olan Atlantik'e bir dalış ihtiyacı olan son şeydi ama pişmanlık duymuyordu. Deacon'ın tatlı sözleri içini ısıtmış ve kurtarma görevine iki kat değdiğini hissettirmişti.

Yaşlı kadın Deacon'a yaklaşıırken, "Hadi seni temizleyelim genç adam," dedi.

"Julia ile kalabilmem için bunu burada yapabilir miyiz?"

Her birine baktı ve gülümsedi. "Öyle, değil mi? Tabii ki öyle. Kız arkadaşınızla birlikte olmak istemenizi anlıyorum. Gidip yararı temizlemek için gerekenleri getireyim."

Hemşire odadan çıktıktan sonra Julia ona baktı ve hemşirenin yanlış anlamasından dolayı eğlendi. "Yani şimdi ben senin kız arkadaş?"

"Eğer olmak istersen."

"Sana söyledim, bütün bunlarla işim bitti."

"Ah evet, sik diyeti. Nasıl unutabilirim ki?"

Julia'nın yüzü utançtan yanıyordu. Bunu ona söylerken ne düşünüyordu? "Muhtemelen düşünmeliyim bu kadar açık konuşmadan önce."

"Lütfen yapma." Muhteşem altın rengi gözleri, şimdi olduğu gibi gülümsediğinde daha da güzelleşiyordu. "Bence bu harika. Senin yaşadıklarını ben yaşasaydım, ben de sik diyeti yapardım." Durakladı, ne dediğini anlamış gibiydi ve sonra güldü. "Kendi penisim dışında başka penislere hayran olduğumdan değil. Ben onunkinin büyük bir hayranıyım. Kelimenin altını çizim büyük."

O sırada Julia çaresizce gülüyordu. "Dur. Yapamam."

"Güldüğünde daha da güzel oluyorsun."

Buna bir yanıt veremedi hemşire elinde bir tepsi malzemeyle telaşla içeri girdi. "Pekâlâ genç adam, bakalım neler yapıyorsun?"

Julia'ya yüzünü buruşturdu ve kolunu hemşireye uzattı.

Julia gözlerini ondan alamıyordu. Tam o sırada Dünyada tek bir iyi erkek kalmadığından emindi, Deacon Taylor'la tanışmıştı. Ona her şeyi sorgulaması için sebep veriyordu, özellikle de sik diyetini.

Belki onunla bir tur atarsa, Mike'la olanlar hakkında daha iyi hissetmeye başlardı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Her zaman yaptığı şey buydu. Bir sonraki büyücü gelip iradesini bir duman bulutu içinde yok edene kadar erkeklerden uzak durmaya yemin etti.

Çünkü

Deacon'ın çoğundan daha iyi görünmesi hiçbir şey ifade etmiyordu. Gerçekte kim olduklarını gösterene kadar her zaman diğerlerinden daha iyi göründüklerini zor yoldan öğrenmişti.

Başka bir yakışıklı yüzün ve samimi görünseler bile daha tatlı sözlerin etkisinde kalmayı reddetti.

Hemşire yarayı sıktığında yüzünü buruşturdu. iyice temizleyip gazlı bezle örtmeden önce sildiği daha fazla kan üretti. "Sen gidiyorsun

Düzenli olarak antibiyotik merhem sürerek ve yarayı temiz ve kuru tutarak bu durumun üstesinden gelmek istiyoruz. Hayvanın aşı geçmişini biliyor muyuz?"

"Bilmiyoruz," dedi Deacon, "ve önümüzdeki on gün boyunca gözlemlenene kadar kuduz olup olmadığını bilemeyeceğiz."

"Eğer pozitif çıkarsa, tedavi için sana ihtiyacımız olacak." "Beş kez ısırıldığımda zaten kuduz tedavisi görmüştüm. yıllar önce."

"O zaman hala sigortalı olabilirsiniz, ancak bunu teyit etmek için kan tahliline ihtiyacımız olacak."

"Anladım."

Birkaç saat sonra, Julia'nın büyükannesi Julia'ya kuru giysiler teslim ettikten sonra, Julia'nın vücut ısısı normale döndüğünde her ikisi de taburcu edildi. hâlâ iliklerine kadar üşüdüğünü hissediyordu. Blaine'i bekleme odasında görünce şaşırdılar.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Deacon sordu.

"Bir süreliğine ayrıldım ve seni götürmek için geri geldim.
ev."

"Oh, teşekkürler." Deacon'ın sesi şaşırmış gibiydi.

"Nereye?" Blaine cipine bindiklerinde sordu. "Veterinere lütfen," dedi Julia, titrememeye çalışarak.

Blaine'in açık penceresinden içeri giren serin bahar havası.

"Pencereyi açar mısın?" Deacon sordu. "Julia'nın ısınmaya ihtiyacı var."

"Ah, özür dilerim."

Deacon'ın söylediği ve yaptığı her şeyde Julia, onun kendisine yasak olduğunu kendine hatırlatmak için daha fazla mücadele etmek zorunda kalıyordu. bir arkadaştan başka bir şey. Yapamadığı tek şey Ancak inkâr ettiği şey, ona karşı giderek artan çekimiydi. Erkek diyeti olsun ya da olmasın, bu adam büyük bir bela olma potansiyeline sahipti ve kendini kontrol altında tutması ya da son felaketiyle tam olarak başa çıkamadan yeni bir şeye dalma riskini alması gerekiyordu.

Böyle bir şey olamaz.

Kendinize bunu hatırlatmaya devam edin.

Deacon onu kontrol etmek için yolcu koltuğundaki yerinden döndü. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Kolun nasıl?"

"Her şey yolunda. Endişelenecek bir şey yok."

"Vurulmuş gibisin," dedi Blaine, Deacon'ın eskiden tertemiz olan gömleğinin ve şortunun her yerindeki kanı kastederek.

Deacon elbisesine baktı ve kanla kaplı olduğunu fark edince şaşırmış gibi göründü. "Umarım çıkar. Yanımda getirdiğim tek iyi gömlek bu."

"Nasıl çıkaracağımı biliyorum. Bunu senin için yapacağım." Julia onunla her saniye daha da derine inmenin ne anlama geldiğini düşünmek için bir saniye bile beklemeden konuştu. Bu sadece arkadaşlıktı. Bunu hatırladığı sürece her şey yolunda gidecekti.

"Hey," dedi Blaine Deacon'a, "daha önce evimde olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ben asla söylediğim şeyi söylemeliydim. Elbette evime ve ailemin yanına hoş geldiniz."

Deacon gözlerini kardeşine dikti. "Felç mi geçirdin yoksa aynı derecede zihin değiştiren bir şey mi?"

"Kapa çeneni ve özrümü kabul et, lütfen?" "Neden?"

"Çünkü! Ciddiyim. Söylediklerim için özür dilerim. Sen Yanlış bir şey yapmıyordum ve evimde karım ve kızımın birlikte olmana tamamen aşırı tepki gösterdim. Ben çizgiyi aştım ve bunu kabul ediyorum."

Deacon uzun bir süre kardeşine bakmaya devam etti ve sonra gülümsedi. "Tiffany sana kızgın, değil mi?"

"Hayır."

"Evet, öyle ve seni benden özür dilemeye zorladı. Sen özür dileyene kadar seni kapattı mı?" Gülmekten kırıldı. "Aman Tanrım! Kapattı! Sen bunu düzeltene kadar değil mi? Onu seviyorum."

Blaine kısık bir sesle, "Kapa çeneni," dedi.

"Benden özür dilediğini ona söylemek zorunda mıyım? Kırmızı ışık yine yeşile mi döndü? Kahretsin, önümüzdeki bir iki hafta boyunca yeni işim ve diğer şeylerle çok meşgul olacağım. Onunla konuşma fırsatı bulamayabilirim."

"Bugün ona senden özür dilediğimi ve bunda ciddi olduğumu söyleyen iyi olur."

Deacon kahkahalarla güldü.

Julia ona katılmamak için elini ağzına götürdü. Blaine'in bundan hoşlanmayacağını hissediyordu.

"Onunla gerçekten eşleştin, değil mi kardeşim?" Deacon kahkahası yatıştığında şöyle dedi.

"Onun gibi bir şey." Blaine'in sesi sanki dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibiydi.

"Bayıldım. Ondan hoşlandığımı zaten biliyordum ama bu onu bambaşka bir seviyeye taşıdı. Ve tahmin et ne oldu? Senin kıymetli Addie'n de beni seviyor. O ve ben çok iyi arkadaş olacağız."

Blaine sessizce homurdandı, tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Hâlâ yaz için beni burada mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama sen kalıyorsun ve bu iş burada bitiyor." "Bu harika bir yaz olacak. Yeni bir En iyi arkadaşım Julia beni eğlendirecek. Birlikte takılacağım yeğenlerim ve tanımam gereken diğer yeni en iyi arkadaşım Tiffany var. Gansett Adası bu yıl bana çok daha iyi görünüyor.

bir kez daha. Sana gerçekten hakkını vermeliyim, Blaine. Tam da neye ihtiyacım olduğunu biliyordun."

"Bu yaz bitmeden seni vuracağım."

"Eğer biriyle yatmak istiyorsanız, bunu yapmamanızı tavsiye ederim.

Tiffany benden hoşlanıyor."

"Sevmiyor."

"Evet, öyle ve bu seni çok kızdırıyor, değil mi?"

"Kıçımı gerçekten neyin kızdırdığını bilmek ister misin?"

"Eminim tahmin edebilirim." Deacon gülmekten kendini kaybetti. "Karın iş yerini yeniden açsın diye benden özür dilemek zorunda mı kalıyorsun?"

Blaine veteriner kliniğinin önüne yanaştı ve cipi aniden durdurdu. "Çık dışarı."

Deacon kapıyı açmak yerine

Blaine'in yolcu koltuğunda kendini daha rahat hissediyordu. "Yani Özür dilediğinizi bildirmemi bekliyorsunuz, değil mi?"

Julia yüksek sesle gülmek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

Deacon bundan çok fazla zevk alıyordu.

"İşime dönebilmem için kamyonetimden inebilir misin?"

"Elbette," dedi Deacon. "Bıraktığın için teşekkürler. Seni tekrar eyere oturtmak için Tiffany ile sohbet etmek üzere bir zaman ayarlamaya çalışacağım. Bugüne sığdırabileceğimden emin değilim.

Julia'nın ısındığından emin olmalıyım ve Küçük köpek yavrusu iyi. Tiffany ile görüşmem biraz zaman alabilir, ama senin için her şeyi açıklığa kavuşturacağımdan emin olabilirsin.

en kısa

zamanda."

"Öyle yap."

Deacon yolcu koltuğundan indi, Julia için arka kapıyı açtı ve inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Yardıma ihtiyacı yoktu ama yine de onun elini tuttu ve arabadan çıktıktan sonra elini tuttuğunda şaşırdı.

Blaine ardında bir toz bulutu bırakarak hızla uzaklaştı.

Deacon gülmekten kendini kaybetti.

CHAPTER 11

"T Bu on yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi," dedi Deacon, arabasının arka lambalarına bakarak.

Kardeşimin aracı.

"Bu çok kabaydı."

"Oh, hadi ama. Beni rahat bırak. Yürüyecek yaşa geldiğimden beri benimle uğraşıyor. İlk kez ondan bir adım öndeyim ve bundan zevk alacağıma inansen iyi edersin."

"Kaba olduğunu söyledim. Hiç komik olmadığını söylemedim."

Deacon gülerek veteriner kliniğinin kapısını tuttu ve elini sırtına koyarak onu içeri soktu.

Ona dokunuşunun tescilli şekli Julia'ya karışık duygular yaşattı. Bir yandan ona kesmesini söylemek istiyordu. Onlar sadece arkadaştı ve bunu yapmasına gerek yoktu. ona bir sevgili gibi dokunurdu. Ama öte yandan, ona karşı nazik ve yardımsever olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve o da

zararsız bir dokunuş için cadalozluk yapmak istemedi.

Bir de adamın ona dokunmasından hoşlandığı gerçeği vardı.

Tanrım, umutsuzdu. Erkek diyeti dört ay bile sürmemişti ve şimdiden yeni bir erkeğe karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Ama bu adam... Farklı görünüyordu. Ve evet, ilk başta Mike da öyleydi. Ama bu uzun sürmemişti. Orada

annesinin tıbbi masraflarına yardım etmesini istemeden çok önce olduğu gibi davranmadığına dair işaretler vardı.

Konu erkekler olduğunda aptal gibi davranmaktan çok yorulmuştu ve Deacon'ın farklı olmasını istemesine rağmen yine de temkinliydi.

Veteriner kliniğine girdiklerinde Janey yine ön masadaydı. "Hey, çocuklar, ikiniz de biraz daha iyi görünüyorsunuz. Isındınız mı?"

"Evet, Tanrı'ya şükür," dedi Julia. "Küçük dostum nasıl?"

"Durumu çok iyi. Ona biraz sıvı verdik ve çoğunlukla uyuyor. Zavallı adam çok yorgun."

"Onu eve götürebilir miyiz?"

"Doktor Potter onu gözlem altında tutmak için muhtemelen bir gece burada tutmak istiyor. Birkaç saat içinde size haber verebiliriz."

"Tüm bunlar ne kadara mal olacak?"

"Merak etme," dedi Deacon. "Ben hallederim."

Julia itiraz etmek istedi ama nasıl edebilirdi ki? Ağır bir veteriner faturasını karşılayabilmesinin imkânı yoktu. Şu anda olmazdı,

Her neyse. "Teşekkürler."

Janey, "Numaranızı alayım da serbest bırakılacağı zaman sizi arayayım," dedi.

Julia telefon numarasını okudu.

"Harika. Seni arayacağım."

"Tekrar teşekkürler, Janey."

"Sorun değil. Onu zamanında bulduğunuza çok sevindim." "Hepsi Julia'nın işiydi," dedi Deacon. "O bir tek

onu kurtardı."

Julia'nın tanıştığı adamların çoğu kurtarma olayını üstlenirdi. Teknenin kendi tekneleri olduğunu ve kurtarma sırasında ısırılanın da kendileri olduğunu söyleyeceklerdi. Ama Deacon öyle yapmadı. Tüm övgüyü ona verdi. daha ağır yaralı.

Janey ile vedalaşıp klinikten ayrıldılar ve Sand & Surf Hotel'e doğru kısa bir yürüyüşe başladılar.

"Günün geri kalanında ne yapacaksın?" Deacon sordu.

"Herhangi bir planım yok."

"Biraz dinlenmeli ve sıcak kalmalısın. Yatağa gir ve bir film izle."

"Aslında kulağa mükemmel geliyor." Ona baktı. "Benimle birlikte izlemek ister misin?"

Kadının daveti onu şaşırttı ama bunu gizlemek için pek çaba sarf etmedi. "Ne tür bir filmden bahsediyoruz?"

"Sex and the City ya da Dirty Dancing gibi bir şey."

"Hmmm, kulağa ne kadar çekici gelse de..."

Julia gülmekten kırıldı. "Şaka yapıyorum."

"Oh, Tanrıya şükür. Dirty Dancing ile her şeyi mahvedene kadar çok havalı olduğumu sanıyordum."

"Bu film bir klasik. Herkes sever." "Hayır, herkes değil."

"Bu bir anlaşma kırıcı olabilir."

Ona komik bir şekilde şaşkın bir bakış attı. "Bir anlaşmamız var mı? Hâlâ emin değilim."

"Arkadaş olmak için bir anlaşmamız var ve arkadaşlar birlikte televizyon izler."

"Ah, anladım. Yani yataktaki tek kişi sen olacaksın. Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Aynen öyle." Sonsuz derecede eğlenceliydi. Bunu ona vermek zorundaydı.

"Şey, bu olabileceği kadar eğlenceli değil, ama alabildiğimi alacağım."

Julia onunla yatakta yaşayabileceği başka türlü eğlenceleri düşünmeye izin veremezdi.

Surf'ün lobisine girdiklerinde Julia'nın tanımadığı bir kadın masada çalışıyordu. Merdivenlerden yukarı çıktıklarında onlara başıyla selam verdi. Julia, daha önce ailesinden kimse onu Deacon'la görmeden içeri girmişti. Onu tesadüfen odasına davet ettiğinde dedikodu potansiyelini hiç düşünmemişti.

Bunu tam olarak neden yapmıştı? Çünkü onun arkadaşlığından hoşlanıyor ve daha fazlasını istiyordu. Bu basit bir açıklamaydı. Diğer, çok daha karmaşık açıklama başka bir adamla ilişkiye girecek durumda olmadığını hatırlamak için toplayabileceği tüm metanete ihtiyaç duyduğu o anda düşünmek istediği bir şey değildi.

JULIA'NIN DAVETİ ONU ŞAŞIRTMIŞTI. DEACON, JULIA'NIN Onu otele kadar geçirip yarın görüşeceklerini ve artık birlikte sahip oldukları anlaşılan köpekle ilgili ne yapacaklarına karar vereceklerini söyledi.

Bir bebekleri vardı! Ve onu henüz öpmemişti bile. Deacon onu otelin üçüncü katına kadar takip ederken bu düşünceyi kendine saklamayı tercih etti.

Onu gerçekten öpmek istiyordu. Çok tatlı bir kızdı, En seksi dudakları ve her düşüncesini, her korkusunu ve her dileğini ele veren anlamlı gözleri onu İçim burkuldu, onu yatıştırmak, rahatlatmak ve istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyi sağlamak istedim.

Blaine yine kahramanlık yaptığını söylerdi ama öyle değildi. Tam olarak öyle. Onunla ilgili başka bir şeydi, Daha önce deneyimlediği her şeyden daha derin ve daha zorlayıcı bir şey. Kendisinden istediği türden şeyler için pazarda olmayan bir kadına bu kadar çekilmek onu korkutmalıydı, ama korkutmadı.

Gerektiğinde sabırlı olabiliyordu ve kızın bu çabaya değeceğine dair bir his vardı içinde. Her şeyden çok, o Ona tüm erkeklerin pislik olmadığını, bazılarının dürüst ve açık sözlü olduğuna güvenilebileceğini göstermek istiyordu.

Odasına girdiklerinde, kendisi bir yatakta rahat ederken ona ikinci yatağı almasını işaret etti. yapılmadan bırakmıştı. Oda o kadar küçüktü ki, bir dolapla karıştırılabilirdi. İkiz yataklar dışında

Küçük bir komodinin yanında sadece düz ekran televizyonlu bir şifonyer ve aynı derecede küçük bir bitişik banyo vardı.

"Burası ben çocukken yazlık evimdi."

Kendisine tahsis edilen yatağa oturmadan önce Deacon uçsuz bucaksız okyanus manzarasına bakmak için tek pencereye gitti. O

Julia'yı pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış, suya bakıp farklı bir hayatın hayalini kuran bir kız çocuğu olarak hayal edebiliyordum

evde onu bekleyenden daha fazla. Kendisi ve kardeşleri için buradan ayrılmak bir işkence olmalı.

her yaz sonunda. Ona bunu sorabilmeyi diliyordu ama asla soramayacaktı. Sadece bir gün hikayesinin bu kısmını onunla paylaşmasını umabilirdi.

"Neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedi ve ayakkabılarını çıkarıp diğer yatağa oturmak için pencereden uzaklaştı.

Julia yatağına kıvrılmış ve omuzlarına bir battaniye sarmıştı. Daha önceki halinden çok daha iyi görünüyordu ama dudaklarındaki mavilik devam ediyordu. "Sana çay, çorba ya da sıcak bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Yapmak zorunda değilsin."

"Mecbur olmadığımı biliyorum ama yine de teklif ediyorum." "Belki Stephanie'den biraz çorba?"

Ayağa kalktı, ayaklarını tekrar Sperry'lerinin içine soktu ve kapıya yöneldi. "Hemen geliyorum."

"Sana biraz para vereyim."

"Ben hallederim. Hemen döneceğim." Alt kata indi. restoranına gittik ve en iyi rahat yiyecekleri sipariş ettik - domates çorbası ve ızgara peynirli sandviç kaseleri İkisini de. Beklerken akşam yemeği menüsüne baktı ve Julia onunla gerçek bir randevuya çıkmayı kabul ederse onu Stephanie's Bistro'ya götürmeye karar verdi. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, gerçek bir randevuyu kabul edeceğini o kadar çok umuyordu.

Mesafesini korumak istediğini söylemesine rağmen, sanki istediği ama izin veremediği bir şeyi görüyormuş gibi birkaç kez ona bakarken yakalamıştı.

sahip olmak için. Eski sevgilisiyle yaşadığı kâbustan sonra neden kalbinin etrafına duvarlar ördüğünü tamamen anlamıştı.

Bu arada, yukarı çıktığında onunla nasıl başa çıkacaklarına dair bir plan yapacaklardı. Ondan çaldığı yanına kalmayacaktı.

Deacon'ın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa hayır.

Siparişleri hazır olduğunda onu yukarı çıkardı ve Julia'nın annesi ve yeni kocasıyla karşılaştı.

O yukarı çıkarken merdivenlerden aşağı indi.

"Merhaba Deacon. Tekne yolculuğun nasıldı?"

"Olaylı." Onlara yavru köpeği kurtardıklarını ve kliniğe yaptıkları yolculuğu anlattı.

Sarah, adamın gömleğindeki kan lekesini fark ettiğinde iki kez baktı ve bu kan lekesi yemek poşeti tarafından kısmen gizlenmişti. "Sen iyi misin? Julia iyi mi?"

"İkimiz de iyiyiz, köpek yavrusu da öyle. Kızınız inanılmazdı. Ona ulaşmak için hemen tekneden atladı."

"Tam ona göre. Büyürken hep bir evcil hayvan isterdi ama babası besleyecek yeterince boğazımız olduğunu söyledi. I

Kendi evi olur olmaz bir köpek ya da kedi alacağını düşünmüştü ama Katie'nin alerjisi var, o yüzden hiç almadı."

"Umarım bu onda kalır." "Ben de öyle umuyorum."

"Bu çorbayı ona götürsem iyi olacak. Hâlâ onu ısıtmaya çalışıyoruz."

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim, Deacon."

"Benim için bir zevk. Beni düşün brunch'ınıza davet ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Çok keyif aldım."

"Bize katılabildiğinize sevindik."

"Bay ve Bayan olarak ilk gününüzün tadını çıkarın."

İkisinin de mutluluktan yüzleri gülüyordu. "Planımız bu," dedi Sarah. "Sonra görüşürüz."

Ayrıldıklarında, Deacon üçüncü kat. Julia'nın odasına girdi, Julia hâlâ bıraktığı yerdeydi. Hemen fark ettiği tek şey

dudaklarının mavinin parlaklığını kaybetmiş olmasıydı ki bu sevindirici bir gelişmeydi.

Çorba ve sandviçi ona servis etti ve kendi yemeğini yemek için diğer yatağa oturdu.

Julia ilk başta çorbadan geçici yudumlar ve sandviçten birkaç ısırık aldı, sanki yemeğin midesi tarafından hoş karşılanacağından emin değildi.

"Tadı iyi mi?"

"Bu gerçekten çok iyi. Teşekkür ederim."

Birkaç dakika daha sessizce yemek yedikten sonra Deacon, "Senden çalan adamdan ve paranı nasıl geri alacağımızdan bahsedelim," dedi.

"ONU JULIA İÇİN SEVİYORUM," DEDI SARAH, CHARLIE İLE BİRLİKTE otelin ön verandasında sıcak güneş ışığına çıktı.

Feribotla gerçek hayatlarına dönmeden önce çocuklarının her biriyle vakit geçirmişlerdi ve günün geri kalanını birlikte geçirmek için serbest zamanları vardı.

"Çok iyi bir genç adama benziyor."

"Eğer ağabeyine benziyorsa, onu hayatına aldığı için çok şanslı olacaktır."

Charlie kolunu kıza doladı ve onu kendisine yaklaştırdı; kız onun kaslı vücuduna tam olarak oturmuştu. "Blaine Taylor'dan hoşlanıyor gibi görünmen konusunda endişelenmeme gerek var mı?"

Sarah bir kız gibi kıkırdadı. Onun yanındayken bunu çok sık yapardı. "Saçmalama. Ben onun annesi olacak yaştayım."

"Bugün ve bu çağda bunun hiçbir anlamı yok."

"Blaine çok ihtiyacım olduğu bir dönemde bana çok iyi bir arkadaş oldu ve kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. Ama bildiğiniz gibi, kalbimin büyük bir kısmı sen."

"Biliyorum, bebeğim."

"Bugün çok güzeldi, değil mi?"

"Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Eğer bana sorsaydınız Birkaç yıl önce bir daha evlenir miyim diye sorsalar, hayatta olmaz derdim."

"Ben de öyle. Bir daha yapmak isteyeceğimi düşündüğüm son şey."

İlk evliliği tam bir kabustu.

Başından sonuna kadar, ondan doğan yedi güzel çocuk dışında. Onlar için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Ama tatlı, seksi Sarah'm çıkageldi ve birdenbire istediğim tek şey parmağımda bir yüzük ve seninle sonsuza dek birlikte olma sözü oldu."

Ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettirdi. "Sevdiğimiz herkesin bizim kadar mutlu olmasını istiyorum."

"Ben de öyle, ama bugün, bizim günümüzde, mutluluğumuza odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum." Konuşurken onları otelin arkasındaki otoparka park etmiş olan kamyonetine doğru yönlendirdi.

"Peki bunu nasıl yapmak istersiniz?"

Yolcu kapısını onun için tuttu ve yerleşmesini bekledi. "Öncelikle, bir süreliğine eve gitmek istiyorum. karımla yalnız kalacağım."

"Karıınız bundan çok hoşlanacaktır."

"Ondan sonra mı? Ne istersek yapabiliriz. Her şeyi. Her gün. Sonsuza kadar."

"Bundan daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Onu öpmek için eğildi. "Benim de aklıma gelmiyor."

KEVIN YENİ BİR ÇOCUĞA BAKMANIN NE KADAR YORUCU OLDUĞUNU UNUTMUŞTU.

bebek olabilirdi. Aslında ilk seferinde bunun ne kadar yorucu olduğunu hiç bilmiyordu çünkü karısı ağır işlerin çoğunu yapmıştı. Artık her şey farklıydı. Daha yaşlı, daha bilge ve küçük kızıyla geçirdiği bu zamanın ne kadar değerli olduğunun farkındaydı.

Bir kızı vardı.

Bu kelimeyi söylemenin heyecanı Summer'ın erken

gelişinin ertesi günü de devam etti. Chelsea eve gelmek istemişti.

David anne ve kızın gitmeye hazır olduğunu bildirdiğinde, Kevin onları ilk önce eve getirmişti.

o sabah. Victoria daha sonra onları kontrol etmek için uğrayacaktı ama onun dışında küçük sevinç yumaklarıyla baş başaydılar.

Chelsea hâlâ doğumun yorgunluğunu atamamıştı ve bebeği emzirmek için uyanmak dışında çok fazla uyuyordu. Bu da küçük meleğiyle Kevin'in ilgileneceği anlamına geliyordu ve başka türlü de olamazdı. Kardeşleri daha önce ziyaret etmek için kliniğe uğramış ve onları daha sonra kontrol edeceğine söz vermişti.

Kevin, Katie'den kız kardeşi Julia'yı en kısa zamanda programına dahil etmesini rica eden bir mesaj almıştı. Mümkün. Chelsea tekrar uyandığında Julia'ya ulaşmayı planlıyordu. Katie'nin çok ihtiyaç duymadığı sürece şu anda ondan yardım istemesine imkân yoktu.

Paravan kapı, Kevin'in orada kimin olduğunu görmek için dönmesine neden olan bir gıcırtyla açıldı. Finn ve Chloe parmak uçlarında eve girerken onlara gülümsedi.

Finn, babasının kollarında uyuyan bebeğe bakarak, "Gelmemizin uygun olup olmadığından emin değildik," diye fısıldadı.

"Tabii ki öyle." Kevin bebeği dikkatle ağabeyine verdi, o da saf bir hayranlık ifadesiyle bebeği kucağına aldı.

"Onu tutmam gerektiğine emin misin?" Finn sordu. "O çok küçük. Onu kıracağımdan korkuyorum."

Finn'in ona verdiği tepki karşısında eğlenen Kevin, "Kırılmayacak," diye güvence verdi.

Finn kanepeye oturdu ve Chloe yanına tünedi, ikisi de tamamen bebeğe odaklanmıştı.

"Chelsea nasıl?" Chloe sordu.

"Yorgun ama harika gidiyor."

"Ya sen?" Finn Kevin'a baktı. "Sen nasılsın?"

"Ben de yorgunum ama bu yorgunluğun en güzel hali. O bir bebek."

"Bir kız kardeşim olduğuna inanamıyorum.

Bu çok havalı." "Böyle düşünmene sevindim."

"Tabii ki seviyorum. O harika biri. Riley ve ben onu çok şımartacağız. Onun için bir köpek yavrusu seçtik bile."

"En az üç yaşına gelene kadar yavru yok, duydun mu beni?" "Bunu göreceğiz."

"Siz ikiniz bugün ne yapıyorsunuz?"

"Wayfarer'ın resmi büyük açılışına gidiyorum."

Finn dedi ki. "Riley'nin bana söylediğine göre orada işler çığırından çıkmış. Nikki hazırlanmak için bütün gece çalışmış."

"Eminim büyük açılışı geride bıraktıkları için mutlu olacaktır," dedi Kevin.

Finn başıyla onayladı. "İkisi de yapacak. O kadar meşgul ki zavallı Riley kendini ihmal edilmiş hissediyor."

Chloe gözlerini devirdi. "Zavallı Riley. Her neyse. Nikki çok yönlü bir usta. Eminim çok acı çekmiyordur."

"Siz buradayken hızlıca bir duş almamın sakıncası var mı?" Kevin sordu.

Finn'in gözleri irileşti. "Yani onu bizimle yalnız mı bırakacaksın?"

Kevin güldü. "Sadece bir dakikalığına. Söz veriyorum." "Anladık," dedi Chloe. "Devam et, Kev."

"Bende yok," dedi Finn. "Biraz bile değil."

"Yapacaksın," diye güvence verdi Kevin oğluna. "Çok geçmeden

Etrafta küçük bir çocuk olması rutin bir şey. Kendi çocuklarınız olduğu zaman için iyi bir eğitim olacak." Her iki "oğluya" da

Son aylarda kararlı bir ilişkiye adım atan Kevin, unvanlar listesine büyükbabayı eklemesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Hızlı bir duş alıp yüzündeki tüyleri tıraş ederken, son birkaç yılda tüm hayatının nasıl değiştiğine hayret etti. Neredeyse elli üç yaşında yeni evli ve yeni bir bebek sahibi olmayı bekliyor muydu? Elbette hayır, ama Chelsea'nin ve şimdi de Summer'ın hayatına kattığı neşe ölçülemezdi.

Giyindikten sonra bir dakikasını ayırıp Katie'nin kız kardeşi Julia'ya mesaj attı ve ne zaman buluşmak için uygun olabileceğini sordu. Chelsea ve bebekle birlikte olmak için işten birkaç hafta izin almayı planlamıştı ama Julia'yı eve gelmek zorunda kalsa bile araya sıkıştırabilirdi.

Finn ve Chloe'ye oturma odasında yeniden katıldığında, Finn onlara göz kulak olurken Chloe'nin bebeği kucağında tuttuğunu gördü. Finn Chloe'ye deliler gibi aşkı ve yakın zamanda onun evine taşınmıştı. Her an nişanlandıklarını duymayı bekliyordu.

Riley ve Nikki zaten nişanlıydı ve Chesterfield'da sonbaharda bir düğün planlıyorlardı.

İki yaz önce Kevin'in yeğeni Laura'nın düğünü için oğullarıyla birlikte Gansett Adası'na gelip bir süre kalmaya karar verdiklerinden beri her şey yerli yerine oturmuştu. Adada zaman geçirmek Kevin'in evliliğinin beklenmedik bir şekilde sona ermesinin yaralarını sarmaya yardımcı olmuş ve Chelsea ile yeni, beklenmedik bir aşk yaşamasına yol açmıştı.

Artık bir kızları vardı ve oğullarının da bir kız kardeşi.

Eğer bir kalp sevgiyle dolup taşabiliyorsa, Kevin'inki taşma noktasındaydı.

"Neden bize öyle bakıyor?" Finn Chloe'ye sordu.

"Sanırım her şeyden bunalmış durumda. son birkaç gün içinde oldu."

"Doğru tahmin ediyorsun," dedi Kevin, karşılarında otururken.

"Çok güzel olduğu kesin," dedi Chloe.

Kevin, Summer'ın o güne kadar gördüğü en güzel kız bebek olduğunu düşünüyordu. "Teşekkür ederim. Biz de öyle düşünüyoruz."

Chloe ayağa kalktı ve uyuyan bebeği dikkatle Kevin'in kollarına geri verdi. "Onu tekrar görmem gerekecek. çok yakında."

"Ne zaman isterseniz. Biz buradayız ve size her zaman kapımız açık."

Chloe onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tekrar tebrikler, Kev. Çok güzel bir kız."

"Neyse ki tıpkı annesine benziyor."

Finn bebeğın alnını öpmek için eğilirken gülümsedi.
"Onda seni de görüyorum baba. Yakında geri döneceğiz."

"Nikki'ye Chelsea ve benim bugün için iyi şanslar dilediğimizi söyle." "Söyleyeceğiz."

Onlar gittikten sonra Kevin, uzun bir uykudan yeni uyanmış olan Chelsea'yi kontrol etmek için yatak odasına gitti. Gözlerini açtı ve ona baktı, gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu.

"İşte en sevdiğim iki insan. O nasıl?" "Çok keyifli.

Onunla güzel bir ziyaret yaptı.

Finn ve Chloe kardeşler. Kesinlikle aşık oldular."

"Tabii ki öyleler. Kim olmaz ki?" Oturdu ve rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Sonra bebeğe uzandı.

İkisini bir arada gören Kevin şunu fark etti

Uykusuz ve sersemlemiş olsa da, uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Chelsea'yle tanıştığından beri, kötü bir evlilikte çok uzun süre kalarak ne kadar çok şey kaçırdığını fark etmişti. Şimdi

Var olmak ile gerçekten yaşamak arasında büyük bir fark olduğunu anladı.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu Chelsea.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri duygu ve akmamış yaşlarla doluydu. "Sen zaten bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını verdin."

Kevin onu öpmek için eğildi ve sonra alnını onunkine yasladı.
birlikte yarattık.

CHAPTER 12

"S başından beri tart." Deacon, Julia'nın masasında bulduğu bir defteri açtı ve not almak için Sand & Surf Hotel kalemını kullandı. "Ona ihtiyacım var

tam adı, adresi, doğum tarihi ve yerel polisin onu bulmasına yardımcı olacak bana verebileceğiniz diğer her şey."

Julia defteri yeni bir günlüğe başlamak için almıştı ama henüz içine bir şey yazmamıştı, bu yüzden kullanması güvenliydi. O diğer yatağa uzanırken, Julia da Onu görebilmek için yan yattı, hâlâ battaniyenin altındaydı.

Adamın tam adını, adresini ve doğum tarihini ezberinden okudu. "Mike olarak bilinen Michael ile tanıştım, İşten bir arkadaşı aracılığıyla. Facebook paylaşımlarından birinde benim resmimi görmüş ve ona beni sormuş. O da bizi ayarladı."

"Onu nereden tanıyordu?"

"Kocasıyla birlikte softball ligindeydi." "Onu ne zamandır tanıyorlar?"

"Birkaç yıl, ama sadece softball sayesinde. Onun dışında onunla takılmadılar."

"Yani seni o kadar da iyi tanımadıkları biriyle ayarladılar."

"Bu konuda bana karşı açık davrandılar. Onu softboldan tanıdıklarını ama bunun ötesinde çok fazla bir şey bilmediklerini söylediler."

"Onunla nasıl bağlantı kurdun?"

"İlk başta Facebook üzerinden mesajlaştık, daha sonra telefonda konuşmaya ve ardından FaceTime'a dönüştü. Ailelerimiz, işimiz ve hayatlarımız hakkında harika sohbetler yaptık. O

Bana annesinin çocukluğundan beri aralıklarla kanserle nasıl mücadele ettiğini ve bunun onu nasıl etkilediğini anlattı. Hayatım hakkında nadiren konuştuğum bazı şeyleri paylaştım. Daha yüz yüze tanışmadan gerçek bir bağ kurduğumuzu hissettim."

"Yüz yüze tanışmadan önce onu ne kadar zamandır tanıyordunuz?"

"Yaklaşık dört hafta. Yavaştan aldım çünkü erkeklerle bir şeylere atlamak ve çok fazla girmek gibi kötü bir alışkanlığım var.

iyi olmadıklarını anlamadan önce. Daha iyisini yapmak istedim."

"Onunla nerede ve ne zaman tanıştınız?"

"Bir Tex-Mex restoranına gittik çünkü ikimizin de en çok bu tür yemekleri sevdiğini öğrenmiştik. Yaklaşık beş ay önce bir Cumartesi gecesi idi. Tam tarihine bakabilirim."

"Buna sahip olmak iyi olurdu."

Julia cep telefonundaki takvime baktı ve ona Aralık sonundaki tarihi verdi.

"Sizi o mu aldı, yoksa onunla orada mı buluştunuz?" "Onunla ben buluştum."

"O gece ne oldu?" Deacon hiç düşünmeden sordu. Detayları kaydettiği defterden başını kaldırıp baktı.

"Gerçekten çok iyi vakit geçirdik. Sohbet akıp gitti. Garip sessizlikler olmadan kolayca ve şahsen daha da çekici olduğunu düşündüm." Julia hâlâ o anları hatırlayabiliyordu. Özel biriyle tanışmanın verdiği umut dolu bir his, ya da o öyle sanıyordu.

"Fotoğraflarınız var mı?"

Julia başını salladı. "Artık yok. Hepsini sildim."

"Telefonun buluta yedekleniyor mu?"

"Evet..."

"O zaman hâlâ sende. Onunla gerçek bir ilişki içinde olduğunuzu düşündüğünüzü göstermek için onlara ihtiyacım var."

"Ben getiririm." Onun yüzünü tekrar görme düşüncesi Midesi bulanıyordu ama ona yaptıklarını ödetme şansı varsa ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Yemekten sonra ne oldu?"

"Canlı müzik yapılan restoranın barına gittik ve bir şeyler içtik."

"Akşam nasıl bitti?"

"Benimle arabama kadar yürüdü ve bana iyi geceler öpücüğü verdi. Pek çok erkeğin yaptığı gibi bana karşı agresif davranmaması hoşuma gitti. Mükemmel bir beyefendi."

Unutmayı tercih ettiği bir şey hakkında konuşmak Ama Deacon onu bu çabaya değeceğini ikna etmişti. Mike'a verdiği parayı telafi edebilirlerse, bu onun için her şey demek olacaktı.

"Onu bir daha ne zaman gördün?"

"İki gün sonra. Ertesi gün bana mesaj atarak ne kadar harika vakit geçirdiğini ve beni tekrar görmek için sabırsızlandığını söyledi. O Salı akşamı işten sonra akşam yemeği için buluştuk ve Perşembe günü tekrar buluştuk. Cumartesi günü beni göl kenarında pikniğe götürdü ve o gece evime döndüğümüzde ona içeri gelmek isteyip istemediğini sordum."

Duyguları onu ele geçirmekle tehdit ederken Julia sertçe yutkundu. Sonunda onu doğru nedenlerle isteyen iyi bir adam bulduğuna o kadar emindi ki.

"Konuşmanın zor olduğunu biliyorum hayatım, ama bana verebileceğin her ayrıntı ona karşı dava açılmasına yardımcı olacaktır."

O ve sik diyeti hakkında ne diyordu?

Ona böyle seslendiğinde kalbi küt küt atıyor muydu?

"Bunun hakkında konuşmak çok zor. Bundan sonra kendi içgüdülerime bir daha nasıl güvenebilirim?"

"Yapacaksın. Zaman ve durum doğru olduğunda anlayacaksın."

Başını iki yana salladı. "Asla kesin olarak bilemeyeceğim."

"Evet, yapacaksın." Ona attığı sert bakış iç dünyasında garip şeyler yaptı, kendini güvende ve korunmuş hissetmesine neden oldu ve-

Dur.

Kendini güvende ya da korunmuş hissetmek için ona ya da başka bir erkeğe ihtiyacın yok. O sana bir iyilik yapıyor. Hepsi bu.

"Geceyi burada geçirdi ve harikaydı. Ondan sonra neredeyse sürekli beraberdik. Bizi ayarlayan arkadaşım beni gerçekten hoşlandığım biriyle tanıştırdığı için çok heyecanlıydı. Katie'den sonra zor bir yıl geçirmiştım. Owen'ın düğününde Shane'le tanıştığımda buraya taşındı. Mike'la tanıştıktan sonra, sonunda her şey yoluna girmiş gibi hissettim. iz."

"Anlamadığım şey, siz çoğu zaman birlikteyken nasıl başka biriyle birlikte olabildiği?"

"Her şey ortaya çıktıktan sonra ben de bunu merak ettim. Geceleri hemşire olarak çalıştığını, dolayısıyla isteyken benimle birlikte olduğundan haberi olmadığını anladım."

"Şimdi biliyor mu?"

"Benim varlığımdan bile haberi olduğunu sanmıyorum."

"Hakkında suç duyurusunda bulunulduğu anda bu durum değişecektir."

"Gerçekten onu suçlayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Onlara sağlam bir dava sunarsak onu suçlamaktan başka çareleri kalmaz." Daha iyi bir yer bulmak için Rahat bir pozisyondaydı, hareket gömleğinin kumaşını iyi tanımlanmış kaslarının üzerine geriye veriyordu.

Julia onun iyi tanımlanmış kaslarını fark etmek istemiyordu ama yine de bakmaktan kendini alamadı. Deacon ince yapılıydı yapılı bir adamdı ve son iki gün içinde oldukça iyi bir arkadaşına dönüşmüştü.

"Bana senden parayı nasıl istediğini anlat."

"Birkaç haftadır birlikteydik ve aramız hâlâ çok iyiydi. Bana sürekli küçük hediyeler getiriyor ve yemek ısmarlıyordu. Bir keresinde bana çiçek göndermişti.

işte, sırf beni düşündüğü için." Sonra o çiçekleri aldığı anda, iş arkadaşına ona aşık olduğunu söylemişti. Julia o günü ve ne kadar heyecanlı olduğunu düşününce gözlerini kırıştırdı.

"İyi misin?" Deacon sordu.

"Olacağım." İyileşmekte olan bir yaranın kabuğunu koparmış gibi hissediyordu. "Bir gece akşam yemeği için pizza getirmişti ve geldiği andan itibaren farklıydı. Ona sorunun ne olduğunu sordum ve endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Ama gece ilerledikçe dikkati daha da dağıldı. Bir film izliyorduk ki bir baktım gözlerinden yaşlar akıyor. Benimle konuşması için yalvardım ve o zaman annesinin kanser olduğunu söyledi. Geri gel. Sigorta kapsamında olmayan deneysel bir tedaviye ihtiyacı vardı. Sorunlarını benim üzerime yıktığı için çok özür diledi. Sadece gideceğini ve üzgün olduğunu söyledi. Ne kadar paraya ihtiyaçları olduğunu sordum. yirmi beş bin. Ona on beş bin verebileceğimi söyledim."

"Ne dedi?"

"Benden asla para alamayacağını ama beni değer verdiğim için ve başka birçok nedenden dolayı sevdiğini söyledi. Aşk hakkında ilk kez böyle bir şey söylemişti ve geriye dönüp baktığımda bunun planın bir parçası olduğunu görebiliyorum. Başından beri benimle oynadı ve bu onun öldürücü vuruşuydu."

"Daha önce ona Venmo aracılığıyla para gönderdiğinizi söylemişsiniz."

"Doğru."

"Ve onu öylece aldı mı?"

"Hayır, ilk başta alamayacağını söyledi ama Bunu teklif edecek kadar önemseydiğim için çok minnettarım. Annesinin neye ihtiyacı varsa ondan başka bir şey için endişelenecek zaman olmadığını söyledim. Bana Venmo adresini vermesi için onu ikna ettim ve ona parayı iki işlemde gönderdim. Biraz daha ağladı, bana sarıldı ve yatağında son bulmadan önce onun için ne kadar önemli olduğumu söyledi

seks yapıyordum. Ertesi sabah gittiğinde. Duygusal olarak kamçılanmışım ve ona tamamen aşkıttım. Tek düşünebildiğim ona nasıl yardım edebileceğimdi. onun tedavisi için gereken para."

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Julia usulca. "Ondan bir daha haber alamadım. İlk birkaç gün, bir şeylerle uğraştığını düşündüm.

ve paranın geri kalanını almaya çalışıyordu. Beş günlük sessizlikten sonra konuyu iş arkadaşıma açtım, o da birdenbire ne ondan ne de onunla gelişen ilişkimden bahsetmek istemedi. Bir gece işten sonra otoparkta onunla yüzleştirdim ve ağlamaya başladı hemen. Bana başka biri olduğunu ve bir bebek beklediklerini söyleyene kadar onun nesi olduğunu anlayamamıştım. Görünüşe göre bunu birkaç gün önce öğrenmiş ve bana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bana bunu yapabilecek biriyle beni tanıştırdığı için defalarca özür diledi. Tabii ki ona parayı benim verdiğimden haberi yoktu."

"Ona söylemedin mi?"

Julia başını salladı. "Sonra zar zor nefes alabildim. onun söyleyeceklerini duymak. Tek yapabildiğim kendim eve döndüm. İtiraf etmeliyim ki, sosyal medyada biraz daha derine inip bunun doğru olduğunu öğrenene kadar ona inanmadım. Sonraki iki gün işten izin aldım. İşimi kaybettiğimde. Yeni patron, yeni bir Benden kurtulmak için bir sebep. Ben de ona verdim. Kovulmuş olmam umurumda bile değildi. Neyse ki, çoktan bir

Kız kardeşimin düğünü için uçak bileti, yoksa buraya gelemezdim. Birkaç hafta içinde, işimden vazgeçmek zorunda kaldım.

Çünkü yeni bir oda arkadaşı bulamadım ve işimi kaybettikten sonra kira kontratını yenilemeye gücüm yetmedi. Eşyalarımı kiradan çok daha ucuz olan depoya koydum ve arkadaşımın kanepesinde kamp kurdum. Her şeyin ne kadar hızlı bir şekilde boka sardığına inanamadım."

"Sen bir suçun kurbanısın, Julia. İşlerin boka sarması senin suçun değil."

"Ona güvendim, inandım, ona karşı bir şeyler hissettim. Elbette bunun bir kısmı benim hatam."

"Hiçbiri değil. Muhtemelen bunu daha önce de yapmış olan biri tarafından dolandırıldınız."

"Şimdi ne olacak?" Julia kâbusu yeniden yaşadıktan sonra bitkin bir halde sordu.

"Şimdi bunu yazıyorum ve hikayenizi desteklemek için bana verebileceğiniz fotoğrafları, metinleri, Venmo işlem günlüğünü ve diğer her şeyi sağlayıp yerel polise gönderiyorum.

Parayı aldığı sırada hangi şehirde yaşıyordunuz?" "Plano."

Bunu bir kenara not etti. "Sanırım bunu çok iyi karşılayacaklar Ciddiyim ve tahmin ediyorum ki bunu ilk kez yapmadığını öğreneceğiz."

"İnsanların böyle şeyler yapmaları nasıl yanlarına kâr kalıyor?" "Öncelikle kurbanlar bunu polise bildirmediği için

Yetkililer. Paranın gittiğini düşünüyorlar, o zaman ne anlamı var? Önemli olan onların bunu tekrar yapmalarını engellemek ve muhtemelen tazminat almak."

"Gerçekten parayı bir daha görebileceğimi düşünüyor musun?"

"Bence iyi bir şansın var. Bir ev satın aldı, yani orada bir sermaye var. Mahkeme ona bir ev almasını emredebilir. paranızı geri ödemek için ev üzerinde kredi limiti, eğer aslında mahkemeye gider. Polisler muhtemelen suçlamalardan kaçınmak için ona tazminat ödeme seçeneği sunacaklardır."

Julia ilk kez, Mike'a isteyerek verdiği birikimi geri alabileceğine dair küçük bir umut ışığı hissetti.

Deacon ayağa kalktı ve gelip yatağının kenarına oturdu. Onun elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi.

Julia'nın ağzı onun yakınlığından ve dokunuşunun içinde başlattığı ihtiyaç ateşi. İlk dürtüsü ondan uzaklaşmak, uzaklaşmasını söylemek oldu.

onu yalnız bırakmak için. Ama kelimeleri çıkaramadı.

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle, gözleri aynı anda hem sempati hem de öfke ifade ediyordu. "Burada yanlış yaptığın tek şey, Julia, seni önemsemekti.

Bunu hak etmeyen biri hakkında. Sen birine yardım etmeye çalışan iyi bir insansın. Eğer bu dünyada senin gibi daha fazla iyi insan olsaydı, çok daha iyi bir yer olurdu."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Polis olduğunuzda, insanların yapabileceklerinin en iyisini ve en kötüsünü görürsünüz. Paranı aldı.

Ona kendi nezaketinizi de göstermeyin."

"Teşekkür ederim." Onun elini sıktı. "Bana inandığın ve yardım etmeye çalıştığın için. Hiçbir şey çıkmasa bile, denediğin için minnettarım."

"Bundan bir şey çıkacak. Bundan emin olacağım."

"Bundan senin çıkarın ne?"

Ona yan gözle baktı. "Ne demek istiyorsun?" "Paramı geri almamın ne önemi var?"

"Öncelikle, birine yardım etmeye çalışan ve bu yüzden kazık yiyen iyi bir insan olduğun için İkincisi, zorbalardan ve başkalarının iyiliğinden faydalanan insanlardan nefret ediyorum. O olmalı adalete teslim edilmesini ve cezasını çekmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Vahşiliği onu gülümsetti. "Sana karşı gelmek istemezdim."

"Bana karşı gelerseniz benden korkmanıza gerek kalmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Julia bu ifadeden olduğu kadar arkasındaki duygudan da etkilenmişti. "Biri sana söylemiş."

Şaşırmış gibi davrandı. "Bana ne söyledin?"

"Ailem hakkında." İstismar bir leke gibidir.

Ne kadar uğraşırsanız uğraşın temizlenemez. Ondan ne kadar uzaklaşmış olursanız olun, utanç her zaman yanınızdadır.

"Evet. Babana olanları duydum ve onunla yaşadığın her şey için çok üzgünüm."

Julia elini onun elinden kurtarmaya çalıştı. "Bu yüzden mi bana bu kadar iyi davranıyorsun? Benim için üzüldüğün için mi?"

Elini bırakmak yerine dudaklarına götürdü. "Nedeni bu değil."

Julia onun bir sonraki hamlesini beklerken zorlukla nefes alabiliyordu. "O zaman neden?"

"Çünkü bence sen harikasin. Kendi güvenliğini düşünmeden o köpeği kurtarma şeklin inanılmazdı. Birine gözünü kırpmadan tüm paranı vermenden bahsetmiyorum bile çünkü onun paraya daha çok ihtiyacı vardı. ya da sen öyle sanıyordun. Kim seninle arkadaş olmak istemez ki?"

Julia onun fiziksel görünüşüne hiç değinmediğini fark etti. Onun deneyimlerine göre, bu her zaman ilk erkeklerin onda fark ettiği bir şeydi. Bunu listelememiş olması bile ona, kızla zaten kazanmış olduğundan daha fazla puan kazandırdı.

"Sana yalan söylemeyeceğim Julia. Daha fazla olmak isterdim seninle arkadaş olmaktan çok, ama anlıyorum ki Yaşadıklarınızdan sonra güveninizi kazanmak zorundayım. Bu yüzden güveninizi kazanmak için çalışacağım. Sizi dolandıran piçi yakalamak ve paranızı geri almak. Bunu dizüstü bilgisayarına yazmak ve şikayette bulunmak için kiminle iletişime geçmem gerektiği konusunda biraz araştırma yapmak için evime gidiyorum. Bana resimleri ve her türlü metni gönderin. Tarihini yaz, ben de onları rapora ekleyeyim." Yazdığı sayfaları defterden çıkardı, e-posta adresini ve telefon numarasını yazdı ve defteri ona uzattı. "Veteriner aradığında bana mesaj at, ben de seninle küçük oğlunu almaya geleyim."

Onu erkeğini terk etmenin eşiğine getirmişti. Moratoryum, onun yumuşak konuşması ve arkasındaki samimiyetle, bu yüzden kafası köpeğe odaklanmayı seçti.

söylediği diğer şeylerden etkilenmişti. "Sence onu alabilecek miyim?"

"Eğer kimse ona sahip çıkmazsa, eminim sen sahip çıkacaksın. Onu kurtaran sizsiniz."

"İkimiz de onu kurtardık."

"Bu ortak velayetimiz olacağı anlamına mı geliyor?" Gözleri eğlenerek parıldadı, ki bu ona çok yakışıyordu.

Her zaman çok sevimliydi ama o gülümsediğinde Julia'nın tek yapabildiği sık diyetini hatırlamaktı. "Onu seninle paylaşmaktan çok mutlu olurum."

"Biraz dinlen. Ben geri geleceğim." Ayağa kalktı, görünüşe göre

onu terk etmeye isteksizdi. Kapıda ona geri döndü. "Seni inciten adamlar için üzgünüm Julia. Onlardan biri olmayacağıma söz veriyorum."

Julia yastığa yaslandı, onun söyledikleri ve bunları söylerkenki samimiyeti karşısında şaşkına dönmüştü. Evet, diğer erkekler de o anda samimi görünmüşlerdi ama Deacon farklıydı. Bunu nasıl bildiğini kesin olarak söyleyemiyordu ama onunla ilgili her şey ve o an onunla geçirdiği zaman daha önce hiç olmadığı kadar farklıydı. Belki sonunda onun hakkında da yanılacaktı ama ya görüldüğü kadar harikaysa?

Bu da bir şey değil mi?

Ondan ve ona karşı hissettiği çekimden uzak durmak için elinden geleni yapmasına rağmen, içinde görmezden gelemeyeceği küçük bir umut ışığı filizlendi.

Parasını geri alırsa, oradan ayrılmakta özgür olacak ve Teksas'a dönüp oradaki hayatının parçalarını toparlayacaktı. Ya da yaz boyunca Gansett Adası'nda kalabilir ve ailesiyle vakit geçirirken Deacon'ı daha yakından tanıyabilirdi.

Deacon'ı daha yakından tanımak, onun yanında geçirdiği her dakika daha cazip bir seçenek haline geliyordu. Yıkıcı derecede yakışıklı ve seksi olmasının yanı sıra oldukça iyi bir arkadaş olduğunu da kanıtlıyordu.

İstediği fotoğrafları ve kısa mesajların ekran görüntülerini almak için otuz dakika harcadı.

Mike'ın yüzünü tekrar görmek, ona bağladığı tüm umutları geri getirdi. Midesindeki acı çalkalanırken onun güvenini nasıl zahmetsizce kazandığını ve sonra da ondan çaldığını hatırladı.

Fotoğrafları ve ekran görüntülerini Deacon'a e-postayla gönderdi ve bunun kendisini aptal yerine koyan yakışıklı büyücünün yüzüne son kez bakmak zorunda kalışı olmasını umdu.

Hafıza şeridinde yaptığı tatsız yolculuktan sonra yorgun düşen Julia bir süre uyukladı ve kapısının çalınmasıyla kendine geldi. Kapıyı açmak için ayağa kalktı ve annesini orada görünce şaşırdı. "Burada ne işin var? Balayına gittiğini sanıyordum." Kenara çekildi ve Sarah'ı kabul et.

"Hayatımızın geri kalanı balayı gibi geçecek," dedi Sarah kızarak. "Charlie'yle eve döndük ama seni düşünmeden edemedim, o yüzden birkaç dakikalığına gelip seni kontrol etmemin bir sakıncası olup olmadığını sordum."

Julia yatağına oturdu ve battaniyeyi tekrar üzerine çekti. Nasıl hâlâ üşüyor olabilirdi? "Ben iyiyim anne. Kocanın yanına dön."

Sarah diğer yatağına oturdu. "İyi değilsin Julia ve bu hepimiz için çok açık. Bana neler olduğunu anlat."

"Dramatik bir şekilde sona eren başka bir ilişki daha. Endişelenecek bir şey yok. Ben hallediyorum."

"Öyle misin? Dün kız kardeşinin düğününü terk ettin. Kimseye tek kelime etmeden. Bugün düğünümün ortasında çekip gittin. Dün ve bugün hiçbir şey yemedin. sabah."

Julia annesine, kimseye, hele de annesine açıklama yapmak zorunda kalmayacak kadar yaşlı olduğunu hatırlatmak istedi, ama bu durumu daha da kötüleştirecek sözlerden kaçındı.

durumu daha da kötüleştirdi. "Zor birkaç ay geçirdim. Tüm bu düğün sevincinin üstesinden gelmek benim için zor oldu. ayrılık. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Acı çektiğin için üzgünüm, tatlım."

Julia omuz silkti. "Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu gibi görünüyor."

Sarah Julia'nın yatağına doğru ilerledi ve kolunu kızına doladı. "Çok uzun zaman önce olmayan bir zaman vardı. aynı şeyi söylerdi. Nasıl acı vereceğimden başka bir şey bilmiyordum. Ve şimdi... her şey farklı ve senin de buna sahip olmanı çok istiyorum."

"Herkes Charlie'sini bulacak diye bir şey yok anne. Artık bunu istemiyorum bile. Erkekler bana Hayatım boyunca kalp ağrısından başka bir şey yaşamadım. Bunu aştım."

"Öyle deme. Eğer kalbini dünyaya kapatırsan başınıza gelebilecek en güzel şeyi kaçırabilirsiniz. Charlie ile tekrar deneme cesaretini gösterdiğim için her zaman şükrediyorum. İlk başlarda Çünkü baban gibi olmasını bekliyordum ama ona hiç benzemiyor. Babanın tam zıttı. Gansett'e geldiğimden beri pek çok iyi adamla tanıştım. İnsanlığa olan inancımı tazelediler." Julia'nın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti, bu hareket o kadar tanıdık ve o kadar rahatlatıcıydı ki Julia'nın gözlerini yaşarttı. "Bir tanesi Tanıdığım en iyi adam arkadaşın Deacon'ın kardeşi Blaine. Buraya yeni geldiğimde bana karşı çok iyiydi. baban tarafından dövülüyordu. O olmasaydı, babanın bugün hapiste olacağını sanmıyorum."

"Biraz gergin görünüyor. O ve Deacon pek iyi anlaşıyorlar."

"Gergin olabilir ama işinde çok iyi ve karısına ve kızlarına deliler gibi aşık. O iyi bir adam ve Deacon'ın da öyle olduğunu hissediyorum."

"İhtiyacım olduğunda bana iyi bir arkadaş oldu."

"Benim için bir şey yapar mısın? Büyük bir şey. önemli ve muhtemelen yapmak istemeyeceğin bir şey mi?"

"Ne?"

"Deacon'a iyi bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermesi için bir şans verin."

"İyi ya da kötü hiçbir erkeği istemiyorum. Yeterince yaşadım. Eğer kendimi ortaya koymazsam, bir daha incinemem."

"Charlie'min bana öğrettiği bir şeyi sana söyleyebilir miyim?" "Sanırım."

"Geçmişin bugünümüzü ve geleceğimizi belirlemesine izin verdiğimizde, yaşadıklarımızdan hiçbir şey öğrenmediğimizi kanıtlamış oluruz."

yaşadım. Babanla ve seni hayal kırıklığına uğratan diğer erkeklerle yaşadıkların geçmişte kaldı. Onların seni gerçekten mutlu olma şansından alıkoymasına izin verirsen, o zaman ne öğrenmiş olursun?"

"Ne dediğinizi duyuyorum ve bilgeliğinizi takdir ediyorum -Sizin ve Charlie'nin. İkiniz birlikte bulduğunuz mutluluğu kesinlikle hak ediyorsunuz. Ama siz, Owen ve Katie sonsuza dek mutlu olduğunuzu gördünüz diye ben de göreceğim anlamına gelmiyor. Bu benim için söz konusu değil."

"Bunu söylediğini duymaya dayanamıyorum, Julia. Tabii ki senin için kartlarda var. Sen zeki, yetenekli, güzel Verecek çok sevgisi olan bir kadın. Lütfen acının kararlarınızı gölgelemesine izin vererek başınıza gelebilecek en güzel şeyi kaçırmayın."

"Konu erkekler olunca muhakeme yeteneğimin berbat olduğu ortada."

"Belki geçmişte öyleydi, ama her gün yeni bir başlangıç için yeni bir şans. Deacon'dan hoşlanıyor musun? Sana çekici geliyor mu onu?"

"Evet, ondan hoşlanıyorum ve ondan etkilenmemek için ölmüş olmam gerekir."

"Kardeşi gibi oldukça yakışıklı. Charlie, Blaine'e aşık olduğum konusunda benimle dalga geçiyor. Tabii ki hoşlanmıyorum ama kalbimde onun için çok özel bir yer var."

"Deacon'ı düğününüze neden davet ettiniz?"

"Çünkü dün sana nasıl baktığımı gördüm. Senin ve sevdiğim herkesin benim kadar mutlu olmasını istiyorum." "Bana nasıl bakıyordu?"

"Charlie'min bana bakış şekli, sanki

nadir ve değerli bir şeydir ve bunu bilecek kadar akıllıdır."

"Bana öyle bakmıyor. Daha yeni tanıştık!" "Evet, bakıyor, Julia. Sorman gereken soru iyi bir adamın sizi sevmesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için kalbinizi riske atmaya istekliyseniz kendinizsiniz."

"Ya bunun için yaratılmadıysam? Ya hayatımın geri kalanında bekar olmam gerekiyorsa?"

"Eğer durum buysa, öyle olsun. Sen güçlü, yetenekli ve kendi başının çaresine bakabilecek bir kadınsın. Ama Bir gün gerçek aşkı bulmayı umduğundan hep şüphelenmişimdir."

"Öyleydin ve 'gerçek aşkın' sanıldığı gibi olmadığını anladım."

"Çünkü henüz gerçek olanı bulamadınız. İnan bana, bulduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın. her şey farklıdır. Ben bunun canlı kanıtıyım."

"Senin adına mutluyum. Gerçekten sevindim. Charlie harika bir adama benziyor."

"Siz çocuklar dışında, o başıma gelen en iyi şey. Onunla yaşadığım şeyi hepimizin yaşamasını istiyorum."

"Bu yüce bir hedef olabilir."

"Belki öyle, ama yine de hedefim bu."

"Bu yüzden Deacon'la çöpçatanlık yapıyorsun."

"Ondan hoşlanıyorum ve baban artık hayatımda olmadığı için içgüdülerime güvenmeyi öğrendim. Deacon hakkında çok iyi hislerim var ve senin de öyle olduğundan şüpheleniyorum. Aksi takdirde onunla vakit geçirmezdin."

"Başka bir hata yapmak istemiyorum."

"Bunu çoğu insanın anlayabileceğinden daha iyi anlıyorum, ancak kendinizi biraz ortaya koymazsanız, neyin mümkün olabileceğini asla bilemezsiniz."

Annesi iyi noktalara değindi. Çocukken büyükannelelerinin onlara hep söylediği şey neydi? Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz.

"Söylediklerini düşüneceğim. Söz veriyorum."

"Tüm sorabileceğim bu kadar. Şimdi bana sağlığınıza ilgili neler yaptığınızı anlatın."

"Katie her şeyin üzerinde. Bana klinikteki Victoria ve Kevin McCarthy ile randevu ayarladı. Ben her ikisini de kabul edene kadar seyahatine çıkmayacakmış."

Sarah buna gülümsedi. "Aferin ona. Siz çocukların birbirinizi kollamanıza bayılıyorum."

"Keşke herkes bana biraz daha az ilgi gösterseydi." "Endişeleniyoruz."

"Biliyorum ve bunun geçmişte sana sebep verdiğim için olduğunun da farkındayım. Ama her şey kontrol altında. Söz veriyorum." Mike'la olanlara kadar sağlığını koruma konusunda gerçekten iyi gidiyordu. Bu da başka bir ilişki riskini potansiyel bir el bombası gibi ele almak için bir başka nedendi.

öyleydi. Duygusal olarak işler ters gittiğinde, fiziksel sağlığı da zarar gördü.

"Bana ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım.

Umarım bunu biliyorsundur." "Biliyorum. Teşekkür ederim. Şimdi git buradan ve kocan." Julia annesine sarıldı. "Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkürler."

"Seni seviyorum ve tek istediğim senin sağlığın ve mutluluğun." "İkisi üzerinde de çalışıyorum."

Sarah onun yanağına bir öpücük kondurdu ve gitmek için ayağa kalktı. "Yarın kontrol edeceğim."

"Balayındasınız." "Yine de kontrol edeceğim."

"Eğer mecbursan."

Sarah el sallayarak ayrıldı. Annesi gittikten çok sonra, Julia söylediği şeyleri düşündü ve Kalbini bir kez daha riske atacak cesareti olup olmadığına karar verecekti.

CHAPTER 13

Deacon, Julia'yı dolandıran adamın geçmişini araştırmak için iki saat harcadı ve bunun ilk kez hırsızlık yapmakla suçlanmadığını öğrendi.

romantik bir partner. Ama bu son kez olacaktı.

Doğrudan "Mike "a ulaşmak ve kadınları avlayan pislikler hakkında ne düşündüğünü söylemek istedi. Ama ve onu yakalamak istiyordu. Bu yüzden Plano Polis Departmanı'nı aradı ve Dedektiflerden sorumlu biriyle konuşmak istedi. "Teğmen Webb."

"Merhaba, benim adım Deacon Taylor. Daha önce Boston'da çalışıyordum. Bölgenizdeki bir durumla ilgili arıyorum.

sizi haberdar etmek istedim." Sonraki on beş dakikayı Julia'nın davasının ayrıntılarını anlatarak geçirdi ve Teğmenin sorularını yanıtlıyor. "Basit bir araştırma yaptım ve bunun onun ilk rodeosu olmadığını öğrendim."

"Neden şaşırmadım?"

"Arkadaşım fotoğraflar, kısa mesajlar ve bir Olanların ayrıntılı bir özetini size göndermek istediğim bir rapor haline getirdim. Resmi suç duyurusunda bulunmak ve ona verdiği on beş bin doların iadesini istemekle ilgileniyor."

Webb e-posta adresini söyledi ve Deacon da hazırladığı e-postayı gönderdi.

"Anladım. Arkadaşınızdan suç duyurusunda bulunmak istediğini doğrudan duymam gerekecek."

"Bugün sizi aramasını söyleyeceğim. Herhangi bir sorunuz olursa diye size numaramı verebilir miyim?"

"Elbette."

Deacon ona cep numarasını verdi.

"Rapora hızlıca bir göz attım. Yaptığın ayak işi için teşekkürler. Bu bizim için işleri kolaylaştıracak."

"Onun enselenmesini istiyorum. Arkadaşım ona kaybetmesi gerekmeyen bir para verdi ve onunla aşk yaşadığı süre boyunca onu dolandırmayı planlıyordu. Bu doğru değil."

"Anlaştık. Memurlarımıza onu almalarını ve sohbet için buraya getirmelerini söyleyeceğim."

"Mükemmel. Bizi haberdar eder misin?" "Tamam."

Dedektifle konuştuktan sonra sevinçten havalara uçan Deacon düş aldı, Julia'nın söylediği gibi kanlı gömleğini banyonun lavabosunda ıslattı ve temiz kıyafetlerini giydikten sonra Julia'yı bilgilendirmek için otele dönmek üzere yola çıktı. Evet, onu arayabilirdi ama onu görmek ve polisin onu gözaltına aldığı haberini duyduğunda yanında olmak istiyordu.

şikâyeti ciddiye aldığını ve resmi bir görüşme için eski sevgilisini getireceğini söyledi. Bunun o orospu çocuğunun ödünü koparmasını umuyordu.

Güneşin ufka doğru ilerlediğini ve muhteşem bir gün batımı vaat ettiğini fark ederek kasabaya doğru yürüdü. Deacon yukarı çıktı.

Sand & Surf Hotel'in merdivenlerinde Julia'nın annesi ana kapıdan çıkıyordu. Onu gördüğünde gülümsedi. "Kulakların mı çınlıyordu? Ben de tam senden bahsediyordum."

"Umarım her şey yolundadır."

"Elbette. Julia'ya ne kadar iyi bir genç adama benzediğini ve seni bir kenara atmasının aptallık olacağını söylüyordum. başkalarının yaptıkları yüzünden."

Deacon onun azmine güldü. "Davamı savunduğun için

sana ne kadar borçluyum?"

"Soyadı Taylor olan herkese hizmetlerim ücretsizdir."

"Aile indirimi için teşekkür ederim."

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Deacon. Benim küçük kızım çok şey atlattım. Hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını. Bir başka büyük acıya daha dayanabileceğinden emin değilim."

Onun gözlerinin içine baktı, çünkü bunun onun için önemli olduğunu biliyordu. "Onu asla incitmeyeceğime dair söz veriyorum.
kasıtlı olarak."

Sarah parmak uçlarına kalkıp onun yanağını öperek onu şaşırttı. "Teşekkür ederim."

Deacon otelin ön kapısına yaklaşırken elini kapı koluna koydu ve bir an durdu,
Eğer o kapıdan içeri girer, merdivenlerden kızın odasına çıkar ve her ne ise bunun devam etmesine izin verirse, daha önce dahil olduğu her şeyden çok daha büyük bir şey yapmış olacağını fark etti.

Tüm yetişkinlik hayatı boyunca
Julia'yla olan bu şeyin vaat ettiği türden bir karışıklık.
Hiçbir zaman bir yere bağlanmak ya da kendini adamak istememişti.
başkasına borçlu.

Julia Lawry ile tanıştıktan bir gün sonra, onun özel biri olduğunu anlamıştı bile. Onunla ilgili her şey
Daha önce bir kadınla yaşadığı hiçbir şeyi yaşamamıştı. Ve daha fazlasını istiyordu. Çok, çok daha fazlasını.

Bu son düşünceyle kapıyı açtı, masada çalışan genç kadına başıyla selam verdi ve üçüncü kata çıkan merdivenleri hızla tırmandı. Nefes nefese kaldığını hissediyordu ve sadece
merdivenleri çıkarken kapısını çaldı ve
ilk gerçek kız arkadaşını görmek üzere olan bir genç gibi bekledi.

Kadın, vücuduna ve saçlarına sarılmış havlularla kapıyı açtığında, ağzı kurudu ve kelime dağarcığındaki her kelime onu terk etmiş gibiydi, biri hariç.

İstiyorum.

JULIA YÜZÜNÜN KIZARDIĞINI -HATTA TÜM VÜCUDUNUN KIZARDIĞINI- HİSSETTİ. Deacon'ı ayakta dururken bulduğunda utanç içindeydi. kapısının önünde. Kapıyı havluyla açtığında aile üyelerinden birini bulmayı umuyordu.

Ona bakışı...

Kalbi çarpıyordu ve kanı daha sıcak hissediyordu. damarlarında dolaşıyordu. Duş alıp üstünü değiştirmişti ve dağınık nemli saçlarıyla muhteşem görünüyordu, sanki taramak için parmaklarını kullanmış gibiydi.

Julia orada ne kadar süre birbirlerine bakarak durduklarını bilmiyordu ama o yüklü anlarda her şey onun için değişti. Bu adamı istediği için erkek diyeti asla gerçekleşmeyebilirdi. "Giyinmem için bana bir dakika ver."

"Benim yüzümden giyinme."

Gergin bir kahkaha attı. "Veteriner aradı. Yavru köpeğin durumu o kadar iyi ki onu istediğim zaman alabilirim ama muhtemelen oraya havluyla gitmemeliyim."

"Muhtemelen hayır, ama kayıtlara geçmesi için söyleyeyim, o havluyu sallıyorsun."

Başka erkeklerle olsa Julia bu yorumu tahmin edilebilir bir erkek saçmalığı olarak değerlendirirdi. Deacon'la birlikte

nesneleştirmek yerine iltifat etti. Adamın bunu nasıl başardığından emin değildi.

"Büyük haberlerim var."

Giysilerini koyduğu banyoya gitti ve hızla giyinirken kapıyı aralık bıraktı. "Ne tür büyük haberler?"

"Yerel polislerin arkadaşınız Mike'ı konuşmak için getirdikleri türden."

Julia başına bir tişört geçirdi ve saçlarının ıslak olmasına aldırmadan kapıya yöneldi.

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiylim. Dedektif teğmenlerden biriyle konuştum ve hemen ilgileneceklerini söyledi. Ayrıca Mike'ın bunu daha önce de yaptığını öğrendim."

Polisi bir an önce harekete geçmeleri gerektiğine ikna edin."

"Bunu daha önce de yaptı." Bunu duyan Julia kendini uyuşmuş hissetti. Elbette yapmıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Onu araştırdım ve hakkında daha önce bir şikâyetle bulunulduğunu gördüm."

"Ne tür bir arama? Polis gibi bir şey mi?"

"Hayır, basit bir internet aramasıyla buldum."

"Yani aramak için zaman ayırsaydım bu bilgiye ulaşabilirdim."

Yanına geldi, ellerini omuzlarına koydu ve şefkatle ısınmış altın sarısı gözleriyle ona baktı. "Bu bir ders Julia. Yapman gereken şey için kendini hırpalamanın bir anlamı yok. Adama değer veriyordun. Onun da sana değer verdiğini düşündün. Umarım ne olursa olsun başkalarına yardım etme dürtünü asla kaybetmezsin. kişisel olarak size mal olabilir. Bu çok nadir görülen bir şeydir. Bunu sizden almasına izin vermeyin."

"Kendimi çok aptal hissediyorum."

Onu kucağına çekti ve kollarını ona doladı. "Kendini aptal gibi hissetme. Sen nazik, cömert bir pislikle karşılaşan kişi. Bu senin suçun değil."

Julia onun içine gömüldü, zengin ve temiz kokuyu içine çekti. Onun kokusunu ve dalgalar halinde yayılan sıcaklığını içime çekiyordum.

"Sen, seni hak etmeyen birine bakma talihsizliğini yaşamış iyi bir insansın. Tek nedeni bu-yaptığın hata olarak adlandırılır. Bunu yapan o, sen değilsin. Ve umarım bunun bedelini birden fazla şekilde ödeyecek."

"Onu tutukladıklarında yüzünü görebilmeyi dilemek küçüklük mü?"

"Hiç de önemsiz değil. Onu hiç tanımıyorum ama ben de görmek isterim."

Julia başını kaldırıp ona bakabilecek kadar ondan uzaklaştı. "Teşekkür ederim. Asla peşinden gitmezdim

"Bana yardım etmeseydin ne onu ne de parayı bulabilirdim."

"Benim için zevkti. En sevdiğim şeylerden biri de zorbaların hak ettiklerini bulduklarını görmektir."

Onun sert sözlerine eşlik eden sert ifade, kızın kendisinden uzak durma planlarını göz ardı etmesine neden oldu.

tüm erkekler. Bu adamla arasına mesafe koyamazdı ve eğer onun hakkında yanılıyorsa... Eh, bu olduğunda bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı. Şu anda, annesinin, büyükannesinin ve kız kardeşinin cesaretlendirmesiyle, kendinden emin hissediyordu

Bir uçuşundan bilinmeyene doğru adım atıyordu. Ellerini adamın göğsünde birleştirdi ve boynuna doğru kaydırды, dudaklarını yalarken parmaklarını adamın saçlarına gömdü.

"Julia..." "Evet,
Deacon?"

"Ben... uh..."

Ellerini hareket ettirerek adamın yüzünü çerçeveledi ve öpülesi dudaklarına yumuşak, tatlı, iffetli bir öpücük kondurabilmek için onu aşağı indirdi. "Teşekkür ederim."

Elleri hafif ama sahiplenici bir tutuşla kalçalarını buldu. "Sana yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Sizinle tanıştığım için mutluyum."

"Sen... Sen bir erkek diyetindesin."

"Yapmamalıyız..." "Bence yapmalıyız."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Hı-hı." Onun adına polisleri Mike'ın peşine düşürmeyi başardığını duymak, içindeki acı dolu fıçının yerini yeni, kırılğan ve umutlu bir şeye bırakmıştı. Birisi Mike'ın peşine düşmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Onun için böyle bir adım atmıştı ve onu sadece iki gündür tanıyordu. Ona baktı, kendisini öpmesini istediğini anlamasını umuyordu.

Adam ipucunu aldı, ellerini kalçalarından yüzüne doğru kaydırды ve sanki özel bir şey tutuyormuş gibi onu kucakladı.

Sonra başını eğdi ve gözlerini açık tutup onunkilere dikerek, dizlerini titreten bir şefkatle öptü onu. O

zamandan beri erkekleri öpen

On dört yaşındaydı, daha önce hiç böyle öpülmemişti, sanki onun için değerliymiş gibi. Hiç kimse için değerli olmamıştı.

Ama Deacon için değerli olması nasıl mümkün olabilirdi? Birbirlerini çok az tanıyorlardı. Hayır, bu doğru değildi. İlk dakikadan itibaren ona gerçekte kim olduğunu göstermişti. tanışmışlardı ve o zamandan beri gördüğü hiçbir şey bu ilk izlenimi değiştirmemişti. Ve şimdi onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu bildiğine göre, bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu.

Deacon boğazını temizledi. "Gidip yavruyu almamız gerekiyor."

"Biliyorum."

Küçük odasında, kollarıyla birbirlerine sarılmışlardı, ikisi de Aralarındaki her şeyin değiştiği bu aşırı yüklü anı sona erdirmek için acele ediyordu.

Deacon'ın telefonu bir mesajla çınladı. isteksizce ondan uzaklaştı. "Teksas'taki polis olma ihtimaline karşı kontrol etmeliyim. Suç duyurusunda bulunmak için aramanızı istiyorlar."

"Benim için zevktir."

Şortunun önündeki bariz ve oldukça büyük şişkinliği fark etmemeye çalışan Julia, ondan bir adım geri çekildi ve saç fırçasını ve dengesini aramaya başladı. Kadın Deacon'ın güldüğünü duyduğunda fırçayı ıslak saçlarından geçiriyordu. "Bu kadar komik olan ne?"

"Blaine'den gelen bu mesaj: 'LÜTFEN' -tüm büyük harflerle mektuplar-'karıma senden özür dilediğimi söyle?'" Gülmekten kırıldı, ki bu ona çok yakışıyordu. "Bu çok harika."

"Ona söyleyecek misin?"

"Eninde sonunda. Fırsat bulduğumda."

"Bu çok kötü."

"Biliyorum ve bu onun için hak ettiğinin en azı. tüm hayatım boyunca taşaklarımı ezdi. Ona biraz acı çektirmem gerekiyor."

"Görünüşe göre çoktan acı çekmiş." "Lütfen. Onsuz bir gece onu öldürmez."

"Ama ikisi olabilir."

Şeytani sırtışı onu daha da seksi yapıyordu, tabii bu mümkünse. "Hadi gidip köpeğini alalım."

"O bizim köpeğimiz. Sen onun babasıydın, istesen de istemesen de."

Merdivenlerden inerlerken onun elini tuttu. "Beni ısırıldı."

"Çünkü korkmuştu. Bunu ona karşı kullanamazsınız."

"Eğer kuduzsa, bunu kesinlikle ona karşı kullanacağım."

"Kuduz değil." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Bir anne bunları bilir."

Güldü, hem de çok güldü ve Julia onu güldürmüş olmaktan büyük zevk aldı. Yolun köşesini döndüler. ve neredeyse yukarı çıkmakta olan Owen'a çarpıyordu. Hemen kızın elini tutan Deacon'a odaklandı.

Julia'nın ilk dürtüsü elini geri çekmek oldu ama yapmadı. Aksine, onun elini sıktı. "Ne oldu?" diye sordu kardeşine.

"Laura'nın vahşi çocukları uyutmasına yardım etmek için yukarı çıkıyorum."

"Daha sonra onları görmeye gelebilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin. Önce sormana gerek yok."

"İki yaşından küçük üç çocuğum olduğu için önce sormam gerekiyor. Uygun bir zaman olup olmadığını öğrenmek için size mesaj atacağım."

"Biz buralarda olacağız. Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Sadece hızlı bir iş. Birazdan döneriz. Çocuklar feribottan iyi indi mi?" Kardeşleri Jeff, Josh ve John saat üç vapuruyla anakaraya gitmeyi planlamıştı.

"Evet. Herkesi burada görmek harikaydı. Bir süre daha takılacak mısınız?"

"Planım bu. Her şey bir iş ve yaşayacak bir yer bulup bulamayacağıma bağlı."

"Cindy devam etti ve Kevin'in yaşadığı evi kiraladı. Finn Chloe'nin yanına taşınana kadar McCarthy ve oğulları yaşıyordu. Eminim kira yardımını takdir edecektir."

"Eğer yarın başvuracağım işi alırsam."

"Nereye?"

"Mac McCarthy'nin inşaat ofisini işletiyor."

"Sizin için bir şeyler söyleyebilirim. Laura'nın kuzeni ve iyi bir arkadaşıdır."

"Bu harika olur, O. Teşekkür ederim."

"Elbette. Kalacağın için çok heyecanlıyım. Takılmamız lazım. Arayı kapatırız."

"Bunu çok isterim."

Önce Deacon'a, sonra da Julia'ya baktı. Neyse ki açıkça sormak istediği soruları kendine sakladı.

Julia'nın, bir dahaki sefere yalnız kaldıklarında sorularını soracağından hiç şüphesi yoktu.

"Mac'i arayacağım."

"Tekrar teşekkürler. Birazdan görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor."

Owen yukarı çıkarken Julia ve Deacon aşağı inmeye devam ederek ayrıldılar.

"Hey, Deacon?"

Bir sonraki merdivenlerden onlara bakan Owen'a döndüler.

"Kız kardeşimin elini tutuyorsun."

Julia, Owen'a ters ters bakarken bir iniltiyi bastırdı. "Evet, öyleyim." Deacon Julia'ya baktı ve gülümsedi,

Seksi gamzesini ortaya çıkararak. "Ondan çok hoşlanıyorum."

"O kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyük bir kız ama burada onu seven pek çok insan var."

"Seni duyuyorum."

"Birbirimizi anladığımız sürece."

"Anlıyoruz."

"Güzel." Owen neşeli bir melodiyi ıslıkla çalarak, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi merdivenleri çıkmaya devam etti. Bugünlerde muhtemelen umurunda değildi. Bütün hayatını yoluna koymuş, mutlu bir evliliği ve üç çocuğu vardı.

Lobiye çıkan son merdivenleri çıkarken Julia, "Onu tokatlayacağım," dedi.

Deacon güldü. "Hayır, sorun değil. Nasıl hissettiğini biliyorum. Benim de küçük bir kız kardeşim var. Ben de kendi payıma düşeni yaptım. eskiden çıktığı erkeklere üstü kapalı tehditler savurmuş. İnsanların onları izlediğini bilmelerini sağlamak her zaman iyidir."

"Yine de onu tokatlayacağım."

Deacon kıkırdadı ve onun için ana kapıyı tuttu, elini bırakarak onun önünde yürümeye başladı. İkisi de dışarı çıkar çıkmaz, sanki dakikalardır değil de yıllardır elini tutuyormuş gibi yumuşak bir şekilde tekrar elini tuttu. Adamın elinin kızın elinin etrafında dolandığını hissetmek kızın başının dönmesine ve aptal gibi hissetmesine neden oldu.

Yine yapıyordu. Bir adam için deliriyordu. daha yeni tanışmıştı. Bu örüntü ona gülünecek kadar tanıdık geliyordu. Julia elini çekti.

"Sorun nedir?"

Elini tekrar tutamaması için kollarını kavuşturdu. "Bir şey yok."

Yürümeyi bıraktı ve onunla yüzleşti. "Kadınlar bunu neden yapar?"

"Ne yapmak?"

"Açıkça bir şey olduğu halde hiçbir şey olmadığını söyle." Elini buldu ve nazikçe çekti. "Neden bıraktın?"

"Çünkü tekrar yapıyorum."

"Neyi yapıyorsun?"

"Kendime artık bunu yapmayacağımı söyledikten sonra bir adam hakkında sersem, aptal ve umutlu olmak."

"Ah, anlıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Kime güvenebileceğinden asla emin olamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin

yok."

"Bu, öz babana güvenemediğın gerçeğine mi dayanıyor?"

"Tabii ki öyle, ama şimdiye kadar gördüğüm her erkek tarihlenenler de bir şekilde onun gibiydi. Belki fiziksel olarak tacizci değillerdi ama yalan söylediler, hile yaptılar, çaldılar ve aldattılar."

"Sadece burada durabilir, gözlerinin içine bakabilir ve sevdiğim herkesin hayatı üzerine yemin edebilirim ki bunların hiçbirini sana asla yapmayacağım. Sana asla zarar vermeyeceğime söz veremem.

Seni hayal kırıklığına uğratacağım, çünkü ben de bir insanım, ama sana asla yalan söylemeyeceğim, seni aldatmayacağım, senden çalmayacağım ya da seni başka bir şekilde kandırmayacağım."

Elini dudaklarına götürdü ve tenine yumuşak öpücükler serpiştirirken onu ateşe verdi. "Anlıyorum ki Söylediklerimde ciddi olduğumu bilmenin hiçbir yolu yok, bu yüzden tek istediğim sana göstermeme izin vermen. Sana tüm erkeklerin güvenilmez hıyarlar olmadığını göstermem için bana bir şans ver."

Deacon onun elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve veteriner kliniğine doğru devam etti. "Bana tutun. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Söylediklerinden derinden etkilenen Julia, ona inanmayı o kadar çok istiyordu ki, istediği şeyi yaptı ve daha iyi yargısı ona bırakmasını ve adam diyetine bağlı kalmasını söylediğinde bile ona tutundu. önemli bir ayartmayı temsil ediyordu.

CHAPTER 14

A Veteriner kliniğinde Lisa adında bir teknisyen masada çalışıyordu ve yavru köpeği onlara getirdi.

"Fazladan bir tasma ve kayış buldum. Ve çünkü biz aşı olup olmadığından emin değilim, Doktor Potter Kendini biraz daha güçlü hisseder hissetmez onu aşı için geri getirin." "Ya zaten aşı olduysa?" Julia sordu.

"Onları tekrar almak ona zarar verir mi?"

"Aşılanmayarak hastalık riskine girmekten daha güvenlidir."

"Birinin onu ihbar edip etmediğini bilmenin bir yolu var mı? Kayıp mı?" Julia bağlanmaktan ve sonra ondan vazgeçmek zorunda kalmaktan korkuyordu.

"Mikroçipli değil ve kayıp yavru köpeklerle ilgili herhangi bir ihbar almadık, ancak polise danışabilirsiniz. Genellikle bize haber verirler ama bu hafta sonu sezonun başlaması ve Wayfarer'ın açılışıyla meşguldüler. Bu nedenle haber verememiş olabilirler."

Deacon, "Onlara sorarız," dedi.

"Onun bir laboratuvar karışımı olduğunu tespit ettik ve yaklaşık üç ya da dört aylık olduğunu düşünüyoruz."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Julia.

"Sadece kredi kartı makbuzunu imzalamanız gerekiyor." Lisa makbuzu tezgâhın diğer tarafına itti.

Julia bir göz attı ve iki yüz seksen sekiz dolarlık ısınma ve yemek ücretini görünce yutkundu. köpeği rehidrate et. Tanrı'ya şükür Deacon bunu ödeyebilecek durumdaydı, çünkü o kesinlikle ödeyemezdi. En azından şimdi.

Önemli bir şey değilmiş gibi makbuzu imzaladı.

Dışarıda kaldırıma çıktıklarında ona baktı. "En kısa zamanda sana borcumu ödeyeceğim."

"Bu konuda endişelenme."

"Endişeleneceğim."

"O benim de yavru köpeğim, istersem onun için para ödeyebilirim."

Yürümesi için yere bırak. İşemesi gerekebilir."

Julia yavru köpeği kaldırıma koyar koymaz çömelip çişini yapmaya başladı. "Yavru köpeğe fısıldar mısın?"

"Hayır, ben sadece başka bir adamı kollayan bir adamım."

Deacon'ın mama ve ödül maması aldığı markete, ardından da oyuncak, mama kabı ve yatak almak için evcil hayvan dükkanına yürüdüler. Deacon satın aldıklarını taşıırken o da

köpek yavrusu. Otele doğru geri dönmeye başladılar, giderken Naughty & Nice butiğinin önünden geçtiler.

Deacon dükkâna bir göz attı. "Orası baldızımın dükkânı. Orada olup olmadığına bakmak için bir dakikalığına uğramamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

Mağazaya girdiler ve Deacon köpek yatağını ve diğer eşyaları kapının içine bıraktı. Resepsiyona doğru giderken fırfırlı iç çamaşırı raflarının yanından geçti. O Mağazada o kadar komik bir şekilde yersiz görünüyordu ki Julia gülmemek için kendini zor tuttu.

"Tiffany burada mı?" diye sordu tezgâhtara.

"Arka tarafta. Onu senin için alacağım. Onu kimin aradığını söyleyeyim?"

"Deacon."

"Hemen döneceğim."

Beklerken Julia'ya döndü ve kaşlarını salladı. "Kendin için bir şey ister misin, bebeğim?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Gülümsemesi tam anlamıyla kurtçaydı. "Bunun burada olduğunu bilmek güzel. Her ihtimale karşı."

"Ne olursa diye?"

"Bir şeye ihtiyacım olursa diye."

"O büstiyer göğüs kasların için harika şeyler yapardı."

"Bence sana daha çok yakışır." O adım attı daha yakından bakmak için öne çıktı. "Aslında bu benim ilk alışverişim olabilir." Mağazanın geri kalanından boncuk sıralarıyla ayrılmış ikinci bir odayı işaret eden Deacon, "Sence orada ne vardır?" diye sordu.

"Seks oyuncakları," dedi Tiffany dükkânın arkasından çıkarken.

"Şaka mı yapıyorsun?" Deacon ona sordu. "Şaka yapmıyorum. Görmek ister misin?"

Julia onun yüzünün utançla kızarmasına güldü.

"Şimdi değil ama belki başka bir zaman. Burada oldukça güzel bir yeriniz var."

"Bana öyle söylendi."

"Gansett vatandaşlarını nasıl atlattınız?"

"Bunu bir ara kardeşine sormalısın. O çok etkiliydi."

"Yapışkan kıçlı Blaine, Gansett'te bir seks oyuncağı dükkanının onaylanmasında etkili mi oldu?"

"Evet. Ve PS, kışında bir sopa yok. Ama orada sevdiği başka şeyler de var."

"Kes şunu. Bunu duyamam."

Julia çaresizce kıkırdadı.

Deacon ona döndü, yüzü kızarmış ve gözleri büyümüştü. "Bana gülmeyi kes."

"Elimde değil."

"Julia Lawry'yi tanıyor musun?" Deacon Tiffany'ye sordu.

"Resmi olarak tanışmadık ama Sarah, Owen ve Katie'yi tanıyorum ve tabii ki sizi düşünlerde gördüm."

Julia, Tiffany'nin uzattığı elini sıkmak için öne çıktı.
"Sonunda seninle tanışmak harika."

"Sen de öyle. Aile üyelerinizin büyük bir hayranıyım." "Onları seviyorum."

"O ahmağın benden özür dilediğini söylemek için uğradım. Anladığım kadarıyla epik kötü davranışları nedeniyle evde derin dondurucuda tutuluyormuş."

"Özür dilediğini duyduğuma sevindim. Samimi miydi?" "Olabildiğince samimiydi."

"Olanlar için üzgünüm ve umarım Beni ve kızları görmek için istediğiniz zaman uğrayabilirsiniz. Deacon amcalarını tanımayı çok isterler."

"Çok isterim. Kesinlikle uğrayacağım."

Julia, "Karantinadan çıktığında Puppy'yi onları görmeye götürebilirsin," dedi.

"Çok tatlı," dedi Tiffany. "Nereden buldun onu?"

Deacon ona yavru köpeği Gansett kıyılarında yüzerken bulunduğunu anlattı.

"Aman Tanrım! Tanrıya şükür onu gördün!"

"Julia inanılmazdı. Hemen daldı ve onun peşinden gitti."

"Ve sonra Deacon'ı ısırıldı."

Tiffany'ye kolundaki bandajı göstermek için kolunu uzattı. "Benim için ütülediğin o gömlek tam bir felaket."

"Oh, kahretsin. İyi misin?"

"Kuduz olmadığından emin olduğumda on gün içinde daha iyi olacağım."

"Aman Tanrım." Tiffany, Julia'nın kollarına sarılmış olan yavru köpeği daha iyi görebilmek için gerindi. "Adı ne?"

Julia Deacon'a baktı. "Henüz bir tane bulamadık."

"Yani o ikinize de mi ait?" Tiffany açıkça meraklanmış bir halde sordu.

"Evet, öyle," dedi Julia. "Deacon onun babası."

"Bu doğru mu?"

Deacon inledi. "Bunu Blaine'e söyleme. Taşaklarımı kanatıncaya kadar döver."

Tiffany sırttı. "Sırrın benimle güvende. Siz, bilirsiniz işte... görüşüyor musunuz?"

"Öyleyiz," dedi Deacon hiç tereddüt etmeden. "Ve zaten birlikte bir bebeğimiz oldu."

Tiffany güldü. "Alışveriş için daha çok vaktin olduğunda uğra. Sana aile indirimi yaparım."

"Bunu yapacağım."

Julia, Deacon'ın Naughty & Nice'ta kendisi için alışveriş yapmasını aklından çıkaramıyordu. O anda kendiliğinden yanabilirdi.

"Uğradığınız için teşekkürler. Kardeşiniz aklandığını öğrenince çok sevinecek."

"Ona birkaç gün daha acı çektirmelisin." "O acı çektiğinde, ben de çekerim." Tiffany'nin pis sırtışı Deacon yine inledi.

"İğrenç."

"Bunda iğrenç bir şey yok. Aslında-"

Deacon elini kaldırdı. "Oraya gitme, yoksa arkadaş olamayız ve ben arkadaş olmamızı çok isterim."

Tiffany güldü. "Bunu ben de isterdim. Tanıştığımıza memnun oldum, Julia."

"Sen de."

"Yavru köpeği kızları görmeye getir. Onun için çıldıracaklar ve Blaine'e kendilerinden bir tane istemesi için yalvarmaya başlayacaklar."

"Bu durumda, on günlük kuduz karantinası biter bitmez onunla birlikte olacağım."

Deacon köpek yatağını ve diğer eşyaları aldı ve Julia'yı kapıdan dışarı kadar takip etti.

"Oldukça harika görünüyor," dedi Julia.

"Öyle. Kardeşimde ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Bilmiyor musun? Gerçekten mi?"

"Kapa çenenin. Benimle takılacaksan onun seksi olduğunu düşünemezsin."

"Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama ona oldukça benziyorsunuz."

"Ew, istemiyorum!"

"Sen de yap."

"Eskiden senden hoşlanırdım."

"Benden hâlâ hoşlanıyorsun."

"Hayır, hoşlanmıyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Şu anda şimdiye kadarki en büyük kavgayı yapıyoruz." "Bebeğin önünde kavga etmek yok."

Yürürken ve didişirlerken Julia'nın aklına Deacon'ın sadece tatlı, nazik ve seksi değil, aynı zamanda Ayrıca eğlenceliydi. Bir erkekle hiç bu kadar eğlenmemiştii ve onunla ne kadar çok zaman geçirirse, o sik diyetine neden ihtiyaç duyduğunu hatırlamak o kadar zorlaşıyordu.

OWEN VE LAURA'NIN HER ŞEYİ ALMASI NEREDEYSE BİR SAAT SÜRDÜ. üç çocuk uykuya daldı. "Bu neden her zaman daha da zorlaşıyor?" diye sordu, üçü de uzandıklarında. Nefes almak için bir dakikaları varken rahatlamak için yatak. Üç küçük çocuk tam bir baş belasıydı ama onları hiçbir şeye değışmezdi.

"Çünkü yaşılanıyorlar ve akıllanıyorlar. Holden'ın uyuklamayı bırakacağı günden korkuyorum. Bu bizim tek molamız."

"Biz artık sürekli yorulmadan önce onlar kaç yaşında olacaklar?"

"Gençler mi?"

Owen inledi ve sonra yan döndü, böylece Gözlerini güzel, bitkin karısına dikti. "Şu küçük penis engelleyiciler sağ olsun, bir haftadır seks yapmadık."

"Az önce çocuklarımızdan horoz engelleyiciler olarak mı bahsettin?" "Onları tanımlamak için daha iyi bir yol

düşünebiliyor musun?"

"Son zamanlarda değil." O da yan döndü ve adama yaklaştı. "Koca bebeğim kendini ihmal edilmiş mi hissediyor?"

"Çok."

"Awww, bunu alamayız."

Kadın vücudunu onunkine bastırduğında, adam saniyeler içinde sertleşip hazır hale gelmesine neden olan arzusun etkisiyle inledi. "Umutlanmaya korkuyorum."

Elini onun ereksiyonunun üzerine koydu ve sıktı, Ondan bir inilti daha çıkardı. "Yükselmesi gereken senin umutların değil. Görünüşe göre gitmeye hazırız."

Owen güldü ama sessiz olmaya özen gösterdi. Tanrı korusun, Laura ve kendisi için günler sonra ilk kez her şey yoluna girmişken uyuyan bebekleri uyandırmamalıydı. Ona incelik ve şefkat göstermek istiyordu, ama bunu yapacak Bugünlerde böyle şeyler için zamanım yok. Kıyafetleri çekiştirdiler.

Önemli kısımlar ortaya çıkana kadar ve onun sıkı, ıslak sıcaklığına battığında, Owen neredeyse kontrolünü kaybetmeden önce tadını çıkarma şansı bulmuştu.

Laura'nın elleri adamın üzerindeydi, sırtından aşağı kayarak kıçını kavradı ve onu daha da içine çekti. "Her zaman öyle senin payından çok daha fazlası."

Onun her zamanki yorumuna güldüğünde duraksadı. "şikayet mi ediyorsun?"

"Asla." Onun altında kıvranıyor, daha fazlasını istiyordu ve adam da bunu ona vermekten mutluluk duyuyordu.

Owen onun güzel yüzüne baktı, gözlerinin altında koyu halkalar, saçında yulaf ezmesi olabilecek bir düğüm ve gömleğinde kaynağı bilinmeyen bir leke varken bile gördüğü en güzel yüzdü bu.

"Eskiden senin tanıdığım en güzel kız olduğunu düşünürdüm," dedi usulca, onu çıldırtmak için hareketsiz durarak.

"Ve şimdi üzerime kusan ve işeyen ve beni yıpratın üç bebekle kızgın bir karmaşa gibi görünüyorum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve yanağını

okşadı. "Ve şimdi, eskiden olduğundan daha da güzelsin.
Annelik sana çok yakışmış."

Kahkahalarla homurdandı. "Bu doğru olamaz.
Çok büyük bir ihtimalle BO'da
çünkü en son ne zaman duş aldığımı hatırlamıyorum ve-"

Onu öptü. "Her zamankinden daha güzelsin. Ve bilgin
olsun, her zaman güzel kokuyorsun."

"Aşk seni koku körü yapmış."

"Hayır, yapmadı."

"Evet, öyle."

Başını iki yana salladı, kollarının üzerinde doğruldu ve
hareket etmeye başladı, ilk başta yavaşça, kendisi için iyi
olmadan önce onun için iyi olmasını sağlamak niyetiyle.
Artık onu bitiş çizgisine nasıl getireceğini biliyordu ve bunu
çok daha hızlı bir şekilde yaptı

Ama son zamanlarda çok zor günler geçiriyorlardı.

Daha sonra onu kollarının arasına aldı ve bir düğümle
karşılaşana kadar parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu mu
yulaf ezmesi?"

"Sanırım dünden kalma olabilir."

Owen güldü. "Kıçımızı tekmeliyorlar."

"Sayıca azız. Sorun da bu zaten." "Hâlâ
yardım tutabiliriz."

"Buna ihtiyacımız yok. Annen, Charlie, babam, Betsy ve
bize yardım eden bir sürü insan var.
ihtiyaç duyulduğunda."

"Son zamanlarında bile nadiren yardım istemen dışında.
Oteldeki yoğun sezonumuza giriyoruz ve bunun senin için
çok fazla olmasından endişe ediyorum."

"Her konuda bana yardım ettiğin sürece iyiyim."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Önceki hayatınızda özgürce seyahat eden bir müzisyen
olmayı özlediğiniz oluyor mu?"

Bir süredir sormadığı bu soru onu ürkütmüştü. "Asla."

"Oh hadi ama! Bazen özlem duyuyor olmalısın."

Owen dirseğini dayadı ve gözlerini ona dikti. "Asla, asla, asla burada seninle, çocuklarımızla ve hayatımızla sahip olduklarımdan başka bir şeyi özlemiyorum. aile."

"Üçü aynı anda çılgılık atsa bile mi?"

Yüzünü kavradı ve başparmağını seksi alt dudağının üzerinde gezdirdi. "O zaman bile." Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve hayat. Kız gülümsediği sürece o da memnundu. "Julia'yı Deacon Taylor'la el ele tutuşurken gördüm."

"Bu doğru mu?" "Uh-huh."

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Onu hiç tanımıyorum."

"Blaine'i tanıyorsun."

"Evet." Yastığına uzandı ve kapalı olan tavan vantilatörüne baktı. Yakında ona ihtiyaçları olacaktı ama henüz değil.

"Aklında ne var, aşkım?"

"Onun için endişeleniyorum."

"Nasıl olur?"

"Yıllar boyunca bazı sağlık sorunları yaşadım... Yeme bozuklukları. Bu tür şeyler. Bana özellikle zayıf görünüyor ve tekrar o hale dönmesinden endişe ediyorum."

"Katie ile bu konuyu konuştun mu?"

"Söyledim ve o da aynı şeyi düşündü. Kendisi yokken Julia'ya göz kulak olmamı istedi. Julia'yla ilgili bir şeyler olduğunu ima etti ama bana detay vermedi. Merak ediyorum, acaba Julia'nın biriyle görüşmesi için doğru zaman mı?

Deacon'la ilgili."

"Onun için neden endişelendiğini anlıyorum ama en kötü zamanda birbirimize nasıl bulduğumuzu unutma.

Olası bir zamanda. Eski kocamın çocuğuna hamileydim ve şiddetli bir boşanma süreci yaşıyordum. Bazen en kötü zamanın aslında en iyi zaman olduğunu kanıtladık."

"Bu doğru."

"Eğer Deacon da Blaine gibiyse, kız kardeşin ona sahip olduğu için çok şanslı."

"Onun hakkında Blaine'le konuşmalıyım." "Bunu kesinlikle yapmamalısın."

"Neden olmasın? Eğer kız kardeşimle çıkacaksa-"

"Julia, onun zamanına ve ilgisine layık olup olmadığına kendi başına karar verecek kadar büyük ve akıllı." O Ona sokuldu, başı göğsündeydi. "Korumak zorundaymışsın gibi hissetme alışkanlığını kırmanın zor olduğunu biliyorum.

Sevdiğin herkesi yaklaşan kıyametten koru."

"Bu alışkanlığı kırmak imkansız. Sürekli bir felaketin gelmesini bekliyorum."

"Bence biraz rahatlaman iyi olabilir, O. Herkes iyi. Annen Charlie ile çok mutlu. Katie Shane ile mutlu bir evlilik yaptı ve balayına çıktı. Julia ve Cindy yaz boyunca burada kalacak, ki bu harika. Kardeşlerin harika gidiyor. Ailemiz mükemmel. Geri çekilmek sorun değil."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Konu sevdiklerine geldiğinde aşırı tetikte olması, kaotik ve şiddet dolu bir çocukluktan sonra ona kalan mirastı.

"Bırak yardım edeyim. Blaine'i sorgulamak istediğinde "Kardeşi hakkında konuşmak istiyorsan, gel benimle konuş. Julia'yı sağlığı hakkında sorgulamak istediğinizde, gelin benimle konuşun."

"Ya onu belaya doğru giderken görürsem?"

"O zaman onunla konuşun ve kendi hayatını nasıl yöneteceğini söylemeden endişelerinizi dile getirin." Göğsünü ve karnını okşadı, bu da onu yeniden sertleştirdi.

Laura güldü. "Kaldır şu şeyi. Maymunlar uyurken duş alıp biraz iş yapmam lazım."

"Bu şey kendisiyle bu şekilde konuşulmasından hoşlanmıyor."

Sırıtarak onu öptü. "Seni seviyorum ve senin hepimizi sevme şeklini seviyorum. Bana ne zaman ihtiyacın olursa yanımdayım. Üzerimde üç çocuk varken bile. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, bebeğim, biliyorum."

"Derin bir nefes al, O. Her şey yolunda. Söz veriyorum." Onu öptü ve duş almak için yataktan kalktı.

Uzun bir süre orada yatıp tavana baktı ve kız kardeşini kendi hayatını sürdürmesi için yalnız bırakma cesaretini kendinde bulmaya çalıştı. Ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Onun başını belaya soktuğunu görürse, müdahale etmekte tereddüt etmeyecekti.

CHAPTER 15

Tiffany dükkândan eve geç döndüğü için akşam yemeği Blaine'e kalmıştı. O da akşam yemeği hazırladığında ne bulacağını asla bilemezdi. Patates kızartmalı spagettiden turşulu ızgara peynirli sandviçe kadar her şey olabilir. Her neyse işte. Pişirmek zorunda olmadığı bir yemekti, bu da onun için sorun değildi.

Garaj yolundan Addie'nin ağladığını duyabiliyordu.

Blaine onunla ve Ashleigh ile alçak ve sabırlı bir ses tonuyla konuşuyordu. her zaman onların yanında kullanırdı. Tiffany bir keresinde Jim'in Ashleigh'e bağırdığında onu ve Ashleigh'i nasıl korkuttuğunu anlatmıştı.

onlara karşı. Sonuç olarak, Blaine ona ya da kızlara asla sesini yükseltmemek için elinden geleni yaptı.

Ashleigh, Blaine'e "Emziğini istiyor," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Ne zaman böyle ağlasa, istediği şey bu."

Tiffany paravan kapının dışını dinlerken bir elini kalbinin üzerine koydu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki istiyorum." Onu almak için koşuşturdu.

"Ablan buralarda olmasa ne yapardık?" Blaine, öfkeyle ulumaya devam eden Addie'ye sordu.

"İşte burada," dedi Ashleigh.

"Teşekkürler."

Addie emziği alır almaz sustu. "Sen bir sihirbazsın," dedi Ashleigh'e.

"Çok aptalsın, Blaine." Üvey babasına tapıyordu ve o da onu delicesine seviyordu. "Tüm ağlamalarının ne anlama geldiğini biliyorum.

Bilmediğin zaman bana sor." "Bunu yapacağım."

Tiffany kapıdan içeri girdiğinde Ashleigh geldi. onu karşılamaya koştu. Tiffany onu kucağına aldı ve sarıldı. Ashleigh'in büyüme şekliyle bunu daha uzun süre yapamayacaktı.

Ashleigh, "Blaine aptalın teki," diye bildirdi. "Şimdi ne yaptı?"

"Addie'nin paci istediğini bilmiyordu. Ona söylemek zorunda kaldım."

"Onu yola getirmek için burada olman iyi bir şey."

"Biliyorum!"

"Ben buradayım hanımlar," dedi Blaine. "Benim hakkımda konuştuğunuzu duyabiliyorum."

Ashleigh gülmekten kendini kaybetti.

Tiffany onun kulağına, "Gelmiş geçmiş en iyi abla olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadı. Onu yere bıraktığında, Ashleigh oynamak için koşarken, Tiffany de Blaine'e gidip ona bir öpücük verdi.

"Çiftlikte zor bir gece miydi?"

"Beş dakika öncesine kadar fena değildi, Bayan Addie banyodan sonra huysuzlanmaya başladı."

Artık istediğini elde etmiş olan Addie, babasının göğsüne sokulmuştu. Onun bebeklerini kucağına aldığını görmek Tiffany'nin onu zaten sevdiğinden daha çok sevmesine neden oldu. "Bu dünya için fazla uzun değil."

"Annen bugün fazla uyumadığını söyledi."

"Onun için erken bir gece olacak." Tiffany bebeği ondan almak için kollarını uzattı, uzun saatler ayrı kaldıktan sonra onu görmeye can atıyordu.

İlkbaharın sonları ve yaz mevsimi hepsi için zordu, Blaine ve Tiffany için daha uzun saatler çalışmak gerekiyordu.

Neyse ki annesi ve Ned kızlarla birlikte olmayı çok seviyorlardı ve ne zaman yardıma ihtiyaçları olsa yanlarında oluyorlardı. Addie ile

Tiffany şimdi onun kollarına sokulmuş, mutfak masasına oturmuştu. "Yemekte ne var?"

"Spagetti ve brokoli."

"Nefis." Her zaman olduğu gibi, onun bulduğu yemek kombinasyonlarına kıkırdamamaya çalıştı. Tanrı korusun, geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde yemek yapmayı bırakmalıydı. "Açlıktan ölüyorum."

Ona bir tabak servis etti ve sonra uyuyan bebeği aldı. birkaç dakika sonra geri dönerek onu üst kata indirdi.

"Buna asla inanmayacaksın. Ashleigh soğuktan bayılmış. kanepe."

"Anaokulu çok yorucu."

"Sanırım öyle. Üstünü kapattım." Masaya bir şişe şarap ve iki bardak getirdi ve sonra kendine bir tabak hazırlamak için geri döndü.

Tiffany ikisi için de şarap doldurdu.

"Bugün dükkana özel bir ziyaretçi geldi mi?"

Tam olarak ne sorduğunu biliyordu ve şöyle yapmaya karar verdi onunla biraz eğlenmek. "Her zamanki gibi. Özel bir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Bugün kardeşimi gördün mü görmedin mi?"

"Kardeşin Deacon?"

"Ne yaptığınızı biliyorum ve muhtemelen sizi buna o zorladı."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki bilmiyorsun." Blaine birkaç dakika boyunca sessizce yedi, dikkati tamamen tabağındaydı.

Tiffany ona işkence ettiği için kendini kötü hissetmeye başlamıştı ama çirkin suçlamalarda bulunarak bunu kendi başına açmıştı. "Deacon'la ne alıp veremediğin var?"

Lokmasının ortasında duraklayarak, gözlerinde ateşle ona baktı. "Hiçbir şey."

"Şimdi de suç listene yalan söylemeyi mi ekleyeceksin?" "Yalan söylemiyorum. Ona karşı bir şeyim yok. O sadece

sinirlerimi bozuyor."

"Neden?"

"Çünkü! Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyor ve kendisini benim kurtarmamı gerektiren durumlara sokuyor."

"Bu son olaydan önce, en son ne zaman onu bir şeyden kurtarmak zorunda kaldınız?"

"Uzun zaman oldu, ama yine de..."

"Yani en son onun gibi biriyle uğraşmak zorunda kaldığınızdan bu yana geçen onca yıl içinde değişmiş olması mümkün değil. sıyrıklar?"

"Son kanıtlar aksini gösteriyor."

"Tutuklandığı gece olanlar hakkında onunla konuşmanı istiyorum."

"Bunu yapmayacağım."

"Evet, yapıyorsun."

Çatalını bırakıp peçeteyle ağzını sildi ve bakışlarını ona sabitledi. "Kim demiş?"

"Bunu senin sebepsiz yere sert davrandığını düşünen karın söylüyor. Deacon gerçekten iyi birine benziyor ve şu anda onu tanımaya ihtiyacın var. Uzak bir adada sıkışıp kalmış ve çok fazla zamanı olan bir genç olarak değil. Sen etrafta yokken nasıl bir adam haline geldiğini bilmelisin."

"Geçen hafta bir bar kavgasına karıştığı için tutuklandı. Başka ne bilmem gerekiyor?"

"O barda neden kavga ettiğini bilmeniz gerekiyor."

"Bir kadın yüzünden olduğunu söyledi."

"Yargılamadan önce detayları öğren. Ondan hoşlanıyorum, Blaine. Tatlı, komik bir adam ve korkarım ki çocukken yaptığı saçmalıkları unutamadığın için kardeşinle daha yakın bir ilişki kurma fırsatını kaçırıyor olabilirsin."

"O zaman yaptıklarının yarısı beni kızdırmak içindi."

"O bir çocuktü. Çocukken yapmamanız gereken hiçbir şey yapmadınız mı?"

"Evet, ama-"

"Aması yok. Ona dövüş hakkında daha fazla soru sormalısın." "Yoksa ne olur?"

"Yoksa' yok. Senden bunu benim için yapmanı istiyorum." "Bu şekilde söylemek zorundaydın, değil mi?"

Ona genişçe gülümsedi, onun kendisi için yapamayacağı hiçbir şey olmadığının tamamen farkındaydı.

Adamın derin iç çekişiyle oturduğu yerden kalkıp onun arkasında durdu ve yılın bu zamanında her zaman var olan gerginlikle gerilen omuzlarını ovuşturdu. Ekim ayı onun en sevdiği ay haline gelmişti. Hava hâlâ güzeldi, turistler gitti ve kocasını geri aldı.

"Sana ondan özür dilediğimi söyledi mi? Evet mi, hayır mı?" "Evet."

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki sandalyesi yana doğru devrildi,

mutfak zeminine çarptı. Bir kolunu kızın beline dolayarak onu ayağa kaldırdı ve merdivenlere yöneldi.

"Ne yapıyorsun? Akşam yemeğini temizlememiz ve Ashleigh'i yatağa yatırmamız gerekiyor-"

Başını uçuran bir öpücükle onu susturdu. Mmm, bastırılmış Blaine normal Blaine'den bile daha vahşiydi ve normal Blaine oldukça vahşiydi. Onu yatağa indirirken öpücük saatlerce sürmüş gibi geldi, eteğini yukarı itti, külotunu kenara çekti, sikini üniforma pantolonundan kurtardı ve içine gömüldü. Öpüşmeyi keserek rahatlamış gibi görünen uzun bir iç çekti. "Özledim sen."

"Bir gün boyunca hiçbir şey yapmadın."

Ona baktı, sert, seksi ve tamamen ona aitti. "Seni ve bana evde olduğumu söyleyen çilek kokusunu özledim."

"Seni cezalandırdığımda kendimi de cezalandırmış oluyorum, o yüzden sana bir fikir vereyim: Pislik gibi davranma ki ikimizi de cezalandırmak zorunda kalmayayım."

Onu doyurduktan sonra hareket etmeyi bıraktı ve gözlerinin içine baktı. Bazen ona öyle baktığında ruhunun derinliklerini görebildiğine yemin ederdi.

özel bir şekilde. "Özür dilerim, bebeğim. Bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapacağını bir an bile düşünmedim. I aksini önermemeliydim."

"Hayır, dilememeliydin. Benden ve Deacon'dan özür dilediğin için teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Ben içindeyken onun adını söyleme."

"Ahmaklığı bırak ve karınla seviş." "Evet, hanımefendi."

"Ve ona bar kavgasını soracaksın." "Kapa çeneni ve kocanla seviş."

YAVRU KÖPEK JULIA GECENİN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜNDE UYANIKTİ, SIZLANIP AĞLIYORDU,

titriyor ve işiyordu. Onu dışarı çıkarmış olmasına rağmen Yatmadan önce neredeyse her saat, sabah saat beş civarında nihayet uykuya dalmadan önce üç kez üzerine işemişti.

Mac McCarthy ile saat dokuzda buluşacağı için kendini yıpranmış ve uykusuz hissediyordu. Ufaklığı yatağında uyuması için bırakarak duşa girdi ve sıcak suyun altında uzun süre durarak uyanmaya ve işlevini yerine getirmeye çalıştı.

Daha önce hiç evcil hayvanı olmadığı için ne bekleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bütün gece, her gece ayakta kalmayacağını umuyordu. Belki sadece ilk gece korktuğunda ve

Nerede olduğundan ya da birlikte olduğu kişinin nazik olup olmadığından ve ona iyi bakıp bakmayacağından emin değildi. Zavallı

Küçük şey çok şey yaşamıştı. Muhtemelen güvende olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve Bazen kendine bile zar zor bakıyor olsa da, ona iyi bakacağına güvenebileceğini bildiğinden emin olmak için.

Deacon bir önceki gece saat ona kadar onlarla kalmıştı. Kız biraz uyuyabilsin diye eve gitmek üzere ayrılmıştı. Ne yaptı

Onun gitmesini istememiş olması kendisi ve sık diyeti hakkında ne söylüyordu? Bugün karakolda eğitimi vardı. ertesi gün işe başlamadan önce. Blaine ile barış içinde bir arada yaşamının bir yolunu bulabileceklerini umuyordu.

Deacon için uzun bir yaz olacaktı.

Julia duştan çıktı, yavru köpeğin hâlâ uyuduğundan emin olmak için kontrol etti ve saçlarını kurutup düzeltmek ve gözlerinin altındaki halkaları kapatmak için biraz kapatıcı sürmek için zaman ayırdı.

Toplantıdan önce kahvaltı etmesini imkânsız hale getirecek bir sinirle midesi bulanırken, yatağın üzerinde hızla ütülediği temiz bir üst ve ona uygun bir etek buldu. Sonra bir şeyler alırdı.

Umarım Mac'in onunla bir sorunu olmaz. yavru köpeği görüşmeye getirdi. Evde olması gerektiği halde onu bırakmaya dayanamadı.

Tek başına. İnternette, onu diğer hayvanlardan ve insanlardan uzak tuttuğu sürece, onunla birlikte olmasının sorun olmayacağını okumuştı. Sadece üzerine işlememesi için dua edebilirdi.

görüşmeye gitmeden önce. Onu yataktan kaldırdıktan sonra omzuna sarıldı, elini tuttu tasmaını ve çantasını alıp dışarı çıktı.

Koridorda Owen'la karşılaştı. "Günaydın." "Nasıl gidiyor?"

"Bebekle zor bir gece geçirdik. Bütün gece ayaktaıdı."

"Ouch."

"Üç tanesiyle nasıl başa çıktığınızdan emin değilim."

"Artık Laura'yla neden zombi gibi dolaştığımızı biliyorsun. Görüşmeni yaptın, değil mi?"

"Evet."

"Dün gece Mac'le konuştum. Seninle tanışmayı dört gözle beklediğini söyledi."

"Benim için bir şeyler söylediğin için teşekkürler."

"Memnuniyetle. Bir süre kalacağın için çok mutluyum." "Ben de öyle. Bir yazı burada geçirmeyeli çok uzun zaman oldu.

Gansett."

Owen yavru köpeğin kulaklarının arasını hafifçe kaşımak için uzandı. "Sen görüşmeyi yaparken onu senin için tutmamı ister misin?"

Julia bir an için bunu düşündü. Her ne kadar onu Owen'la bırakmayı çok istese de Bir yabancıyla uyandığında korkmuştu. "Onu yanımda tutsam iyi olur. Beni bulamazsa çıldırmasını istemiyorum."

"Çok tatlı olduğu kesin. Adı ne?"

Dudağını ısırdı. "Ona bir tane vermekten korkuyorum." "Nasıl olur?"

"Ya sahipleri ortaya çıkıp onu geri isterse?"

"Eğer bunu yaparlarsa, onlara bir yavru köpeğin tekneden düşmesine izin vermenin onu alamayacakları anlamına geldiği söylenmelidir."

"Doğru, ama ne olduğunu bilmiyoruz. Bir kaza olmuş olabilir. Muhtemelen kalpleri kırılmıştır. Benim de olacağımı biliyorum." Ondan vazgeçmek zorunda kalırsa kalbinin kırılacağını zaten biliyordu.

"Yine de ona karşı daha dikkatli olmalıydılar. O sadece bir bebek."

"Biliyorum. Gitsem iyi olacak."

"Marinaya nasıl gideceksin?"

"Yürüyerek giderim diye düşündüm."

"Bu uzun bir yürüyüş. Ben seni götürürüm."

"Eminim yapmanız gereken başka şeyler de vardır."

"Birkaç dakika idare edecek bir şey değil. Anahtarlarımı alayım, arka tarafta buluşuruz."

"Teşekkürler, O." Aşağı inmeye devam ederken yavru köpeğe fısıldadı, "Bu senin amcan Owen. O iyi adamlardan biri." Yavru köpek hiç kıpırdamadı. Onu bütün gece ayakta tuttuktan sonra bütün gün uyuyacağını düşündü.

Julia bu görüşmede kahve olmasını umuyordu.

Owen on dakika sonra Sand & Surf kamyonlarından birini marinaya park etti. "Gel, seni tanıştırayım."

Ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemek istedi ama o çoktan kamyonundan inmişti. Yavru köpeği taşımaya devam ederek kamyonetten indi ve kardeşini iskeledeki bir restoranın dışındaki bir grup piknik masasına kadar takip etti. Dört adam masalardan birinde oturuyorlardı ve hepsini düğünden tanıyordu.

"Julia, bu Big Mac McCarthy, kardeşi Frank, en iyi arkadaşı Ned Saunders ve oğlu Mac."

"Hepinizle tekrar tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de Julia," dedi Big Mac. "Dün okyanustan kurtardığın köpek yavrusu bu mu?"

"Öyle."

"Kızım Janey dün gece bana bundan bahsetti." "Bize çok yardımcı oldu."

"O nasıl?"

"Bütün gece ağlamaktan başka bir şey yapmıyor." "Awww, zavallı adam. Onu bulduğunuz için çok şanslı. ve onu kurtardım. Peşinden atladığını duydum."

"Evet, ama onu dışarı çıkarmaya çalıştığımızda ısırılan Deacon'dı."

"Onu kurtarmanız ikiniz için de iyi oldu," dedi Mac.

"Deacon az önce Blaine ile buradaydı."

Onun adını duymak bile Julia'nın tüylerini diken diken ediyordu, çünkü onun kendisine iyi geceler öpücüğü verip işten sonra uğrayacaktı. Ona kalması için yalvarmak istemişti ama geçmişteki hatalarını tekrarlamaktan çekinerek gitmesine izin vermiş, kendine ağırdan almasını, iki ayağıyla birden atlamamasını vs. söylemişti. Kendi zihninde çalan uyarı alarmlarına aldırmadan onu daha sonra görmek için sabırsızlanıyordum.

CHAPTER 16

Mac ayağa kalktı ve kahvesini aldı. "Hadi gidelim İçeride bu palyaçolar bizi rahatsız etmeden konuşabiliriz."

"Sen kime palyaço diyorsun, evlat?" Ned sahte bir öfkeyle sordu.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun." Mac, Julia'ya marinanın restoranının bulunduğu büyük binanın içindeki bir masaya doğru ilerlemesini işaret etti. "Size bir kahve getireyim mi?"

"Bu harika olur.

Teşekkürler." "Krema ve şeker?"

"Sadece krema, lütfen."

"Hemen geliyor."

Siyah saçlı ve babasının mavi gözlerine sahip yakışıklı bir adamdı.

Mac elinde bir kahve ve içinde üç şekerli çörek olan bir tabakla döndü.

Çöreklerin kokusu Julia'nın ağzını sulandırdı.

Adam tabağı ona doğru iterken ve masaya birkaç peçete atarken kahvesinden bir yudum aldı.

"Annemin meşhur çöreklerinden birini denemelisin."

Julia üçünden en küçük olanını seçti ve narin bir ısırık aldı. Tatlı, yağlı lezzet dilinde patladı. "Yüce Tanrım, bu çok güzel."

"Değil mi? Tüm ailemiz onlara bağımlı."

"Nedenini anlayabiliyorum."

"Size işimden bahsedeyim. Birkaç yıl önce adaya geri döndüğümde küçük bir

Özellikle yaz aylarında tek başıma idare edemeyeceğim kadar büyüyen bir inşaat şirketi

Ben de burayı işletmeye yardım ederken. Eşim Maddie Eylül ayında ikiz kız çocukları bekliyor ve onlar bizim dördüncü ve beşinci çocuklarımız olacak. En büyükleri anaokuluna gidiyor."

"Kutsal inek."

"Tamam mı? Yardıma ihtiyaım var, hem de hemen." "Bir işe ihtiyaım var, hem de hemen."

Mac güldü. "Bunun bizi mükemmel bir eş yaptığını söyleyebilirim.

Owen, Teksas'ta yıllarca ofis müdürlüğü yaptığınızı söyledi."

"Evet, en son bir üretim şirketinde çalıştım. Yeni bir patron gelene kadar işimi seviyordum. Birbirimize uygun değildik."

Mac yüzünü buruşturdu. "Bunun olmasından nefret ediyorum." "Ben de yle."

"Bu işe sahip olabileceğiniz tek patron benim ve benim için çalışmanın oldukça kolay olduğunu düşünmek istiyorum. Çok fazla sürekli devam ediyor, bu yüzden çok yoğun."

"Meşgul olmayı severim ve bir şeyler yapmak için elimden geleni yaparım.

sizin için hayatı kolaylaştırıyor. Ben iş tanımını dışında bir şey yapması istenmeyecek türden bir çalışan değilim. Yapılması gereken bir şey varsa bana söyleyin, ben de yapayım."

"Bu çok harika olurdu ve iş tanımını da yok. Gittikçe uyduruyor olacağız."

"Benim için sorun değil."

"Sadece yaz için mi buradasınız?"

"şimdilik, ama iş uygun olursa kalmaya hazırım. ikimiz için de işe yarıyor. Kışın burada olmak konusunda biraz endişeliyim. Gansett'te hiç kış yapmadım."

"Buraya ilk taşındığımda ben de öyleydim ama yazın çılgınlığından sonra kışın daha yavaş temposunu gerçekten takdir etmeye başladım."

"Yazın patlama yapan iki iş yürütüyorsunuz, kış neden sevdiğinizi anlayabiliyorum." Köpek yavrusu uyanmak için o anı seçti, sızlanıp hırladı. "Kes şunu. Nazik ol. Bir görüşmedeyiz ve Mac'in bizi işe almasını istiyoruz."

"Sen zaten işe alındın, o da öyle. Ofisimizin işlere göz kulak olması için bir köpeğe ihtiyacı var."

"Gerçekten mi? Onu da getirsem sorun olmaz değil mi?"

"Kesinlikle olmaz. Orada çok yalnız kalacaksın, bu yüzden sana eşlik edecek birilerinin olması senin için iyi olur."

"Bu harika olur." Ve sonra kendini tuttu. "Eğer onu tutabilirsem, tabii."

"Neden yapmayasın ki?"

"Eminim birileri onu arıyordur. Eğer geri gelirlerse ve onu isterlerse..." Omuz silkti.

"Bulanındır."

"Owen onu geri almamaları gerektiğini çünkü tekmeden düşmesine izin verdiklerini söyledi."

"Owen'a katılıyorum."

"Umarım şimdiye kadar buradan çok uzaklaşmışlardır ve o bende kalır."

"Ben de öyle umuyorum." Cömert bir maaş ve tatil ve hastalık süresini içeren bir yardım paketi. "Bu sizin için uygun mu?"

"Evet, bu harika olur." Yakında içinde bulunduğu mali çukurdan çıkmasına yardımcı olacak iyi bir maaş çekine sahip olacağını bilmenin rahatlığıyla ağlamak istiyordu. içine düştüm.

"İhtiyacınız olursa ev bulmanıza yardımcı olabilirim."

"Kız kardeşim Cindy kuzenin Finn'in evini kiraladı. Umarım bir oda arkadaşı ister."

"Bu mükemmel olur. Şehirdeki ofisime yürüme mesafesinde. Ne zaman başlayabilirsin?"

"Yarın çok mu erken?"

"Kesinlikle olmaz. Her şeyin biraz dağınık olduğu konusunda sizi uyaracağım, bu yüzden ilk başta çok zor bir işiniz olacak."

"Hiç sorun değil. Seni hemen şikle sokacağım."

Ona şehirdeki ofisin adresini verdi. "Yarın saat dokuzda orada buluşalım mı?"

"Orada olacağım."

"Bu akşam Wayfarer'da bir toplantı düzenleyerek, tadilatımıza ve sezona hazırlanmamıza yardımcı olan herkese teşekkür edeceğiz. Benimle tanışmak için uğrarsanız çok sevinirim.

ekibine katılabilir ve

çalışmalarımızdan bazılarını
görebilirsiniz." "Elbette, bunu
yapabilirim."

"Altıdan sonra herhangi bir saatte. Ve bir arkadaşınızı
getirmekten çekinmeyin.

Akşam yemeği ve kardeşinle benim eğlencemiz olacak."

"Kulağa hoş geliyor. Orada olacağım."

Mac elini sıkmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Çok
teşekkür ederim Julia. Birlikte çalışmak için
sabırsızlanıyorum.

Sen."

"Ben de. Teşekkür ederim." Nasıl olduğunu asla bilemeyecekti
umutsuzca işe ihtiyacı vardı ya da hissettiği rahatlama
Owen'ın onun için iyi şeyler söylediğinden emindi. Ne
olursa olsun.

Diğerlerine katılmak için dışarı çıktılar ve Julia, Owen'ın
kendisini beklediğini görünce şaşırıldı.

Mac, "Yeni ofis müdürüme merhaba deyin," dedi.

Diğerleri alkışlarla karşılık verdi ve Julia'nın yaşadığı talihsiz
olaylar dizisi için şükretmesine neden oldu.
onu Gansett'e getirdi.

Owen ayağa kalktı ve Julia'ya sarıldı. "Tebrikler."

"Bunun gerçekleşmesine yardımcı olduğun için
teşekkür ederim." "Senin için her şeyi yaparım,
evlat."

Bu ifade bir ömür boyu süren anıları canlandırdı. O,
Katie ve Owen yetiştirilme tarzlarından kurtulmak için ne
gerekiyorsa yapmışlardı.

Senin için her şey onların sloganı haline gelmişti.
Birbirlerine sahip olduklarını bilmek, en kötü zamanlarda

onları ayakta tutmuş ve krizler arasında onları
güçlendirmişti. Bilmek

Bu bağ yerinde kaldı, zamanla ya da mesafe ya da evlilik ya da başka bir şey, hatırlatıcıydı Julia'nın, Owen ve Katie onu her zaman olduğu gibi destekledikleri sürece bu dünyada asla yalnız kalmamaya ihtiyacı vardı.

Duygularına yenik düşerek kardeşinin kolunu sıktı. "Ben de sana."

"Biliyorum."

Bir ömür boyu bağlılık içeren bir bakış paylaştılar. Birbirleri ya da kardeşleri için yapamayacakları hiçbir şey yoktu; bu, ikisinin de hatırlamak istemediği kadar çok kez denenmiş ve test edilmiş bir gerçektir.

"Maddie'yle buluşmak için kliniğe gitmem gerekiyor," dedi Mac. "Her şey yolunda mı?" Koca Mac sordu.

"Evet. Sadece rutin bir kontrol. Vic bu sefer ikiz bebek beklediği için onu her hafta görmek istiyor."

"Nasıl olduğunu bize bildirin," dedi Big Mac. "Haber veririm. Akşama görüşürüz, Julia."

"Görüşürüz o zaman."

"Bu gece Wayfarer'daki partiye gidiyor musun?" Owen sordu.

"Evet, herkesle tanışmam için beni davet etti."

"Harika. Ben oynuyorum, Laura da gidiyor. Annem ve

Charlie çocuklara bakıyor."

"Eğlenceli bir geceye benziyor." Julia, Deacon'ın da onunla gitmek isteyip istemeyeceğini merak etti. Diğer adamlarla vedalaştı ve onunla birlikte Owen'ın kamyonetine doğru yürüdü. "Görünüşe göre gerçekten harika," dedi Mac için kasabaya dönerlerken.

"Öyle. Herkes onu sever. Eğlenceli, komik ve çalışkan, karısına ve çocuklarına umutsuzca aşık. Aileleri bizimkine çok benziyor, tabii ki korku filmi babası olmadan. Babası tanıdığım en iyi adamlardan biri."

"Çok iyiydi."

"O her zaman öyledir. Sadece kendi beş çocuğunu büyütmekle kalmadı,

Ama şimdi kızı Janey ile evli olan Joe Cantrell ve babasını kaybeden Luke Harris için bir baba gibiydi.

çok gençti ve sonunda marinada çalışmaya başladı. Ve

Mallory'yi öğrendiğinde, hiç görmediği kızı.

önceki bir ilişkisinden olduğunu bildiği için onu kollarını açarak aileye kabul etti."

"Bizim sahip olduğumuzdan ziyade onun gibi bir babayla büyümek nasıl bir şey olmalı?"

"Şaka yapmıyorum." Owen ona doğru baktı. "John bana babamdan bir mektup aldığını söyledi."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Birkaç ay önce. Polis olduğu için John'a yazmış, John'un hapishanede kendisine özel iyilikler yapabileceğini düşünmüş."

Julia Owen'a baktı, şok olmuştu. "Bana John'un onu görmezden geldiğini söyle."

"Evet, ama mektubu aldıktan sonra birkaç hafta mahvolduğunu söyledi."

"Elbette öyle. Tam o orospu çocuğunun hayatımızdan çıktığını düşündüğümüz anda, tekrar ortaya çıkıyor ve sanki

bizden bir şey almaya hakkınız yok."

"Onu arayacağım ve eğer bir gün onu savcılara ihbar edeceğim. Yargıca, onun bu suçu işlediğini söylerlerse bizi taciz ediyor."

"Bunu yapmamalısın O. Onun sesini duyup tekrar o tavşan deliğine düşmene gerek yok."

"Onu bizden uzak tutacaksa bunu memnuniyetle yaparım." "Bunu savcı yapsın. Onu arayın, babamı değil."

"Sanırım bunu yapabilirim."

"Lütfen bunu yap. Onunla bir daha konuşmanı istemiyorum."

"Güven bana, benim için sorun olmaz. Savcıyı arayacağım."

"Güzel," dedi Julia derin bir nefes alarak. Babasını düşünmek bile onda büyük bir kaygı uyandırıyor, Owen ve ailelerinin geri kalanı. "Hepimize yaptıkları için ondan çok nefret ediyorum."

"Ben de nefret ediyorum. Ve garip bir şekilde, ondan nefret etmekten de nefret ediyorum. İçimde herhangi birine karşı böyle bir his olmasından nefret ediyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Sanki biz Ne kadar uzağa koşarsak koşalım ya da ne kadar zaman geçerse geçsin asla kaçamayacağımız bu yük çocukken bize yüklendi."

"Çocukken tacize uğradığını öğrenmek Bunun nedenini açıklayabilirim" diyen Owen, "ama ne var biliyor musunuz? Ben de çocukken tacize uğradım ve bunun acısını kendi çocuklarımdan çıkarmak hiç aklıma gelmedi."

"Onun yaptığını asla yapamazsınız. O bizden Onu yetiştirilme tarzı nedeniyle affedebilirim ama affedebilir miyim bilmiyorum. Hayatını nasıl yaşamak istediğine dair bir seçimi vardı ve o yanlış seçti."

"Evet, yaptı."

Owen, kamyonu Sand &'ın arka tarafındaki otoparka sürdü. Sörf yaptı ve boş bir alana park etti. Motoru durdurduktan sonra dönüp ona baktı. "Çoğunlukla ondan kaçtım, Jule. Laura'ya ve çocuklara sahip olmak başıma gelen en güzel şey oldu. Onlarla mutlu olmakla o kadar meşgulüm ki geçmiş düşünmek için çok az zamanım var. Sanırım Katie de Shane ile birlikte olduğundan ve klinikte işe başladığından beri aynı şeyi söyleyecektir."

"Bunun için sadece senin sözüne güvenebilirim. Hiçbir zaman benim için tamamen ortadan kaybolacak kadar meşgul ya da dikkatim dağınık olmadı."

"Hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmaz, ancak nefretin yerine sevgiyi koyduğunuzda daha yönetilebilir hale gelir."

"Senin adına çok mutluyum. Hepimiz için verdiğin onca savaştan sonra, tüm iyi şeyleri fazlasıyla hak ediyorsun. Tanıdığım herkes."

"Sen de bunu hak ediyorsun Julia. Savaşların çoğunda

benimle birlikte mücadele ettin."

"Senin yaptığın gibi değil." Babalarının Owen'ın kolunu kırıldığı ve hastanede bunu bir kaza olarak gösterdiği geceyi asla unutamayacaktı. Ya da babalarının Owen'ı kendini savunmaya cüret ettiği için saldırı ile suçlandı. Şunlar cinayet işleyecek cesarete sahip olmayı dilediği birçok andan bazılarıydı.

"Yine de," dedi Owen. "Mutlu olmanı istiyorum. Nefret ettiğinden daha fazla sevgiye sahip olmanı istiyorum."

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Bu iş meşgul kalmama yardımcı olacak.

Kendimi yeni bir mücadelenin içine atmak iyi olacak. Mac her şeye ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Onun için çalışmayı seveceksin."

"Ben de öyle düşünüyorum. Klinikteki randevumdan önce Bay Pupwell'i yürüyüşe çıkarsam iyi olur. Ve evet, ben Kliniğe gidiyorum, Katie'ye mesaj atıp o yokken bakıcım olarak işini yaptığını söyleyebilirsin."

Owen sırttı. "Ona haber veririm."

"Sen öyle yap. Sonra görüşürüz. Yolculuk, tavsiye ve diğer her şey için tekrar teşekkürler."

"Tamamdır."

O yavru köpeği yürüyüşe çıkarırken adam içeri girdi. Park yerinde, işemenin annesinin gömleğine değil dışarıda yapılması gerektiğini çabucak öğreneceğini umarak.

Kes şunu. Yapma bunu. Bağlanma. Kendini incinmekten koru.

Bir ömür boyu incinmekten kaçınmaya çalışmıştı, bunun ona yaptığı tüm iyiliklere rağmen. İncinmek neredeyse tek bildiği şeydi. Köpek yavrusu ona baktı ve hâlâ çalıların etrafını koklamaya devam etmeden önce.

"Git işe, dostum."

Sihirli bir şekilde küçük bacağını kaldırdı ve işedi. "Ne oluyor be? Sana işemeni söylemek zorunda mıyım?" Bunu Deacon'a söylemek için sabırsızlanıyordu. Adam çıldıracaktı.

Diyakoz.

O anda, bir gece önce onu öptüğünü düşünmeye ve bunu tekrar yapmak için ne kadar beklemesi gerektiğini merak etmeye geri döndü.

CHAPTER 17

M Ac, olması gerekenden daha hızlı sürdü. Haftalık randevusunu kaçırmamak için kliniğe zamanında gitmeliydi. O almak istemişti Maddie'yi eve bırakacaktı ama Maddie arabayı kendisi kullanmak konusunda ısrar etmişti. Kayınvalidesi Francine de

Thomas okuldayken Hailey ve bebek Mac ile evdeydim.

Beş yaş ve altı üç çocuk Maddie için çok fazlaydı, İkizleri taşımadığı zamanlarda bile, ama bu hamilelik onun canına okuyordu. Bunu asla söylemeyecekti.

Son zamanlarda yardımcı tutma konusunda tartışıyorlardı. O da

ikizler gelene kadar beklemek istedi. Yılın en yoğun dönemi başlarken, ona çok daha az zaman tanıyarak şimdi yardım istiyordu.

evde ona yardım etmek için zaman harcamak. Arada Havalar güzelken tüm yaz boyunca tam gaz çalışan inşaat şirketi ve babası ve ortakları Luke Harris ile birlikte işlettiği marina, Mac'e çok fazla iş yüklüyordu. Ve tabağı daha da ağırlaşmak üzereydi.

Eylül'de ikizler geldiğinde çok daha ağırdı.

Bazen tansiyonunun gerçekten yükseldiğini hissettiğine yemin ederdi. Göğsü neredeyse her zaman ağrıyordu ve uyurken dişlerini sıkmaktan çenesi onu öldürüyordu. Kesinlikle bir şeylerin değişmesi gerekiyordu ve o da karısı ve çocukları olmazdı. Onlar her zaman önce gelirdi.

onunla birlikte. Julia'yı işe almak yardımcı olabilirdi. Bir dadı tutmak da işe yarayabilirdi ve bu randevudan sonra bu konuyu konuşacaklardı.

Bu arada, ailesi için Tanrı'ya şükürler olsun, Francine ve Ned, ne zaman ihtiyaç duyulsa yardıma koşuyorlardı. Mac'in anne ve babası artık yarı emekli olduklarından seyahat etmek istiyorlardı ve o da buna sebep olmak istemiyordu.

Dünyayı görmek istediklerinde adada kalıyorlardı.

Ayrıca Luke ile marinada daha fazla iş üstlenip Mac'in işlere odaklanmasını sağlama konusunda konuşmayı planlıyordu.

yaz aylarında inşaat işine girdi. Birkaç yıldır çok fazla topla hokkabazlık yapıyordu ve yorulmaya başlamıştı. Yakında beş çocuk babası olacaktı. Çocukları için kendini toparlaması gerekiyordu.

Her insan için her şey olmaya çalışarak kendini yıpratmak yerine onlar için orada.

Kliniğe vardığında çenesi zonkluyordu, bu da dişlerini tekrar gıcırdattığı anlamına geliyordu. Bunu yapmamayı hatırlamaya çalıştı ama hatırlaması gereken o kadar çok şey vardı ki dişlerini sıkmamayı unuttu.

Park ettikten sonra koşarak kliniğe girdi ve durdu. Muhteşem karısının Victoria ve tanımadığı başka bir kadın tarafından desteklendiğini görünce kısa bir süre için kalbi durdu. Kısa bir an için Mac'in kalbi durdu ve neyin yanlış olabileceğini düşündü. Doğumunun başka bir felakete dönüşebileceği ihtimalini düşündükçe çıldırıyordu. Doğum Ona ya da bebeklerine bir şey olması ihtimali, kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Göğsü ciddi şekilde acımaya başladı ve çenesi... Vay canına, o da acıyordu. İleri doğru bir adım attı ve sonra yere sertçe çarparak düştü ama göğsündeki yakıcı acıdan başka bir şey hissetmedi.

Maddie.

Ona ihtiyacı vardı. Kalkıp ona gitmeliydi.

Sonra etrafı insanlarla çevrildi ve arka planda Maddie'nin onun adını haykırdığını duyabiliyordu. Ağlıyor muydu?

Onun ağlamasından nefret ederdi. O da bunu biliyordu. Onu neden tutuyorlardı? Onu nereye götürüyorlardı? Onu ona ulaşması gerekiyordu. Onunla ilgili bir sorun vardı, kendisiyle ilgili değil. Üstündeki tavan uçup gitti. David oradaydı. Mac, Janey'yi aldattığı için ondan nefret ederdi ama o Hailey'nin ve Janey'nin hayatını kurtarmıştı. David'e çok şey borçluydular.

"Mac. Sakinleşmen gerek." David'in bağırarak söylediği sözler Mac'in beynindeki sise nüfuz etti.

"Maddie."

"O iyi."

"Mac, ben buradayım." Ağlıyordu. Bu olmazdı.

Oturmaya çalıştı.

Daha güçlü eller onu tekrar aşağı itti. "Seni zapt etmek istemiyorum ama sakinleşmezsen yaparım," dedi David.

"Neler olduğunu anlamamıza izin ver."

Victoria, "Kan basıncı çok yüksek," diye rapor verdi.

Nereden gelmişti? Maddie ile birlikteydi.

Bebekler. Bir sorun vardı. Bunu biliyordu. Ona ulaşmak zorundaydı.

Eline bir iğne battı ve sonra... hiçbir şey.

"ONUN NESİ VAR?" MADDIE SINIRLENMEMEYE ÇALIŞIYORDU. histerikti, ama ikizlere altı aylık hamileyken mükemmel derecede sağlıklı kocanız gözünüzün önünde yere yığıldığında, sakın kalmak söylemek yapmaktan daha kolaydı.

David bir stetoskopu Mac'in göğsüne dayamıştı; bu göğüs artık kablolarla bağlı yamalarla kaplıydı.

Kalp krizi mi geçiriyordu?

Yüce Tanrım, lütfen. Bu olamaz.

"Daha önce hiç kalp sorunu yaşad mı?" David Maddie'ye sordu.

"Hayır, hiçbir şey." Ve sonra ilk tanıştıkları zamanı hatırladı. Miami'de geçirdiği bir sağlık sorunundan sonra Gansett'e dönmüştü.

inşaat sektörü. "Bir şey vardı." O çılgınca ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. "Sanırım bir anksiyete atağıydı. Acil servise gitti çünkü kalp krizi olduğunu düşündüm. Böyle olmuş olabilir mi?"

"Bunu kalp krizinden çok daha fazla sevdim," dedi David, "ama önce tam bir tetkik yapmamız gerekecek. ne olduğunu kesin olarak söyleyebilirim."

"Yine de iyi olacak, değil mi?" O sadece yapamadı o adam olmadan ne yapabileceğini hayatına girdi ve kendini onun ve oğlunun vazgeçilmezi yaptı.

"Bazı laboratuvar sonuçlarını aldıktan sonra daha fazla bilgi sahibi olacağız. Endişelenmemeye çalışın."

"Maddie," dedi Vic. "Hadi seni ayağa kaldıralım."

Ayak bilekleri o kadar şişmişti ki her an patlayabileceklerinden korkuyordu.

Victoria onu Mac'in yatağının yanındaki sandalyeye oturttu, ayaklarını altına yastık koyduğu başka bir sandalyeye kaldırdı ve Maddie'nin ağrıyan sırtının arkasına bir yastık daha koydu.

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Endişelenmemeye çalışın. Bu olay olduğunda o doğru yerdeydi."

Maddie onun elini tuttu ve sıkı çalışmanın getirdiği sertliğe dikkat çekti. "İyi olmak zorunda. Sadece iyi olmak zorunda."

"Yanınıza oturması için birini çağırabilir miyim?"

Maddie bunu düşündü. Arayabileceği ve araması gereken o kadar çok insan vardı ki, ama o sadece bir kişi istemişti.

"Benim için babasını ara, olur mu?" "Tabii ki."

Koca Mac, Mac için ne yapacağını bilirdi ve onun orada olması Maddie'yi de sakinleştirirdi.

Normalde durdurulamaz olan kocasını izlemek, onu bu kadar hareketsiz ve bipleyen makinelere bağlı görmek, Maddie, henüz doğmamış oğulları Connor'ı kaybettiklerinde bile bilmediği bir korku dalgası yaşadı. Bu hayatının en büyük kaybı olmuştu. Ama Mac'i kaybederse, bundan asla kurtulamazdı.

DEACON İÇİN İLK İŞ GÜNÜ YOĞUN GEÇTİ. YARIM GÜN Gansett Adası Polisi ile bir günlük eğitim Departman memurları, ona rapor doldurma sistemi ve diğer departman politikaları hakkında bilgi verdiler. Hiçbiri daha önce gördüklerinden farklı değildi, bu yüzden bilgileri hızlı bir şekilde özümsemi ve öğle yemeğinden hemen sonra suya çıkabildi.

Gemide geçirdiğimiz bir sabahın ardından teknedede olmak rahatlatıcıydı.

havasız konferans odasında idari saçmalıklarla uğraşmak. İşin en nefret ettiği kısmı hep bu olmuştu ve diğer pek çok memurun da aynı şekilde hissettiğini biliyordu. Sokakta -ya da suda- gerçek işini yapmaktan hoşlanıyordu, Gerekli bir kötülük olan evrak işleriyle uğraşmamak.

Gansett Adası Polis Departmanı üniforması giyiyor, rozet ve silah taşıyor, kelepçe takıyor ve departmanın diğer üyelerinin sahip olduğu tüm hak ve ayrıcalıklara sahipti. Ama ona sorarsanız en iyi işi o yapıyordu.

Diğer genç erkek ve kadınlarla tanışmıştı. Bu yaz liman devriyesinde onunla birlikte çalışacak olan ve çoğu yaz tatilinde olan üniversite öğrencileri Onlarla iletişim bilgilerini paylaştım.

Bütün sabah eğitim boyunca ve şimdi teknedeyken, düşünceleri sürekli Julia'ya, birlikte geçirdikleri güne, paylaştıkları seksi öpücüklere dönüyordu

ve köpek yavrusuna olan sevincini. Mülakatının nasıl geçtiğini ve işi alıp almadığını bilmek istiyordu. Elbette kontrol etmek için ona mesaj atabilirdi ama onun için çok erken davranmaktan korkuyordu. Onu bunaltmak istemiyordu ama onunla arasındaki mesafeyi korumak da çaba gerektirecekti. O çok tatlı, seksi ve yaralıydı. Bu son kısım ona her şeyden daha çok dokunmuştu.

Onun için her şeyi düzeltmek, tüm yanlışları düzeltmek ve onu yeniden bir bütün haline getirmek istiyordu. Bu tam bir delilikti ve

Blaine'in ona kusmaktan hoşlandığı kahraman-kompleks saçmalığına doğru oynadı. Deacon Taylor'ın bağlılıkla, ciddi ilişkilerle, aşk ya da sonsuzluk kokan şeylerle işi olmazdı. Ama önce klinikte, sonra da düğünde Julia'yı görür görmez, onunla ilgili tüm bahisler kapanmıştı. Ona tıpkı bir yıldız gibi

güzel yüzü ve seksi vücudu kadar gözlerindeki yaralı bakışla da ateşin pervanesi oldu. Ve ne zaman eski sevgilisinin ondan para çaldığını duymuştu. onun için intikam ve tazminat alma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Bu ona eğitimi sırasında bir aramayı kaçırdığını hatırlattı. Tekneyi adanın etrafından Yeni Liman'a doğru yönlendirirken sesli mesajını kontrol etti ve bir mesaj buldu

Teğmen Webb'den mesaj var. "Ben Teğmen Carl Webb, Teksas'taki Plano Polis Departmanından arıyorum. Şahsı tutukladık ve sorgulamak üzere getirdik. Tabii ki her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunda ısrar ediyor. Bayan Lawry'nin parasını geri ödemesi için kendisine kırk sekiz saat süre verdik, aksi takdirde dolandırıcılıkla suçlanacak. O

elektronik fon transferini görüyor olmalı ve para geldiğinde bizi haberdar ederseniz seviniriz. Teşekkürler

Bunu dikkatimize sunduğunuz için tekrar teşekkür ederiz. Onu ve suçlamalara yol açabilecek diğer şüpheli faaliyetleri daha yakından inceliyoruz. Paranın ulaştığını duymayı dört gözle bekleyeceğim."

Deacon bu haberi duyunca bir ılık attı ve hemen Julia'yı aradı. Kendini tutmanın canı cehenneme. Onunla hemen Şimdi konuşmak istiyordu.

"Hey." Sesi nefes nefese geliyordu, muhtemelen yavru köpeği kovalamaktan. "İŞte olduğunu sanıyordum."

"yleyim. Teknedeyim, ama az önce Teğmen Webb, arkadaşınız Mike'ı sohbet etmek için getirdiklerini ve her Şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu iddia etmesinin ardından, kendisine tazminatı ödemesi ya da dolandırıcılık suçlamalarıyla karşı karşıya kalması için kırk sekiz saat süre verildiğini söyledi."

"Aman Tanrım! Benimle dalga mı geçiyorsun? Bana geri mi detiyorlar?"

"Evet. Onların hemen sonuca dönüŐtürebilecekleri sağlam bir dava oluŐturdunuz."

"Davayı sen kurdun, Deacon."

"Senin katkıların olmadan bunu yapamazdım." Kadın, keşke yüz yüze söylemek için bekleseydim dedirten bir ses çıkardı. "İyi misin?"

"Bunalmış durumdayım. Parayı geri almak benim için çok Şey ifade edecek."

"Bu henüz gerçekleşmedi ama suçlanmaktan kaçınmak istiyorsa gerekleŐeeęi konusunda iyimserim. Bilmediği Şey, sizin verdiğiniz bilgiler ışığında bunu başka kimlere yaptığını görmek için onu daha yakından inceledikleri."

"Beni bu işe ittiğiniz için çok teşekkür ederim. Senin teŐvikin olmasaydı bunu yapamazdım."

"Yardım etmekten mutluluk duydum. Umarım parayı getirir."

"Ben de yle. Eğer yleyse, kutlamak için sana yemek ısmarlayacağım." "Kulağa hoş geliyor. Gelirse bana haber ver." "İlk ğrenen sen olacaksın."

"Görüşme nasıl geçti?"

"Harika. İŞi aldım."

"Bu harika, Julia. Senin adına çok sevindim."

"Ben de kendim için mutluyum. Mac beni bu akşam Wayfarer'da bir partiye davet etti."

bu. Ekibiyle tanışmam için iyi bir fırsat olacağını ve bir misafir getirebileceğimi söyledi. Gitmek ister misin?"

"Çok isterim. İşten çıktıktan sonra kontrol ederim."

"Kulağa hoş geliyor."

"Hey, Julia?"

"Evet?"

"Dün gece harikaydı. Bahse girerim bu gece daha da iyi olacak."

Tüm vücudu onun sertçe söylediği sözlerle tepki verdi.

"Sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle. Yakında görüşürüz."

Deacon teknenin gazını ileri itti, zamanında ayrılabilmek için o günkü işini bitirmeye hevesliydi. Dört gözle beklediği büyük bir randevusu vardı.

JULIA, DEACON İLE YAPTIĞI GÖRÜŞMEYİ SONLANDIRDI VE ŞÖYLE BİR ÇIĞLIK ATTI yavru köpeği ürküttü. "Babam en iyisidir. Kesinlikle en iyisi." Gözyaşları yüzünden aşağıya doğru akıyordu; Mike'ın ona yaptıklarından dolayı duyduğu acının yanı sıra, çoktan büyük bir değişim yaratmış olan yeni arkadaşı için duyduğu rahatlama ve minnettarlıktan oluşan durdurulamaz bir nehirdi bu.

hayatındaki fark.

On beş dakika içinde klinikte olması gerekiyordu. Victoria ile randevusu vardı, bu yüzden kendini toparladı, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve tasmalı Puppy ile dışarı çıktı. Eğer parası gelirse, dışarı çıkması gerektiğinde onu bırakabileceği bir kafes almak için evcil hayvan dükkanına geri dönecekti.

Yürürken kız kardeşi Cindy'yi aradı. "Hey, naber?" Cindy cevap verdiğinde sordu.

"Yaz boyunca Gansett'te kalacağını duydum."

"Doğru duymuşsun."

"Peki ya evdeki işin?" Cindy bir saat yaşadı Dallas bölgesinin kuzeyinde ve aynı kuaför için çalışmıştı.

Yıllardır salonda.

"İzin aldım. Düğün için buraya geldiğimde, üç gün içinde ayrılmak istemeyeceğimi biliyordum. Sonra düğünde Chloe'nin yaz yardımcısının bu yıl gelemeyeceğini duydum ve bu teklife karşı koyamadım.

Yaz için kalma şansı." "Ben de kalacağım." "Gerçekten mi? Bu harika!"

Julia ona o sabah bulduğu işten bahsetti. "İki yatak odalı bir ev kiraladığınızı duydum. Bir oda arkadaşı düşünür müsün?"

"Bunu çok isterim! Kesinlikle." "Teşekkür ederim."

"Eski günlerdeki gibi olacak, sadece daha iyi."

"Evet, kesinlikle." Artık General Mark'ın acımasız hükümdarlığı altında yaşamadıkları için her şey daha iyiydi Lawry.

"Adanın her yerinde Mac'in tabelalarını gördüm. Meşgul olacaksın."

"Bana söylediği bu."

"Evi görmek istiyorsan yarın öğleden sonra gelebilirsin. O zaman Chloe'nin erkek arkadaşı Finn'den anahtarları alırım."

"Bu mükemmel olur."

"Adresi sana mesaj atarım. Çok heyecanlıyım!" "Ben de. Daha önce olmasa bile yarın görüşürüz." "Görüşürüz o zaman!"

Cindy, Lawry kardeşler arasında en iyimser ve pozitif olanıydı, her zaman her durumda bir umut ışığı bulabilirdi. Elbette, Julia ve Katie'den yedi yaş küçük olduğu için, evdeki deneyimi en büyük üçlünün yaşadıklarından oldukça farklıydı.

Julia'nın gençlere sahip oldukları için kızdığından değil. daha az acı çektiler. Hem de hiç. Cindy çocukluğundan beri onu zorlayan migren ağrılarıyla boğuşuyordu.

Yaşadıkları stresin onları etkileyip etkilemediğini bilmeleri mümkün olmasa da

Julia, baş ağrılarına çocukluğun neden olduğuna inanıyordu.

Klinikte hemen bir kabine geri götürüldü ve tamamen soyunması söylendi. Koltuğun ucunda otururken Muayene masasında, önlüğünü giymiş ve Puppy'yi kucaklarken, doktorlardan ve tıbbi olan her şeyden umutsuzca nefret ettiğini düşünmemeye çalıştı. Hastanede geçirdiği zamandan sonra Hastalığının en kötü döneminde kliniğin antiseptik kokusu, yeniden yaşamaktansa unutmayı tercih edeceği daha fazla anıyı geri getirmeye yetiyordu.

Victoria birkaç dakika sonra içeri girdi. Katie'nin düğününde tanışmışlar ama konuşma fırsatı bulamamışlardı. "Merhaba!" Koyu renk saçları topuz yapılmıştı ve Gülümsemesi Julia'yı rahatlattı. "Programda bir boşluk bulduğumuza çok sevindim." Ellerini yıkadı ve sonra bir sandalyeye oturdu. bir taburenin önünde dizüstü bilgisayarıyla oturuyor. Victoria Julia'ya baktı ve kucağındaki yavru köpeği görünce bir an duraksadı.

"Kim var orada?"

"Bu Bay Puppy Pupwell, yüzerken bulundu. dün bir arkadaşımınla teknedeyken Gansett açıklarında vuruldu."

"Ah, evet, hipotermi tedavisi gördüğünüzü okudum."

"Evet, ama şimdi iyiyim. Henüz yalnız bırakılamaz.

Umarım

Onu getirmem sorun değil. Oldukça usludur." Onun iyi davranışlarını överken üzerine işememesini umdu ve dua etti.

"Çok tatlı görünüyor. Onu kurtarabildiğinize sevindim."

"Ben de öyle. Umarım Deacon'ı ısırıldıktan sonra kuduz belirtisi göstermez. Onu kurtardığımızda çok korkmuştu. O zamandan beri çok uysal."

"Zavallı adam çok korkmuş olmalı."

"Öyleydi."

"Sana sahip olduğu için çok şanslı. Katie, takip

edilmesi gereken bazı kronik rahatsızlıkların
olduğundan bahsetti.

ama ne olduğunu söylemedi."

Julia bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyordu ama Katie'ye verdiği sözü tutması gerektiğini biliyordu.

"Anoreksiyadan muzdariptim ve

Gençliğimden beri bulimia hastasıyım. Son yedi ya da sekiz yıldır çoğunlukla kontrol altındaydım. Ama ben..."

"Sorun yok. Acele etme."

Victoria'nın nezaketi, Julia'nın büyük bir kriz geçirdiğini paylaşmasını mümkün kılmak için uzun bir yol kat etti.

Bu hayal kırıklığı eski yaralarını deşmiş ve iyileşmesinde bir gerilemeye neden olmuştu. "Üzgün ya da endişeli olduğumda

Yemek yemek neredeyse imkansız. Boğazımda çok büyük bir yumru hissediyorum ve yemek yemeyi düşünemiyorum bile çünkü

Mide çok rahatsız."

"Bu berbat bir duygu olmalı." Julia konuşurken Victoria bilgisayara notlar yazıyordu. "Kaç yaşında olduğunu hatırlıyor musun?

Yemek yemek bir sorun haline geldiğinde kaç

yaşındaydınız?" "On dört ya da on beş

yaşındaydım. Tam olarak hatırlayamıyorum."

"Bunu tetikleyen özel bir şey mi vardı, yoksa daha yavaş bir evrim miydi?"

"Bir süredir bu sorun vardı ama babam kardeşimi dövüp kolunu kırdıktan sonra daha da kötüleşti."

"Tanrım, Julia, çok üzgünüm."

Julia omuz silkti, yıllardır her zaman yaptığı gibi Birisi onun yetiştirme tarzına sempati duyduğunu ifade etti.

Bu konuda nadiren konuşurdu, ama ne zaman konuşsa tepkiler genellikle aynıydı-şok, korku, sempati. "Kendime bunun çok uzun zaman önce olduğunu söylüyorum ama..."

"Bazı şeyler sonsuza dek sizinle kalır."

Boğazı sıcak bir duygu yumağının etrafında kapandı, bu yüzden ağlamamaya çalışarak sadece başını salladı.

"Bu son olay sırasında kilo verdiniz mi?" "Yaklaşık beş

kilo." Bunun farkına vardığında şok olmuştu.

Hemşire onu tarttığında. Bu, yıllardır verdiği en fazla kiloydu ve vermek zorunda olmadığı beş kiloydu.

Julia'nın yeme bozukluklarına katkıda bulunan
anksiyeteyi kontrol etmek için aldığı ilaçlar hakkında
konuştular ve

Victoria önümüzdeki otuz gün için biraz daha güçlü bir dozaj önerdi.

"En son ne zaman tam bir muayene oldunuz?"

"Birkaç yıl oldu. Son hastaneye yatışımdan sonra doktorlardan uzak durmak için elimden geleni yaptım."

"Pelvik ve pap ile tam bir muayene yapmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Sanırım öyle."

Kırk dakika sonra, Julia iyice dürtülmüş ve elindeki yeni reçeteyi vermişti. O bir yaptı Victoria ile iki hafta içinde takip randevusu alınacaktır, böylece kilosunu izleyebilecekler ve kilosunu koruduğundan emin olabileceklerdir.

Sağlıklı. Victoria ona birkaç gün içinde etkili olacak bir doğum kontrol iğnesi de yapmıştı.

İhtiyacı olduğundan değil, ya da kendine öyle söyledi.

CHAPTER 18

Julia Puppy Pupwell'i yürümesi için yere bıraktı ve reçeteyi doldurmak için eczaneye doğru yola çıktı. Umarım, onu içeri getirmesine aldırmazlar,

Çünkü onu dışarıda yalnız bırakmasına imkân yoktu.

Gansett Adası her zaman köpek dostu bir yer olmuştu, bu da çocukken adayla ilgili sevdiği bir başka şeydi. Babası evcil hayvan beslemelerine izin vermiyordu ama o her yaz adada karşılaştığı köpeklerle arkadaş oluyor ve yılın geri kalanında onları özliyordu. Döndüğünde yaptığı ilk şey, bir önceki yazdan kalan arkadaşlarını aramak olurdu.

Teksas'ta, Katie'nin alerjileri nedeniyle bir köpek alamamıştı. Katie Gansett'te kalmaya karar verdikten sonra, Julia kendi köpeğini almayı ertelemişti çünkü çok fazla saat çalışıyordu ve köpeğin çoğu zaman yalnız kalması adil olmazdı. Mac, Puppy'yi yeni işine getirebileceğini söylediğinde büyük bir rahatlama yaşamıştı.

Eczanede Grace adında bir kadın onu bekliyordu. Julia onu düğünden tanıdı. Reçeteyi inceledikten sonra, "Ah, baş nedime," dedi.

"O benim."

Julia'ya elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Evan McCarthy ile evliyim."

Julia, Grace'in elini sıkabilmek için yavru köpeğin yerini değiştirdi. "Bu bizi pratikte akraba yapar."

"Biliyorum! Bir süre Gansett'te mi takılacaksın?" "En azından yaz için. Mac'i yönetmek için yeni bir iş buldum. McCarthy'nin inşaat ofisi."

"Oh, bu harika. Yardıma ihtiyacı var. O benim kayınbiraderim."

"Çok fazla McCarthy var. Kimin kiminle gideceğini bulmak bir yılını alır."

Grace güldü. "O kadar uzun sürmez. Sen de Bu akşam Wayfarer'daki partiye gel. Seni tüm aileyle tanıştıracam."

"Orada görüşürüz. Mac beni davet etti, böylece herkesle tanışabilirim."

"Mükemmel. Laura ve Katie'nin seni kız kıza gecelerimize davet etmelerini sağlayacağım. Çok eğleniyoruz."

"Kulağa harika geliyor."

"Bunu senin için hemen halledeceğim."

Grace çalışırken, ona yavru köpeğe nasıl sahip olduğunun hikâyesini anlatan Julia ile sürekli sohbet etti.

"Bu çok şaşırtıcı! Hemen peşinden atladın!" "Hiç tereddüt etmedim. Onu gördüğüm an, hemen Onu. Hayatım boyunca bir köpek severdim, ama hiç Aslında benim de bir tane vardı." Julia kucağında uyuyan Puppy Pupwell'e baktı ve ona sahip olabilmek için dua etti. Tüm çabalarına rağmen ona çoktan bağlanmıştı.

Grace onu aradı ve reçeteyi verdi.

Neyse ki, ay sonuna kadar eski işinden sağlık sigortası vardı ve Mac ile yeni sigortası gelecek ay devreye girecekti. Devam eden sağlık sorunları nedeniyle Julia'nın sigortasının sona ermesine izin vermeye gücü yetmiyordu.

"Tekrar teşekkürler Grace. Akşam görüşürüz." "Dört gözle bekliyorum."

Otele geri dönmek için kısa bir mesafe yürürken, telefonu bir yazar kasa sesiyle cıvıladı. Kadın

arka cebinden çıkardı ve telefonla, onu yere bırakmaya çalıştığında itiraz eden yavru köpeği hokkabazlık yaparak oynadı. Ekrandaki mesajı gördüğünde neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

Mike yetmiş beş yüz dolar göndermişti.

Telefon aynı miktar için ikinci bir uyarı ile tekrar çaldı.

Tam kaldırımda, herkesin onu görebileceği bir yerde, Julia rahatlama ve minnettarlık gözyaşlarına boğuldu. Ve o anda, kalbinin kapısı Deacon Taylor'ı içeri almak için ardına kadar açıldı. Daha iyi bir yargıya sahip olsa bile Kapıların açılması için çok erken olduğunu düşünen Julia, kaçınılmaz olanı durdurmak için artık çok geç olduğunu biliyordu
düşünde onunla ilk konuştuğu andan itibaren.

Onun için bir anlamı olacaktı. Bunu o zaman da biliyordu, şimdi de kesinlikle biliyordu. Tam olarak ne onun için ne anlam ifade edeceğini göreceğiz. Ondan çalınan parayı geri almak için her şeyi yaptığında, onun hayatına ve kalbine girmesine izin vermeye değer biri olduğuna dair ihtiyacı olan tüm kanıtlara sahipti.

DEACON, GÜNEY LIMANI'NA GERİ DÖNÜYORDU.

Julia'dan ağlamaklı bir telefon aldığı gün. "Hey, naber?"

"Bana parayı o gönderdi."

"Aman Tanrım. Bu harika bir haber."

"Çok teşekkür ederim Deacon," dedi kısık sesle. "Bunu benim için yaptığın için sana asla hakkıyla teşekkür edemeyeceğim."

Kadının gözyaşları, hatta mutluluk gözyaşları bile onun içini parçaladı.

"Bu benim

O pisliğin sana borcunu ödediğinden ve hak ettiğini aldığından emin olmak büyük bir zevk."

"Bunu asla unutmayacağım."

"Otelde misin?" "Evet,

yeni döndüm."

"Birazdan orada olacağım."

"Deacon..."

"Biliyorum tatlım. Yola çıkıyorum."

Julia'dan haberi duyunca çok sevindi ve transferin tamamlandığını bildirmek için Teğmen Webb'i hemen aradı.

Webb, "Bizi bu adam hakkında uyardığınız için size teşekkür etmek istiyorum," dedi. "İnsanları dolandırma konusunda uzun bir sicili olduğunu tespit ettik. Şu ana kadar belgelenmiş üç vakası var ve daha fazlasını bulmayı bekliyoruz."

"Vay canına." Bunun Julia'ya yardımcı olacağını umuyordu. Mike'ın suç faaliyetlerini durdurmaya yardımcı oldu.

"Haber verdiğin için teşekkürler."

"Arkadaşına onu ihbar etmekle doğru şeyi yaptığını söyle." "Bunu yapacağım. Bu onun için çok anlamlı olacak. Beni

ne olacağını bildirir misiniz?" "Tamamdır.

Bilgi için tekrar teşekkürler."

"Hızlı hareket ettiğiniz için teşekkür ederim. O parayı geri almanın onun için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. O orospu çocuğuna sahip olduğu her şeyi verdi."

"Onun için tazminat alabildiğimize sevindim. İrtibatta olacağım."

Deacon telefonunu sakladı ve gökyüzünü yumrukladı, Julia için korkunç bir yanlışın düzeltilmesine yardımcı olduğu için heyecanlıydı. Polis olmanın en sevdiği yanı buydu, hak eden insanlar için adaleti sağlamak. Her zaman adaleti sağlayamıyorlardı ama sağladıklarında... O gün güzel bir gündü. Bugün ise İyi bir gündü ve kutlamasına yardım etmeye kararlıydı.

Tekneyi emniyete almak için kasabanın rıhtımına yanaştı ve kardeşini her zamanki gibi kışında bir sopa ve Deacon ne zaman yanında olsa takındığı sinirli ifadeyle kendisini beklerken görünce dehşete kapıldı.

Deacon tekneyi ustalıkla yanaştırdı ve motoru kapatmadan önce halatları sabitlemeye başladı. "Şef. Sizi görmek ne güzel."

"Bugün orada işler nasıl gitti?"

"Harika. Borçların yüzde doksanını tahsil etmeyi başardım. Colby de diğer yüzde on üzerinde çalışıyor. Gölette hız yaptığım için bir ceza yazdım ve sudan bir balık ağı çıkardı." Güvertedeki parçalanmış ağı işaret etti. "Deniz yaşamı ya da pervaneler için iyi değil."

"İyi bir ilk güne benziyor."

"Öyleydi. Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Hayır. Sadece seni kontrol ediyordum."

Deacon ona denetlenmesine gerek olmadığını söylemek istedi ama dilini ısırды. Blaine'le kavga etmek onu Julia'dan daha fazla uzak tutacaktı.

"Tiffany bir akşam seni yemeğe davet etmemi istiyor."

"Beni evine davet etmek sana acı veriyor mu?" "Evet, acı veriyor."

Deacon başını geriye attı ve güldü. "Sen tam bir aptalsın."

"Bana söylemek ister misin? Akşam yemeği ya da değil?" "Elbette. Bu gece olmaz ama belki yarın?" "Olur."

"Julia'yı getirebilir miyim?"

Blaine uzun bir süre ona baktı. Deacon göz kırpmayı reddetti.

"Onunla neler oluyor?" "Biz arkadaşız."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu seni ilgilendirir mi?"

"Arkadaşım Owen, kardeşim kız kardeşinin kalbini kırdığı için mutsuzsa bu beni ilgilendirir. O zaman bu beni çok ilgilendirir."

Çöp kutusuna atmak üzere ağı taşıyan Deacon tekneden indi ve o sabah bisikleti bıraktığı otoparka giden rampaya doğru giderken kardeşinin yanından geçti.

Blaine onun kolunu tuttu ve etrafında döndürdü.

"Seninle konuşurken benden kaçma."

Deacon kolunu çekti. "Siktir git. Görevde değilim ve senin saçmalıklarına katlanmak zorunda değilim. Görev dışındaki hayatım seni ilgilendirmmez."

"Arkadaşlarımdan birini kızdıracak bir şey yapana kadar, o zaman olacak."

"Umarım geceleri nefesinizi tutarak oturursunuz Bunun olmasını bekliyorum. Bu, beni rahatsız etmek için harcadığın fazladan zaman için iyi bir kullanım olurdu."

"Julia Lawry'ye zarar verirsen, ben de sana veririm."

Deacon yeni "patronunu" dümdüz etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce oradan uzaklaştı. Eve gidene kadar söylenip durdu.

Duş aldı ve bisikletle otele doğru yola çıkmadan önce hızla kıyafetlerini değiştirdi. Ağabeyinin kendisinin bir pislikten başka bir şey olmadığını düşünmesinden kesinlikle nefret ediyordu. Tiffany'nin dükkânının önünden geçti ve bir şeyler almak için durmaya karar verdi.

Julia için hediye.

Park etti, içeri girdi ve tezgahın arkasında baldızını görünce mutlu oldu.

"Selam," dedi ona sıcak bir şekilde gülümseyerek. "İlk günün nasıldı?"

"Sonuna kadar iyiydi." "Ne oldu?"

"Kocan oldu. Tam bir baş belası." "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Deacon omuz silkti. "Her neyse. Önemli değil. Yemeğe gelmemi istediğini söyledi."

"İstiyorum. Belki yarın gece?"

"Çok isterim. Bir arkadaşımı getirebilir miyim?"

"Tabii ki. Julia adında bir arkadaş olabilir mi?"

"Olabilir. Onun için bir şey almak istiyorum. Ona bir şey almak istiyorum."

Güzel ve seksi ama çok da seksi olmayan bir şey, anlıyor musun?" Tiffany gülmemek için dudaklarını birbirine doladı. "Ne?"

"Çok tatlısın."

Gözlerini devirdi. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Size yardım edeyim." Tezgâhın yanına geldi. "Tam olarak ne mesaj göndermeye çalışıyorsunuz?"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Neyse ki bunu fark etti. "Aradığınız şey 'Senden çok hoşlanıyorum' mu yoksa 'Seni daha yakından tanımak istiyorum' mu yoksa 'Bence çok seksisin ve seni yatağında istiyorum' mu?"

"Yukarıdakilerin hepsi mi?"

Tiffany güldü. "Listenin başında hangisi var?"

"Senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Aww, bu çok tatlı." Kaşları çatık ve dudakları büzülmüş bir halde fırfırlı ve dantelli şeylerin bulunduğu rafları karıştırdı. Belli ki işini ciddiye alıyordu. "Nasıl Bu konuda?" Koyu vişne çürüğü ipek bir bornoz tuttu. "Koyu renk saçlarıyla çok güzel olur."

Deacon kabul etti. Onu içinde hayal edebiliyordu ve Beyninin bu görüntünün içinde yuvarlanmasına izin verseydi, bunu düşünmek onu sertleştirebilirdi. Ama şimdi ne yeri ne de zamanı olduğu için, kendini Blaine'in odunla spor yapması hakkında ne söyleyeceğini düşünmeye zorladı.

Julia'nın o bornozun içinde nasıl görüneceğinden ziyade karısının önünde.

Her zamanki gibi, Blaine tam bir oyunbozandı.

"Ben alırım." Deacon onu tezgâha kadar takip etti. "Şu süslü losyondan da bir şişe koyabilir misin?" O Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu ama yine de en son ne zaman bir kadına hediye aldığını hatırlamıyordu. onunla akraba. Akrabaları bile çoğu zaman parasız kalıyordu.

Tezgâhta durdu ve Tiffany'nin satın aldığı ürünleri altın folyo Naughty & Nice etiketiyle mühürlenmiş süslü kâğıtlara sarma ritüelini izledi. "Her seksi iç çamaşırı alımında ücretsiz tavsiye verme şansınız var mı?"

"Her alışverişte değil. Ama senin için? Elbette."

Bir an için sorusunu nasıl ifade etmek istediğini düşündü. "Adı neydi, ilk tanıştığınızda

Bu konuda farklı bir şey mi var yoksa biraz zaman mı aldı?"

Tiffany ona baktı, soru ilgisini çekmiş gibiydi. "Onu ilk gördüğümde daha önce tanıştığım herkesten farklı olduğunu anlamıştım."

Bunun bu kadar hızlı gerçekleşebileceğini öğrenmek Deacon'ı belirgin bir panik duygusuna sürükledi. "Siz birlikte miydiniz?"

Sonra ne oldu?" Blaine ve karısının nasıl bir araya geldiklerinin ayrıntılarını hatırlayamadığı için biraz utandı.

Tiffany güldü. "Tanrım, hayır. Hâlâ ilk kocamla evliydim ve çekişmeli bir boşanma süreci yaşıyordum. Blaine ve ben ancak aylar sonra o ilk izlenime göre hareket edebildik. Peki ne zaman harekete geçtik? Vay be." Yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeledi.

"Sıcak." "İğrenç."

"Sayılmaz bile." Yüzünde pis bir sırıtma belirdi. "Bana doğruyu söyle."

"Ne hakkında?"

"Julia'ya karşı 'farklı' bir şeyler hissediyor musun?" "Şey... Belki... Evet, sanırım hissediyorum."

Tiffany yine güldü. "Sen biraz kızgın bir karmaşasın, değil mi?"

"Biliyorum! Neler olduğunu anlayamıyorum. Onunla üç gün önce tanıştım ve burada ona bir hediye alıyorum ve onu tekrar görebilmek için dakikaları sayıyorum. Bu da ne böyle?"

Tiffany, daha fazla kahkaha atmasını engellemek için dudaklarını birbirine kenetledi. "Gerçekten sana söylememi istiyor musun, yoksa bilmemeyi mi tercih edersin?"

Deacon ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken kalbinin yakınlarına panikle karışık bir sevinç sızısı yerleşti. "Bu soruya cevap vermekten korkuyorum."

Onun bakışlarını karşıladı, gözleri zevkle dans ediyordu. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Lütfen yap. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım." Kredi kartını uzatırken kırmızı-beyaz çizgili çantayı işaret

etti

kart. "Ben bu boku yapmam."

Tiffany kartı okuttu ve ona geri verdi. "Blaine'le tanışmak, ona aşık olmak, onunla evlenmek... O kızlarım dışında başıma gelen en iyi şey. Aptal olmayın ve sırf 'bu boku yapmadığınız' için başınıza gelebilecek en iyi şey olabilecek bir şeyi kaçırmayın."

Deacon onun bilgece sözlerini özömsedi ve Julia'yla olan durumuna nasıl uygulanacaklarını çözmeye çalıştı.

"Eğer Julia'ya karşı farklı bir şeyler hissediyorsan, Deacon, bunun ne olduğunu bul ve dikkatli ol. O senin en iyi şeylerinden biri olabilir." Çantayı ona uzattı. Onun hakkını vermek zorundaydı; çanta bir sanat eseri idi. bitirdiğinde. "Söylemek istediğim bir şey daha var. Lawry'ler. Çok ağır şeyler yaşadılar."

"Biliyorum. Julia söyledi."

Tiffany bunu duyunca şaşırmış gibiydi. "Owen ve Katie bu konuda pek konuşmazlar, bu yüzden bunu oldukça büyük bir olay olarak kabul ediyorum. Julia'nın sana gerçekten söylediği. Sadece ona karşı nazik olmanızı rica ediyorum. Yeterince incindi. Eğer ciddi değilseniz uzak dur."

"Günler önce tanıştığım biriyle nasıl ciddi olabilirim?"

"Sen burada ona hediyeler alıyorsun ve benimle Onunla. Umarım çok iyi arkadaş oluruz ama biz de yeni tanıştık. Seni henüz çok iyi tanımıyorum, ama sanırım bunun anlamı

Benimle onun hakkında konuştuğunuz bir şey."

Kadın haklıydı. Daha yeni tanıştığı baldızına yüklenmesi bir anlam ifade ediyordu. Julia demek ona bir şey söyledi. Tam olarak ne olduğunu söyleyemedi. Henüz söyleyemiyordu. Ama Tiffany'nin Julia'yı incitmekle ilgili uyarısı kafasında yankılanmıştı.

Yapmak isteyeceği son şey onu incitmek olurdu.

Zaten hayatında yeterince acı çekmişti. "Bunun için teşekkürler Tiffany. Hediye ve bilgelik dolu sözler. Ne olursa olsun, kardeşimin şanslı bir adam olduğunu düşünüyorum."

"Kesinlikle haklısın ve bu gece daha da şanslı olacak."

Deacon iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Gidip her şeyi mahvetmek zorundaydın, değil mi?"

Mağazadan çıktığında Tiffany hâlâ gülüyordu ve Julia'ya gitmek için sabırsızlanıyordu. Tek düşünebildiği şeyin Julia olmasının ne anlama geldiği hakkında hâlâ hiçbir fikri olmasa da, onunla tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyordu.

CHAPTER 19

Mac yavaşça kendine geldi, nerede olduğunu ve ağzının neden bu kadar kuru olduğunu anlamaya çalışıyordu.

dilini zar zor oynatıyordu. Ve neden onun ve Maddie neden ağlıyordu?

Oturmaya çalıştı.

Babasının omzundaki güçlü eli onu yaslanmaya zorladı.

"Sakin ol, oğlum."

"Maddie." Sesi neden bu kadar zayıf ve garip çıkmıştı? Ne haltlar dönüyordu?

"Buradayım, Mac." Bir saniye sürdü ama ayağa kalkmayı, yönünü bulmayı ve yatağın kenarına oturmayı başardı.

"Neyin var? Neden ağlıyorsun?"

Gözyaşlarını sildi ve sonra her zaman yaptığı gibi saçlarını düzeltmek için uzandı.

"Daha önce bayıldığını hatırlamıyor musun?"

Bayılmış mıydı? Mac beynini yokladı ama Julia Lawry ile yaptığı görüşmeden sonrasını hatırlayamadı. Yarın işe başlayacak ve onun hayatını kurtaracaktı. Julia'yla buluştuktan sonra bir yere doğru yola çıkmıştı ama Nerede olduğunu hatırla.

"Randevu için benimle buluşmaya geliyordunuz ve kliniğin kapısında yere yığıldınız."

Mac bunların hiçbirini hatırlamıyordu. "Bebekler..." "Sen iyi olduğun sürece onlar da iyi, ben de iyiyim."

"Büyük bir anksiyete krizi geçirdin evlat," dedi Big Mac. "David kalbini kontrol etti ve her şey yolunda, ama o Anksiyete çok daha ciddi bir şeye dönüşmeden önce stresi azaltmanız gerektiğini söyledi."

Mac babasının ona söylediklerini anlamaya çalıştı. Bu ikinci kez oluyordu. İlki Miami'de, Gansett'e dönmeden hemen önce olmuş, Maddie'yle tanıştıktan sonra da orada kalmaya devam etmişti. Göğsünü ovuşturdu, kalan acı babasının ona söylediklerini doğruluyordu - tıpkı daha önce olduğu gibi.

Bu, marinada yılın en yoğun sezonuna girerken ihtiyaç duyduğu son lanet şeydi ve inşaat şirketi. Lanet olası anksiyete yüzünden bir kenara itilecek zamanı yoktu.

"David önümüzdeki birkaç hafta ağırdan alman gerektiğini söylüyor."

Böyle bir şey olmayacaktı ama Mac bunu söyleyemezdi. Şimdi olmaz.

"Marinada tam zamanlı çalışmaya geri dönüyorum," dedi Big Mac. "Yaz için görevden alındın. Luke ve ben bu işi hallediyoruz."

"Shane balayından dönene kadar Riley inşaat şirketinden sorumlu olacak," dedi Maddie. "Daha önce buradaydı ve elinden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyacağını söyledi."

"Wayfarer'daki aile partisini de erteledik. Sen kendini daha iyi hissedene ve Shane adaya dönene kadar," dedi Linda.

"Tanrım," dedi Mac. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Seni en çok önemseyen herkesin ödünü koparacak kadar uzun. Kız ve erkek kardeşlerin seni görmeyi umarak saatlerdir buradalar." Big Mac'in yüzünde ve gözlerinde son birkaç saatin gerginliği vardı. "Bu pazarlık konusu değil evlat, o yüzden kafanı toparlasan iyi edersin. "Süpermen olma günlerinin sona erdiği gerçeğinin etrafında."

Mac anne ve babasını bu kadar stresli görmekten nefret ediyordu ama onu asıl etkileyen Maddie'ydi; gözleri kıpkırmızı ve

Onun için ağlamaktan şişmişti. İkizlerini taşıırken zaten yeterince baskı altındaydı, bir de o eklenmesin. "Peki, siz nasıl isterseniz."

"Gerçekten mi?" Maddie sordu, gözleri şaşkınlıktan dümdüz olmuştu.

"Gerçekten. Seni zaten içinde bulunduğun durumdan daha fazla zorlamak istemiyorum. Ve o dadıyı şimdi alıyoruz.

Bu konuyu daha fazla

tartışmayacağım." "Tamam."

Mac parmağını ona doğru eğdi ve sonra hantal göbeğinin kendisine daha fazla yaklaşmasını nasıl imkânsız hale getirdiğine bakarak kıkırdadı. Onu öpebilmek için doğrulup oturdu ve ani pozisyon değişikliği yüzünden başının dönmesine aldırmadı.

"Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Big Mac, Linda ile birlikte dışarı çıkarken, "Sizi bir dakika yalnız bırakalım," dedi.

"Beni korkuttu."

"Özür dilerim bebeğim."

"Lütfen beni bırakma, Mac. Buna asla dayanamam."

"Önümüzdeki elli yıl boyunca benimle uğraşmak zorunda kalacaksın." "Bu yeterince uzun değil."

Gözlerini kapadı ve göbeği araya girmişken onu kendisine olabildiğince yakın tuttu. "Seni seviyorum, Madeline."

"Seni daha çok seviyorum, Malcolm."

Mac nefret ettiği bu isim karşısında irkildi. "Bu mümkün değil." "Evet, gerçekten mümkün. Senin çöktüğünü görmek... Ben de hayatımın geri kalanında bu konuda kabuslar göreceğim."

"Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum." "David sana ne derse onu yapacaksın ve sakın olacaksın,

Beni duyuyor musun?"

"Evet bebeğim, seni duyuyorum." Sakin olmak

İnandığı her şeyi, ama bunu onun içini rahatlatmak için yapardı.

Maddie ondan uzaklaşırken gözleri irileşti ve ağızı açık kaldı.

"Ne?" Mac hemen telaşlanarak sordu.

"Garip bir acı." Tekrar olduğunda yüzünü buruşturdu.

"Victoria!"

JULIA DUŞ ALDI VE SAÇLARI DALGA DALGA AKANA KADAR KURUTTU. sırtından aşağı. Rimel sürerken gergin ama bir o kadar da heyecanlı olduğunu fark etti. Deacon'la tanışalı sadece birkaç gün olmuştu ve o an nefesi kesilmişti. Onunla birlikte olma beklentisi.

Eski tuzaklara ve alışkanlıklara mı düşüyordu, yoksa Sonunda bir erkekle sağlıklı bir ilişki kurmaya mı başlamıştı? Hiçbir fikri yoktu ve bilmemek endişe vericiydi. Yine de annesinin ve büyükannesinin tavsiyesine uymaya ve ona bir şans vermeye karar vermişti.

Cep telefonu çaldığında, aramaya cevap vermek için banyodan çıktı.

"Merhaba Julia, ben Kevin McCarthy. Katie'nin mesajını aldım. Size geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." "Sorun değil. Anladığım kadarıyla yeni bir bebeğiniz oldu. Tebrikler."

"Teşekkür ederim. O bir bebek. Birkaç hafta izinliyim ama sakıncası yoksa size bir saat ayırmaktan mutluluk duyarım. evime geliyor."

"Sorun değil. Rahatsız etmek istemem."

"Hiç sorun değil. Katie'ye yakında bir araya geleceğimize söz verdim. Bir ara uğrayabilir misin?"

Julia onu oyalamaya çalışmanın bir anlamı olmadığını fark etti. "Tabii, ne zaman düşünüyorsun?"

"Öğleden sonra buraların en sakin zamanı gibi görünüyor. Yarın saat beş sizin için uygun olur mu?"

"Bunu yapabilirim. Yanımda uykulu bir köpek yavrusu olsa sorun olur mu?"

"Hiç de değil. Yanımda uyuklu bir bebek olacak." Ona adresini verdi. "O zaman görüşürüz."

"Teşekkür ederim."

Julia, Katie'nin onu izinli olduğu süre boyunca kendisini görmeye zorlamasından nefret ediyordu ve onu gördüğünde bunu ona söyleyecekti. O da İyi bir adama benziyordu ama Katie'nin onu işinde iyi olmayan birine göndermesine imkân yoktu.

Telefonu Luke Harris'ten gelen bir mesajla çınladı. Mac ile çalıştığını ve Wayfarer'daki buluşmanın ertelendiğini bildirmek istediğini söyledi. Çünkü Mac kendini iyi hissetmiyordu. Luke onunla buluşacağını söyledi.

Sabah dokuzda inşaat ofisine girmesine ve işe başlamasına izin vermek için.

Julia, Mac'in nesi olduğunu merak etti ve ciddi bir şey olmamasını umdu. Bir yandan Luke'a bir yanıt yazarken, bir yandan da kısa süre içinde Mac'e ne olmuş olabileceğini merak ediyordu

Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Güncelleme için teşekkürler. Umarım Mac iyidir. Sabah görüşürüz.

Yavru köpeği büyükannesinin otelin bodrumundan çıkardığı kafese yerleştirdi, Deacon'dan gelecek bir mesajı kaçırmamak için telefonunu aldı ve koridordan aşağı inerek Owen ve Laura'nın süitine gitti. Kapının dışından bebeklerin ağlamasını ve Laura'nın alçak, sakın sesini duydu. Yengesinin hiç bitmeyen bir kaosun ortasında nasıl sakın kalabildiği Julia'yı şaşırtıyordu. Laura'nın gürültüden kendisini duyabileceğini umarak kapıyı çaldı.

Laura kapıyı açtığında bebek Jonathan kucağındaydı, ikizi Joanna ise yerdeki bir oyun matının üzerinde ağlıyordu. Holden, ayağı takılıp düşene ve başını yere çarpana kadar kardeşinin etrafında dolanıyordu.

Laura onu içeri almak için kenara çekildiğinde Julia, "Ben bakarım," dedi.

"Mahkumların tımarhaneyi ele geçirdiği Bedlam'a hoş geldiniz."

Sonraki yarım saat boyunca ikisi birlikte çalışarak üç çocuğu yerleştirdiler ve sonra da onlarla oynadılar.

"Bu an biraz 'Bebek Köpekbaliğı' gerektiriyor," diyor Laura televizyonu açtığını duyurdu. "Onları zombiye dönüştürüyor, bu yüzden videoyu çok sık izlemelerine izin vermiyoruz. Kulaklarını tırmaladığım için şimdiden özür dilerim."

Elbette, televizyon açıldıktan bir dakika sonra üç çocuk da büyülenmişti ve Julia uyarıyı anlamıştı kulak solucanı hakkında. "Bu şarkı berbat."

"Biliyorum! Gördüğünüz gibi biz nefret ediyoruz ama onlar bayılıyor."

Gel." Julia'nın kolunu tuttu. "Fırsatımız varken bir şeyler içelim ve biraz yetişkin sohbeti yapalım." Mutfakta, Laura buzdolabının kapağından mantarlanmış bir şişe beyaz şarap çıkardı. "Şarap mı?"

"Evet, lütfen."

Laura her biri için sağlıklı bardaklar doldurdu. "Bugün beni içmeye ittiler."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Her saniyesini seviyorum. Beni yanlış anlamayın. Ama üç çok fazla. Her şey için kardeşini suçluyorum. Beni ikizlerle hamile bırakan o." Kelimeleri takip etti bir gülümseme ve göz kırpmayla. "Onu bu kadar çok sevmem iyi bir şey."

"Sevdiğine çok sevindim. Hiç kimse böyle seilmeyi Owen'dan daha fazla hak etmiyor."

"O en iyisi ve sabah bulantıları çektiğim en başından beri öyleydi. Sabah bulantısı çekmemden rahatsız olduğu hiç aklına gelmedi."

başka bir adamın çocuğuna hamileydim. En kötü anımda beni gördü." Laura gözleri dolduğunda gözlerini kırpıştırdı. "Hayatımın o dönemini duygusallaşmadan düşünemiyorum bile."

"Bana kışı Gansett'te geçireceğini çünkü biriyle tanıştığını söylediğinde inanamadım."

"Benim için kaldığında inanamadım. O bizim için çok özel bir zamandı."

"Sizin için her şey yoluna girdiği için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Owen bana Deacon Taylor ile görüştüğünü söyledi."

"Düğünden beri takılıyoruz." "Muhteşem biri."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

Laura güldü. "Eminim yapmamışsındır." "Benim için çok büyük bir şey yaptı."

"Bu doğru mu?" Laura bardaklarını doldurdu. "Söyleyin."

Julia Mike, para, polis ve Mike'ın daha önce parayı kendisine iade etmesiyle ilgili şok edici gelişme hakkındaki hikayeyi anlattı.

"Vay anasını. Bu inanılmaz! Mike'ın senden çaldığı kısmı değil ama Deacon..."

"Biliyorum. Öfkeden deliye döndü ve hemen bir geri alma planı. Gerçekten işe yaradığına hâlâ inanamıyorum." Julia şarabından sağlıklı bir yudum aldı ve sıcaklığın tadını çıkardı.

Karnına yerleştğinde içine yayıldı. "Konu erkekler olunca en kötü kararı ben veririm ama Deacon..."

"Yasal olduğunu kanıtladı."

"Evet! Ve şimdi, ben sadece..."

"Ne?"

"Her şeyi. Onunla bu işe balıklama dalmak istiyorum, her zaman yaptığım şey bu ve sonunda böyle mahvoluyorum. Düşünmeden atlıyorum ve her zaman pişman olursun. Her seferinde."

"Bu sefer farklı olabileceği hiç aklınıza geldi mi?"

"Evet! Ama ben hep şunu düşünürüm. 'Bu, o özel. O farklı.' Ama değiller. Hiçbiri özel değil." "Bence Deacon'ın kendi silahını kullanması oldukça özel bir şey."

evdeki polislerle davanızı anlatmak ve paranızı geri almak için profesyonel beceriler."

"Bu inanılmaz derecede özel."

"Sizce de bu onun gerçekte kim olduğunun bir göstergesi değil mi?"

"Buna inanmayı çok istiyorum. Buna inanmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Laura elini Julia'nının üzerine koydu. "Bence ona inanmak güvenli olabilir, Julia."

"Ben de öyle düşünüyorum ama o da diğerleri gibi çıkarsa bunu kaldırabilir miyim emin değilim."

"Ben de bir zamanlar senin yerindeydim. Yeni kocamın hâlâ biriyle çıktığını öğrendikten sonra yaşadığım yürek parçalayıcı hayal kırıklığı."

"Bu hikayeyi duydum ve hala inanamıyorum."

"Biliyorum. Ben de, ama oldu ve en kötü ihtimalle Olası bir zamanda, Owen bana son tecrübelerime rağmen tüm erkeklerin pislik olmadığını gösterecekti."

"En azından sana nasıl olması gerektiğini gösterecek baban ve amcaların vardı."

"Bu doğru. Kesinlikle yaptım ve hatta onların takip edilecek olağanüstü örnekler, yine de ilk seferinde yanlış seçtim. Sanırım bu, nasıl yetiştirilmiş olursak olalım, bazen kurbağalarla prensler arasındaki farkı anlamamanın zor olduğunun bir kanıtı, özellikle de onlar size sadece görmenizi istiyorlar."

"Evet, kesinlikle. Mike çok çekici, özenli ve romantikti. Onun istediğim her şey olduğunu düşünmüştüm. Eğer Sadece ilk kez yanılmıştım ama bu onuncu kez falan oldu. Konu erkekler olunca kendime güvenim sıfır. Beni paramparça ettiler. Hepsi."

"Böyle bir kabus yaşadığınız için üzgünüm. İnsanların birbirlerine karşı bu kadar kötü olmasından nefret ediyorum. Neden herkes nazik ve sevgi dolu olamıyor? Düşünebiliyor musunuz, daha güzel bir dünya bu olabilir mi?"

"Bu da bir şeydir."

"İkimiz de gerçek dünyanın genellikle boktan olduğunu çok iyi biliyoruz, ama bu içindeki herkesin boktan olduğu anlamına gelmiyor. Tanıştıktan hemen sonra Deacon'ın senin için yaptıklarına bak. Bu şekilde başlarsa neler yapabileceğini bir düşünün."

"Onun görüldüğü kadar harika olmasını istiyorum. Bunu çok istiyorum. Ve bunu bu kadar çok istemek beni sinirlendiriyor, çünkü bir penis diyetinde olmam gerekiyor."

Laura tükürdü ve öksürüp kahkahalarla ağlarken ağzından şarap fışkırdı. "Bir ne?"

"Beni duydun. Aleti bıraktım. Ve şimdi, tek istediğim ona geri dönmek. Deacon'la birlikte."

Laura çaresizce güldü. "Sik diyeti. Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şey."

"Bu kadar komik olan ne?" Owen mutfağa girdiğinde sordu.

"Kız kardeşin penis diyeti yapıyor. Belki de ikizlerim olduktan sonra ihtiyacım olan şey budur."

"Kapa o pis çeneni." Owen ona dehşete düşmüş bir bakış fırlattı. "Bu ihtiyacın olan son şey ve kız kardeşimin kafanı saçma sapan fikirlerle doldurmayı bırakması gerekiyor."

Laura kocasına gözlerini devirdi.

"Bunu ona söylediğine inanamıyorum," dedi Julia, Laura ve Owen'la eğlenirken Owen'ın bildiklerinden biraz utanmıştı.

onun sik diyeti hakkında, olduğu gibi.

Telefonu Deacon'dan gelen bir mesajla aydınlandı ve bu mesaj onu beklentiyle sıcacık hissettirdi. Yoldayım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

"Hey, O," dedi Laura. "Kızımızın yüzüne bak. Sanırım sikiinin diyetini bozmak üzere."

Owen bir bira açtı. "Teslim etmeye hazır değilsen sakso ve siki aynı cümlede kullanma."

"Bununla birlikte," dedi Julia, ayağa kalkarak, "ben gidiyorum." Yolda giderken kardeşine hızlıca sarıldı.

"Kahretsin," dedi Laura. "Az önce babamdan bir mesaj aldım. Mac anksiyete krizi şüphesiyle klinikte. Görünüşe göre Maddie'yle randevusu için buluşmaya gelirken yere yığılmış."

"Aman Tanrım," dedi Owen. "Sen oraya gitmek istersen, ben çocuklarla kalırım."

"Sanırım yapacağım."

"Luke'tan Mac'in kendini iyi hissetmediğine dair bir mesaj aldım."

Julia dedi ki. "Olanlar için çok üzgünüm. Umarım stresini biraz olsun hafifletmeye yardımcı olabilirim."

"Umarım öyledir," dedi Owen.

Laura onu kapıya kadar takip etti. "Hey, Julia?"

Julia baldızıyla yüzleşmek için döndü. "Deacon'a bir şans ver. Buna değeceğini dair içimde bir his var."

Julia Laura'ya sarıldı. "İçimde haklı olabileceğine dair bir his var ve umarım kuzenin iyidir. Yarın görüşürüz."

"Bütün gün burada olacağım, üç çocukla uğraşacağım. Beni kurtarmaya gel."

"Yapacağım ve dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Sen ve Deacon için dua ediyorum."

Julia ona bir kez daha sarıldı ve sonra Deacon'ın merdivenlerden ikişer ikişer üçüncü kata çıktığını görmek için tam zamanında çıktı. Sol elinde çizgili bir hediye çantası taşıyordu.

Onu orada görünce durdu, yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Hey, güzelim."

Arkasından Laura'nın iç çekişini duydu ve kendi iç çekişini bastırmak zorunda kaldı. Açılış cümleleri arasında bu mükemmeldi.

CHAPTER 20

"H Ben," dedi Julia, kendini telaşlı hissederek ve onu görmekten bile bunalmıştı. "Küçük oğlumuz nerede?" Deacon sordu koridordan odasına kadar onu takip etti.

"Sandığında uyuyor."

"Sandığı mı var?"

"Büyükannem otelin bodrumundan bir tane çıkardı. İhtiyacımız olup da orada olmayan hiçbir şey olmadığını söylüyor." Kapıyı açtı ve onu içeri götürdü, içeri girdiklerinde kıpırdamayan uyuyan yavru köpeğe baktı. Julia Deacon'a döndü ve Ona dokunma, sarılma ve teşekkür etme isteğini bastırdı. Ellerini onun göğsüne koyarak gözlerini ona dikti. "Çok teşekkür ederim."

Getirdiği çantayı yere bıraktı ve kollarını ona doladı, onu kucağına çekti ve çıplak omzunu öptü. "İşe yaradığına sevindim."

"Senin sayende her şey yoluna girdi. Yaptığın şey için sana asla teşekkür edemeyeceğim."

Ona bakmak için geri çekildi. "Paranı geri aldın ve eski sevgilinin başı büyük belada. İhtiyacım olan tek teşekkür bu."

Dudakları onunkilere değdiğinde, Julia öpücüğünü tüm kalbi ve ruhuyla karşıladı. Ellerini hareket ettirdi

boynunu sarmak için yukarı kalktı ve ağzını adamın diline açtı. Yüce Tanrım, adam öpüşebiliyordu. Julia, hava alma ihtiyacı ona olan ihtiyacından daha acil hale gelmeden önce orada ne kadar süre manyaklar gibi öpüştikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Nefes nefese geri çekildi.

Bakışları yoğun ve lazer odaklı bir şekilde ona baktı.

"Bugün gerçekten çok güzel bir gündü. Bir iş buldum, paramı geri aldım, bütün günümü yavru köpeğimle geçirdim, yeğenlerimle oynadım ve sonra çok yakışıklı, seksi bir adam tarafından öpüldüm."

"Gerçekten de çok güzel bir gün." Dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdi ve her yerde hissettiği yeni bir umutsuz arzu dalgası başlattı. "Seni ve Puppy'yi bir yere yemeğe götürmeyi planlamıştım ama sonra seni Koridor çok ama çok güzel görünüyordu ve tek düşünebildiğim seni öpmek, sana dokunmak, sana sarılmak ve seninle ilgili diğer her şeydi."

Onu sözleriyle olduğu kadar Ellerinin hareketi Julia'nın sırtından aşağı kayarak kıcını kavradı ve onu ereksiyonunun sert çıkıntısına doğru sıkıca çekti. "Bunu anlamıyorum, Julia. Ben böyle şeyler yapmam. Birini tekrar görebilmek için dakikaları saymıyorum, bütün gün onu düşünmüyorum, ona hediyeler almıyorum ya da-"

Ondan gülünç bir şekilde etkilenererek, "Bana hediye mi aldın?" dedi. Adamın söylediği şeylerin en basitine odaklanmayı seçti, çünkü geri kalanı onu nefessiz bırakmıştı.

"Yaptım." Utangaç, çekingen ve çok sevimliydi. getirdiği çantayı alması için onu serbest bıraktı. "Bunu gördüm ve aklıma sen geldin, ki bu da hiç yapmadığım bir şey."

Çantayı ondan aldı ve yavru köpek uyanıp orada olduklarını fark ettiğinde yatağa oturdu.

Deacon onu sandıktan çıkarıp yatağın üzerinde ona katıldı ve bacağının değeceği kadar yakın oturdu. onunkine karşı.

Nasıl oluyordu da bu adam ona dokunduğunda elinde şimşek varmış gibi hissediyordu? Bu kesinlikle daha önce hiç başına gelmemiştir ve o da payına düşeni öpmüştü. Kurbağalar. Belki de bir kez olsun bir prensi öpmek böyle bir şeydi.

Kâğıt mendili bir kenara itti ve içindeki iki paketten küçük olanını çıkardı. Paketi açtığı anda lavanta kokulu losyonla karşılaştı. Avucuna fasulye büyüklüğünde bir parça sıktı ve koklaması için elini Deacon'a uzatmadan önce cildine sürdü. "Beğendin mi?"

"Mmm, sevdim."

Sonra ikinci, daha büyük paketi açtı. muhteşem bir bordo ipek bornoz içeriyordu. "Bu çok güzel, Deacon."

"Beğendiğine sevindim."

"Ben sana hediye almalıyım, tam tersi değil. Şimdiye kadar eski sevgilime karşı beni savundun, paramı geri aldın, köpeğim tarafından ısırıldım, veteriner faturamı ödedin-"

Onu bir başka seksi, dil çıkaran öpücükle durdurdu. "Her saniyesine bayıldım ve merhaba, köpeğimiz ve veteriner faturamız."

Daha önce ona güvenmeye karar vermişti. Onunla tekrar birlikte olduğu için şimdi ona daha doğru geliyordu. Eğer onun hakkında yanılıyorsa, zamanı geldiğinde bununla başa çıkacaktı. Şu an için onunla daha fazlasını istiyordu.

Ona baktı. "Üzerimde görmek ister misin?"

Adem elması sallanacak kadar sert yutkundu. "Hiçbir şeyi istemediğim kadar çok."

Onun sert sözleri, annesinin ve Charlie'nin tavsiyelerine uyma ve geçmişin peşini bırakmama konusundaki kararlılığını artırdı.

şimdiki zamanı ya da geleceği belirleyemezdi. Losyon şişesini ve bornozu aldı ve ona arsız bir bakış atarak yanından geçip banyoya gitti. Kapı kapalıyken giysilerini çıkardı, losyonu kollarına, göğüslerine, bacaklarına ve ulaşabildiği her yere sürdü ve ardından bornozu giydi.

Tenine değen ipek onu seksi hissettirdi ve Deacon gibi bir adam tarafından bakılmayı hak ediyor.

Aynadaki yansımasına bir göz attı ve cildinin parladığını, gözlerinin ışıldadığını ve dudaklarının onun öpücükleri yüzünden şiştiğini gördü. Julia en son ne zaman bu kadar sağlıklı görüldüğünü ya da bu kadar canlı hissettiğini hatırlayamıyordu ve bir dahaki sefere morali bozulduğunda bu duyguyu şişeleylebilmeyi diledi.

Tüm bu güveni yanına alarak odaya girdi, Deacon onu bekliyordu, şimdi yatağın ucunda oturuyordu, yüzü banyoya dönüktü, elleri bacaklarının arasında kenetlenmişti.

Başını kaldırıp ona baktığında, gözleri saklamak için hiçbir şey yapmadığı bariz bir arzuyla parlıyordu. "Çok güzelsin, Julia. İçten ve dıştan."

Bu son üç kelimenin onun için ne anlama geldiğini bilebilir miydi? Onu tanıdığı sadece birkaç gün içinde, onu daha önce tanıdığı birçok erkekten daha iyi anlamıştı. onun özünü bulmak için yüzeyin ötesine baktığını hiç düşünmüş müydü? Hayatı boyunca ona güzel olduğu söylenmişti ama bir kez olsun buna gerçekten inanmamıştı. Deacon ona söyledi.

Ona bir el uzattı.

Ona doğru ilerledi, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve bu mükemmel anı rayından çıkarmakla tehdit eden duygu tsunamisinin -arzu, korku, ihtiyaç- içinden nefes aldı.

Bacaklarının arasında durduğunda, ellerini kalçalarına koydu ve dudakları dudaklarına değene kadar onu kendine çekti.

ipeği karnına doğru bastırdı.

"Tiffany'ye güzel ve seksi ama çok da seksi olmayan bir şey istediğimi söyledim. Yanlış bir mesaj vermek istemedim. Tamamen başarısız olduk."

"Nasıl yani?"

Deacon geri çekilerek ona baktı. "Hayatım boyunca bu bornozun içinde senden daha seksi bir şey görmedim."

Sözleriyle olduğu kadar ona bakışıyla da onu etkiledi, sanki o şimdiye kadar gördüğü en değerli şeymiş gibi. Nasıl olur da üç gün önce, yüzünü hiç görmemiş ya da adını hiç duymamış mıydı?

"Bana söylediğin şu sık diyeti hakkında..."

"Sanırım sık diyetimin bozulduğunu söyleyebilirim."

Alçak sesle kıkırdaması ve parlak gülümsemesi onu havadan daha hafif hissettirirken, kalbinin yakınlarındaki ısrarlı çarpıntı beklentiyle nefessiz kalmıştı. "Bu kelimeleri aynı cümle içinde kullanmak tehlikeli."

Gülümseyerek ona baktı, her ayrıntıyı inceledi. günahkâr yakışıklı yüzünü. "Sana bu şekilde güvenmek benim için büyük bir olay."

"Biliyorum ve güveninize layık olacağıma söz veriyorum. Her zaman."

Verilen sözler bundan daha iyisi olamazdı, bu yüzden düğümü çekiştirdiğinde bornozu birlikte giyince, ona izin verdi. Ellerini bornozun içine soktu ve kadının beline doladı, onu kendisine daha da yaklaştırdı, dudaklarını karnına bastırabileceği kadar yaklaştırdı.

Parmaklarını sarıya çalan yumuşak kahverengi saçlarında gezdirdi, ona sarılırken saçlarının dokusunu ve hissini öğrendi. Artık ona bir şans vermeye karar verdiğine göre, onun her şeyini istiyordu.

Ellerini kalçalarından bacaklarının arkasına doğru gezdirdi ve sonra tekrar yukarı kaldırarak kışını sıktı, ardından sırtına doğru ilerleyerek tüylerini diken diken etti.

Teni onun dokunuşu altında hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Sanki kırılğan bir kızmış gibi onu dikkatle tuttu. eğer ona sert davranırsa kırılabilirdi. Kendisinin kırılğan olduğunu düşünmesini istemiyordu ama ona karşı dikkatli olmasına da itiraz etmeyecekti.

Julia bornozun omuzlarından düşmesine izin vererek Açgözlü bakışlarına karşı çıplaktı. O kadar zorlandıktan sonra çok zayıflamıştı.

son birkaç ay yemek yemesini zorlaştırmıştı. Bunu biliyordu ama onun fark etmeyeceğini ya da umursamayacağını umuyordu.

Gömleğini başının üzerine çekecek kadar uzun bir süre için onu serbest bıraktı, belirgin bir göğüs ve karın ortaya çıkardı, bu da her yerde ona dokunma beklentisiyle dudaklarını yalamasına neden oldu. Elleri bir kez daha onun üzerindeydi ve dizlerinin bağını çözen bir şefkatle onu okşuyordu.

Görünüşe göre bunu fark etmişti, çünkü onu içine aldı ve yatağa yaslanmaları için onları hareket ettirdi. Zahmetsiz gücü, altın sarısı gözleri kadar çekiciydi, yanağındaki gamze sadece Gülümsediğinde, çenesindeki kırıksıklıklar ve ona saygıyla bakışı.

Hiç kimse ona Deacon'ın baktığı gibi bakmamıştı. Diğer erkekler ona takdirle bakmışlardı ama Deacon... Ona sanki kendisi için önemliymiş gibi bakıyordu. Uzun süre boyunca tek yaptığı ona bakmak, parmak uçlarını yanaklarında ve ağzında gezdirmek, sanki onu hafızasına kazımaya çalışmaktı.

"Bu tam olarak nedir?" Bu soruyu sorarken ona bakışına bakılırsa, bu soruyu soran tek kişi o değildi aralarında olup bitenlerden güçlü bir şekilde etkileniyordu.

"Bilmiyorum ama iyi hissettiriyor."

"Çok iyi." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Bu beni korkutuyor."

Yanağını kavrayarak onu usulca öptü. "Hayır, korkma."

"Elimde değil. Böyle şeyler benim için asla iyi gitmez."

"Belki bu sefer olur."

"Belki."

Başparmağını onun yanağında gezdirmeye devam etti. "Sana bir şey almak için Tiffany'nin mağazasına gittim ve oradayken ona Blaine'le tanıştığında farklı olup olmadığını sordum. Daha önce başına gelen hiçbir şeye benzemediğini söyledi.

daha önce. Onun bambaşka bir seviyede olduğunu anında
anladım. Benim için de seninle böyle."

Gözleri yaşlarla doldu, gözyaşlarının akmasını istemedi.

Tüm fırtınalar boyunca güçlü kalmak için bu kadar çok çalışmışken ona zayıf görünmek istemiyordu. Ama adamın söylediklerine verdiği duygusal tepkiye engel olamadı. "Korkuyor musun?"

"Garip bir şekilde, muhtemelen olmam gerektiğini bilsem de değilim."

"Neden?"

"Çünkü bu tür şeyler benim de başıma gelmiyor. Ben de Bağlanmamak üzerine bir kariyer yaptım, ama şimdi tek istediğim bağlanmak. Sana." Başını döndüren öpücüklerden birini daha kondurmak için ona yaklaştı. "Sürekli Kendime bunun gerçek olamayacağını, senin gerçek olamayacağını söylüyorum ama sonra seni tekrar görüyorum ve hiçbir şeyin senden daha gerçek olmadığını biliyorum."

Julia ona doğru uzandı, kollarını ona doladı ve içinde uyandırdığı tüm duygularla onu öptü. gerçeğini paylaşıyordu. Onun nasıl hissettiğini anlıyordu, çünkü Onunla her birlikte olduğunda aynı şeyi hissetmişti. Eğer bu yanlırsa, bir daha asla doğru olmak istemedi.

DEACON ONUN TATLI DUDAKLARINA DOYAMIYORDU, ŞEHVETLİ Dilinin kendi diline sürtünmesi, teninin ipeksi yumuşaklığı ya da sadece ona ait olan tatlı kokusu ona işkence gibi geliyordu. Onun her yerine dokunmak, onu öpmek ve sevmek istiyordu.

ve ona sadece birkaç gün içinde dünyasını ele geçirdiğini gösterecekti.

Hayatının geri kalanında, bir şekilde onu da içine alacağını umduğu bir hayatta, onun nasıl dünyasına girdi ve her şeyi değiştirdi. Kızın ne kadar zayıf olduğunu fark etmese yalan söylemiş olurdu ama Yine de onu dayanılmaz derecede seksi buluyordu. Ona stresli zamanlarda yemek yemekte nasıl zorlandığını

anlatmıştı.

Mike'la olan durum açıkça ona zarar vermişti. Deacon onun endişelerinin az olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

tam sağlığına kavuşabilirdi. Onun endişeleri artık onun endişeleriydi ve daha birkaç gün öncesine kadar kararsız bir bekâr olan adam artık tamamen kararlıydı.

Dudaklarından boynuna doğru öptü, dolgun göğüslerini avuçlamak ve her birinin sıkı uçlarına tapmak için aşağı indi,

Her nefes alışını, inleyişini ve kalçalarını hafifçe kaldırışını özümseyerek

zorlanan ereksiyonuna karşı. Onunla geçirdiği bu ilk anı unutulmaz kılmaya kararlı olan adam yavaşça hareket etti, her tadın, her sesin ve hayatını değiştirecek bu olayın her anının tadını çıkardı.

Otuz beş yıldan uzun bir süre boyunca, hayatının sadece ve sadece ona ait olmasını sağlamak için elinden geleni yapmıştı ve şimdi... Kadın her şeyi bir anda değiştiriyordu ve o da buna izin veriyordu. Gözleri sonuna kadar açıldı Hayatına davet ettiği depresyon, varlığını Julia'dan önce ve Julia'dan sonra diye ortadan ikiye bölecek bir fay hattı oluşturacaktı.

Bacaklarının arasına yerleşti ve dilini klitorisinin üzerine kararlı bir şekilde vurarak ve parmaklarını dar kanalının içine sokarak kontrolünü yıkmaya başladı. Onunla ilgili her şey onu çıldırtacak kadar tahrik ediyordu, özellikle de ona coşkuyla karşılık vermesi.

Parmakları saçlarına dolanmış, acı verecek kadar çekiştiriyordu ama bu sadece içindeki arzuyu daha da artırıyordu. Tüm dünyası onun zevkine ve öpüşmeleri nedeniyle şişen dudaklarından dökülen keskin tatmin çılgınlıklarına indirgenmişti. Kadının iç kasları adamın parmaklarını öyle bir kavradı ki

Öyle ki, sikinin etrafında nasıl bir his uyandıracacağını hayal ederken neredeyse aklını kaybedecekti.

Orgazmının ardından yatağa uzanmış, bacaklarını açmış, derin nefesler alarak göğsünü kabartmıştı. Kadın gözlerini açtığı anda, adam onun kendisine bakışında istediği her şeyi gördü.

Deacon onu sadece pantolonunun cebine sakladığı prezervatif şeridini bulacak kadar uzun süre bıraktı - her ihtimale karşı -

Birini yırttı ve bacaklarının arasındaki yeni favori yerine dönmeden önce hızlı ama dikkatli bir şekilde yuvarladı. "Hâlâ benimle misin?" Onu öptü ve ipeksi siyah saçlarını kızarmış yüzünden geriye doğru taradı.

"Ben
buradayım
." "Her şey
yolunda
mı?" "Çok
iyi."

Sikini onun girişine doğru bastırdı. "Daha da iyi yapabilirim."

"Bunun mümkün olduğundan
emin değilim." "Oh, meydan
okumayı çok severim."

Ona gülümsedi. "Keyfine bak."

"Sakıncası yoksa." Adam yavaş ve dikkatli adımlarla kadının içine girerken, kadın kollarını adamın etrafına doladı ve onu, kalbinin onun farkındalığıyla çarpmasına neden olan tatlı, yumuşak, acıtıcı derecede şehvetli bir öpücüğe çekti.

Daha fazlasını isteyerek kalçalarını kaldırdı, adam da memnuniyetle ona verdi ve vücutlarını birleştirdiklerinde üzerine gelen his sadece kelimelerle tarif edilemezdi.

Deacon kendi zevkini almadan önce onu tekrar memnun etmeye odaklanmak için harcadığı çabadan dolayı titredi.

Sırtındaki elleri onu yatıştırdı ve tahrik etti. "Julia..."

"Hmm?"

"Çok iyi hissettiriyor. Çok, çok
iyi." "Evet. Çok iyi. Durma."

Bir kahkaha attı. "Durmak planlarımızda yok, tatlım."

Sanki adamın kendisiyle giriştiği savaşı hissedebiliyormuş gibi, bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve sikinin etrafındaki iç kaslarını sıkılaştırdı. Bu

İçindeki bir şalteri indirdi ve ona tüm incelikleri,
hassasiyeti ya da sürüşten başka her şeyi unutturdu.

daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun her şeyini istiyordu. Ona vermeye istekli olduğu her şeyi.

Neyse ki, kadın onun yanındaymış gibi görünüyordu ve elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

"Deacon."

"Söyle bana aşkım. Neye ihtiyacın var?"

"Bu. Sadece sen." Parmakları adamın omuzlarına gömüldü ve bacakları adamın beline dolandı, ta ki ikisi de yükselene, şimdiye kadar bildiği en mükemmel anda bir araya gelene kadar. En yükseklerden aşağı inerken, bunu kesinlikle anlayacak kadar akli vardı.

Her şey değişmişti ve birkaç gün önceki haline geri dönmesi mümkün değildi.

Ondan ayrıldı, prezervatifi bir peçeteye attı ve yüzünü görebilmek için hareket etti. Birbirlerine baktıklarında kadının şaşkın ifadesi muhtemelen onunkini yansıtıyordu.

Deacon ona doğru uzandı, onu öpmeye bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı vardı. Kadın kollarını ona açtı.

Uzun süre bu şekilde kaldılar, birbirleriyle olmanın zevkini yeni keşfetmiş gençler gibi öpüştüler.

öpüşmede buldu. Gerçi öpüşmekten hiç bu kadar zevk almadığını söylemek yanlış olmazdı.

"Bana ne yapıyorsun?" Oda kararmaya başlamıştı ve Sand & Surf'ün arka güvertesinden Stephanie's Bistro'daki akşam yemeği servisinin takırtısıyla birlikte müzik yükseliyordu.

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını."

Onun güzel kokulu saçlarından bir avuç aldı ve yüzüne götürdü, kendine özgü kokuyu içine çekti, bu geceyi asla unutmamak için hafızasına işledi. Sanki bu uzak bir ihtimalmiş gibi. Deacon ensesinde bir şey gördü ve bir kaplumbağa dövmesini daha iyi görebilmek için kendini kaldırdı, Kabuğu havaya uçup vücudunun geri kalanını korumasız bırakırken omzunun üzerinden geriye baktı.

Bir kaplumbağanın önemini hemen anladı kabuğu olmadan, ama bunu ondan duymak istiyordu. "Bana kaplumbağayı anlat." İşaret parmağıyla kaplumbağanın Kaplumbağanın narin vücudunun ana hatları.

"Kaplumbağa benim. Beni hayatta olmanın acısından koruyacak bir kabuğum olmadan dolaşıyorum."

Deacon'ın buna nasıl karşılık vereceğine dair hiçbir fikri yoktu ama şimdilik onu bir daha incinmekten koruyacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Onun kabuğu olmak istiyordu. Onun üzerine eğilerek kaplumbağanın vücuduna bir öpücük kondurdu ve sonra onu karnının üzerine yatırarak sırtından aşağıya, çukurlu girintilere doğru öptü.

omurgasının dibinden, yumuşak kış yanaklarına ve altına kadar. Altında kıvranmaya başlayana kadar onu öptü.

Bir prezervatife daha uzandı ve bu kez arkadan girdi, üzerine indi, ellerini kavradı ve başının üzerine kaldırdı. "Senin kabuğun olmama izin ver." Sözcükleri söylemeye karar veremeden ağzından çıkmıştı, çünkü onun etrafta dolaştığı düşüncesi

Korunmasız olmak onun için dayanılmazdı. Onun omzunu, boynunun arkasını ve sonra diğer omzunu öperken, onunla sevişirken içinden kelimeler döküldü. "Ben seni koruyacağım. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

Göğsünden öyle bir hıçkırık koptu ki, adam onu kendine daha da yaklaştırdı. "Seni tuttum, sevgilim. Tuttum seni."

Adam onun içinde hareket ederken ellerini sıkıca tuttu ve seks yapmakla sevişmek arasındaki temel farkı keşfetti.

Çok geçmeden, tarihteki en uzun seks sonrası öpücüğü Julia'nın midesinden gelen iğrenç bir hırıltıyla kesildi.

Gülmekten kırıldılar. "Bu çok utanç vericiydi."

"Birileri acıkmış."

"Aylardır ilk kez."

Bunu duyduğunda kaşları endişeyle çatıldı, ancak kızın onu seçmekten hoşlanmayacağını zaten biliyordu.

yemek ve yemekle ilgili sorunları dışında. "Hadi sana yemek getirelim."

"Önce bir duş almam lazım." "Sana katılmamın sakıncası var mı?"

Tereddüt etti ama başını sallamadan önce sadece bir saniyeliğine. Adam bir parmağını kızın yanağındaki allığın üzerinde gezdirdi.

"Az önce yaptıklarımızdan sonra hâlâ utanıyor musun?" "Biraz."

"Sorun değil. Sen git, sonra ben giderim." Kızın yüz ifadesindeki rahatlamayı fark eden adam, hemen düzeltti kendisi.

Çarşafı vücuduna sardı ve ayağa kalktı. "Çabuk olacağım."

"Acele etme. Acıkan ben değilim." "Henüz acıkmadım ama acıkmaya başladım."

Yerden bornozunu aldı ve banyoya girerek kapıyı arkasından kapattı.

Onu beklerken Deacon tavana baktı, bir yandan vantilatörün büyüleyici dönüşünü izlerken bir yandan da son birkaç günün olağanüstü olaylarını düşünmeye çalıştı. O

Blaine'in yeni açılan Wayfarer'daki bir düğünden bahsettiğini duymuş ve McCarthy'lerin eski yere ne yaptıklarını görmek için uğramaya karar vermişti. Eğer o da düğünü basarak sinir bozucu kardeşini kızdırmayı başarsaydı, bu bir bonus olurdu.

Henüz beş dakika bile olmamıştı ki, kenarda duran, bir insan seli içinde kaybolmuş ve yalnız görünen göz alıcı nedimeyi fark etti. Onu uzun süre izledi.

Ona yaklaşmadan bir süre önce, açıklanamaz bir şekilde ona çekilmişti.

Sadece birkaç gün sonra, onun yatağında dinleniyordu. Hayatının en iyi seksiydi. Onu bu ana getiren baş döndürücü olaylarla hesaplaşmak muhtemelen zamanın sonuna kadar sürecekti.

Yavru köpek acınası bir inilti çıkarınca Deacon yataktan

kalkıp onu sandıktan aldı. "Hey,

Dostum. Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm ama annen çok seksi." Yavru köpeği göğsüne bastırdı ve ılık bir idrar akışı ile ödüllendirildi.

Deacon güldü. "Sanırım bunu hak ettim." Gerçekten çok tatlıydı.

Julia tamamen giyinmiş ve toparlanmış bir şekilde dışarı çıktı, onu yatağında köpek yavrusuyla çıplak otururken görünce kısa bir süre durdu.

Kızın kendisine bakışını çok beğenmişti; sanki gördüğü şeyden çok hoşlanmıştı da gözlerini kaçıramıyordu. "Şimdi gerçekten bir duşa ihtiyacım var. Üzerime işedi."

"Pupwell! Babanın üstüne işeme!"

Onun kendisine böyle seslendiğini duymak içinde garip şeyler uyandırmış, aynı anda hem sevinmesine hem de biraz korkmasına neden olmuştu. Baba olmak istemesine neden olacak biriyle tanışacağı hiç aklına gelmemiştir. köpek yavrusu ya da bir çocuk. Ama şimdi... Tanrım. Kendini toparlaması gerekiyordu. Deacon ona aldığı havluyu aldı ve yavru köpeği ona verdi.

"Sen duş alırken ben onu dışarı çıkarayım. Geldiği yerde daha fazlası varsa diye."

Küçük oğullarından duydukları ebeveynlik hazzıyla dolu bir gülümsemeyi paylaştılar. Deacon duşa girmeden önce bir öpücük çaldı. Çıldırmak bir yana, ona fena halde aşık oluyordu ve aşık olmak hiç bu kadar iyi hissettirmemiştir.

CHAPTER 21

T bir daha olamaz. Victoria ve David, Mac'in kafasındaki tek düşünce buydu. Maddie'nin ağrısının kaynağını belirlemek için çılgınca çalıştılar. Paniğe kapılan ebeveynlere bebeklerin iyi olduğu ve Maddie'nin doğum sancısı çekmediği konusunda güvence vermişlerdi, ancak ağrı sağ alt tarafından gelmeye devam ediyordu.

Doğum yapıyor olamaz. Henüz değil. Bebekler Eylül'e kadar doğmayacaktı. Çok erkendi.

Mac'in göğsü bir kez daha sıkıştı ve endişe onu sardı. Maddie'nin yatağının yanında durmuş, bir şeylerin ters gideceği korkusuyla feryat etmek isterken onun için sakin kalmaya çalışıyordu.

"Mac," dedi Maddie sancılar arasında. "Dönmeyi bırak. Her şey yolunda."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum. Lütfen... Tekrar bayılacaksın diye endişelenemem. Sakin olmalısın."

Söylemesi yapmaktan daha kolay. "Deniyorum tatlım. Seni acı içinde görmek beni deli ediyor."

"Biliyorum. Ama bebekler iyi ve doğum sancısı çekmiyorlar. Önemli olan da bu değil mi?"

"Hayır, değil. Sen de önemlisin."

"Ben iyiyim. Acıyor ama dayanılmaz değil."

Victoria tam bir iç muayene yapmış, David de kan tahlili istemişti. Sonuçları beklemek Mac'i olduğundan daha da çıldırtacaktı.

"Annemle konuştun mu?" Maddie sordu. "Çocuklar iyi mi?"

"Herkes iyi. Tiffany yatma vaktinde yardımcı olmak için orada. Ailenin geri kalanı bekleme odasında."

"Onları eve göndermelisin. Biz iyiyiz ve onların da yapacak işleri var."

"Senin ve kızların iyi olduğundan emin olmak için bekliyorlar." Mac onun tuttuğu elini dudaklarına götürerek arkasından öptü.

"Onlara mesaj atacağımızı söyle. Yemin ederim büyük bir şey olmayacak. Bunu biliyorum."

Kadının kesinliğini sorgulamak ya da endişelenmesi için ona daha fazla sebep vermek istemedi, bu yüzden mesajı iletmeyi kabul etti. "Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme."

Bir başka acı dalgası yüzünden yüzünü buruştururken bile güldü.

Mac kendini ondan ayırdı ve her boş koltuğu işgal eden aile üyeleriyle ilgilenmek üzere bekleme odasına gitti.

Babası Mac'in geldiğini görünce ayağa fırladı. "O nasıl?"

"İyi, ya da o öyle diyor. Kesinlikle erken doğum yapmıyor. Ağrıya neyin sebep olduğunu bulmaya çalışıyorlar ama Maddie hepinizin eve gidip biraz dinlenmenizi istiyor. Endişelenecek bir şey olmadığına söz veriyor ve ne olduğunu öğrendiğimizde mesaj atacağız."

"Peki ya sen evlat? Sakin olman gerekiyordu."

"Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz. Söz veriyorum. Geri çekilmek güvenli." Babasının gitmek istemediğini anlayabiliyordu ama annesi elini koluna sokup nazıkçe çekiştirince Big Mac razı oldu.

"Bir değişiklik olursa arayacak mısın?"

"Kesinlikle." Mac babasına sarıldı, çünkü buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Her şey yolunda. Söz veriyorum."

"Yakın zamanda seni marinada görmeyeyim, anladın mı?"

"Seni anladım, ama evrak işlerini halletmek için yanında olacağım. O yeri almak için harcadığım onca emeği geri almana izin vermeyeceğim. organize."

"Julia'yı gönder de bununla ilgilensin."

"Onu marinayı yönetmesi için işe almadım."

"Belki biraz daha fazla para için ikisini de yapmaya istekli olabilir."

Mac bunu hiç düşünmemişti. "Ona sorarım."

"Bunu yap. Omuzlarındaki yükün bir kısmını almanın zamanı geldi evlat. Her şeyin altında ezileceğin bir noktaya gelmesine izin verdiğim için üzgünüm."

"Bunun olmasına sen izin vermedin baba. Ben izin verdim. Çılgınca birkaç ay oldu ama artık Wayfarer'ın işi bittiğine göre işler sakinleşecek."

"İkizlerin gelene kadar."

"Kendimi toparlayacağım ve stresi yönetmek. Bugün bir uyandırma çağrısıydı ve söz veriyorum bunu ciddiye alacağım. Ailemin bana ihtiyacı var. Ailemin bana ihtiyacı var. Bana bir şey olmasına izin verme."

Big Mac, Mac'in omzuna kocaman bir el koydu ve gözlerinin içine baktı. "Haklısın, sana ihtiyacımız var."

"Daha sonra kontrol edeceğim. Evine git."

"Biz gidiyoruz." Linda ona sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurmak için parmağını eğdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım."

Kardeşlerine ve eşlerine sarıldı. "Geldiğiniz için hepinize teşekkürler. İlginiz için minnettarız."

Janey gözyaşları içinde ona baktı. "Bizi bir daha böyle korkutma."

"Yapmayacağım, velet. Söz veriyorum."

Aile üyelerine klinikten ayrılmanın ve eve gitmenin güvenli olduğuna dair güvence vermek Maddie'den uzakta on beş değerli dakika sürdü. Maddie'nin yanına döndüğünde

onu uyuklarken bulunca rahatladı. Bunun acısının biraz dindiği anlamına geldiğini umuyordu.

Mac onun yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve elindeki başını ellerinin arasına aldı. Babasına söylediklerinde ciddiye aldı. bu olayın bir uyandırma çağrısı olduğunu söyledi. Çocuklarının kendisi olmadan büyümesi ve ona rehberlik etmesi düşüncesi

Onları sevmek hayal bile edilemezdi. Daha önce ne olduğunu hâlâ hatırlayamasa da, Miami'de ilk kez ne olduğunu kesinlikle hatırlıyordu. O zaman, sadece kalp krizi geçirdiğinden emindim.

Julia'yı işe almak yardımcı olabilirdi ama yükü birlikte çalıştığı insanlarla paylaşarak daha da ileri gitmesi gerekiyordu. Shane daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydi. Riley ve

Finn, her ikisi de adada aşkı bulduktan sonra uzun süre burada kalmaya karar vermişti. Mac kuzenlerinin inşaat işine ortak olmak isteyip istemeyeceklerini merak etti.

Bu fikir çok hoşuna gitmişti ve ilk fırsatta kuzenlerine bu konuyu açacaktı. İnşaat ve marina işlerinden kazandıkları ona yetiyordu.

Ailesini geçindirmek için para. Yardım etmek isteyen ve edebilecek bir sürü insan varken, her şeyi yoluna koymak için kendini öldürmesine gerek yoktu.

Mac Maddie'nin elini tuttu ve sandalyede uyuklamaya başlamıştı ki Victoria odaya girerek Mac'i alarma geçirdi.

Maddie irkilerek kendine geldi, yüzüne panik ifadesi yerleşmişti.

"Rahatlayabilirsin," dedi Vic. "Her şey normal çıktı, bu da içimizi rahatlattı. İlk başta apandisitten şüphelenmiştik."

"Her şey normalse neden ağrısı var?" "Bebeklerden birinin bir sinirin üzerinde oturduğundan şüpheleniyoruz."

"Bu olabilir mi?"

Victoria lavabo ve tıbbi malzemelerin bulunduğu tezgâha yaslanırken gülümsedi ve başını salladı. "Bebekler büyüdüğü, içeride daha fazla yer kaplayacaklar.

Maddie ve diğer ağrı ve sızılara neden olabilirler."

Mac duyduklarına inanamıyordu. "Nasıl olur da Anneye bu kadar zarar veriyorsa doğum dünyadaki en doğal şey olabilir mi?"

"Kadınlar doğum yapmak için yaratılmıştır, böyle zamanlarda buna inanmak ne kadar zor olsa da."

"Buna inanmak çok zor. Bunu onun için daha iyi hale getirmek için ne yapabiliriz?"

"Hamileliğinin geri kalanı için yatak istirahati önereceğim."

Maddie'nin yüksek sesle inlemesi onlara bu plan hakkında ne düşündüğünü anlattı. "Hayatta olmaz. Bakmam gereken üç çocuğum var."

"Bunun senin ve ailen için zor olacağını biliyorum Maddie, ama-"

"Yapacağız." Mac bu sözleri Maddie'ye söyledi. "Eğer senin ve bebeklerin için en iyisi buysa, bunu başaracağız. Bunu daha önce de yaptık." Mac'le hamileliğinin bir bölümünde yatak istirahati yapmıştı.

Muhteşem gözleri yaşlarla doldu. "Bütün yaz yatakta mı?"

David onlara katıldığında, "Sürekli yatakta olmak zorunda değilsin," dedi. "Sadece ayağa kalkmaman gerekiyor,

Çoğu zaman dinleniyor ve rahatlıyoruz. Umarım tam yatak istirahatine geçmemiz gerekmez, bu da sadece banyo ve duş için kalkmak anlamına gelir."

Gözyaşları Maddie'nin yüzünden aşağı yuvarlandı. "Buna inanamıyorum." "Her şey yoluna girecek. Daha az çalışıp daha çok evde olacağım ve Ebeveynler çocuklara yardım edecek. Herkes yardım edecek. Bunu biliyorsunuz."

"Ah... bir şey daha var," dedi David.

Tereddütlü ses tonu Mac'i alarma geçirdi.

"Ayrıca bebekler gelene kadar her türlü cinsel aktiviteden kaçınmanızı tavsiye ediyorum."

Ugh, yine mi! Aylarca seks yapmamak bir insanın sağlığı için nasıl iyi olabilir? "Peki, tamam. Maddie ve bebekler için en iyisi buysa."

"Dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacı var. Bebeklerin büyümeye devam edebilmeleri için sakin ve dingin bir ortama ihtiyaçları var. Biz de
Mümkünse otuz beş haftaya kadar. Hedefimiz bu."

Maddie hamileyken sürekli seks isterdi, adam da onu hamile tutmanın en iyi yanının bu olduğu şakasını yapmıştı. Onun hissettiği kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Çekinebiliriz, Mac. Sadece birkaç ay."

Sadece birkaç ay mı? Onu her zaman istiyordu. Geçen sefer çekimser kalmaya zorlandıklarında olduğu gibi. ellerini o kadar uzun süre kendine saklayamazdı. Ama tabii ki karısını ve kızlarını korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı, bu parasız kalmak anlamına gelse bile.

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Her şey yolunda bebeğim. Bu küçük kızları dünyaya getirmek ve hepinizi güvende ve sağlıklı tutmak için ne gerekiyorsa."

"Ağrın nasıl, Maddie?" Vic sordu.

"Eskisinden daha iyi."

"Bebekler hareket ettikçe gelip gitmeye meyillidir."

"Oh ne güzel."

Alaycı cevabına rağmen Mac, onun da güvenli bir ortam sağlamak için ne gerekiyorsa yapmak konusunda kendisiyle aynı şekilde düşündüğünü biliyordu.

Teslimat. Connor'ı kaybetmenin acısından sonra, en kötü senaryoların acı bir şekilde farkındaydılar.

David Maddie'ye bağlı olan monitörleri çıkardı. "İkinizi de serbest bırakmakta bir sakınca görmüyorum.

Sakin olun ve başka belirtiler yaşarsanız ya da endişeleriniz olursa beni tekrar arayın. Maddie, başka

Rastgele ağrıların tam olarak araştırılması gerekiyor. Gece ya da gündüz bir şey olursa lütfen beni arayın."

"Olur," dedi Mac.

"Size söylemek istediğim bir şey daha var çocuklar." David ikisine de baktığından emin oldu. "Geçtiğimiz birkaç ay içinde ikiniz de kaygıyla buradaydınız- ve bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Connor'ı kaybetmek anlaşılabilir bir şekilde sizi sarstı ve böyle bir şey yaşamak ne kadar zor olsa da, bunun tekrarlanacağına inanmak için hiçbir neden yok."

Maddie, Connor'ın adı her anıldığında gözyaşlarını sildi.

Mac bir yandan gözyaşlarını silerken bir yandan da kolunu ona doladı.

"Mesele şu ki," diye devam etti David, "bunun gerçekleşmesi korkusunun ikincil sağlık endişelerine neden olmasına izin veremezsiniz. Bu tür bir endişe ikiniz için de iyi değil. Biliyorum, bu gerçekten İkizlerle ilgili her şeyin yoluna gireceğine inanmak zor ama girmeyeceğine inanmak için de bir neden yok. Tamam mı?"

Maddie başını salladı ve daha fazla gözyaşı sildi. Mac onun elini sıktı. "Teşekkürler David."

"Memnun oldum diyeceğim ama rutin ziyaretler dışında sizi burada görmekten nefret ediyorum."

"Biz de nefret ediyoruz," dedi Mac, Maddie'nin giyinmesi için oturmasına yardım ederken. "Artık kriz yok. Artık kriz yok.

Bir ömür boyu yetecek kadar."

David taburcu evraklarını imzaladı ve Victoria ertesi gün onları kontrol edeceğine söz verdi.

On dakika sonra park yerine vardıklarında Mac orada iki araba olduğunu fark etti. "Yarın kamyonu alması için birini gönderirim." Maddie'nin SUV'un yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti. Neyse ki üçüncü sıra koltukları vardı,

yakında beş çocuklarını taşımak için ihtiyaç duyacakları etrafta.

Nefes al, Mac. Bu iş sende.

Eve giden karanlık ve dolambaçlı yollarda ilerlerken Mac, Maddie'ye baktı. "David haklı. Biz

stresin bizi ele geçirmesine
izin vermek." "Biliyorum."

"Başarısız olan bir hamilelikten ziyade iyi şeylere ve başarılı olan üç hamileliğe odaklanmak için daha fazla çaba göstermeliyiz."

"Bunu ben de biliyorum."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay, değil mi?" "Evet."

Evde, Francine'i kanepede sızmış halde buldular. Mac onu rahatsız etmektense Ned'e uyuduğuna dair mesaj attı. Kayınvalidesinin üzerini bir battaniyeyle örttü ve Maddie'yi yatağında bulmak için yukarı çıkmadan önce ışıkları kapattı.

Gömleğinin düğmelerini çözdü ve çıkardı. "Ne gündü ama." "Yıllar sonra hatırlamak istemeyeceğim bir gün. Şimdi."

"Ben de, ama şükredecek çok şeyimiz var. Ben kalp krizi geçirmedi, sen de kalp krizi geçirmedi. erken doğum."

"Doğru."

"Büyükannem bize bardağın yarısını boş görmek yerine yarısını dolu görmemizi söylerdi ve bu her şeyi olduğundan daha iyi görünüyordu."

"Haklıydı."

Mac dişlerini fırçalamak için banyoya gitti ve iş kıyafetlerini sepete attı. Maddie'nin yanındaki yatağa girdi ve gözlerini tavana dikerek şu konulara odaklandı David'in ona söylediği gibi nefes alıyordu. Maddie'ye baktığında onun kendisini izlediğini gördü. "Ne?"

"Sadece bakıyorum."

"Bana bakma. Bana yaklaşma ve Tanrı aşkına bana dokunma."

Gülmekten kendini kaybetti. "Önümüzdeki birkaç ayı atlatmak için bu mu gerekiyor?"

"Evet."

Muhteşem karısı aralarına koyduğu milin üzerinden kayarak ona sokuldu ve elini karnına koydu. "Bu benim için işe yaramayacak. Gidemem."

Sana dokunmadan, seni öpmeden ya da kollarında uyumadan aylar geçirdim."

"Madeline..."

Elini aşağı kaydırarak adamın sert aletini sardı. "Seks yapamayacağımı söyledi. Senin hakkında hiçbir şey söylemedi."

Elini onunkinin üzerine koyarak hareket etmesini engelledi. "Tam olarak bu anlama geliyor. Eğer sen sahip olamazsan, ben de olamam."

"Bu çok saçma, Mac. Ben yatıyorum diye sen neden acı çekesin ki?"

"Bebeklerimi taşıdığın için yatıyorsun. Adil olan adildir. Resmi olarak vagondayız."

"Seks yapmadan iki gün geçiremezsin. Aylarca beklemeye nasıl dayanacaksın?"

"Bunu daha önce Mac'i beklerken de yapmıştım, Hailey ve Mac doğduktan ve Connor'ı kaybettikten sonra da haftalarca yapmadım. Popüler görüşün aksine, ben tam bir boynuz köpeği değilim."

"Şey, sen oldukça azgın bir köpeksin."

Ona kötü kötü baktı. "Sen de öylesin. Ve bu arada, gerektiğinde kendimi kontrol edebilirim ve şu anda bunu yapmak zorundayım çünkü sen ve kızlar için en iyisi bu. Büyük bir şey değil. anlaşıyor."

"Bunu şimdi söylüyorsun..."

"Bunu bebekler doğduktan altı hafta sonrasına kadar söyleyeceğim." "Bahse girmek ister misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bir bahis?"

"Gerginliğini atmadan bu kadar uzun süre dayanamazsın."

"Maddie! Benim..." "Maymuna şaplak atmak mı? Öyle değil mi?"

Kadının ağzından maymuna şaplak atma sözlerini duymak onu o kadar sertleştirdi ki yıldızları gördü.

"Kardeşim Adam bunu yapan ve bu konuda yalan söyleyen erkekler olduğunu söylüyor."

Maddie güldü. "Peki sen hangisisin?"

"Hayatımda ara sıra maymuna şaplak attığım oldu, ama güzel karım benim için şaplak attığından beri çok daha az sıklıkta. Ama bana güvenin. Benim maymunum gerekirse şaplak atmadan da durabilir."

"İşte bahis de burada devreye giriyor. Bahse girerim hamileliğimin sonuna kadar bir şeyler yapmadan şaplak."

"Ben de yapabilirim!"

"Yapamam."

"Tamam. Bahsini kabul ediyorum. Bahis ne kadar?" "Yüz dolar mı?"

Elini uzattı. O da sıktı.

"Vagondan düşersem nasıl anlayacaksın?"

"Bana söylemek zorundasın. Sen onur sistemindesin."

"Söyleyecek bir şey yok."

"Sen öyle
diyorsan."

"Söylüyorum."

"Göreceğiz."

"Evet, yapacağız." Bahse girerken ve büyük bir oyundan bahsederken bile, buna sadık kalabileceğini umuyordu.

"Mac?"

"Evet?"

"Bana iyi geceler öpücüğü verir misin?"

Ona dudaklarından iffetli bir öpücük
verdi. "Gerçek bir öpücük istiyorum."

"Gerçek öpücüklerle izin yok."

"Evet, öyleyim! Seks yapmaya iznim yok. David
öpüşmekle ilgili bir şey söylemedi."

"Öpüşmek sekse götürür."

"Eğer izin vermezsek olmaz. Lütfen. En azından seni
öpmeden aylarca duramam."

"Ben de seni öpmeden o kadar uzun süre duramam." O
yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Umarım bu kızlar
ergen olduklarında bize iyi davranırlar. Onlar için
yaptığımız muazzam fedakarlıklar için bize borçlu
olacaklar."

"Ki bunu onlara asla söylemeyeceksin."

"Bana karşı sert olmana bayılıyorum. Çok sıcak."

"Üzerine biraz buz koy. Arabadayız."

"Hatırlatma bana. Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" "Seni öpeceğim."

Ve o öptüğünde, Mac, kabadayılığına rağmen, yoksunluğun tam bir işkence olacağını çabucak fark etti, çünkü her zaman olduğu gibi, seksi karısını her öptüğünde, sadece ondan daha fazlasını istiyordu.

CHAPTER 22

Julia çok açtı. Deacon'la birlikte Stephanie's Bistro'da otururken menüyü inceledi. Hiçbir şeyin ilgisini çekmediği haftalardan sonra, Birden her şey değişti.

"Sana ne güzel
görünüyor?" "Hepsi."

Stephanie masalarına yaklaştı. "Hey, abla."

Julia, Stephanie'nin yeni etiketi denerken takındığı surat ifadesine güldü. "Merhaba."

"Özür dilerim. Hiç kardeşim olmadı, bu yüzden yedisinin birden olması beni biraz aptala çevirdi."

Julia altı kardeşi olmadan bir hayat düşünemiyordu. "Aptal değilsin ve sana sahip olduğumuz için çok heyecanlıyız."

"Gerçekten mi?" Stephanie'nin yüzündeki parlak ve umut dolu ifade çok sevimliydi.

"Gerçekten mi?"

Stephanie boğazını temizledi ve kendini toparlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Size spesiyyallerimizden bahsedebilir miyim?"

"Evet, lütfen," dedi Julia.

Stephanie listeyi inceledikten sonra, Deacon önce Julia'nın sipariş vermesini işaret etti.

"Ne istediğimi bilmiyorum. Her şey kulağa çok hoş geliyor."

"Size bir tadım tabağı önerebilir miyim? Her şeyden biraz alabilirsin."

"Bu harika olur."

Deacon başıyla onayladı ve menüsünü Steph'e uzattı.

Julia, "Restoranı olan bir kız kardeşim olmasını seviyorum," dedi.

"Dur," dedi Stephanie, Julia'nın menüsünü alarak. "Beni ağlatacaksın. Biraz şarap göndereceğim."

Steph uzaklaştıktan sonra Deacon, "Her zaman sahip olduğumuz şeylerin kıymetini bilmiyoruz," dedi.

"Değil mi? Daha önce kardeşlerim olmadan bir hayat düşünemediğimi düşünüyordum."

"Aynı, bazen tek çocuk olmayı dilesem bile." "Bunu bir kez bile dilemedim. Ben olsam Özellikle de Owen ve Katie olmadan hayatta kaldım." "Özür dilerim. Duyarsız olmak istememiştim."

"Üzülmeysin. Owen'ın da dediği gibi, olan oldu ve biz de elimizden gelenin en iyisini yaptık."

"Yine de... Bu bir kabustu ve bu şekilde büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Şarap içtiler ve mezeleri afiyetle yediler. Stephanie gönderdi. Julia hepsini yedi; kalamar, istiridye kumarhanesi ve keçi peyniri.

Deacon onun coşkusu karşısında kıkırdadı.

Julia şarabından bir yudum aldı ve ona belli belirsiz bir bakış attı. "Benim işim bu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anksiyetem son birkaç aydır olduğu gibi kötü olduğunda, hayatta kalmak için yeterince yemek yiyebiliyorum."

Ona böyle bir şey itiraf ettiği için utanarak masaya baktı.

Elini onunkinin üzerine koydu. "Sorun yok, Julia. Seni yargılamıyorum. Yemin ederim yargılamıyorum."

Avuç içleri birleşecek şekilde elini yukarı çevirdi ve parmaklarını onun elinin etrafında kıvırdı. "Endişe geçtikten sonra, gördüğüm her şeyi yiyorum, bu da beni hasta ediyor. Bu oldukça kısır bir döngü."

"Sanırım öyle."

"Şu anda gerçekten çok zayıfım. Çok zayıfım."

"Belki öyle, ama bence ne olursa olsun güzelsin." Onun elini sıktı. "Parayı geri aldığına göre artık kendini daha iyi hissetmeye başlayacaksın."

"Zaten biliyorum." Ona bakmak için kendini zorladı. aralarındaki bağıın yoğunluğunu kabul etti. "Senin sayende."

"Size yardım etmek bana büyük bir zevk verdi. İşten ayrıldığımdan beri en çok özlediğim şey bu. İnsanlara yardım etmeyi.

Başınıza gelenler gibi yanlışları düzeltmek. Korumak Onlara göz kulak olacak başka kimsesi olmayan insanlar. Çok tatmin edici bir işti."

"Bahse girerim bunda gerçekten iyiydin." "Hoşuma gitti."

"Erken emekli olmak zorunda kaldığınız için kalbiniz kırılmış olmalı." "Tamamen. Yıkıcıydı. Kim olduğumu bilmiyordum iş olmadan."

"Bunu daha anlamadın mı?"

"Hayır. Hala devam eden bir çalışma. Biraz kayboldum Dürüst olmak gerekirse, onsuz. Liman başkanlığı işini yapmayı seviyorum ama aynı şey değil. Teknelerdeki insanlar çok fazla parti yaptıkları ya da güneşte aşırıya kaçtıkları zamanlar dışında pek kriz yaşamazlar."

Şarabından bir yudum aldı, kadehini yere bıraktı ve ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Sana bunun gerçek nedenini söylemeliyim.

Başkasından duymayasınız diye bu yaz buradayım."

"Tamam..."

"Bir bar kavgasına karıştım ve tutuklandım." "Birine yardım mı ediyordun?"

Başını eğdi, soru ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

"Aslında, öyleydim."

"Neden şaşırmadım?"

"Kefaletimi ödeyip yaz için Gansett'e gelmemi sağlayan kardeşim, bende bir kahraman kompleksi olduğunu söylüyor."

"İnsanların senin hakkında söyleyebileceği daha kötü

şeyler de var." "Blaine'e göre değil."

"Onun görüşü senin için bu kadar önemli mi?"

"Olması gerekenden daha önemli. Babamız anakarada çalışıyordu, bu yüzden Blaine beni denetleme görevini üstlendi. ve diğer kardeşlerimiz babam etrafta yokken. Sanırım ona parası için koştuğumu söyleyebilirsin çünkü ben bana ne yapacağımı söylemesini istemedim. Bunu hiçbir zaman aşamadı."

Julia çenesini yukarı kaldırdığı yumruğuna dayadı. "Ne tür şeyler yaptın?"

"Adını siz koyun, ben yaptım. İçki içmek, parti yapmak, kızların peşinden koşmak, evden gizlice kaçmak, çok hızlı araba kullanmak, okuldan kaçmak okul."

"Sen kötü bir çocuktun."

Eğildi, sesini alçalttı. "Hâlâ öyleyim."

"Ben hiç öyle şeyler yapmadım. Yakalanırsam ne olacağından çok korkuyordum."

"Sana nasıl yakalanmayacağını öğretebilirim."

Julia güldü. "Eminim bütün numaraları biliyorsundur." "Benimle kal, bebeğim. Sana biraz sorun göstereceğim."

"Yeterince sorun yaşadım, çok teşekkür ederim."

"Benim türüm iyi türdür." Elini dudaklarına götürdü ve arkasından öptü, bıyıklarının tenine değen sert okşaması içinde bir tepki ateşi yaktı. "Biraz gevşemelisin, biraz eğlenmelisin ve biraz risk alın."

"Ben zaten risk alıyorum. Çok büyük riskler."

"Biliyorum ve seni hayal kırıklığına uğratmamaya çok kararlıyım." "Neden ben? Eminim çok daha az Bu adada bu yaz sana eşlik etmek isteyecek karmaşık kadınlar var." Yine de, onu başka biriyle düşünmek bile birkaç gün sonra içinin sızlamasına neden olmuştu. Bu hiç de iyi bir şey değildi.

Genişçe sırttı ve yanağındaki o yıkıcı gamzeyi ortaya çıkardı. "Şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hiç de değil. Sadece istediğin kişiye sahip olabileceğine dikkat çekiyorum."

"Bu doğru mu?"

Gözlerini devirdi. "Bunu bilmiyormuş gibi davranma. Ciddiyim... Bilmelisin... Benim, bilirsin, bazı büyük sorunlarım var."

"Bana birkaç sorunu olmadan otuzlu yaşlarına ulaşan birini gösterin."

"Bir sürü sorunum var."

"Tamam."

"Ciddi ol."

"Bu konuda -senin hakkında- her zaman olduğum kadar ciddiylim."

İşten ayrıldığımdan beri hiçbir şey hakkında konuşmadım Julia. Söylediklerini duyuyorum ve söylediklerine minnettirim, ama belki bir gün seni rahatsız eden şeyler hakkında daha iyi hissedebileceğini ummak dışında benim için hiçbir önemi yok."

Ona doğru eğildi, yanağından öpecek kadar yaklaştı.

"Çok tatlısın."

"Siktir et. Ben değilim."

Julia aylardır gülmediği kadar sert bir şekilde güldü.

"Evet, öylesin."

"Her neyse." Deacon yanlarından geçen bir adama gülümsedi. masaya oturdu ve sonra ayağa kalkarak ona sarıldı. "Seni görmek çok güzel dostum. Julia Lawry'yi tanıyor musun? Julia, bu Evan McCarthy. Liseye beraber gitmiştik."

Julia, uzun boylu ve esmer olan Evan ile el sıkıştı. Saçlıydı ve McCarthy'ye özgü mavi gözleri vardı. "Evan'ı tanıyorum. Owen'ın en iyi arkadaşı." Evan'a, "Müziğine bayılıyorum," diye ekledi.

"Teşekkürler, bunu duyduğuma sevindim. Sizi tekrar görmek güzel." "Yaz için mi buradasınız?" Deacon sordu.

"Temmuz ortasına kadar. Stüdyoda yeni bir müzik kaydediyorum ve Grace'in turneye çıkmadan önce eczaneye uğraması gerekiyor."

"Bugünlerde büyük bir yıldzsın. Biz küçük insanları hatırlamana şaşırdım."

"Kapa çeneni." Evan güldü. "Biraz takılacak mısınız?
Owen ve ben oynamaya
gidiyoruz." "Evet, burada
olacağız."
"Harika. Ben evdeyken bir bira içelim."
"Çok isterim. Beni ara. Numaram hâlâ aynı." "Ben de."
Deacon yerine döndü ve bir kolunu Julia'nın
sandalyesinin arkasına doladı. "O iyi bir adam."
"Owen onu seviyor. Yıllardır en iyi arkadaşlar."
Sonraki bir saat boyunca Deacon ve Julia lezzetli
yemekleri yediler, daha fazla şarap içtiler ve birbirlerine
aptalca sorular sordular.
"En sevdiğin renk ne?" diye sordu, yemek ve şaraptan
sonra kendini sarhoş ve yumuşak hissediyordu.
"Red. Sen?"
"Mor."
"Köpekler mi kediler mi?" diye
sordu. "Köpekler. Koyun mu
keçi mi?"
Ona sevimli ve şaşkın bir bakış attı. "Bir tercihim olması
mı gerekiyor?"
Julia güldü. "Evet! Keçiler çok tatlı. Hiç yavru keçi
gördün mü? Bir gün benim de evimde yavru keçiler olacak
ama bir yere yerleşene kadar olmaz.
kalıcı olarak."
"Tamam o zaman, keçiler olsun."
Muzaffer bir edayla gülümsedi. "Şehir mi, ülke mi?"
"İkisi de mi? Boston'da yaşamayı seviyordum ama
taşranın faydalarını da görebiliyorum. Bundan önce
Harwich'teydim ve
Orada olmak da hoşuma gitti. Aslında orası ülke değil ama
temposu Boston'a hiç benzemiyor."
"Ben de ikisini de seviyorum ama ada hayatını her şeye
tercih ederim."
"Çocukken ada hayatı beni çıldırtırdı. Suyu girip
yüzerek anakaraya gitmeyi ve buradan kurtulmayı hayal
ederdim."

"Burada büyüdüğün ve buradan hiç ayrılmak zorunda kalmadığın için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordun."

"Hayır, yapmadım." Kaşlarını imalı bir şekilde ona doğru salladı. "Ama burada sıkışıp kalmanın faydasını görmeye başlıyorum."

Adamın sertçe söylediği sözler içindeki yangını bir kez daha alevlendirirken Julia'nın yüzü sıcaktan kızardı. Daha önce hiçbir erkek onu bu adamın yapabildiği gibi sadece kelimelerle tahrik edememişti.

"Sahil mi, dağlar mı?" diye sordu.

"Her gün plaj ve Pazar günü iki kez."

"Ben de öyle. Teksas'tayken sahili çok özlüyorum."

Deacon küçük bir parça ekmeğin üzerine keçi peyniri sürdü ve ona yedirdi. "Şimdiye kadar yaşadığın en sevdiğin yer neresiydi?"

"Tam burası. Büyükannem ve büyükbabamla bu otelde geçirdiğimiz her yaz, hayatımın en güzel zamanlarıydı. Burada geçirdiğimiz aylar, evdeki boktan ortamdan kurtulduğumuz tek zamanlardı. Eve dönmek zorunda kaldığımızda günlerce ağladık."

"Hiçbiriniz evde neler olup bittiğini onlara anlatmadınız mı?"

Julia başını salladı. "Çok korkuyorduk. Bize 'okul dışında masal anlatırsak' ne olacağını söyledi. Evimizde olup bitenlerin bizi ilgilendirdiğini, başka kimseyi ilgilendirmediğini söyledi. Annemize ne olacağından da korkuyorduk çünkü o bizimle gelemiyordu. Onunla birlikte evde sıkışıp kalmıştı. Yıllar sonra tüm hikaye ortaya çıktığında büyükanнем teselli bulamadı."

"Sadece hayal edebiliyorum. Onun senin baban olduğunu biliyorum ama nihayet yıllardır ait olduğu yerde olduğu için çok ama çok mutluyum."

"Ben de öyleyim. Bazen bunun gerçekten olduğuna, suçunu kabul ettiğine ve hapse atıldığına hala inanamıyorum. Birinin çılgılık attığını ya da bağırıldığını duyuyorum ve geriliyorum. Sonra hatırlıyorum. Bir daha asla benim için gelmeyecek."

"O..." Deacon sertçe yutkundu, çenesi gerildi.

"Vurduğu ve fiziksel şiddet uyguladığı kişiler annem ve kardeşlerimdi. Bana ve kız kardeşlerime karşı sözlerini kullanırdı. Bize karşı en sevdiği savaş şekli duygusal."

"Tanrım, Julia. Bu şekilde büyümek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." "Ben de, ama en azından neden böyle olduğumu anlıyorsun."

Ben."

"Bence bu halin oldukça harika." "Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş."

"Ciddiyim."

Julia o kadar kaptırmıştı ki kendini Deacon, Owen ve Evan'ın büyük yemek salonunun uzak tarafında bulunan sahnede setlerine başladıklarını fark etmediğini söyledi.

Evan'ın liste başı şarkısı "My Amazing Grace "i söylerken Owen'ın da arka planda ona eşlik ettiğini duydu. "Bu şarkıya bayılıyorum."

"Ben de öyle. Hak ettiği ilgiyi gördüğünü görmek çok güzel. O çok yetenekli."

"Gerçekten öyle." "Owen da öyle."

Julia başını salladı. "Babamızla yaşadığı en kötü anlarda onu müzik kurtardı. Kendini müziğin içinde kaybetti." O da kendini kaybetmişti ama bu yönünü onunla paylaşacak değildi.

ya da herhangi biri. Bu, yol boyunca kaybolmuştu ve çalmayalı ya da şarkı söylemeyeli yıllar olmuştu.

Owen sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi mikrofona yaklaştı ve doğrudan ona hitap etmeye başladı. "Müzik genine sahip olan tek Lawry ben değilim."

Julia herkesten çok güvendiği ve sevdiği biri tarafından vurulmuş gibi hissetti. Bunu o yapmıyordu. İmkânı yoktu. Ayağa kalktı, onu çok acı verici bir şeyle yüzleşmeye zorlamadan önce oradan çıkmaya ihtiyacı vardı. Bu düşünce bile onu yutmakla tehdit ediyordu.

"Kız kardeşim Julia yetenekli bir müzisyen ve şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz sese sahip. Daha önce hiç

konser vermedi.

ama umarım bu gece bize yeteneğini hediye eder, çünkü onu bir kez piyano çalarken ve şarkı söylerken dinlediğinizde bunu asla unutamazsınız."

CHAPTER 23

Julia ölmek, onu geçmişle bir kez daha yüzleşmeye zorlayacak bir şey söylemeden önce yerde eriyip gitmek istiyordu. Kaçabilirdi, ama bacakları ondan gelen mesajı alamamış gibi görünüyordu. hemen oradan çıkması gerektiğini düşündü.

Owen gitarını Evan'a verdi ve Onunla tanışmak için sahneden indiğinde yanında mikrofon vardı.

"Güzel kız kardeşim Julia burada ve siz de... Onu alkışlamaya ve bizim için çalması için buraya getirmeye ne dersiniz?"

Odadaki diğer insanlar el çırparak, ıslık çalarak ve ayaklarını yere vurarak çılgına dönerken Julia nefes alamıyordu. Owen bunu ona nasıl yapabilmmişti?

Başını iki yana salladı.

Owen tam onun önünde durdu. "Güzel Lütfen?" Gözleriyle onu korkudan daha büyük, geçmişten daha büyük olmaya zorladı.

Belki de içtiği şaraptan ya da Deacon herkesten daha yüksek sesle alkışlayıp ıslık çalarken ona dönüp baktığında genişçe gülümsedi. Derinlerden gelen cesareti topladı, Owen'ın kendisine uzattığı eli tuttu ve kardeşine sıkıca sarıldı onun kayası olmuştu. Sahneye doğru yürüdüler ve

Hayatının çok büyük bir parçası olan enstrüman da bu çılgınlığa kurban gitmişti.

"Bunun için seni öldüreceğim," diye mırıldandı.

Geniş gülümsemesi kalbine dokundu. "Onu geri al, Jule. Uzun zamandır eve dönmeni bekliyordu."

Başını sallarken gözlerini kırptırdı ve tüm hayatı boyunca olduğu gibi gücünü ondan aldı. Ağabeyi, koruyucusu, en yakın arkadaşı, hayatta kalan yoldaşı. O yapabiliyorsa, o da yapabilirdi.

Owen ve Evan onu sahnede yalnız bıraktılar, panikle, anılarla ve yaygın üzüntüyle mücadele ederek Hayatının en karanlık günlerinden bazılarında onu hayatta tutan şey. Kendini müziğin içinde kaybedebildiği sürece, karşılaştığı her türlü krizin diğer tarafına geçmenin yolunu bulabilirdi. Ta ki canavar onu ele geçirene kadar. toplum içinde ya da evde çalmasını ya da şarkı söylemesini yasakladı.

Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, bu yüzden onun için önemli olan diğer her şeyi aldığı gibi bunu da almıştı.

Müzik onun içinde yaşamış ve ona bir amaç vermişti. Bunu ondan aldığı anda... Kalbi ilk kez o zaman kırılmıştı.

Julia piyanonun arkasına oturdu ve aşık olduğu son hit şarkıyı düşündü. Daha önce hiç çalmamış ya da daha önce söylemişti, bu yüzden ilk kez sahnede söylemek riskliydi.

Ama parmakları tuşları buldu ve sihir bir duygu tsunamisiyle geri geldi.

Kendini toparlayıp ihtiyacı olan kelimeleri bulana kadar boğazını tam bir dakika boyunca kapattı.

Lady Gaga'nın "[Always Remember Us This Way](#)" şarkısını ilk dinlediği andan itibaren Julia şarkıya bağlanmıştı Sanki yıllardır müzikal hiçbir şeye bağlanmamış gibiydi. Şarkı ruhundan dökülürken, müzik olmayan her şeyi ve her şeyi unuttu, tıpkı hayatı olan kabustan kaçmak için müziği kullandığı zamanki gibi.

Son notaları çaldığında, salon alkışlarla patlayıp onu bir kez daha tırmanışa geçirene kadar, duygusal yükselişten yere çakılma yolundaydı. İnsanlar ayaktaydı, tezahürat yapıyordu, ıslık çalıyordu. Owen sahnede ona katılırken gözlerindeki yaşları sildi.

"Haklı mıyım?" dedi mikrofona ve bir kez daha çılgınca alkışlandı.

Julia titreyen bacaklarının üzerinde durarak ağabeyinin kucaklamasını kabul etti. "Uzun zamandır duyduğum en güzel şey," diye fısıldadı kulağına. "Büyüleyici."

Hayatı boyunca yaptığı gibi ona sarıldı, onu asla hayal kırıklığına uğratmayan altı kişiden birine tutundu.

Owen onu serbest bıraktı, kenara çekildi ve coşkulu alkışlara bir tur daha önderlik etti. "Bir tane daha?"

Julia ona gözlerini devirdi.

"Lütfen?"

Seyircilerin coşkulu desteğiyle Kelly Clarkson'ın "**Because of**" şarkısının açılış notalarını çaldı.

Sen. Julia, bu şarkıyı ilk kez duyduğunda arabasında oturup gözyaşlarını tutamadığını ve şarkının kendisi gibi istismara uğramış ve bu yaraları sonsuza dek taşıyacak biriyle ilgili olduğunu anladığını hatırlıyor.

O zamanki gibi, aşırı duygusallaşmadan şarkıya güç vermeye çalışsa da şarkı onu ağılattı.

İkinci şarkıyı bitirdiğinde seyircilerin alkışları daha da yükseldi. Gözyaşlarını sildi ve ayakta duran, gülümseyen ve coşkuyla alkışlayan Deacon'a zorla gülümsedi.

"Bayanlar ve baylar," dedi Owen, "kız kardeşim Julia Lawry için bir tur daha."

Kalabalık çılgına dönerken, Deacon ona yardım etmek için merdivenlere geldi.

Owen bir tabureye oturdu ve gitarını tıngırdattı. "Julia'yı takip etmekten hep nefret etmişimdir ve şimdi nedenini biliyorsun. Ama gösteri devam etmeli." Coldplay'in "**Yellow**" şarkısının açılış notalarını çaldı.

Kalabalık restorandan çıkarken insanlar Julia'nın performansını överken Deacon kolunu Julia'ya doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Bu inanılmaz bir şeydi Hayatımda duyduğum en kötü şey," dedi, hızla en sevdiği ses haline gelmeye başlayan sert sesiyle.

Sadece onun duyabileceği şekilde, "Her an kendimi kaybedebilirim," dedi.

Adımlarını hızlandırdı, onu verandaya doğru yönlendirdi. Kendisini güçsüz hissetmesine neden olan gözyaşları sel gibi akarken ona sarıldı. onları içeriyor.

"Tatlı Julia," diye fısıldadı Deacon. "Sende hayal edebileceğimden çok daha fazlası var."

Kız anılarını, duygularını ve onu ayakta tutan şeye duyduğu özlemi bir sel gibi içine akıtırken ona sarıldı.

"Affedersiniz," dedi Evan arkalarından. "Böldüğüm için çok özür dilerim."

Julia başını Deacon'ın göğsünden kaldırdı ve gözlerini sildi.

Evan'ın kalibresindeki bir şarkıcının duygusal çöküşü.

"Sadece şunu söylemek istiyorum..." Evan şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Sesin büyü." "

"Çok teşekkür ederim. Bunu sizden duymak çok anlamlı."

"Julia... Nadiren söyleyecek söz bulamıyorum ama neden profesyonel bir şarkıcı değilsin?"

"Kendimi farklı bir yolda buldum," dedi, Karşılaştığı en karmaşık şeylerden birini basitleştiriyordu.

"Birkaç dakikanız varsa sizinle bu konu hakkında konuşmak isterim.

dakika." Ona bir kartvizit uzattı. "Island Breeze Records'un sahibiyim ve Temmuz ortasına kadar her gün orada olacağım. İstedığınız zaman uğramaktan çekinmeyin."

Julia kartı ondan aldı, her şey kelimelerle ifade edilemeyecek kadar gerçeküstüydü. "Teşekkür ederim."

"Nadir ve özel bir yeteneğiniz var. Gerçekten uğrayacağınızı umuyorum." Deacon'a başıyla selam verdi. "Size harika bir gece dilerim."

Evan, Julia'yı söyledikleri ve teklif ettikleri karşısında sersemlemiş ve sinirlenmiş bir halde bırakarak uzaklaştı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Deacon. "Julia... Aman Tanrım!"

Az önce olanlara karşı mantıklı bir düşünce ya da tepki oluşturmıyor gibiydi. Sadece bir hafta önce, işini ve dairesini kaybettikten sonra bir arkadaşının kanepesinde uyuyordu. Bugün ise Deacon'a, bir köpek yavrusuna ve yeni bir işe sahipti ve şimdi de Evan McCarthy "nadir ve özel yeteneği" hakkında konuşmak için stüdyosuna "uğramasını" istiyordu.

Hayır, son kısmın gerçek olmasına imkân yoktu. Hayır. bir şekilde. Deacon'ın gerçek olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Evan, şey... Bu inanılmayacak kadar çılgıncaydı.

"Neye ihtiyacın var, sevgilim?" "Ben, uh... Ben sadece bilmiyorum."

Julia neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu, ama görünüşe göre, Deacon yaptı. O güçlü kolunu tekrar ona doladı ve onu içeriye, odasının sığınağına çıkan merdivenlere doğru yönlendirdi. Yarın, Cindy ile buluşup Kiralamayı düşündükleri ev hakkında. Ama şimdilik, bu gece için, dünyada en sevdiği yer olan otel eviydi.

Kapısına vardıklarında Deacon çantasında anahtarı buldu ve kilidi hallederek onu önden içeri soktu. Onunla o kadar doğal bir şekilde ilgileniyordu ki, sanki bunu birkaç gündür değil de sonsuza dek yapacakmış gibi.

Julia ona döndü, kollarını boynuna doladı ve onu öptü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için. Sen olduğun için. Sana en çok ihtiyacım olduğu anda ihtiyacım olan şey olduğun için."

Kollarını ona doladı ve yüzünü saçlarına gömdü, dudakları boynundaki hassas teni buldu. "Beni mahvediyorsun."

O sesi, Tanrım, hayatının geri kalanında rüyalarında duyacak ve hatırladıkça ürperecekti. "Bu iyi bir şey mi?"
"Bu şimdiye kadarki en iyi şey."

ÇOK SONRA, DEACON JULIA'NIN YATAĞINDA YAN YATMIŞ, IÇKI İÇİYORDU. Penceresinden içeri dolan ay ışığında onu görmek. Eve gidip iyi bir gece uykusu çekmeye niyetlenmişti.

Sabah işe gitmeden önce uyumak istiyordu ama onu bir kez daha sevdikten sonra onu terk edecek enerjiyi bulamamıştı.

Sandıktan, Puppy'nin küçük horlamaları onları daha önce çatlamıştı. Deacon onu işemeye götürdükten sonra fena çakılmıştı.

Vahşi tutkunun yumuşak ısıltısı içinde Deacon elini Julia'nın kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Hassas cildinde çıkan şişlikler. "Bana müzikten bahset."

Kadının derin iç çekişi ona keşke sormasaydım dedirtti ama merakı onu yenmişti.

"Küçükken hepimiz bir aktivite yapmak zorundaydık. Ne yapmak istediğimizi kendimiz seçerdik ama bir şeyler yapmak zorundaydık. Babam hepimizin spor yapmasını istiyordu, ben de futbol oynadım -iyi değil- ve piyano dersleri aldım. Gerçekten çok severdim.

Piyano çalıyordum ve Virginia'daki öğretmenim anneme benim bir dahi olduğumu söylemişti. Büyükannem ve büyükbabam bana her gün saatlerce çaldığım muhteşem küçük bir kuyruklu piyano aldı. Parmaklarım ağrıyana ve sırtım ağrıyana kadar çaldım.

ve sonra daha çok çaldım. Bir şeyi bir kez duyup nota olmadan çalabiliyordum. On bir yaşına geldiğimde kilisede çalıyor ve yerel bir dans stüdyosunun resitallerinde müzik yapıyordum."

"On birde mi? Bu inanılmaz."

"Bunu çok sevdim. Beni özel kılan şey buydu. Owen küçüklüğünden beri gitar çalıyordu.

on iki, ama yaşılanana kadar gerçekten iyi olamadı.
On altı yaşımıdayken bir festivalde yerel bir cover grubuyla
çalmak üzere davet edildim. Hayatımın en güzel günüydü.

Biz

öldürdü. Gruptaki çocuklar çok mutluydu. Babam ise... Çok
öfkeliydi."

"Neden?" Deacon ona babalık eden adamla beş dakika
yalnız kalabilmeyi diledi.

"Bana küçük fahişeleriymişim gibi bakan erkeklerle vakit
geçirmemden hoşlanmadığını söyledi."

"Hadi ama." Yumruklayabileceği bir şey olmasını dilerken bile
onun için acı çekiyordu.

"Fahişenin ne olduğunu bilmiyordum. Araştırmak zorunda
kaldım."

Deacon kolunu kıza doladı ve onu kendisine
yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı. Ona sarılmak istedi ve
Onu korumak ve bir daha incinmesini engellemek. Ve bunu
başka hiçbir kadınla istememişti. Bu şekilde değil.

"O yaz taşındığımızda, bana
taşınma sırasında piyanoyu sığdıramadığı için onu satmıştı.
Günlerce histerik oldum. Tekrar düşünmesi için ona
yalvardım. Annem ona yalvardı. Ama o kabul etmedi.
Piyanyoyu satın alan kişiler gelip piyanoyu aldılar. Owen'ın
beni zorladığı bu geceye kadar bir daha çalmadım."

Küçüklüğünden beri oynamadığına inanamıyordu.
on altı ama bu gece sesi bir melek gibiydi. "Başına gelenler
için çok üzgünüm, tatlım."

"Owen'a olanların yanında hiçbir şeydi." "Senin için her
şeydi." Parmaklarını
bağırsaklarında kaynayan öfkeyi kontrol altına almaya
çalışarak tekrar tekrar saçlarını okşadı. "Evan haklı.
Nadir ve özel bir yeteneğin var. Daha güzel bir şey
duymamıştım."

"Teşekkür ederim."

"Ondan kurtulduğunuzda neden ona geri dönmediniz?"

"Terapide bu konuyu tartışmak için çok zaman
harcadım. Yapabileceğim en iyi açıklama, hayatta kalmak
için

bu kadar uzun süre yaşıdıktan sonra. Sen Geçmişte acıya neden olan şeylerden kaçınmaya şartlanmışım. Müzik benim için acı demekti, bu yüzden ondan kaçındım."

"Müziğe tekrar sahip olmanı istiyorum, bu sefer acı çekmeden. Bunu senin için çok istiyorum. Bunu kendim için de istiyorum, seni şarkı söylerken ve çalarken dinleme zevkine erişecek herkes için de istiyorum."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin. Az önce yaptın. Baban seni bir daha asla incitemeyecek."

"Biliyorum." Başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi çok açık ve güven doluydu. "Bilmelisin ki bu konuyu hiç kimseyle konuşmadım, Owen ya da Katie'yle bile. Olay olduktan sonra konuşmayı reddettim. Sadece içime attım ve hayatıma devam etmeye çalıştım."

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bunu yapman benim için çok anlamlı."

"Owen'ın bunu yaptığına inanamadım..."

"Senin de tekrar sahip olmanı istiyor."

"Sahneye çıktığımda, 'Geri al, Jule' dedi." "Yapman gereken tam olarak bu. Baban zorla vazgeçmen için. Şimdi onu geri alabilir ve ona kocaman bir orta parmak gösterebilirsin."

Julia bunu söyleme şeklindeki vahşiliğe güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Öylesin."

"Çok ciddiym, Julia."

"Biliyorum ve minnettarım. Gerçekten minnettarım."

"Ondan kurtuldunuz. Hepiniz ondan kurtuldunuz."

Anneniz yeniden evlendi. Owen ve Katie kendileri için güzel hayatlar kurdular. Diğer kardeşlerinizin durumu iyi. Hiçbir şeye sahip olmamanız için hiçbir sebep yok.

istediğin her şeyi yapabilirsin. Eğer oynamak ve performans sergilemek istiyorsanız, yapmanız gereken şey budur. Eğer yapmak istediğiniz buysa her gün oynamalısınız."

Onun cesaretlendirmesi onun için çok şey ifade ediyordu. "Katie'nin Shane'le tanışana kadar hiç kimseyle çıkmadığı için saçmaladığını düşünürdüm ama bu yüzden onunla ne kadar alay etsem de mantığını anlıyordum. Şansını denemektense yalnız kalmayı tercih ediyordu. bize babalık yapan adam gibi biriyle sonuçlanacağını düşündüm. Ben de aynı şeyi yaptım, sadece farklı bir şekilde. Eskiden sevdiğim şeylerin tekrar elimden alınacağı korkusuyla onlardan kaçındım."

"Umarım hapishanede ağzını burnunu kırarlar dememde bir sakınca var mı?"

Kahkahayla homurdandı. "Bunu söylemen sorun değil, ama bunu ummuyorum, çünkü hiç kimsenin onun bizi incittiği gibi incinmesini istemem, hatta onun bile. Bu tür bir öfkeyi taşıyamam, yoksa beni tamamen yutar. İşte bu Benim de terapide öğrendiğim bir şey."

"Seni tanıdığımı söylememde bir sakınca var mı... Dört gün oldu mu?"

"Sanırım bugün üçüncü gün."

"Seni üç gündür tanıyorum ve senden daha fazla hayranlık duyduğum biriyle hiç karşılaşmadım."

"Bunu hak ettiğimden emin değilim."

"Kesinlikle hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun ve istediğin her şeye sahip olmalısın. Sınır gökyüzüdür." İsteddiği her şeye sahip olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapardı.

"Şu anda sabah gideceğim yeni bir işim, seveceğim sevimli bir yavru köpeğim, ait olduğu bankaya geri dönen param ve yatağымda seksi yeni bir adam olduğu için çok heyecanlıyım. Hayat güzel."

Onun boynunu öptü ve titremesine neden oldu.

"Hayatını değiştiren şeylerin listesini yaptığım için çok mutluyum. iyi."

"Listenin başında sen varsın. Seninle başlamalıydım." Omzunun üzerinden, komodinin üzerindeki dijital saatin gece ikiyi göstermesini izledi ve inledi. "Uyumamız gerek, yoksa yarın kabus olacak."

"Ben gideyim de sen biraz dinlen."

Ayağa kalkmak üzereyken Julia onu durdurdu. "Kal."

"Emin misin?"

"Mmm, çok eminim."

"Çok emin, ha? Bu hoşuma gitti." "Ben de senden hoşlandım."

Deacon öpücüğünü almak için çenesini yukarı kaldırdı.

"Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok." Kızın başını göğsüne yasladı ve

uyuyana kadar sırtını ovdu, ama uzun süre uyanık kaldı ve kızın ona anlattığı şeyleri düşündü.

onun için ağlıyor.

CHAPTER 24

Julia'nın McCarthy Construction'daki ilk iş günü kaotik, yoğun ve zorlayıcıydı. Her saniyesini çok sevdi. Luke, Mac'in

Evde rahatça dinleniyordu ve soruları olduğunda telefonla ulaşabiliyordu. Ancak Julia onu dinlenmesi için yalnız bırakmaya kararlıydı, bu yüzden onunla konuşması gereken şeyleri bir yığın haline getirdi ve ofis ve müşterilerden gelen çeşitli ihtiyaçların önceliklendirilmesi.

Luke ona Curtis ailesinin Westview Yolu'ndaki Viktorya döneminden kalma evini yenilediklerini ve bu işin yazın büyük bir bölümünü alacağını söylemişti. Sezon dışında ise, evde büyük bir tadilat yapacaklardı. McCarthys'in North Harbor'daki otelinin yanı sıra tesiste yeni bir spa inşa ediyor. Mac'in otelinin Kuzeni Riley McCarthy gün sonunda onu kontrol etmek için uğrayacaktı.

Riley'yi beklerken Pupwell'i çişini yapması ve bacaklarını esnetmesi için dışarı çıkardı. Gece boyunca tam bir Ofiste uzun bir gün geçirmişti ve çalışırken onu yanında tutabildiği için çok heyecanlıydı.

Gün boyunca düşüncelerinin sık sık Deacon'a ve birlikte geçirdikleri geceye döndüğünü fark etti. Onunla bu kadar çabuk ilişkiye girerek son zamanlarda kendisi için koyduğu tüm kuralları çiğnemişti ama yapamıyordu.

onu uzak tutmak için tek bir neden bulamadı.

Onu tanıdığı kısa süre içinde iyi bir arkadaş, sırdaş ve savunucu olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Aylarca başka erkeklerle çıkmış ama birkaç gün sonra Deacon'ın onu tanıdığı kadar bile tanımamıştı. Bu onun için bir kanıttı. Onunla neredeyse hiç konuşmadığı şeyleri paylaşmasını kolaylaştırmıştı.

Onunla ilgili her şey daha önce olduğundan farklıydı. O farklıydı. O erkekler gibi değildi tek bir şeyin peşindeydiler ve bunu elde ettiklerinde ona olan ilgilerini kaybettiler. Pupwell'in bir çalı bulmasını beklerken

Tiffany'nin Blaine hakkında söylediklerini, onun daha önce tanıştığı hiçbir erkeğe benzemediğini düşündü.

-Ve ona karşı tepkisi en başından beri eşi benzeri görülmemişti.

Julia bunu anlayabilirdi. Onun da ilgisini çekmişti. Deacon'ı klinikte ilk gördüğünde, Finn ve Chloe'nin çılgın eski sevgilisi tarafından bıçaklandığı gece. Düğünde, zekice ve eğlenceli gözlemlerinin yanı sıra, Chloe'nin neden bu kadar üzgün olduğuna dair sorularıyla onu daha da büyülemişti.

Kız kardeşinin düğününde çok mutsuzdu. O zamana kadar, son zamanlardaki ilişkilerini iyi idare ediyordu.

hayal kırıklığı kız kardeşinin büyük gününden çok uzakta, ama Katie'yi Shane'le birlikte izlemek, birbirlerine duydukları aşikâr aşkı görmek, Mike'a bağladığı tüm umutları ve onun ihanetinin yakıcı acısını yeniden canlandırmıştı.

Onu daha önce sadece bir kez görmüş olan Deacon, bir oda dolusu insan onu dinlerken hayatının çoğunda fark etmediğini biliyordu. Eninde sonunda fark edeceklerdi ama o gün olması gerektiği gibi Katie'ye odaklanmışlardı.

Deacon'a olan hisleri konusunda o kadar heyecanlıydı ki İşlerin kendisi için hâlâ kötü gidebileceği konusunda endişelenmeyi unutmuştu.

Düşünceleri Riley'nin gelişiyiyle bölündü, ki bu da gayet iyiydi. Düşünmek istemediği birçok şey vardı.

Deacon ile yanlış gidebilecek yollar.

Riley kamyonetinden atladı ve onun yanına geldi, elini uzattı. "Kusura bakmayın, geciktim. Ben Riley." Mac'in daha genç bir versiyonuydu, aynı siyah saçlara ve McCarthy'nin alametifarikası mavi gözlere sahipti.

Julia onun elini sıktı. "Julia. Seni tekrar görmek güzel."

"Ben de. Mac senin için ofis anahtarlarını hazırlamamı istedi." O da

bir anahtarlık uzattı ve hangi anahtarın hangi kapı için olduğunu söyledi.

"Teşekkür ederim."

Riley yavru köpeği sevmek için eğildi. "Ne kadar tatlı. Adı ne?"

"Henüz bir ismi yok. Ona sahip olup olamayacağımdan emin değilim, bu yüzden ona isim vermekten korkuyorum. Bir süredir

ona Puppy Pupwell diyor."

"Bu bana bir isim gibi geliyor."

"Biliyorum! Bağlanmamaya çalışıyorum ve çok başarısız oluyorum."

"Onun derdi ne?"

"Deacon Taylor ve ben onu kıyı açıklarında yüzerken bulduk."

Riley şaşkınlıkla ona baktı. "Ne dedin?" Julia başını salladı. "Bir tekneden düşmüş olmalı."

Riley ayağa kalktı ve ellerini kirli kot pantolonuna sildi.

"Umarım o sende kalır."

"Ben de." O'nu düşünmeye dayanamıyordu.

Yavru köpeği geri vermek zorunda kalma ihtimali. "Mac ve Maddie nasıl?"

"Asla unutamayacakları bir günün ardından evde iyileşiyorlar." Ona her ikisinin de klinikte nasıl tedavi gördüklerini anlattı. "Çok fazla stres yaşadılar. Bir süre Daha önce düşük yapmışlardı ve sanırım ikiz bebek bekliyor olması her ikisini de gerçekten endişelendiriyor. Victoria ve David, Maddie'yi doğumunun geri kalanında yatak istirahatine aldılar.

Hamilelik, bu yüzden çok yardıma ihtiyaçları olacak." "Ne yapabilirsem, bana haber verin."

"Burada senin yardımını almak Mac için çok önemli. Yarın seni kontrol edeceğini ve ilk gününde burada olamadığı için özürlerini ileteceğini söyledi."

"Ona sorun olmadığını söyle. Yapacak çok şey buldum."

"Harika, ona haber veririm. O yokken bir şeye ihtiyacınız olursa diye size numaramı vereyim."

Julia onun numarasını rehberine girdi ve kaydetti.

"Tamamdır."

"Bugünlük eve gitmekte özgürsünüz. Sabah alırız."

"Pekâlâ. Görüşürüz o zaman."

"İyi geceler. Hoşça kal, Pupwell."

Yavru köpek cevap olarak havladığında ikisini de şaşırttı.

Julia güldü. "İlk kez konuşuyor." Riley gülümseyerek birkaç dakika sonra arabasıyla uzaklaşırken el salladı.

Julia ofisi kilitledi ve birlikte kiralamayı planladıkları evde Cindy ile buluşmak için kısa mesafeyi yürüdü.

Julia geldiğinde Cindy çoktan oradaydı. Kız kardeşi açık kahverengi saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ama bir şekilde şık ve derli toplu görünmeyi başarıyordu.

"Hey, içeri gel. Burası bizim için mükemmel." Köpeği gördüğünde iki kez baktı. "Kim bu tatlı şey?"

"Bu Puppy Pupwell." Julia kız kardeşine onu nasıl sahiplendiğini anlattı.

"Umarım ona sahip olursun, Jule. Her zaman kendine ait bir köpeğin olmasını ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Ben de öyle umuyorum."

Cindy, Julia'ya iki yatak odalı küçük evde hızlı bir tur attırdı.

Julia arka bahçenin çitle çevrili olduğunu görünce rahatladı, bu yavru köpek için mükemmel olacaktı. Tabii ona sahip olabilirse. Bunu söylemeye devam et ki unutmayasın. Aşırı bağlanma konusunda kendini uyarmak için çok geç kalmıştı.

Küçük adama tamamen aşıktı ve ondan vazgeçmek zorunda kalırsa ölürdü.

Küçük bir itiraz sesi çıkarana kadar onu çok sıkı tuttuğunu fark etmemişti. "Üzgünüm, bebeğim."

"Finn ne zaman istersek taşınabileceğimizi söyledi ve mobilyaları bizim için bırakıyorlar. Kira kontratı onda. ve ben de 1 Haziran itibariyle imzaladım. Biz sadece depozitoyu ve ilk ayın kirasını yatırmanız gerekiyor."

"Kulağa hoş geliyor." Birkaç gün önce depozitoyu ya da kirayı ödeyemeyecek durumdaydı ama Deacon sayesinde bankada yeniden parası ve yepyeni bir bakış açısı vardı.

"Eğer sen de aynısını yapmak istersen yarın taşınacağım."

Julia'nın hareket edecek pek bir şeyi yoktu, sadece yanında getirdiği giysileri vardı. "Geleceğim. İşten sonra."

"Annem bana Deacon Taylor ile takıldığını söyledi."

"Uh-huh."

"Ciddi bir şey mi?"

"Bilmiyorum." Yalancı. "Olabilir."

"O çok seksi."

"Fark ettim."

Cindy güldü. "Aferin sana."

"Kuaförde işler nasıl?" "Şimdilik yoğun. Hoşuma gidiyor."

"Bu çok iyi."

"Bütün yazı Gansett'te geçirecek olmak çok güzel. Başım dönüyor! Bana çocukluğumu ve büyükannemle büyükbabamı ziyaret ettiğim günleri hatırlatıyor."

Julia, Cindy'yi bu kadar mutlu ve heyecanlı görmeye bayılıyordu. "Biliyorum."

Ben de öyle. En güzel zamanlar." Julia saatin üstündeki saate baktı.

mutfak ocağına baktı ve randevuları için Dr. McCarthy'nin evine gitmek için on beş dakikası olduğunu gördü. "Gitmem gerek ama burayı bulmak için ayak işlerini yaptığınız için teşekkürler."

Cindy ona sarıldı. "Sorun değil. Eğlenceli olacak!"

Julia, Dr. McCarthy'nin verdiği adrese doğru yürürken, Puppy de onun yanında tırsla ilerliyordu. Nasıl olduğunu merak etti

Köpeğin kendisine ait olduğunu d   nebilmesi için daha birçok gün geçmesi gerekiyordu. Neyse ki kuduz belirtisi g stermemi ti. Yarın, açıları için onu götürmek üzere bir randevusu vardı.

Saat tam beşte Dr. McCarthy'nin evine vardı ve kapıyı nazikçe çaldı.

Uyuyan bebek.

Omzunda uyuyan bebekle kapıya geldi ve onu içeri aldı. Saçları bebeğin saçlarının açık tonundaydı. Oğlu Riley'ninkinden daha kahverengiydi ama gözleri aynı maviydi. "Merhaba Julia, ben Kevin. İçeri gelsene."

"Yapacak daha iyi i leriniz varken beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil."

Julia uyuyan bebeğin yüzünü daha iyi görebilmek için ba ını eğdi. " ok güzel bir kız."

"Teşekkür ederiz. Biz de öyle düşünüyoruz." "Adı ne?"

"Yaz Gölü."

"Bayıldım buna."

"Te ekk rl r. Size su ya da içecek başka bir şey getireyim mi? Sanırım buzlu  ayımız da var."

"Su harika olurdu ama kendim alabilirim." "Bardaklar hemen  urada." Kadının bir bardak doldurmasını bekledi.

ve sonra onu rahat bir oturma odasına götürdü.

Pupwell'i kollarının arasına aldı ve Kevin koltuğa otururken o da rahat bir koltuğa oturdu.

Kevin köpek için " ok tatlı bir ufaklık," dedi.

"O en iyisi. Ona tamamen a ığım. Umarım onu elimde tutabilirim."

"Neden yapmayasın ki?"

Julia ona onu nasıl bulduklarının hikâyesini anlattı. "Onu fark ettiğiniz için çok şanslı. Onun hayatını kurtardın."

"Bize ihtiyacı olduğunda yanında olduğumuz için çok mutluyum ama sahiplerinin ortaya çıkıp onu istemesinden korkuyorum.
geri."

"Makul bir endişe, sanırım."

"Her zaman bir köpeğim olsun istemiştım ama büyürken bir köpeğim olmasına hiç izin verilmedi. Birlikte yaşadığımız dönemde Katie'nin alerjileri vardı ve daha sonra bir köpeğe sahip olamayacak kadar çok çalıştım."

"Büyürken neden bir tane almana izin verilmedi?"

"Babam..."

"Ah, doğru."

"Elbette Lawry ailesini ve dramlarımızı biliyorsunuz."

"Biliyorum ve bu şekilde büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm."

İnsanlar onun hakkındaki gerçeği öğrendiklerinde hayatı boyunca yaptığı gibi, onun sempatisine omuz silkti.

Aile. "Artık bitti." "Bitti mi?"

Bir an için bir psikiyatristle konuştuğunu unutmuştu. Ta ki bunu söyleyip ona yıllar boyunca gördüğü pek çok terapisti hatırlatana kadar.

"Senin ve ailenin başına gelenler gibi şeyler geride oldukça derin yaralar bırakma eğilimindedir."

"Bana öyle söylendi."

"Katie'nin seni görmemi istemesinin ve acil kelimesini kullanmasının iyi bir nedeni olduğunu varsayıyorum.
durum."

"Bu biraz dramatik." "Nasıl yani?"

"Katie benim için olması gerekenden daha fazla endişeleniyor." "Taşındığından beri onu oldukça iyi tanıyorum.

ve onu panik yaratan ya da aşırı dramatik biri olarak görmüyorum."

Julia onun kendisini köşeye sıkıştırma biçimine hayranlık duymak zorundaydı. "O değil." Katie acil durum düğmesini çevirdikten sonra ondan kaçmanın bir anlamı yoktu. "Ben acı çektim

Gençken anoreksiya ve bulimia hastasıydım. Yakın zamana kadar çok daha iyiydim."

"Bu gerilemeye neden olacak ne oldu?"

Julia bir daha asla Mike hakkında konuşmak istemiyordu ama Kevin'in bir kez daha konuşması gerektiğini biliyordu. tam bir resim. "Zor birkaç ay geçirdim. Beni yanlış yönlendiren ve benden çalan bir adamla ilişkim vardı."

Üzerindeki duyguları temizledi

Mike'la olanları ve Deacon'ın dava açmasına nasıl yardım ettiğini anlattı.

ve parasının iadesini sağladı. "Bu olayda olduğu gibi beni strese sokan şeyler olduğunda, kendimi yemek yemeye zorlamakta çok zorlanıyorum. Sadece fiziksel olarak imkansız."

"Bu tür bir stresin nasıl zayıflatıcı olabileceğini anlayabiliyorum."

"Korkunçtu. Hayatım bir anda darmadağın oldu ve sağlığımı da beraberinde götürdü. Buraya geldiğimde özellikle zayıf ve açıkça sorunlu görünen Katie Bu yüzden durumumun acil olduğunu söyledi."

"Anlıyorum."

"Parayı geri aldığımдан beri kendimi çok daha iyi hissediyorum ve yeniden normal beslenmeye başladım."

"Bu harika bir haber."

"Kendimi iyi hissediyorum, bu yüzden aciliyeti azaltmak muhtemelen güvenli olacaktır."

"Buna katılıyor muyum bilmiyorum. Şimdiye kadar, bir sonraki hayat krizinin köşede beklediğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Dolayısıyla amaç, sağlığını tehlikeye atmadan bir krizle başa çıkmaya nasıl hazırlanacağınız haline geliyor."

"Bu yüce bir hedef."

"Peşinden gitmeye değer hedeflerin çoğu yüce olma eğilimindedir."

"Ne dediğinizi anlıyorum ve diğer terapistler de benimle başa çıkma becerileri hakkında konuştular. Sadece

İşler benim için ters gittiğinde, çok sık olduğu gibi, fiziksel tepkim istemsiz oluyor. Boğazım kapanıyor ve midem yemekle ilgilenmiyor."

"Vücuttaki tüm sistemler birbirleriyle uyum içinde çalışmak üzere tasarlanmıştır. Beyniniz alarm verdiğinde, vücudunuzun geri kalanı tehlikeye karşı alarma geçer."

"Kulağa doğru geliyor."

"Bu tür tepkilerin üstesinden gelmek kolay değil ama yapılabilir. Hiç meditasyon yapmayı denediniz mi?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Meditasyon ve yoga şu durumlarda son derece faydalı olabilir zihni sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Hastalarımın çoğu her ikisinin de strese neden olan zorluklarla başa çıkmada çok rahatlatıcı ve yardımcı olduğunu gördü."

"İkisinden birini ya da ikisini birden denemeye karşı değilim."

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve uzun boylu, güzel sarışın bir kadın odaya girdi. "Böldüğüm için özür dilerim. Ben Chelsea."

Birbirlerini düğünde görmüşlerdi ama tanıştırılmamışlardı. "Julia. Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de." Bebeği, karısını görünce gözleri parlayan Kevin'in elinden aldı. "Her an uyanabilir ve aç."

"Yeni bir bebeğiniz varken evinize girdiğim için özür dilerim."

"Hiç sorun değil," dedi Chelsea. "Sizi yalnız bırakacağız sohbet et." Yatak odasına döndüğünde bebeği de yanına aldı.

"Şey, oldukça güzel bir kız," dedi Julia.

Kevin büyük, şapşal bir sırıtişla karşılık verdi.

"Biliyorum. Ve o benim ligimin çok dışında, ama nedense beni yine de seviyor." Boğazını temizledi ve yeniden ona odaklandı. "Yoga ve meditasyon hakkında konuşuyorduk."

"Denemeye değer."

Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Ailenizin geçmişini bildiğim için benim görüşüm şu.

Katie bana ikinizin ve Owen'ın nasıl kaçtığınızı anlattı. küçük kardeşlerinize müdahale edin ve hatta taşının ailenle birlikte onlara yakın olabilmek için. Bu onlar için yaptığınız çok büyük bir şey. Üçünüz de Hayatınızın büyük bölümünde savunma modunda, bir sonraki felaket için her zaman tetikte oldunuz. Bu adil bir değerlendirme mi?"

"Oldukça yerinde."

"Baban hapiste ve çok uzun bir süre orada kalacak. Artık sana ya da sevdiğin başka birine zarar veremez. Bu tehdit etkisiz hale getirildi. Diğer şeyler üzücü ve zor bulacağınız şeyler oldu ve olmaya da devam edecek, ancak gerçekten önlem almaya odaklanırsanız Kendinize her zaman iyi bakarsanız, hız tümsekleri geldiğinde bunlarla başa çıkmak için daha hazırlıklı olduğunuzu görebilirsiniz."

Julia onun söylediklerini, özellikle de kendine her zaman iyi bakmasıyla ilgili kısmı düşündü. Daha önce duymadığı bir şey değildi ama bu kez başka bir sağlık krizini engellemek için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı. Herkesin kendisi hakkında endişelenmesinden çok

sıkılmıştı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra.

"Öz bakım alanında daha iyisini yapabilirim."

"Çoğumuz yapabiliriz, ama böyle düşmanlarla savaştığınızda anoreksiya ve bulimia, daha da önemli hale gelir. Bu sizin için günlük olarak banyo yapmak, yemek yemek, kıyafetlerinizi yıkamak ve evinizi temizlemek kadar önemli olmalıdır.

eve ve işe gitmek. Bunu bir öncelik haline getirmelisiniz ve bunu yaparsanız, umarım bir sonraki kriz ortaya çıktığında, onunla sizden daha etkili bir şekilde mücadele edecek rezervlere sahip olursunuz. geçmişte olduğu gibi."

"Bu güzel olurdu."

Sonraki birkaç dakika boyunca, stresini yönetmesine ve vücudunu dengede tutmasına yardımcı olmak için yapabileceği egzersiz, yoga, meditasyon ve masaj gibi şeylerin bir listesini gözden geçirdiler.

"Bunlar kendinizi şımartmak için yapabileceğiniz küçük şeyler" dedi. "O tatlı köpek yavrusuna gösterdiğiniz ilgiyi kendinize de gösterin. Uygulamamda, küçük değişikliklerle başlamaya ve zor zamanlarda evi ayakta tutmaya yardımcı olabilecek bir temel oluşturmaya inanıyorum."

Farklı terapistlerin farklı yaklaşımları vardı. Bazıları Soruna yiyeceklere odaklanarak ve canı yemek istemediğinde bile ona hitap eden besleyici yemekler bulmasına yardımcı olarak yaklaştı. Diğerleri ise davranışları engellemek amacıyla rahatsızlıkların ardındaki psikolojiyi ele aldı.

Kevin McCarthy, gıda veya gıda ile ilgili hiçbir şeyle ilgisi olmayan fikirler öneren ilk kişi oldu hastalıklarla başa çıkmaya çalışıyordu. Bu ona cazip gelen ve mantıklı da gelen yeni bir yaklaşımdı.

Yavru köpeğe baktığı gibi kendisine de bakma fikri hoşuna gitmişti. "Denemeye değer, kesinlikle."

"Şimdiye kadar kesinlikle bildiğiniz gibi, hastalığınızla başa çıkmak meditasyon veya yoga yapmak kadar basit değildir. Bu bir

Basit cevapları veya herkese uyan tek bir çözümü olmayan karmaşık bir zorluktur, bu nedenle burada sıkı bir çalışma yapmak ve düzenli olarak doktorunuza danışmak önemlidir."

"Katılıyorum ve Mike ile ilişkim sona erdikten sonra sağlığımın bozulmasına izin verdiğimi kabul ediyorum. Daha iyisini yapmak ve sağlıklı kalmak istiyorum."

"Bu, bunu gerçekleştirmeye yönelik ilk adımdır."

Julia dudağını ısırды, Kevin'le Deacon hakkında konuşmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu.

"Aklında başka bir şey mi var?"

"Daha fazla zamanınızı almak istemem."

"Endişelenme. Bütün geceyi kızarımla geçireceğim."

"Buraya geldiğimden beri biriyle tanıştım ve çok yoğun ve hızlı bir şekilde. Bu benim için bir kalıp - onunla tanışana ve tüm iyi niyetlerim yok olana kadar kırmaya çalıştığım bir kalıp. Paramı geri almak için davayı açan oydu ve ondan sonra battım."

"Daha yeni tanıştığı biri için bu kadar zahmete girdiğine göre iyi bir adama benziyor."

"O iyi bir adam. Bunu biliyorum, ama yine de... Kendimi başka bir felakete hazırladığım hissine kapılıyorum." "Bu sizin ön koşullu bakış açınız. Tüm sahip olduğun felaket olduğunu biliyorsunuz, öyleyse neden bunun durumun diğerlerinden bir farkı olur mu?" "Aynen öyle.

Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Deacon ilk tanıştığımız andan beri bana karşı çok iyiydi. Ona güvenmemek ya da samimiyetini sorgulamak için hiçbir neden yok ama yine de..."

"Bu, riskleri bilerek şansınızı denemek ya da güvenli yolu seçip size zarar verebilecek her şeyden kaçınmak için yapmanız gereken bir seçimdir."

"Katie de Shane'le tanışmadan önce böyle yapardı. Hiç kimseyle çıkmazdı çünkü sonunda biriyle birlikte olacağından korkardı. babamız gibi bir adam."

"Kulağa hem onun hem de sizin için çok yalnız bir yaşam gibi geliyor."

"Deacon'la tanıştığımdan beri hayat çok daha az yalnız ve huzursuz. Sadece odada bulunarak her şeyi daha iyi hale getirmenin bir yolunu buluyor."

"Bu duyguyu bilirim." Kevin'in bakışları Koridorda. "İnsanları sevmek, hayatınıza girmelerine izin vermek, sizi incitmeyeceklerine güvenmek... Bu her zaman bir risktir, sizin gibi büyümemiş olanlarımız için bile. Yetiştirilme tarzınız insanlara, özellikle de erkeklere güvenmenizi zorlaştırıyor. Hayatınızdaki en önemli adam sizi hayal kırıklığına uğrattı. derinden."

"Evet, sattı." Piyanoyu ve ona söylemeden sattığı günü düşündü ve sonra hızla O anıyı ait olduğu yere, geçmişe götürdüm.

"Deacon'ı tanımıyorum ama kardeşini tanıyorum. O bir İyi adam. Bu Deacon'ın da iyi olduğu anlamına mı geliyor? Kesinlikle hayır." "Deacon iyi bir adam. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

gözleri."

"İyi adamlar bile mükemmel değildir, Julia. Seni hayal kırıklığına uğratacaktır, çünkü o da bir insan. Kötü olduğu için değil."

"Çok akıllısın."

Kevin güldü. "Onu bilemem."

"Onun insan olduğu hakkında söyledikleriniz kimsenin mükemmel olmadığını hatırlattı. Bu yardımcı olur."

"Söylediğim bir şey size yardımcı olursa, bu benim günümü güzelleştirir." "Yardımcı oldunuz. Hem de çok."

Ve bana çok şey verdin düşünmek için."

"Haftaya tekrar gelir misin? Aynı saatte."

"İzindeyken seni rahatsız etmek istemem."

"Rahatsız etmiyorum. Lütfen uğrayın. İşimizi yapmaya devam edelim."

Böylece bir sonraki fırtınaya hazır olursunuz." "Tamam. Tekrar teşekkür ederim."

"Seninle tanışmak benim için büyük bir zevkti Julia. Owen ve Katie senden övgüyle bahsediyor. Seni tanıma fırsatı bulduğum için çok mutluyum." Kevin onu kapıya kadar geçirdi ve bir kartvizit uzattı. "Cep numaram orada yazıyor. Ben"

Bana ihtiyacınız olursa her zaman müsaitim. Aramaktan çekinmeyin."

Julia onun merhametinden etkilenerek kartı ondan aldı.

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, özellikle de şu anda."

"Hiç sorun değil. Daha önce olmasa da gelecek hafta görüşürüz." "Görüşürüz o zaman." Julia otele doğru yürürken bir yandan da

Kevin'ın özellikle Deacon hakkında söylediği şeyler. Hayatı boyunca insanları iyi ve kötü olmak üzere iki kategoriye ayırmıştı. Ama Kevin'ın iyi insanlar hakkında söyledikleri Başkalarını inciten ya da hayal kırıklığına uğratan şeyler onda gerçekten yankı uyandırmıştı. Hayır, Deacon mükemmel değildi. Ama belki, sadece belki, onun için mükemmel olabilirdi.

Surf'e geri döndüğünde Julia
ve henüz çok meşgul olmadığını gördüm. Eğilerek
Belinden tutarak Puppy'yi kucağına aldı ve güçlü bir şekilde
sahnedeki piyanoya doğru yürüdü.

"Hey, Julia," dedi Stephanie. "Her şey yolunda mı?"

Julia başını salladı, bakışları kendisinden alınmadan önce onu uzun süre tanımlamış olan enstrümana sabitlenmişti. Geri al, demişti Owen. Geri al. Stephanie'ye baktı. "Biraz çalmamın sakıncası var mı?"

"Sakıncası var mı?" Stephanie güldü. "Hayır Julia, muhteşem yeteneğinle müşterilerimin gözlerini kamaştırman benim için sorun olmaz."

"Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Onu kucağımda tutmamın bir sakıncası var mı?"

"Burası Gansett Adası. Burada her şey yolunda."

Daha doğru sözler hiç söylenmemiştir. "Teşekkürler, Steph." Julia üvey kız kardeşine çabucak sarıldı ve sahneye doğru ilerledi. Geri al, geri al, geri al. Owen'ın sözleri bir ilahiydi ve onsuz yaşadığı sürece olmayı arzuladığı yere doğru ona rehberlik ediyordu. İtiraf edebilirdi ki

Artık onu geri alma özgürlüğüne sahipti. Bir daha kimse bunu ondan alamayacaktı.

Bundan emin olacaktı.

Bankta oturmuş, Puppy kucağında kıvrılmıştı, Julia ellerini tuşların üzerine koydu ve Adele'in "Someone Like You" şarkısının açılış notalarını çaldı. Yıllar boyunca, Sevdiği ve seslendirmek istediği pek çok şarkı yayınlanmıştı ve artık seslendirebiliyordu. Sanki hiçbir sınır ya da kısıtlama olmaksızın kapılar açılmış gibi, kendini müziğe, şarkı sözlerine ve

Takdir eden bir seyirci için çalmanın heyecanı ve sevdiği bir şeyi yapmanın saf neşesi.

Kevin ona kendine iyi bakmasını söylemişti. Bu... Julia için piyano çalmak ve şarkı söylemek öz bakım.

CHAPTER 25

Aİşten sonra Deacon mağazaya uğrayıp fazladan birkaç gömlek aldı, çünkü yanında getirdiği tek gömleği de mahvetmişti.

Bu arada Julia'yı gördüğünde giyebileceği düzgün bir şey olsun diye birkaç çift yeni haki şort aldı.

Julia.

Julia.

Julia.

İşteki bitmek bilmeyen gün boyunca düşündüğü tek şey oydu. Eğer onun özel olduğunu daha önce anlamamış olsaydı, onunla birlikte olmadığı zamanlarda onu ne kadar çok düşündüğüne bakarak bunu anlayabilirdi.

Evde duş aldı, tıraş oldu ve yeni gömlek ve şortlardan birini giydi. Hazır olduğunda merdivenlerden inerek Blaine'in gözetmenlik yaptığı bahçeye çıktı.

Ashleigh salıncakta Addie'yi tutarken. Deacon'ın geldiğini görünce bir gıcırtı çıkardı.

Kollarını ona uzattı ve kadın ona doğru eğildi.

Uzun bir süre Blaine'in ne yapacağını görmek için bekledi. Sonunda kardeşi bebeği Deacon'a teslim etti, istemeyerek de olsa. "İşte benim dostum. Nasıl gidiyor?"

Addie onun yüzünü okşadı ve saçlarını çekmeye çalıştı.

"Dikkat et. Elini çabuk tutuyor."

"Sorun değil," dedi Deacon, ona kocaman güven dolu gözlerle bakan kk kızıdan büyülenmiş bir halde. Blaine'in gözlerine sahip olduğunu fark etti, bu da onun gözlerine de sahip olduğu anlamına geliyordu. Aile ve genlerin bu şekilde işlemesi ne tuhaftı. Deacon Geçen gün Addie'yi eğlendiren kusma sesi.

Yeterince gldğnden emindi, o yüzden tekrar yaptı. "Nereye gidiyorsun?"

"Julia'ya."

"Onunla çok zaman geçiriyorum."

"Evet."

Blaine birasından bir yudum aldı ve sonra Deacon'a baktı.

"Aklında bir şey mi var?" Deacon aslında bilmek istemiyordu ama hem Addie'yle geçirdiği dakikaların hem de Ashleigh'nin sallanışını izlemenin tadını çıkarıyordu.

Blaine o kadar uzun süre tereddüt etti ki Deacon onun bir şey söylemeyeceğini anladı.

"Bana kavgayı anlat," dedi Blaine.

Deacon bunu beklemiyordu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Bu yüzden soruyorum."

"Arkadaşım Sherri... Eski kocası onu durmadan taciz ediyor ve kocası hakkında uzaklaştırma kararı olmasına rağmen yapabileceği pek bir şey yok.

Çünkü çocuklarının velayetini ortak alıyorlar.

Bara geldi, sarhoştu ve kavga etmek için sabırsızlanıyordu. İ Müdahale ettim çünkü ona kötü bir şey söylediğini duydum ve davranışlarıyla onu ldreceğinden gerçekten korktum. Merak ediyorsanız söyleyeyim.

olan her şeyden pişman değilim." "Onunla görüşüyor muydun?"

"Orada burada, ama önemli bir şey değildi. Birkaç kez takıldık. Boston'da aile içi birimde çalıştıktan sonra belayı gördüğümde tanırım ve o gece bela arıyordu."

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Senden özür dilemek zorunda kalmaktan gerçekten nefret ediyorum - her zaman ama özellikle bir hafta içinde iki kez."

Deacon güldü, bu da Addie'yi güldürdü. Tanrım, onun için deli oluyordu. "Seni içindeki pislikle yüzleşmeye zorladığım için üzgünüm." Kardeşine bir bakış attı. "Burada yaşadığım ve sürekli pisliklerimi temizlemek zorunda kaldığın zamanki aptal çocuk değilim."

"Anlıyorum."

"Öyle mi? Gerçekten istiyor musun?"

"Ediyorum."

"Bu bir ilerleme."

"Julia'yı yarın akşam yedide yemeğe getir." "Tamam..."

"Kızımı bana geri ver."

"Beni senden daha çok seviyor."

"Şansını zorlama. Seni hâlâ kış üstü yatırabilirim."

"Denediğini görmek isterim."

Blaine'le didişmekten çok daha önemli işleri olduğu için Deacon Addie'nin yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu

ve onu babasına teslim etti. Addie hemen ona doğru eğilip kollarını uzattığında sapıkça bir zevk aldı.

"Üzgünüm, tatlı kızım. Beni babandan daha çok sevdiğini biliyorum ama Deacon Amca'nın gitmesi gerekiyor. Yine de yarın görüşürüz."

"Seni benden daha çok sevmiyor."

"Kendine bunu söylemeye devam et. Görüşürüz Ashleigh." "Hoşça kal Deacon Amca."

"Buradaki işim bitti." Kardeşine ukala bir sırtış fırlattı ve ıslık çalarak garaj yoluna yöneldi.

Blaine'i kızdıracağı kesin olan neşeli bir melodi.

Kasabada hızla yürüdü, Julia'ya olabildiğince çabuk ulaşmak istiyordu ama oraya ter içinde ve darmadağınık varmak istemiyordu. Beachcomber'ın önünden geçerken, Evan

McCarthy merdivenlerden iniyordu.

Deacon merhaba demek için durdu. "Nasıl gidiyor?" "Harika, ya sen?"

"İyi gidiyor."

"Yeni liman müdürü olduğunu duydum."

"Evet. Yazı geçirmek için eğlenceli bir yol." "Eminim öyledir. Hey, dinle... Julia hakkında..."

"Peki ya o?"

"Dün gecedен sonra ondan haber alabileceğimi düşündüm. Dostum, o deli gibi yetenekli. Tek düşünebildiğim onun sesini kaydetmek."

"Bu konuda hiçbir şey söylemedi. En azından bana."

"Hmm, o zaman ona onunla konuşmayı çok istediğimi söyle."

"Ben yaparım."

"Şu birayı hemen kapalım."

"Kesinlikle. Görüşürüz." Deacon yoluna devam etti, Surf görüş alanına girdiği için artık biraz daha hızlı yürüyordu. Ön kapıdan içeri girer girmez onu duydu... Bu ses tüylerini diken diken etti. Tanrım, o kadın yetenekliydi. Müziği takip ederek Stephanie'nin Bistro'suna girdi ve arka tarafta durup onu izledi, dinledi, Onun tarafından perçinlendi.

Evan haklıydı. Çılgınca yetenekliydi ve istediği buysa kaderi büyük şeyler yapmaktı. Neden Büyük şeylerin peşinde koşma düşüncesi onu korkutuyor mu? Belki de

Çünkü onu daha yeni bulmuştu ve onun yanından başka bir yerde olma ihtimalini düşünmeye bile katlanamıyordu. Kahretsin, eğer müzik hayalinin peşinden koşmak için kaçarsa, onu bundan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. onunla gitmek.

Tanrım... İş gerçekten o noktaya mı gelmişti? Kovalayacak mıydı

bir kadının peşinden dünyayı dolaşmak? Eğer bu kadın Julia ise, evet, onunla birlikte olmak için dünyanın en ücra köşelerine kadar peşinden giderdi.

Farkına vardığı şey onu sersemletti ve kafasını olan bitenin büyüklüğüne odaklamaya çalışırken dönüp durmasına neden oldu.

onu ilk gördüğünden beri geçen günlerde. Ama o

Elton John'un "Your Song" şarkısına kalbini ve ruhunu dökmesini dinlerken tek bildiği onu hayatında istediğiydi.

Onun kalbinin ve ruhunun kendisine ait olmasını ve kendisinininkini de ona vermeyi istiyordu.

Onu seviyordu.

Aman Tanrım. Onu seviyorum. Bu yüzden oldu. Başka nasıl Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediği o yoğun duyguları açıklayabilir miydi?

Gerçekten de... O dünyadayken hayat ne kadar da güzel.

Şarkıyı bitirdiğinde salonda öyle bir alkış koptu ki Puppy irkilerek uyandı. Deacon herkesten daha yüksek sesle tezahürat yaptı. Tam olarak ne olduğunu asla unutmayacaktı.

Onu orada gördüğü an ya da yanaklarını kaplayan kızarıklık ya da utangaç bir şekilde

Puppy'yi kucağına alıp sahneden ayrılmak için ayağa kalktığında seyirciler.

Herkes onunla konuşmak istiyordu, ama o lazerle- ona doğru gelirken ona odaklandı. Deacon ona kollarını uzattı ve kadın sanki oraya aitmiş gibi Deacon'ın kucağına yürüdü. Deacon onu restorandan çıkarırken kolunu onun etrafında tuttu ve onu üst kata çıkardı, onu tutarken nasıl titrediğini fark etti.

Çantasından anahtarlarını almayı ve onu sıkıca tuttuğu yerden bırakmadan kapıyı açmayı başardı. Anahtarlar

Kapı arkasından kapandıktan sonra, titremeye devam ederken kollarını ona ve yavru köpeğe doladı.

"İyi misin?"

Başını salladı. Uzun bir aradan sonra derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Başardım."

"Kesinlikle yaptın."

"Bunu düşünmedim ya da takıntı haline getirmedim. Sadece oraya gittim ve oynadım, Deacon. Bunun benim için ne kadar büyük olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım biliyorum. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Müziğin inanılmaz güzel."

Geri çekilip ona baktı, gözleri saf bir sevinçle parlıyordu. "Bunu çok seviyorum. En sevdiğim şeydi

Ta ki..."

Onu öptü. "Oraya gitme, sevgilim. Yine en sevdiğin şey olabilir. Tıpkı eskisi gibi."

"Bu benim en sevdiğim şeylerden biri. Birkaç tane de yenisi var."

Başını eğerek onu dikkatle inceledi, taşan bakışlarını ezberlemek istiyordu.

çok zor kazanılmış bir mutluluktu. "Bu doğru mu?" "Evet.

Köpek yavrusu yeni favori şeylerimden biri." "En sevdikleriniz arasında olduğu için çok şanslı bir köpek yavrusu."

"Sen de öylesin."

"Ben şanslı bir köpek yavrusu muyum?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve onu gülünç bir mutlulukla doldurdu. "Sen benim yeni favorilerimden birisin. şeyler."

"Öyle miyim?"

Başıyla onayladı ve onu öpmek için parmak uçlarına kalktı.

Deacon saatlerdir onu öpmek için can attığından, uzun bir gökkuşağının sonunda altın bulmuş gibi öpücüğün içine daldı.

Yavru köpek, ikisini de güldüren bir öfke ciyaklaması çıkardı.

"Sanırım anne ve babasının onu ezmesinden hoşlanmıyor," dedi Julia. "Bu düşünceni unutma."

"Dayanıyorum. Zar zor."

Adamın yüz ifadesine kıkırdadı ve Puppy'yi sandığına koymaya gitti, isterse dışarı çıkabilmesi için kapıyı açık bıraktı.

Yatağında top gibi kıvrıldı ve sızdı.

Julia Deacon'a döndü ve utangaç bir gülümsemeyle kalbini ona olan aşkıyla sızlattı. Onu sevdiğini söylemek istiyordu ama bunun çok erken olmasından korkuyordu. Bunun yerine

anlatmak yerine göstermek için onu soyuyor, sarılıyor, öpüyor, şefkatli bir saygıyla okşuyordu. O

Onu yatağa indirdi ve önünde yere diz çöktü, onun kendisine karşı açık ve savunmasız görüntüsüne baktı.

Onun için savunmasız olmanın ne kadar zor olduğunu bildiğinden, kendisine verdiği bu muhteşem hediyeye layık olmak istiyordu.

Bacağının iç kısmını öptü, dudaklarını iç uyluğunun üzerinde gezdirdi ve onu tekrar titretti, ama bu sefer farklı nedenlerle. Ellerini kışının altından geçirdi ve onu kaldırdı, dilini onun nefes nefese kalmasına, inlemesine ve kıvranmasına neden olan kapsamlı vuruşlarla ona verdi. Ona zevk vermek onu heyecanlandırıyordu ve bu zevkle aklını kaçırmasını istiyordu. O

olmayan her şeyi ve her şeyi unutmasını istedi.

O, onlar ve birbirlerinde buldukları inanılmaz bağ.

Keskin bir tamamlanma çılgılığıyla boşalmadan önce vücudu saniyeler içinde kaskatı kesilene kadar devam etti. onu heyecanlandırdı. Çabucak hareket ederek sert sikini şortundan kurtardı ve orgazm dalgalarına binmek için ona doğru sürdü. Bu, onun için ikinci bir dalgayı ateşledi ve bunu onun için daha da iyi hale getirebilmek için tutunmak için savaşmasını sağladı.

"Deacon..." "Ne

var, sevgilim?"

"Sen... Bu... Vay canına."

"Mmm, çok ateşli, çok seksi ve çok tatlısın." Sol meme ucunun sıkı ucunu ağzına götürmeden önce dudaklarını, yanaklarını ve boğazını öpmek için eğildi.

Kadının iç kasları adamın sikini sertçe sıktı, Duygu tüm vücudunu kaplarken inlemeye başladı. Ona söylemek istediği kelimeler dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyordu, ama onları tuttu. Onun duymaya hazır olduğundan emin olmak istiyordu. ona söylemeden önce.

Julia'sı bazı açılardan çok güçlüydü ama bazı açılardan da kırılgandı. Onun kırılganlığını da gücü kadar seviyordu. Onunla ilgili her şeyi seviyordu.

"Siktir," diye mırıldandı. "Prezervatif lazım."

Onun geri çekilmesini engelledi. "Sorun yok. Ben korunuyorum."

Bunu duymak onu tam bir çılgınlığın eşığine getiren vahşı bir ihtiyaç dalgasını tetikledi. Kendini daha fazla tutamadığında, kızın içine doğru itti ve kıpırdamadan durdu, inanılmaz dalganın üzerine çökmesine izin verdi, onu o kadar yükseğe çıkardı ki, yenilmez hissetti, özellikle de kız da boşaldığında, ona tutunurken parmakları sırtına saplandı. Her zaman ona tutunmasını, ona yaslanmasını, onun için orada olmasına izin vermesini istiyordu.

En yükseklerden aşağı inerken, sadece ona ait olan kokuyu içine çekti. Kolları ve bacakları ona sarılıyken, Deacon o zamana kadar anlayamadığı pek çok şeyi anladı. Bu duygu, insanların birlikte olmak için tüm hayatlarını yeniden düzenlemelerinin nedeniydi. Bu yüzden bu ilişkinin yürümesi için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Bir daha asla onlara böyle hissettiren kişi olmadan yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

"Seni eziyor muyum?"

"Bayılıyorum."

"Ben de öyle." Yüzünü görebilmek için başını kaldırdı ve gördüğü şey karşısında şaşkına döndü.

O da onu seviyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

"Julia..."

"Hmm?" Saçlarını düzeltmek için uzandı ve sonra parmaklarını yüzünde ve dudaklarında gezdirdi.

Onu tekrar sertleştirmek için tek gereken buydu.

Güldü ve onun altında kıpırdanarak ikinci tura tamamen hazır olduğunu belli etti.

"Ben, um..." Ona nasıl hissettiğini söylemeyi çok istiyordu ve bunu daha önce hiç istememişti. Eğer bir şey varsa, o da

Her şeyi değiştirecek şeyleri hissetmekten kaçınmak için büyük çaba harcadım. Ama bu...

"İyi misin?"

"Ben iyiden çok daha iyiyim. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Bu... seninle... Bu sadece..."

"İnanılmaz."

"Evet," dedi, onun da kendisiyle aynı şekilde hissetmesinden duyduğu rahatlamayla. "Bu inanılmaz. Sen inanılmazsın."

"Öyleyiz. Birlikte inanılmazız."

"Katılıyorum. Devam etmek ister misin?"

Onu hiç güldüğü kadar sert güldü ve bu neşeli sesin her saniyesine bayıldı. "Bu özel olacağımız anlamına mı geliyor?"

Bu soru onu şoke etti. "Biz zaten özel mi?" Bunu ondan başka biriyle yapacağını düşünmek onu çıldırtıyordu.

Bu daha fazla kahkaha getirdi. "Elbette öyleyiz, seni aptal. Gerçekten düşünmedin..."

"Hayır."

"Umarım değildir."

"Yani özel olmaya evet mi?"

"Özel olmaya evet. Her şeye evet."

CHAPTER 26

O Sonraki birkaç hafta içinde Julia yeni evine, yeni işine ve yeni aşkına alıştı. O ve Deacon her geceyi birlikte geçirme rutinine girdiler.

genellikle onun evinde birlikte olurlardı.

tamamen yalnızdılar. Deacon'ın ailesiyle, Blaine, Tiffany ve kızlarıyla, kendi ailesiyle ve çoğu zaman tek başlarına akşam yemeği yediler.

Adam McCarthy ve eşi Abby'nin oğulları Liam'ın evlat edinilmesinin kesinleşmesini kutlamak için verdikleri bir partiye katıldılar. Bir gece Ashleigh ve Addie'ye bakıcılık yaptılar.

Blaine ve Tiffany yıldönümlerini kutlamak için yemeğe çıkabilirlerdi. Başka bir gece, Laura ve Tiffany'ye bakıcılık yaptılar.

Owen'ın konserlerinden birinde onu izleyebilmek için.

Çalışmadıkları zamanlarda birlikteydiler ve geçen her gün Julia tatlı, seksi liman efendisine daha çok aşık oluyordu.

Deacon işini çok seviyordu ve suda geçirdiği uzun saatler nedeniyle Julia'yı güldüren koyu bir "çiftçi bronzluğu" vardı

Gömleğini her çıkardığında göğsündeki koyu V harfi ve bronzlaşmış ön kolları ortaya çıkıyordu. Her şeye gülüyorlardı, özellikle de Puppy Pupwell'in maskaralıklarına.

İki hafta boyunca kimsenin sahip çıkmamasından sonra onu kasabaya her ikisi adına kaydettirdiklerinde onların

oldu.

Haziran ayının sonlarında bir Cumartesi günü, bir Güneydoğu Feneri'nde düğün. Taylor ailesinin eski bir dostu olan Slim Jackson, nişanlısı Erin Barton'la, kendisi deniz feneri bekçisiyken aşklarının başladığı yerde evleniyordu. Julia'nın duyduğuna göre Tüm kasaba davetliydi çünkü Slim herkesi tanıyordu ve sarhoş misafirlerin uçurumdan düşmesinden korktukları için Jenny ve Alex'e hayır diyen kasabanın düğünlerini orada yapmalarını bir şekilde onaylamasını sağlamıştı.

O ve Deacon, balayından döndükten haftalar sonra hâlâ yeni evli olmanın mutluluğuyla parıldayan Shane ve Katie ile birlikte deniz fenerine gittiler.

Julia, Katie'de gördüğü mutluluğu onun da yaşayıp yaşamadığını merak etti. Muhtemelen öyleydi, çünkü daha önce hiç Deacon'la olduğu gibi mutlu olmamıştı. Bu onun için tamamen yeni olan yaygın, iliklerine kadar işleyen bir mutluluktan ve bu duyguya bağımlı hale gelmişti.

Elini sıktı ve onun da bağımlısı olduğu gamzesini ortaya çıkararak ona gülümsedi.

Deniz fenerine vardıklarında, orada bulunan kalabalığa katıldılar.

bu mutlu olay için toplanmıştı. Deacon Julia'nın arkasında durmuş, Slim ve Erin'in yemin törenini izlerken kollarını ona dolamıştı.

"İkiz kardeşini New York'taki 11 Eylül saldırısında kaybetti," diye fısıldadı Deacon kulağına. "Baş nedimesi olan Jenny ile nişanlıydı."

İki kadının neler yaşadığını duymak Julia'ya bu günün her ikisi ve onları seven herkes için ne anlama geldiği konusunda daha derin bir bakış açısı kazandı. Frank McCarthy Slim ve Erin'i karı koca ilan ettiğinde Julia'nın gözleri yaşarmıştı.

Bunu takip eden parti sadece destansı olarak tanımlanabilir. Mükemmel bir yaz gününde, mutlu çiftin arkadaşları ve aileleri deniz fenerinin yanına kurulan bir çadırın altında geleneksel New England istiridye partisinin tadını çıkardılar.

Julia, Mac ve Maddie'ye merhaba demeye gitti. Sadece onun için getirilmiş olan yastıklı bir şezlonga oturdu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Maddie'ye.

"Yorgun, huysuz, şişman ve sarkık," dedi Maddie neşeli bir sırıtışla. "Bunun dışında her şey yolunda."

"Harika gidiyor." Mac karısına büyük bir gururla baktı. "O bir bebek yapma tanrıçası."

"Fil demek istemedin mi?"

"Tanrıça demek istedim."

Julia, Mac'le birlikte çalıştığı haftalar boyunca onları çok iyi tanımış, onları ve çocuklarını çok sevmişti. Mac'in isteği üzerine, marinanın yönetiminin bir kısmını üstlenmeyi kabul etmişti.

Daha önce hiç sahip olmadığı bir mali yastık sağlayan ek maaş için. "İkizlerin gelmesine fazla zaman kalmadı."

Maddie inledi. "İki ay daha doğmadıklarına inanamıyorum."

"Fırında ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar iyi," dedi Mac. "Senin için söylemesi kolay."

"Senin de bildiğin gibi benim için kolay değil." Ne demek istediğini anlatmak için göz kırptı ve karısının yüzü kıpkırmızı oldu.

"Kapa çeneni, Mac."

"Sadece gerçeği söylüyorum, aşkım."

"Üzgünüm, Julia. O başa çıkılamaz biri."

Tam tersinin doğru olduğunu fark etmişti ama bunu kendine sakladı. Ne de olsa onunla evli olan kendisi değildi.

Düğündeki diğer büyük haber ise Jenny'nin kocası Alex Martinez ve kardeşi Paul'den geldi.

Anneleri Marion'u başarılı bir şekilde Gansett Adası'na geri taşıdılar. Artık yaşlı bakım tesisinde yaşıyordu.

Jared ve Lizzie James, Dr. Quinn James ve hemşire nişanlısı Mallory Vaughan tarafından işletilmeye başlanmıştı.

Martinez kardeşler ve eşleri Jenny ve Hope, Marion'u daha düzenli görebilmek için bir kez daha yakınlarına geldikleri için çok heyecanlıydılar. Demansla olan savaşı

Ona anakarada alternatif bir bakım bulmaları gerekiyordu ama kendilerinden bu kadar uzakta olmasından nefret ediyorlardı.

Düğünde Julia, Nikki Stokes'un yaz tatili için adada bulunan ünlü ikiz kardeşi Jordan ile tanıştı. Yılın başlarında rockçı Zane ile olan yüksek profilli evliliğinin kamuoyu önünde muhteşem bir şekilde sona ermesi.

Nikki ve nişanlısı Riley McCarthy, Dr. David Lawrence ve nişanlısı Daisy Babson gibi sonbaharda evleniyorlardı.

Slim ve Erin'in düğününde ünlü avukat Dan Torrington ve eşi Kara ile de tanıştı.

Yaz için Gansett'e dönmeden önce, Julia küçük adadaki hayatın sakın olacağını düşünürdü ve sıkıcı. Gerçeği hiç de öyle bulmamıştı.

Erin ve Slim'in düğün gününün açık ara en iyi kısmı Julia, ona her zamanki gibi, sanki tüm dünyasıymış gibi sarılan Deacon'la dans ettiği zamandı. Daha önce hiç kimsenin bütün dünyası olmamıştı ve onun olmayı seviyordu. Ona kendini bırakmayı, eğlenmeyi ve gelecekte olabilecekler hakkında endişelenmemeyi öğretmişti.

Şu an sahip olduğumuz tek şey, derdi. Tadını çıkaralım.

O da öyle yapmıştı. Deacon'la hayatın tadını çıkarırken, her hafta Kevin'i görmeye devam etti ve yoga derslerine katılarak kendine baktı, Meditasyon yapıyor ve her fırsatta Stephanie'nin evinde piyano çalıyordu. Kilosu dengelenmişti ve Victoria onu haftalık yerine aylık kontrollere geri döndürmüştü.

Hayat güzeldi, her zaman olduğu kadar güzeldi ve yine de... Aklının bir köşesinde her şeyin yüzüne nasıl patlayacağı endişesi vardı. Her zaman öyle oluyordu, bu sefer neden farklı olsun ki? Her ne kadar kendine her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışsa da, içini kemiren korku devam ediyordu.

En kötü senaryoyu beklemeye şartlanmıştı. Elinde bir şey olduğuna inanmak için hiçbir sebep yoktu.

Ama yine de endişeleniyordu.

Evan McCarthy defalarca ondan stüdyoya gelmesini istemişti ama Julia bu teklifi kabul etmemişti. Julia Bunu düşünmüş ve otelde istediği zaman çalabildiği sürece bunun onun için fazlasıyla yeterli olduğuna karar vermişti. Müzik alanında kariyer yapmak gibi bir arzusu yoktu.

Belki önceki hayatında bu kariyer ilgisini çekebilirdi, ama şimdi kolay, stressiz bir hayat istiyordu. Gansett'te bulundu. Profesyonel bir müzisyenin hızlı tempolu, yüksek dramlı hayatının kendisi için sağlıklı olmayacağını bilecek kadar kendinin farkındaydı.

Sevdiği işte geçirdiği uzun bir günün ardından, Puppy ile birlikte yatağına uzanıp Deacon gelecekti. Onunla tam olarak paylaşmadığı nedenlerden dolayı normalden daha uzun saatler çalışıyordu.

Göz kulak olduğu bir tekne ve inşa etmekte olduğu bir dava hakkında bir şeyler söyledi. Yavru köpek enerji doluydu, bu yüzden babasıyla rıhtımda buluşmak için onu yürüyüşe çıkarmaya karar verdi.

Puppy onu elinde tasma ile görür görmez, her zaman yaptığı gibi çılgına döndü. Son haftalarda çok büyümüşü ve enerji doluydu.

"Bir saniye kıpırdamadan durmalısın." Sonunda tasmayı taktı ve kasabanın iskelesine doğru yola çıktılar. Onlar oraya varmadan önce yavru köpek en az dört kez işedi ve bu da onu eğlendirdi. Yaptığı her şey onu eğlendiriyordu. Otoparkta Deacon'ın motosikletinin yanından geçtiler. Deacon'ın motosikletini görmenin vücudunda bir şeyler hissetmesine yetmesi onun hakkında ne söylüyordu?

ona sahip olan adama duyduğu arzuyla mırıldanıyor muydu? Yapmayı en çok sevdiği şeylerden biri adamın bisikletinin arkasına binmekti, Güçlü motor altlarında uğuldarken kaslı vücuduna sarıldı. Neredeyse ön sevişme kadar iyiydi.

Onu gördüğünde bunu ona söylemesi gerekecekti. Bu hoşuna giderdi.

Yavru köpek tasmaını sertçe çekerek babasının

iskelesine doğru ilerledi. Onunla önceki günün sonunda tanışmışlardı,

Böylece Puppy nereye gideceğini biliyordu. O ve Deacon ona Puppy Pupwell'den daha iyi bir isim bulmayı tartışmışlardı, ama bu isim yapışmıştı ve Puppy ve Pupwell'e cevap veriyordu, bu yüzden muhtemelen artık çok geçti.

Deacon ileride doğacak çocuklarına Baby ve Kid isimlerini vereceklerini söyleyerek şaka yaptı.

Ne zaman gelecekteki çocuklarından bahsetse, Julia'nın tek yapabildiği ona deliler gibi aşık olduğunu ve çocuk sahibi olmak için sabırsızlandığını söylememekti. Ama Julia henüz söylememişti. İkisi de L kelimesini kullanmamıştı ama onun da bunu en az kendisi kadar hissettiğini biliyordu. Belki bu gece ona nasıl hissettiğini söyleyecekti. Onu her şeyden çok severken neden kendini tutmaya çalışıyordu ki?

Rampadan aşağı inerken, aklına bir şey gelmiyordu. Ona söylememek için tek bir iyi nedeni vardı. Adamın bağlandığı yüzer iskeledeyken başka bir kadın fark etti Julia'nın genellikle onu beklemek için oturduğu ekipman kutusunun üzerinde oturuyordu. Julia onu tanımadı.

"Selam." Kadın Julia'ya gülümsedi. Uzun sarı saçları ve karmaşık kol dövmeleleri vardı. "Çok sevimli bir köpek."

"Teşekkürler."

"Onun adı ne?" "Puppy Pupwell."

"Çok şirin. Arkadaş canlısı mı?"

"Çok."

Kutunun üzerinden kaydı ve Puppy'yi sevmek için eğildi. "Ne tatlı bir çocuksun sen."

Puppy daha önce hiç bir yabancıyla tanışmadığı için kadına doğru eğildi ve olabildiğince fazla ilgi görmek istedi. Kadın onun maskaralıklarına güldü.

"Burada mı yaşıyorsun, yoksa ziyarete mi geldin?" Julia ufku Deacon'ın teknesi için tarayarak sordu.

"Keşke burada yaşasaydım. Çok güzel bir yer. Ama erkek arkadaşımı görmek için sadece birkaç günlüğüne buradayım."

"Colby ile mi görüşüyorsun?" Deacon'la birlikte çalışan genç adamdan biraz daha yaşlı görünüyordu ama

Julia yargılayacak biri değildi.

"Hayır, Deacon. Onu tanıyor musun?"

Julia'nın nutku tutulmuştu. Deacon'ın kız arkadaşı mı vardı? Elindeki tüm imkanları harcarken bu nasıl mümkün olabilir? onunla geçirdiği ikinci saniyeyi? Kendini sakın kalmaya, aşırı tepki vermemeye, beklemeye ve ona açıklama şansı vermeye zorlamak zorundaydı. Mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

Kadın boyuna göre ayağa kalktı. "İyi misin?" "İyiyim. Ve evet, Deacon'ı tanıyorum." Ben de onu tanıyorum. Kendimi bildiğim kadarıyla, diye düşündü Julia, ya da en azından ben öyle sanıyordum. Sakin olun, nefes almaya devam edin... Kalbiniz göğsünüzde patlamak üzereyken bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Bu tekrar olamazdı. Olamazdı işte.

"O en iyisi. Gittiğinden beri onu çok özledim ve onu görmek için bir gün daha bekleyemedim."

Nefes al. Sadece nefes al.

Julia onu beklerken sohbet edebilecek durumda değildi, bu yüzden yavru köpeğe ve onu eğlendirmeye odaklandı, böylece Deacon üzerinde hak iddia eden bu yabancının önünde soğukkanlılığını kaybedip yıkılmayacaktı.

Finn McCarthy'nin eski sevgilisinin bir ay kadar önce adaya nasıl geldiğini, onu geri almaya kararlı olduğunu ve onu ve yeni kız arkadaşı Chloe'yi nasıl bıçakladığını düşündü. Belki de bu kadın da onun gibiydi; eski sevgilisinin ne zaman geri döneceğini bilmeyen, hayalperest bir eski sevgili. bir şeyler bitmişti.

Böyle bir şey olmalıydı. Başka bir açıklaması olamazdı. Julia'nın onunla birlikte olmasının ne kadar büyük bir olay olduğunu biliyordu, özellikle de her şeyden sonra Mike'la olanları. Ona bu şekilde zarar vermezdi. Verir miydi?

Hayır. Deacon olmaz. O bunu yapmaz.

Teknesinin Güney Limanı'nın girişinde belirmesi için geçen on dakika boyunca sakın kalmak ve nefes almaya devam etmek yaptığı en zor şeylerden biriydi.

uzun zamandır yapmamıştı. Ama yapmıştı ve yeni başa çıkma becerilerinin bu zorluğun üstesinden gelmesini sağladığını belirtti.

Deacon, onu ve Puppy'nin kendisini beklediğini görece kadar yaklaştığında, yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. Her ortaya çıktığında onu rahatsız eden o lanet gamzeyle birlikte ona çok tanıdık gelmeye başlamıştı. Onu o kadar yakından izliyordu ki, kendisini başka kimin beklediğini gördüğü anı tam olarak görebiliyordu.

Yaşadığı şoku ya da verdiği gergin tepkiyi gizleyemedi. İki kadının da onu beklediğini görmek zorundaydı. Tekneyi rıhtıma yanaştırıp bir halatı teknenin ortasına bağlarken zaman durmuş gibiydi. "Julia," dedi ona sert bir kararlılıkla bakarak. "Sakin kımıldama. Orada kal. Yap. Yapma. Hareket etme."

Sadece bacaklarının onu rampadan yukarı ve iskeleden uzağa taşıyacağına güvenmediği için adamın dediğini yaptı ve olduğu yerde kaldı.

Tekneden indi ve diğer kadına yaklaştı, Onu görünce sevinçten parlayan bir kız. Julia gözlerini oymak istedi. "Sherri, burada ne işin var?"

"Seni görmeye geldim, aptal." Kadın ona doğru atıldı ama Deacon tepki vermedi. Ellerini iki yanında tuttu. "I Seni çok özledim!" Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir şey söyler misin?"

Sherri'den bir adım geri çekildi ve Julia'ya doğru ilerledi. "Sherri, bu benim kız arkadaşım Julia. Julia, bu Harwich'ten arkadaşım Sherri."

Sherri ondan Julia'ya baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Sen... Sen..."

Deacon kolunu Julia'ya doladı. "Bir kız arkadaş. Her şeyden çok sevdiğim çok ciddi bir kız arkadaş."

Julia onun ilk kez L kelimesini söylediğini duyup bayılmamaya çalışırken, Sherri şaşkınlıkla ona baktı.

"Onu seviyor musun? İki ay önce benimle birlikteydin."

"Takıldık, Sherri. Biraz eğlendik. Ben asla seninle 'birlikte' olmadım. Bu duygularını incittiysen özür dilerim ama gerçek bu ve sen de bunu benim kadar biliyorsun."

"Sen... Sen Roger ile dövüştün."

"Yaptım ve başka bir kadının bir erkek tarafından dövülmek üzere olduğunu görsem yine yapardım. Lütfen bunu olduğundan daha fazla büyütme. Sen ve ben arkadaşız. Sadece bu kadar olacak."

"Bana para verdin."

"Çünkü kavgadan sonra işini kaybettiğin için kendimi kötü hissettim. Buraya başka bir şey bekleyerek geldiysen özür dilerim, ama gerçek şu ki Julia'ya deli gibi aşığım ve hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim. Tabii beni kabul ederse."

Julia şirin, esprili ve derin bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler ağzından kaçtı.

Hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinin farkındaydı, eski sevgilisi ya da her neyse, onun üzerinde hak iddia etmek için ortaya çıksa bile. Başından beri görüldüğü kadar gerçek maviydi. Bir kez olsun doğru olanı yapmıştı.

Sherri hıçkırıklara boğuldu. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Bana parayı verdiğinde, bunun benden hoşlandığın anlamına geldiğini düşünmüştüm."

"Çok üzgünüm, Sherri. İşini kaybettikten sonra tekrar ayağa kalkmana yardım etmek istedim. Hepsi bu."

Başını salladı. "Şimdi anlıyorum. Ben, ben gidiyorum."

"Bu gece kalacak bir yeriniz var mı? Son feribot çoktan gitti."

"Evet. Beachcomber'dayım. Hoşça kal Deacon."

"Kendine iyi bak, Sherri."

Onları iterek geçti ve rampayı hızla çıkarak karanlıkta kayboldu.

Deacon Julia'ya döndü, sevimli bir şekilde kararsız görünüyordu. "Merhaba."

Ona sarılmak, öpmek ve onu sevdiğini söylemek istiyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Şey, sen söyle."

"Aslında oldukça iyi gidiyor. Her zamankinden daha iyi."

Sherri'nin aniden ortaya çıkmasının işleri berbat etmesine izin vermeyeceğini hissetmiş gibi ona yaklaştı. Bir ay önce, ona gerçekten güvenilebileceğini göstermeden önce, Sherri'nin yaptığı gibi bir şey görünüşü onu mahvedebilirdi. Ama her şey Şimdi farklıydı ve onun için oyunu değiştiren oydu. "Bunun için özür dilerim."

"Sanırım üzgün olmanızı gerektirecek bir şey yok."

"Teknik olarak hayır, ama bu sizin için üzücü olmuş olmalı."

"Bana o olduğunu söylediğinde biraz şok olmuşum. Erkek arkadaşı Deacon'ı bekliyordum ama çalışmadığın her dakikayı benimle geçirirken onun erkek arkadaşı olmanın mümkün olmadığını bildiğim için nefes alıp sakin kalmaya ve bu konuda ne söyleyeceğini duymayı beklemeye karar verdim."

Muhteşem gözleri eğlence, mutluluk ve ona duyduğu büyük sevgiyle parlıyordu. "Çok evrim geçirmişsin."

"Biliyorum, değil mi?"

"Seninle gurur duyuyorum, sevgilim." "Ben de kendimle gurur duyuyorum." "Olmalısın."

Yavru köpek, onsuz geçen uzun bir günün ardından babasının ilgisini çekmek için ayaklarının dibinde hoplayıp zıplıyordu.

Deacon onu almak için eğildi. Birkaç ay sonra bebek gibi taşınamayacak kadar büyük ve ağır olacaktı. Bu süre zarfında onu taşıyabilmenin tadını çıkarıyorlardı. Bir kolunda köpeği tutup diğerini Julia'ya dolayan Deacon, rampadan iskeleye kadar onlara eşlik etti.

"Bu gece işten sonra seninle buluşmak için yola çıktığımda pazarlık ettiğimden çok daha fazlasını elde ettim."

"Kardeşim beni yaz için Gansett'e getirdiğinde umduğumdan çok daha fazlasını elde ettim. Kendime ait

Artık küçük bir aileyiz ve ikinizi de tüm kalbimle seviyorum." Julia, Sherri ile olan bölüm boyunca kendini toparlamıştı,

Ama onun bu sözleri tekrar söylediğini duymak, duygu kabarmasından boğulmasına neden oldu.

"Bunu ilk kez ben başka biriyle konuşurken duymak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun yok."

Deacon yürümeyi bıraktı ve yüzünü ona dönecek şekilde döndü. "Her şey yolunda değil. Bunu sana haftalar önce söylemeliydim, çünkü bunu uzun zamandır hissediyorum. Sana söylemememin tek nedeni çok erken bir zamanda çok fazla şey söyleyerek seni korkutmak istemememdi."

"Kimi kandırıyorsun sen? Beni kız kardeşimin düğününden kaçırdığın günden beri çok erken ve çok fazla şey söyleyerek beni korkutuyorsun."

O gülümseme. O gamze. O gözler. Çenesindeki kırıksıklık. Yaşadığı sürece her gün o yüze bakmak istiyordu. "Eğer nedime gelirse bu bir kaçırma değildir. isteyerek."

Julia güldü. "O gün oldukça kolay yönlendirildim."

"Bunun için her zaman minnettar olacağım. O gün başıma gelen en güzel şeyin başlangıcıydı."

"Bebeği yere bırak," dedi.

Deacon Puppy'yi yere bıraktı ve sızlanan protestosunu görmezden geldi.

Julia ellerini gülünç derecede seksi üniforma gömleğinin üzerinde düzleştirdi ve ona baktı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, ben de seni seviyorum."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten sormak zorunda mısın?"

"Umuyordum ki..."

"Deacon, Tanrım, sana deli gibi aşığım, doğru dürüst göremiyorum ve senin sayende kesinlikle doğru dürüst yürüyemiyorum."

Ukala sırtışı yüzünü aydınlattı. "Bu doğru mu?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum, özellikle de seninleyken ve hatta değilken hissettiklerimi."

Kıçını avuçladı ve onu ereksiyonuna doğru sıkıca yaklaştırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Mutlu, sağlıklı, neşeli, eğlenmiş, heyecanlanmış, eğlendirilmiş, umutlu."

"Bütün bunlar mı?" diye sordu, onu en başından beri etkilediği gibi etkileyen sert ve seksi ses tonuyla.

"Tüm bunlar ve çok daha fazlası."

"Sikinin diyetini üzerime boşaltmaya karar verdiğin için çok mutluyum."

Julia o kadar çok güldü ki gözleri yaşardı, bu onun yanında her zaman olan bir şeydi. "Ben de öyle."

"Hadi küçük oğlumuzu eve götürelim." Deacon tasmayı aldı kolunu ona doladı ve onları kendi evine doğru yönlendirdi.

"Annemle birlikte soyunmak istiyorum."

"Annem bunu çok isterdi."

Başının tepesini öptü ve onu kendi tarafına doğru sıkıca tuttu. "Seni çok seviyorum Julia. Seni çok seviyorum Julia. sonunda sana söyleyebileceğim."

"Bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

"Bu iyi, çünkü hayatımızın geri kalanında her gün sana söylemeyi planlıyorum."

"Ben de buna varım."

EPILOGUE

T Dördüncü Temmuz tatilinden sonraki hafta McCarthy ailesi sonunda istedikleri partiyi verdi. Wayfarer'ın başarılı açılışını kutlamayı planlıyordu. Aile ve en yakın dostları, okyanusa bakan arka verandada bir araya gelerek açılış şerefine kadeh kaldırdı.

adanın en sevilen simgelerinden birinin yeniden açılışı.

Maddie McCarthy, her daim mevcut olan Bu sayede sosyal etkinliklere katılabiliyor ama ayaklarını uzatamıyordu. Karnı o kadar büyüktü ki artık ayaklarını göremiyordu. Julia ikizlerin doğmasına daha nasıl on hafta olduğunu anlayamıyordu.

Mac için çalışmak eğlenceli ve ilginçti ve asla sıkıcı değildi. Her geçen hafta Julia'ya daha fazla güveniyordu ve Julia da bunu memnuniyetle karşılıyordu. Meşgul ve üretken olmayı seviyordu ve bu işte her ikisini de yapıyordu. Ayrıca Puppy'yi her gün onunla birlikte. Bu harika bir işin en güzel yanıydı.

O kadar hızlı büyüyordu ki, bir yaşına geldiğinde kendisinden daha ağır olacağından korkuyordu.

Onu delicesine seviyordu ve neyse ki istediği zaman ona sarılmasına, öpmesine ve kucaklamasına izin veriyordu. Deacon, Puppy'nin hayatını kimin kurtardığını çok iyi bildiğini ve o kişinin kendisi olduğunu söyledi.

Arkadaş olmuş insanlarla ziyaret ederken Julia kendini kapıyı izlerken, Deacon'ın gelmesini beklerken buldu. Öğleden sonra işten izin almış ve ona halletmesi gereken bir şey vardı, ama onun neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Stephanie yanına geldi, elinde Julia'ya uzattığı bir bardak kehribar rengi sıvı vardı.

"Bunun senin için olmadığını umuyordum."

"Haha, çok komik. Hamile bayana viski yok ama senin ne kadar sevdiğini biliyorum." Küçük bir yumru son iki hafta içinde Stephanie'nin karnında ortaya çıktı. Hamileliğin diğer tek belirtisi ise yüzünün biraz daha dolgunlaşmasıydı. "Umarım bu aile bebek patlamasına hazırdır.

gerçekleşmek üzere. Maddie, ben, Grace ve Abby. Hepsi hamile."

"McCarthy ailesi için büyük bir yıl olacak."

"Elbette öyle. Mallory ve Quinn'in düğün tarihlerini Ekim olarak belirlediklerini duydun mu?"

"Mac söyledi. Bu harika bir haber. Harika bir çiftler."

"Gerçekten öyleler. Yaşlıların yanında ne yapıyorlar? bakım tesisi bu toplum için büyük bir nimet. Alex ve Paul anneleri adaya döndüğü için çok rahatlamış durumdalar."

"Durumu iyi mi?"

"Tüm hesaplara göre, yumuşak bir geçiş oldu."

Tiffany, Addie'yi kucağında taşıyarak merhaba demeye geldi.

"Hanımlar." "Ne var ne yok?" Julia Tiffany'yi ve onun saygısızlığını seviyordu. Bu

Yetişkin olarak tanışmış olmaları muhtemelen iyi bir şeydi, Çünkü çocukken başlarını büyük bir belaya sokabileceklerine dair bir his vardı içinde.

"Çok fazla değil. Bebek patlaması hakkında konuştuğunuzu mu duydum?"

"Sen yaptın," dedi Steph.

"Beni de listeye ekle. Üç numara yolda."

Julia ona sarıldı. "Bu harika!" Deacon Sevecek başka bir yeğenim olduğu için çok heyecanlıyım. İzlerken

Ashleigh ve Addie'nin yanı sıra yeğenleri de ona bir gün ne kadar harika bir baba olacağını göstermişti.

Onu seven bir adamla bir gün ve gelecekteki çocuklar hakkında düşünmenin nihayet güvenli olduğuna hala inanamıyordu.

Ona saygı duydu ve her gün ona bir kraliçe gibi davrandı. Katlandığı tüm zorlukları ve sıkıntıları ondan önce buna değer.

"Ne zaman doğacaksın?" Steph Tiffany'ye sordu. "Şubatta. Peki ya sen?"

"Aralık sonu. Grace Ocak ortasında, Abby ise Ocak sonunda doğacak."

"McCarthy ailesi için cehennem gibi bir kış olacak," dedi Julia.

"Şaka yapmıyorum. Big Mac ve Linda'nın planladıkları gibi daha sıcak bir yere gitmek yerine bu kış burada kalacaklarını duydum."

Deacon'ın ana kapıdan içeri girdiğini gördüğünde Julia, Wayfarer'ı her gördüğünde kalbinin aynı çılgın geri taklayı attığını hissetti.

Tiffany, "Kızımız liman başkanına fena takmış," dedi.

"Cidden kötü," dedi Stephanie. "Bu bir terminal olabilir dava."

"Haha, çok komik." Adam ona doğru ilerlerken Julia bakışlarını ona sabitledi ve arkadaşlarını selamlamak için durdu

Yol boyunca.

Ona ulaştığında, kolunu ona doladı ve yanağından öptü.

Julia ona doğru eğildi, uzun saatler ayrı kaldıktan sonra onu tekrar görmek her zaman rahatlatırdı. Ona sarılmak, onu öpmek ve ona sarılmak istiyordu ama herkesin içinde oldukları gerçeğini göz önünde bulundurarak kendini tutmayı başardı.

Eli sırtından aşağı kayarak kışını hafifçe sıktı ve ona sadece kendisinin olmadığını hissettirdi. yalnız olmayı diledi.

Blaine de onlara katıldı ve Deacon'a uzattığı ikinci birayı getirdi.

"Teşekkürler."

Kardeşler samimi ve dostane bir ilişki kurmuşlardı. Bu ilişki hala çok fazla top kırma içeriyordu, ancak bu günlerde öfkeden ziyade mizahtan kaynaklanıyordu ve her iki adamın da hoş karşıladığı bir gelişme gibi görünüyordu.

Blaine, "Takip ettiğiniz tekneyle ilgili bir gelişme var," dedi.

"Evet, o nedir?"

"Görünüşe göre bir süredir DEA'nın radarındaymışlar ve sen haklıymışsın. Güney New England'a eroin getirmek için Salt Pond'u buluşma noktası olarak kullanıyorlarmış. Sahil Güvenlik ve DEA bugün onları açık denizde durdurdu, yakaladı ve son sevkiyatlarına el koydu."

"Vay canına," dedi Deacon genişçe sırıtarak. "Bu harika bir haber."

"Yetkili DEA ajanı çalışmanızın çok önemli olduğunu size bildirmemi istedi ve ben de aynı fikirdeyim.

Tebrikler,

kardeşim."

"Teşekkürler

."

Ağabeyinin onayının Deacon için ne kadar önemli olduğunu bilen Julia onun adına çok heyecanlanmıştı.

"İlgileniyorsanız yaz sonunda tam zamanlı, yıl boyunca açık olacak bir pozisyonumuz var."

"Ciddi misin?" Deacon sordu.

"Çok ciddiylim. Sen harika bir polissin. Departmanımız için bir değer olursun. Bugün erken saatlerde belediye başkanıyla görüştüm ve o da aynı fikirde."

"Ben, şey... Dizim ne olacak?"

"Şehirde yaptığınız gibi adada çok fazla suçlu kovalamıyoruz. Burada çalışabilirsin."

"Yazın liman başkanı olarak devam edebilir miyim?"

"Eminim bunu yapmak için bir şeyler ayarlayabiliriz. olur."

Deacon Julia'ya baktı ve Julia da ona gülümsedi, Adada kalabileceği ve sevdiği işi bir kez daha yapabileceği için çok mutluydu. Deacon kaşlarını kaldırdığında, Sessizce bu fikri onaylayıp onaylamadığını sorduğunda başını salladı. "Kabul ediyorum," dedi Blaine'e.

"Teşekkür ederim."

Blaine onun elini sıktı. "Bunu hak ettin ve sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

Big Mac McCarthy mikrofona çıktı ve konuklarının dikkatini çekmek istedi. "Size teşekkür etmek istiyorum Wayfarer'ın açılışını kutlamak üzere burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Yeni işimizi kutlamak için bu aile buluşmasını gerçekleştirmek beklediğimizden biraz daha uzun sürdü, ancak ekstra Zaman bize pürüzleri çözmemiz için birkaç hafta verdi. Elimizde büyük bir başarı var millet. Nikki ilk birkaç hafta sonu için en iyimser tahminlerimizin çok ötesinde hasılat bildirdi."

Coşkulu bir alkış tufanına önderlik etti.

"Bu büyük başarıyı gerçekleştirdikleri için teşekkür etmemiz gereken o kadar çok insan var ki benim fikrimi gerçeğe dönüştürdü. Her şeyden önce oğlum Mac, yeğenlerim Shane, Riley ve Finn'in yanı sıra iş ortağımızın da yardımıyla tadilatı yönetti, Luke Harris. Beyler, sanırım herkes burada harika bir iş çıkardığınız konusunda hemfikir olacaktır. minnettarım."

Julia ve kalabalığın geri kalanı Mac ve ekibini alkışladı.

"Nikki, sen olmasaydın biz ne yapardık? İlk sezonumuz için bir araya getirdiğiniz inanılmaz grup? Wayfarer'ın yönetimini üstlendiğiniz ve detaylara bu şekilde indirdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Size çok minnettarız."

İlgiden mahcup olmuş gibi görünen Nikki için daha fazla alkış geldi. Yanında, yazı adada geçiren tek yumurta ikizi kız kardeşi Jordan duruyordu. İki kadın birbirlerine tıpatıp benzemekle birlikte, Nikki mutlulukla parlarken, Jordan üzgün ve kaybolmuş görünüyordu.

Julia bu duyguyu çok iyi biliyordu ve belki Gansett Adası'nın Jordan için de sihrini göstereceğini umuyordu.

Big Mac'in aileye ve Wayfarer'a kadeh kaldırmak üzere bira şişesini kaldırmasının ardından Owen ve Evan sahne aldı. Maroon 5'in "[She Will Be Loved](#)" şarkısının yavaş ve akustik bir versiyonunu çaldıklarında Deacon Julia'yı

dans pistine çıktı ve kollarını ona doladı, kulağına fısıldarken kelimeleri "seviliyor" olarak değiştirdi.

Kollarını adamın boynuna dolayarak, adam irkilene kadar ona sıkıca sarıldı. "Ne?"

"Daha önce sırtımı incittim." "Nasıl?"

"Eve gittiğimizde sana anlatırım." "Hemen gidelim."

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Kısa bir süre sonra vedalaştılar ve Deacon'ın Tiffany ve Blaine'in evinin arkasındaki yerine gittiler. Maddie'nin Mac'le tanıştığında yaşadığı yerle aynı.

Julia, Deacon'ı merdivenlerden yukarı ve Zamanlarının çoğunu geçirdikleri daire, o kadar ki Cindy Julia'ya onun yanına taşınmasını önermişti Şimdiden. Bunu düşünüyordu.

Köpek yavrusu selamlamak için yatak odasından koşarak çıktı. Onları öpücüklere ve koşulsuz sevgiye boğdu. Hiç kimse onu gördüğünde Puppy kadar mutlu olmamıştı, sanki Deacon'ın dediği gibi hayatını kimin kurtardığını ve bundan sonra da kimin kurtaracağını biliyordu. hayatının geri kalanını ona teşekkür ederek geçirecek.

Deacon yavru köpeği çişini yapması için dışarı çıkardı ve birkaç dakika sonra döndüklerinde kapının kilidini çevirdi. Ashleigh ziyarete gelmekten hoşlanıyordu ve onun görülmemesi mümkün olmayan bir şeye girmesini istemiyorlardı.

Puppy yatağına yerleştikten sonra Julia Deacon'a baktı. "Sırtına ne yaptın?"

En yakındaki ışığı yaktı, gömleğini çıkardı ve sırtının ortasında yeni bir dövme için döndü.

Ne olduğunu anladığında nefesi kesildi ve gözyaşlarını geri kırıptı.

Bir kaplumbağa
kabuğu.

"Deacon..."

"Seninkine uyması gerekiyordu." Omzunun üzerinden ona baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Julia onun yanına gitti, ellerini omuzlarına koydu ve dövmenin sağına ve soluna öpücükler kondurdu. Cildi kızarmış ve öfkeli görünüyordu ve onun için bu tür bir acıya katlandığını bilmek neredeyse kaldırabileceğinden daha fazlaydı. "Bence," dedi yavaşça, "en iyisi sensin ve seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

Onunla yüzleşmek için döndü, onu kendine yaklaştırdı ve öptü. "Beğendiğine sevindim."

"Onu seviyorum ve temsil ettiği şeyi seviyorum."

"Ben senin kabuğum, sevgilim. Ne olursa olsun, seni fırtınadan koruyacağım."

"Ben de senin için aynısını yapacağım." Başını kaldırıp ona baktı. "Büyük baskın ve yeni iş için tebrikler."

Gülümsemesi kadının çok sevdiği gamzesini ortaya çıkardı. "Teşekkürler."

"Umarım Blaine'in onayını ve desteğini almak iyi hissettiriyordur."

"Öyle olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Onun tam bir pislik olmadığını öğrenmek güzeldi."

Julia güldü, Deacon hakkında da aynı şekilde konuşan Blaine'den bahsederken ondan daha azını beklemiyordu. Onlar için ne işe yarıyorsa. En azından onlar birbirleriyle konuşuyor ve birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyor gibiydiler ki bu onlar için büyük bir adımdı.

"Tiffany bana hamile olduğunu söyledi."

"Bu doğru mu? Vay canına, bu harika bir haber."

"Buralarda herkes hamile gibi görünüyor."

"Kendini dışlanmış mı hissediyorsun?"

"Hayır. Dur. Tabii ki hayır."

"Birazcık bile mi? Çünkü eğer istediğin buysa, seni hamile bırakmak bana büyük bir zevk verir."

"Böyle şeyler söyleme."

"Neden söylemeyeyim?"

Julia onun kucağından indi ve bir bardak su almaya gitti, ellerinin titrediğini görünce şaşırdı
Biraz.

Onu lavaboya kadar takip etti ve arkasından sarılıp ensesindeki dövmeyi öptü. Kadın Bugünlerde saçlarını daha sık topluyor ve bir zamanlar sakladığı dövmesini tüm dünyanın görmesine izin veriyordu. "Şimdiye kadar istemeyeceğim hiçbir şey olmadığını bilmiyor musun?"

sana verebilir miyim? Bebekler de dahil mi?"

Julia derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Bazen hâlâ bu yeni hayatımın gerçek olduğuna inanmaktan korkuyorum."

"Bu çok gerçek, sevgilim. Birlikte hayatımız olabildiğince gerçek ve bundan sonra daha da iyi olacak." Adam, kadın ona ve onunla birlikte gelen her şeye duyduğu arzudan titreyene kadar onun boynunu öptü. "Bebek istiyor musun, aşkım?"

"Evet, gerçekten istiyorum." Mike'la yaşadığı felaketten sonra Belki de birlikte bir hayat ve aile kurabileceği bir adam bulamayacağını kabul etmeye başlamıştı. Bir gün bebek sahibi olma hayalinden vazgeçmeye başlamıştı.

"Kaç kişi?"

"Bir tane olsa çok sevinirdim."

"O zaman iki kişi daha da heyecan verici olur."

"Sadece senin de istediğin buysa. Bunu sadece beni mutlu etmek için söyleme, Deacon."

"Bunu sana asla yapmam. Ben seni istiyorum. Senden çocuk istiyorum, seninle bir hayat ve seninle olan her şeyi istiyorum."

Julia duygularını daha iyi kontrol edebilmeyi diledi ama yanaklarından süzülen gözyaşlarını tutamadı.

Onu yüzüne çevirdi ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "İstediğin her şeye sahip olacaksın, tatlı Julia. Söz veriyorum."

"Teşekkür
ederim." "Ne
için?"

"İhtiyacım olan her şey ve hayal ettiğimden çok daha
fazlası olduğun için."

"İhtiyacınız olan şey olmak, sizin için en önemli şeydir.
beni." Elleriyle yüzünü çerçeveledi ve onu her yerinde hissettiği
bir şefkatle öptü. "Hatırlıyor musun?
Annemin her şeyin bir nedeni olduğuna dair teorisini
biliyor musun?"

Başını salladı.

"Dizimi patlatmamın ve polislikten ayrılmak zorunda
kalmamın sebebi sensin. Blaine seni bulmam için beni
buraya getirsin diye kavgaya karışmamın ve hapse
atılmamın sebebi sensin. Her şey senin içindi. Sen benim
sebebimsin."

"Ve sen benimsin. Daha önce olan tüm o saçmalıklar beni sana
getirdi."

Gülümsemesi muhteşem gözlerini aydınlattı. "Yani bir
bebeğimiz olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten istiyorum." Ona sımsıkı sarıldı, şimdi her acı
verici, ıstırap verici bükülme ve zor dönüş için
şükreliyordu.
onu eve, ona götüren yolculuk.

Bonus Epilog **Bir Gansett Adası Düşünü**

DAVETİYE HEMEN HEMEN HERKESE E-POSTA OLARAK GÖNDERİLDİ
Gansett Adası'nda:

Tobias Fitzgerald "Slim" Jackson Jr.

ve
Erin Elizabeth Barton

Düğün şenliklerinde bulunma şerefine nail olmanız
için
29 Haziran Cumartesi, saat
14:00'te.
Güneydoğu Işığında
Gece boyu partiye hazır olun!

SLIM, GANSETT ADASI'NA SON YAKLAŞMAYI YAPARKEN
havaalanına inmek ve mümkün olduğunca çabuk Erin'e
ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Onu son gördüğünden bu
yana geçen iki hafta
sonsuz dek sürüncemede kalmıştı. Ayrılık ona ilk
tanışmalarından sonra ayrı geçirdikleri ayları hatırlatmıştı
ve

Bir yıldan uzun süredir bildiği şeyi doğruladı; ondan ayrı
bir gece daha geçirmek istemiyordu.

Tabii ki, insanları uçuran profesyonel bir pilot olarak
gerçekçi olmayan bir hedefti. İşi onu Erin'den sonra iki
hafta daha Florida'da tutmuştu.

büyük günlerinin son ayrıntılarını denetlemek için adaya
döndü. En iyi müşterilerinden ikisinin ona rezervasyon
yaptırmasıyla

Haziran sonu randevularında, onu ticari bir uçağa bindirirdi,
Korktuğunda nefes alması gerektiğini hatırlattı ve
Providence'a indiğini, ailesinin onu adaya yolculuk için
karşıladığını mesaj atmasını bekledi.

İkiz kardeşi Toby'nin 11 Eylül'de New York'taki Dünya
Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırıda hayatını kaybetmesinin
ardından uçağa binemediği yıllardan bu yana çok yol kat
etmişti. Erin artık düzenli olarak Slim'in
uçakta ve ticari uçuşlarda, yapmaktan asla hoşlanmayacağı

bir Şey olsa bile. Ona bu işi 6ğretiyordu.

uçmanın mekaniği, onu daha az uçurma çabasının bir parçası olarak

korkuyordu. Kendi başına yetkin bir pilot olmaya başlamıştı ama yine de her uçuşta korkuyla mücadele ediyordu.

Slim o sabah West Palm Beach'ten ayrılmadan önce ona gönderdiği mesajı düşündü:

Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum;

Sonsuza dek seninle yaşamak için sabırsızlanıyorum;

Sadece bizim bildiğimiz bebeği doğurmak için sabırsızlanıyorum;

O bebeğe bir erkek ya da kız kardeş vermek için sabırsızlanıyorum, belki de ikisi birden;

Sonunda bahsettiğimiz köpeği almak için sabırsızlanıyorum;

Seninle her şey için sabırsızlanıyorum!!!!!!

Ve onun esprili cevabı: Noktalı virgülleri görmezden geleceğim çünkü güçlü bitirdiniz. Oh, ve diğer her şey için aynen. Seksi kışını adamıza getirir misin?!!!

Yola çıkıyorum, aşkım. Ve herkes bilir ki ?!!! kabul edilebilir bir noktalama işareti değildir.

Gülme emoji'si ile cevap vermişti.

Uçağı emniyete alındıktan sonra, yıl boyunca adada tuttuğu motosikletine atladı ve Erin'in düğüne kadar kalacağı batı yakasındaki evine doğru yola çıktı. Erin, adamın düğün gecesini deniz fenerinde geçirmelerini ayarladığını bilmiyordu. Sadece uygun görünüyordu O geceyi ilişkilerinin başladığı yerde geçirdiler.

Kendisine ev sahipliği yapan adanın tanıdık kıvrımlarında ve dönemeçlerinde gezinirken Slim şunları düşündü

ilk günlerini hatırlıyordu. Bisikletinin lastiği patlayıp bileğini burktuktan sonra onu karanlık ada yollarında topallayarak bulduğu gece nasıl başladıklarını her saniye hatırlıyordu. Onu ve bisikletini eve götürmesine yardım etmiş, geceyi onunla ilgilenerek geçirmiş, Jenny ve Alex Martinez'in düğününe onunla birlikte katılmış ve sonra Onu tekrar görebilmek için aylarca Florida'da kalması gerekiyordu.

Geçen yıl tatillerde yeniden bir araya gelmişlerdi ve birlikte geçirdikleri on iki gün, onunla sonsuza dek birlikte olmak istediğine dair kesinliği pekiştirmişti.

Uzun zaman önceki o gecede onu topallayarak bulduğu yerin yanından geçerken, yardıma ihtiyacı olduğu anda onu orada bulduğu için şanslı yıldızlarına ve kadere şükretti. Onu evine götürecek olan sola dönüşten önceki son virajı alırken kalbi hızla çarpıyordu. Toprak yolda kükreyerek ilerledi.

araba yoluna girdi ve arkasında bir toz bulutu bırakarak durdu. Motoru durdurduktan sonra motosikleti park etti ve Erin'in ona söz verdirdiği kaskı bir kenara fırlattı. her zaman takardı. Onun için kaskı taktı.

Adam eve doğru yöneldiğinde, kadın dışarı çıktı ve ona doğru koştu.

Yarı yolda buluştular.

Onu kollarının arasına aldı ve etrafında döndürdü, Sevinç, rahatlama ve sadece onunla bulabildiği türden bir neşenin üstesinden geldi.

Ona sarıldı, yüzü boynunun kıvrımlarına gömüldü. "Buraya hiç gelmeyeceksin sandım."

"Bir daha asla iki hafta ayrı kalmayacağız." Onu yere bıraktı ve dünyasının merkezi olan kadının muhteşem yüzüne baktı. "Evin zilini çaldığımı duydun mu?"

"Duydum." Gülümseyerek ellerini adamın yüzüne koydu ve onu yavaş, seksi, dilini dolaştıran bir öpücüğün içine çekti.

"Sizinkiler nerede?" diye sordu, dudakları onunkilerin hemen üzerinde gezinirken.

"Jenny ve Alex ile öğle yemeğine gittiler." Jenny, kısa bir süre önce öldürüldüğünde Erin'in erkek kardeşinin nişanlısıydı.

evlenmelerinden bir süre önce. Slim, Erin'in ailesiyle ilk kez Jenny'nin Alex Martinez'le evlendiği gece tanışmıştı.

"Ne kadar zaman önce?"

"Yaklaşık yarım saat önce ayrıldılar."

Slim, Erin'i ayaklarından kaldırdı.

Şaşırmış bir şekilde ciyakladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Yeniden tanışmaya."

Güldü. "Buna ihtiyacımız yok. Biz birbirimizi çok iyi tanıyoruz."

"Buna ihtiyacımız var. Benim ihtiyacım var."

"Peki ya Jack ve ailesi?" diye sordu ağabeyine.

"Saat üç vapurundalar. Zamanımız var."

Adam onu içeri taşıırken, kadın onun sabırsızlığına güldü ve yüzünün ulaşabildiği her yerini öptü. Adam onları doğruca yatak odasına götürdü ve onu yatırdı. Sadece tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarmaya yardım edecek kadar uzun süre, o da adamın tişörtünün düğmelerini açtı.

"Seni görmek için sabırsızlanıyordum," diye fısıldadı boynunun pürüzsüz tenine. "Sensiz geçen her dakika bir yıl gibi geliyordu."

"Aynı. Tam bir işkence."

"Evleniyor olmamız iyi bir şey." "Bu çok iyi bir şey."

Bir elini hâlâ düz olan karnının üzerine koydu. "Fıstık nasıl?"

"Mide bulantısı geçtiğine göre şimdi daha iyi."

Ne bebekleri olacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve bunu öğrenmeyi de planlamıyorlardı ama Erin'in Mart ayında doğacak bir erkek çocuk beklediklerine dair bir hissi vardı.

"Hawaii'de kendini daha iyi hissetmene çok sevindim."

"Ben de, her ne kadar beni on iki saatlik uçuşa nasıl ikna ettiğinden hâlâ emin olmasam da."

"Hızlı geçmesi için orada olacağım ve Hawaii'nin ne kadar güzel olduğunu gördüğünde bunu yaptığa çok memnun olacaksın. Ayrıca ikimiz de birinci sınıf uçarken korkacak bir şey olmadığını biliyoruz."

"Bu çok doğru."

"Bu çok çabuk olacak," diye fısıldadı.

kolları ve bacakları birbirine dolanarak yatağa düştüler ve

umutsuz öpücükler.

"Çabuk olmak
iyidir."

İlk birlikte olduklarında, Erin'in onlara bir şans verecek cesareti bulup bulamayacağını merak etmek için nedenleri vardı, ama bir kez denemeye karar verdiğinde, her şeyi kabul etmişti. Ve Erin'in her şeyi onun başına gelen en iyi şeydi.

Kadının içine doğru kaydı ve başını geriye attı, bunu çok hızlı yapmadan önce kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Tanrım, Erin..."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Ben de."

En uzun süre boyunca, sadece ona sarıldı, onu içine çekerken hareket etmedi. Göğüslerinin göğsüne yaptığı baskı ve iç kaslarının sikinin etrafındaki sıkışıklığı onu çıldırtıyordu. Onunla birlikte olmak, onunla sevişmek... Eğer

bundan daha iyi bir şey varsa, onu henüz bulamamıştı.

"Seni çok seviyorum. Beni asla terk edemezsin. Bunu asla atlatamam."

"Ben de seni çok seviyorum ve sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Söz mü?"

Başını salladı ve gülümsedi, adamın yüzünü okşadı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Onunla ilgili her şey onu etkiliyordu. Slim diledi ki Günün geri kalanında bundan başka bir şey yapmayacak zamanları vardı ama kardeşinin ailesi bir saat içinde gelecekti ve kızın ailesi de bir süre sonra dönecekti. Günün geri kalanını, daha sonra onunla tekrar yalnız kalmayı dört gözle bekleyerek geçirecekti. Bu arada hızını artırdı.

Kadın da onunla birlikteydi, mükemmel bir uyum içindeydiler.

birlikte buldukları tatlı zevkten nefes nefese kaldıkları ve birbirlerine sarıldıkları bir finişe doğru koştular.

Sonra gözlerini kapadı ve onunla her zaman seksin ardından gelen mutluluk dolu duruma geçti. "Beni mahvettin."

"Seni mahvettim mi? Motosikletli seksi bir adam gelene kadar kendi işime bakıyordum."

"Mmm, hepsi senin suçun."

"Burada olmana çok sevindim. Çok endişelendim." Bunu duymaktan nefret ediyordu. "Ne hakkında?" "Sen. Uçan. Nasıl olduğumu biliyorsun..."

Geçmişte yaşanan travmaların birçok yönünü biliyordu. günlük hayatında kendini gösteriyordu. OKB ritüellerine alışmış ve ona huzur verdiğini bildiği için bunlara uyum sağlamıştı ama keşke onun çektiği gibi acı çekmeseydi. "Endişelendiğin için üzgünüm ve sana her şeyin yoluna gireceğini söylemek için burada değildim."

"Sen yanımdayken beni sakinleştirmek çok daha kolay."

"Ben buradayım ve her şey mükemmel. Bu çok güzel olacak.

hayatımızın en güzel hafta sonuydu."

DÜĞÜNLERİ İÇİN MÜKEMMEL BİR YAZ GÜNÜ YAKALADILAR.

Parlak güneş ışığı, düşük nem oranı ve gökyüzünde tek bir bulut bile yok.

Erin bu günün asla gelmeyeceğini düşünmüştü. Tarihi aylar öncesinden belirlemişler, arkadaşlarına e-posta göndermişler, deniz feneri arazisini kullanmak için kasabayla anlaşmışlar ve şehir dışından gelecek konukları için Sand & Surf'te bir blok oda ayırtmışlardı. Dün, Slim Misafirlerine ikram edecekleri New England istiridye yemeği için sahilde deniz yosunu ile kapladığı bir çukur kazıyordu.

Ve şimdi gösteri zamanıydı ve Erin daha heyecanlı olamazdı. Bu günü daha da güzelleştirecek tek şey, sevgili ikiz kardeşinin de sevincini paylaşmak için orada olmasıydı. Son birkaç gündür Toby'yi düşünüyordu. Uzun zamandır olmadığı kadar. O her zaman aklıdaydı, ama o her zamankinden daha fazla hayatının en büyük günü için geri sayıyordu.

Onu son gördüğü anı tekrar tekrar yaşadı. Hamptons'daki o hafta sonu aralarında anlaşmazlık çıkmıştı, ki bu onlar için nadir görülen bir durumdu. Adam

doğrudan gelip ona

Kısa süre önce birlikte yaşamaya başladığı Mitch onun için yeterince iyi değildi. "Bir gün," demişti Toby, "anlayacaksın ne demek istediğimi."

Erin, daha önce onu nasıl yumruklamak istediğini düşündüğünde

Bunu söylediği için ona çok kızmıştı ama şimdi ne kadar haklı olduğuna sadece gülebiliyordu. Mitch'le evlenmediği için çok memnundu. Mitch iyi bir adamdı ve ona destek olmak için elinden geleni yapmıştı.

Bir yıl sonra ilişkilerinden vazgeçmeden önce kardeşinin yıkıcı kaybı. Erin'in Toby'nin kendisi için ne istediğini nihayet anlayabilmesi için Slim ile tanışması gerekmişti.

Toby, ayak bileğini burktuğu gece onu bulması için Tobias Fitzgerald Jackson Junior'ı göndermişti. Bundan hiç şüphesi yoktu ve kardeşinin her zaman yakınında olduğu düşüncesi onu rahatlatıyordu.

Giyindiği yatak odasının altındaki kattan gelen sesleri duydu. Yeni deniz feneri bekçisinin önümüzdeki hafta gelmesi bekleniyordu ama şimdilik Slim'e aşık olduğu büyülü yer onlarındı.

"Tak, tak," dedi annesi Mary Beth. "İyi misin?"

"Öyleyim. Yukarı gel."

Anne ve babası sarmal merdivenlerden çıkarak Erin için pek çok özel anıyı barındıran odaya girdiler. evlenmek üzere olduğu adamla ilgili.

"Ah, tatlım," dedi Mary Beth gözyaşlarıyla savaşıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Babası Tom da gözyaşlarını tutamayıp, "Sansasyonel," diye ekledi.

Erin sade, halter tarzı beyaz bir elbise giymişti. saçlarını Slim'in en sevdiği şekilde bırakmıştı. "Teşekkürler, çocuklar."

"Slim ve senin adına çok mutluyuz," dedi Mary Beth. "Fark etmediysen söyleyeyim, ona bayılıyoruz."

"O da seni seviyor." Babası anevrizma geçirdikten sonra ailesiyle birlikte epey zaman geçirmişlerdi. acil ameliyat gerekti. Neredeyse tamamen

Artık iyileşmişti. Onu düğününde evlendirmek, rehabilitasyon sırasındaki başlıca hedeflerinden biriydi.

Erin ellerini onlara doğru uzattı. "Törenden önce hepimizi enkaza çevirmek istemiyorum ama sadece şunu söylemek istiyorum... Her şey için ikinize de çok müteşekkirim."

"Biz de sana minnettarız." Mary Beth Erin'in elini tuttu. ve kocasının eli. "Her zaman Toby'yi kaybetmekten asla kurtulamayacağımızı söyleriz. tatlı kız."

Jenny geldiğinde sona eren ağlamaklı bir grup kucaklaşmasını paylaştılar. "Merhaba! Evlenmeye hazır olan var mı?"

"Yukarı gel," dedi Erin, annesinin verdiği bir mendille gözlerini silerken.

Jenny her ikisi için de buketler getirerek merdivenleri hızla çıktı. Gelini görünce kısa bir süre durdu. "Oh, Er... Harikasin."

Jenny onun baldızı olmalıydı ve Erin'in onunla olan bağı, kederli yıllar boyunca derinleşmişti.

Toby'nin ölümünün ardından gelen inançsızlık. Toby'nin ölümünden sonra

ve Erin'in baş nedimesi olmasını isteyeceği başka kimse yoktu.

İki kadın Erin'in elbisesini kırıştırmamak ya da rengârenk buketleri parçalamamak için dikkatlice kucaklaştı.

"Toby, Slim'i seçtiğin için çok ama çok mutlu olurdu."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ayrıca ne kadar haklı olduğum konusunda da kendini çok beğenmiş olurdu."

Jenny güldü. "Evet, öyle." Beyaz zambaklar ve ortancalardan oluşan buketi Erin'e vermek için kucaklaşmadan geri çekildi.

Jenny'ye ne isterse giymesini söylemişti ve seçtiği leylak rengi elbiseyi ve buketini çok beğenmişti. mor ortancalar taşıyordu. "Oldukça iyi temizlik yapıyoruz, ha?"

Mary Beth her ikisine de gülümseyerek, "Kesinlikle öyle," dedi. Jenny, Mary Beth ve Tom için bir kız çocuğu gibiydi,

Jenny'nin oğlu George'un ekstra büyükanne ve büyükbabasıydılar.

Bir şekilde, bir şekilde, dördü de hayatta kalmış, büyümüş ve karanlığın içinden geçip ışığa geri dönmenin bir yolunu bulmuştu.

Toby de onlar için bunu isterdi. O onun ölümü onların da hayatını mahvetseydi yıkılırdı. Erin, yapmamak çok daha kolay olabileceksen devam ettikleri için onlarla gurur duyacağını bilerek rahatladı.

"Slim seni bekliyor," dedi Jenny. "Sana acele etmeni söylememi istedi."

"Adamın sabrı yok."

Jenny bir kaşını çarptı. "Bence aksini kanıtladı, sence de öyle değil mi?"

Erin soruya ve kaldırılan kaşlara güldü. "Haklısın. Yaptı. Hadi yapalım şu işi."

Diğerlerini iki spiral merdivenden aşağıya kadar takip etti. çamur odasında, Slim'le bir zamanlar çılgınca seviştikleri duvara baktı. Onunla hayat hiç sıkıcı değildi, bu kesindi.

Jenny'nin artık kocası olan Alex'e domates fırlattığı bahçede, Erin'in anne ve babası, Slim'le yemin etmek için seçtikleri arazinin kenarındaki noktaya kadar ona eşlik ettiler.

Emekli Yüksek Mahkeme Yargıç Frank McCarthy yönetecekti ve Wayfarer'dan ödünç aldıkları yüz elli sandalyenin her biri Gansett, West Palm Beach, Pennsylvania ve California'dan gelen aile ve arkadaşlarla doluydu. Onlar için önemli olan herkes gelmişti ama Erin sadece Slim'i gördü.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Bu durum için aldığı lacivert takım elbise içinde yakışıklıydı. Kızın isteği üzerine kravatsız beyaz bir gömlek giymişti.

Çünkü adamın onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyordu ve yakasında beyaz bir gül vardı. Koyu renk saçları hafif esintide dalgalanıyordu,

Kız ona doğru ilerlerken sıcak kahverengi gözleri kıza sabitlenmişti.

Owen Lawry şarkının akustik bir versiyonunu çaldı. Aylar boyunca telefonda The Voice'u birlikte izlerken aşık oldukları "**Lütfen**"

ilk tanışmalarından sonra ayrı geçirdiler. Şarkı gelmişti. Onlar için çok şey ifade ediyordu ve şimdi bunu duymak Erin'in gözlerini yaşarttı.

Ağlamayacağına dair kendine söz vermişti ama şimdi o an geldiğinde, duygularıyla kaybettiği bir savaş verdiğini fark etti.

Slim'in erkek kardeşi Jack, babalarının amcalarının sağdıcı olmasına yardım etmek isteyen Slim'in iki küçük yeğeniyle birlikte onun yanında duruyordu. Slim'in anne ve babası ile Erin'in bir gün önce ilk kez tanıştığı üvey kardeşleri ve kuzenleri de oradaydı.

Gansett'ten herkes gelmişti ya da öyle görünüyordu, Tüm McCarthy klanı, Martinez ailesi, Slim'in arkadaşı Seamus O'Grady ve karısı Carolina da dahil. O kadar çok insan aile olmuştu ki, önce Jenny deniz feneri bekçisi olmak için Gansett'e geldiğinde, sonra da Erin Jenny'nin yerini aldığı anda aile olmuşlardı. İki kadın bu güzel deniz fenerine kendilerine bir yer sağladığı için çok şey borçluydu. Gansett Adası'nın vahşi güzelliğinin ortasında nihayet iyileşecekler.

Erin ve ailesi Slim'in onu beklediği yere vardılar. Mary Beth ve Tom Erin'i öptüler ve Slim'e sarıldılar. Ona tapıyor olmaları onun için çok şey ifade ediyordu. Yine de, nasıl yapamazlardı ki? Adam onun için mükemmeldi ve bunu o kendine itiraf etmeye istekli olmadan önce bile görmüşlerdi.

Elindeki buketi Jenny'ye uzattı ve damadının kendisine uzattığı elleri tuttu.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tek kelimeyle nefes kesicisin." "Ben de öyle."

Onu sevinçle dolduran sıcak, sevgi dolu bir gülümsemeyi paylaştılar. Yıllar boyunca bu gülümsemenin bir parçasını bile yaşamamıştı.

Sadece varlığıyla ona hissettirdiklerini.

Frank onları ve misafirlerini karşıladı ve onlara yol gösterdi Slim'e dönüp sözü ona vermeden önce geleneksel yemin metnini okudu.

Kendi yeminlerini yazmak isteyip istemedikleri konusunda tartışmışlardı. Slim bu konuda ısrar etmişti. "Sana söylemem gereken şeyler var," demişti.

Artık o an gelmişti, gözlerinde kalbi ve yüzünde bir gülümsemeyle ona baktı. "Seni otoyolun kenarından aldığım geceyi asla unutmayacağım. yol."

"Slim!"

Her seferinde olduğu gibi bu şekilde söylediğinde de güldü. "Güzel gelinim, benimle evlenmek istediğini açıklamamı isteyecektir.

Bileğini burkmuştu ve onu lastiği patlamış bisikletiyle birlikte bulan şanslı kişi bendim. Onu ben aldım. ve bisikleti aldı, onu evine bıraktı ve o gece onunla kaldı. gece yalnız kalmasın diye. O zamandan beri onun olduğu her yerde olmak istiyorum."

Kadının yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmek için bir süre durakladı.

"Benim güzel, tatlı, cesur Erin'im, sana daha çok hayranım. Tanıdığım herkesten daha fazla. Daha küçük bir insanı mahvedecek şeylerden sağ çıktın. Sevgili Toby'ni hiç tanıma şansım olmadı, ama hiç şüphem yok ki metanetsiniz, direnciniz ve zarafetsinizle onu çok gururlandırdınız."

Aman Tanrım. Büyük silahları getiriyor.

Daha fazla gözyaşı sildikten sonra Slim onun yanağını okşadı. "Asla noktalı virgül kullanmayacağıma ve her fırsatta ünlem işaretlerini aşırı kullanacağıma söz veriyorum. Asla söz veriyorum mecbur kalmadıkça nemli kelimesini kullanmayacağım. Söz veriyorum.

Bir etobur olarak inandığım her şeye aykırı olsa da ara sıra sebzeli pizza yiyorum ve söz veriyorum, seni yıl boyunca nane şekeri içinde tutacağım."

Erin, gözleri daha fazla yaşla dolarken bile güldü. ilk kez hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyleri tartıştıklarını hatırladılar.

Slim onun gözyaşlarını sildi. "Her şeyden çok, seni sonsuza dek seveceğime söz veriyorum."

Yargıç McCarthy ona döndü. "Erin?"

"Bunu nasıl takip edebilirim ki?"

Sevgilisi de dahil olmak üzere herkes güldü.

"İyi iş çıkardın."

Geniş gülümsemesi, ona büyük bir sevgiyle bakan nazik gözlerini aydınlattı.

"Sen başıma gelen en güzel şeysin, Tobias.

Fitzgerald Jackson Junior. Bana gerçek adını söylediğin geceyi hayatım boyunca unutmayacağım. O gece Toby'min bana yeni bir Toby gönderdiğinin farkına varmak Benim için çok şey ifade eden bir şey, özellikle de hiç şüphem yok ki onun da seni çok seveceğini bildiğim için. benim kadar. Bir keresinde bana yanlış adamla birlikte olduğumu söylemişti ve bu beni ne kadar kızdırmıştı. Bu sonuncusuydu.

Onu ilk gördüğümde, bir gün ne demek istediğini anlayacağımı söyleyerek durumu düzeltmeye çalışsa da, ona kızgın ayrıldım. Seninle tanışana kadar bana ne söylemeye çalıştığını ve her zaman olduğu gibi haklı olduğunu anlamadım.

Beni bekleyen daha iyi biri vardı ve o kişi sendin."

Şimdi Slim onu dinlerken gözleri yaşarıyordu.

"Bir keresinde sana, seninle tanıştıgımda yıllardır nasıl döndüğümü anlatmıştım ve ancak birlikte olduktan sonra sonunda durdu. Seninle tanışmadan önce, her şey ters gittikten sonra kendim için bulduğum hayattan son derece memnun olduğumu söyleyebilirdim. Ama çok yanıltıcı olurdu. Sen, sevgin, kahkahaların ve her güne getirdiğin neşe olmadan önce sadece var oluyordum. Hayır.

Beni on beş yıl sonra tekrar uçağa bindirmekle kalmadınız, aynı zamanda korkmamam için nasıl uçulacağını da öğrettiniz.

Bana birçok yönden uçmayı öğrettiniz. Teşekkür ederim.

tam ihtiyacım olan şey ve kendime izin verdiğimden daha fazlası

mümkün olduğunu hayal etmek. Seni ve birlikte geçireceğimiz hayatı daha çok seviyorum.

ve nemli kelimeyi terk ettiğiniz sürece

ve noktalı virgüller, seninle sonsuza dek geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Slim güldü ve onu öptü, gözyaşları onunkilere karıştı.

Frank, "Henüz değil, millet," diyerek herkesi güldürdü.

"Jack, yüzükleri alabilir miyiz lütfen?"

Slim'in kardeşi yüzükleri teslim etti ve birbirlerine verdiler.

"Şimdi sizi karı koca ilan edebilirim, Bay ve Bayan Jackson, ve Slim, gelinini tekrar öpebilirsin."

Slim kollarını ona doladı ve yüzünü öptü. Erin de onu öperek karşılık verdi ve konukları da onlarla birlikte alkışladı, ıslık çaldı ve ağladı.

Misafirleri, fotoğrafçıyı ve onları bekleyen partiyi umursamadan uzun bir süre ona sarıldı. "Başardık," diye fısıldadı.

"Evet, öyle yaptık."

Kolunu ona doğru uzattı.

Elini onun kolundan geçirdi ve onunla birlikte Bay ve Bayan olarak yeni hayatlarına adım attı.

KARANLIKTAN SONRA SORUN'U OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ! UMARIM Julia ve Deacon'ın hikayesinin yanı sıra Slim ve Erin'in uzun zamandır beklenen düğününden de keyif aldım.

YENİ [Gansett Adası Facebook sayfasını BEĞENEREK](#) [Gansett](#) Adası ile ilgili her şeyden haberdar olun. Yeni kitabın detaylarını spoiler vermeden tartışmak için [Trouble After Dark Okuyucu Grubuna](#) katılın.

Okurum Nicole'e, çocukluk istismarından kurtulan bir yetişkin olarak verdiği bilgiler için çok teşekkür ederim.

Julia'nın kaplumbağası

kabuk açıklaması olmadan ondan geldi. Arkadaşım Dr. Kate Reynolds'a, DVM, kuduz konusundaki yardımları için teşekkür ederim.

Bu kitap için kişisel hikayesinin bir kısmını benimle paylaştığı ve kitabın erken okumasını yaptığı için teşekkür ederim.

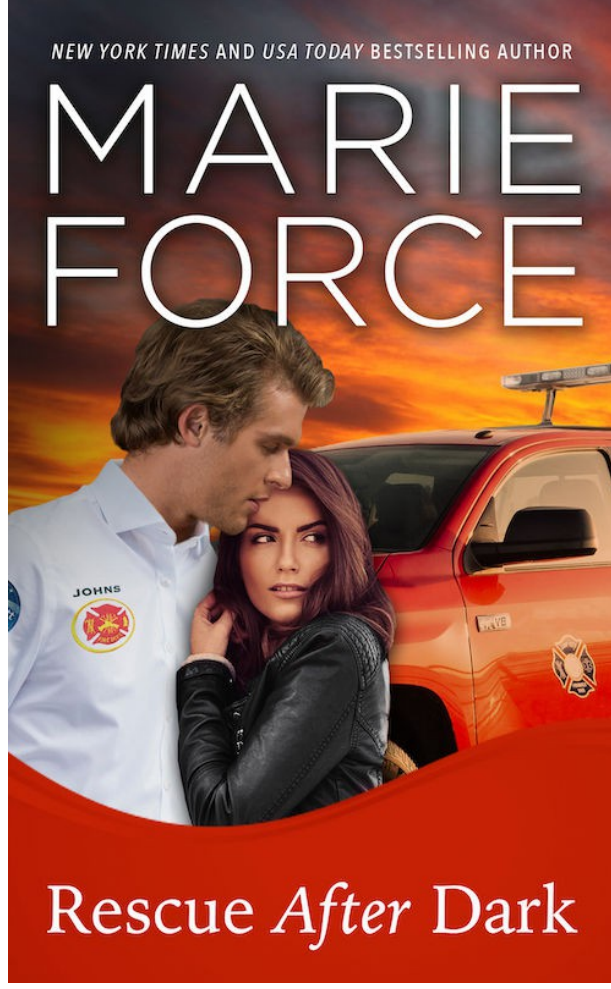
Linda Ingmanson, Joyce Lamb ve Anne Woodall'dan oluşan editör ekibime ve Gansett Adası beta okuyucularıma çok teşekkür ederim: Kelly, Amy, Jennifer, Gwendolyn, Katy, Doreen, Trish, Judy, Leslie, Kelly, Jaime, Melanie, Lynanne, Tammy, Betty, Michelle, Laurie, Andi, Mona, Julianne, Betty ve Marianne.

Her zaman olduğu gibi, beni her gün destekleyen muhteşem ekibime çok teşekkür ederim: Julie Cupp, Lisa Cafferty, Holly Sullivan, Nikki Haley ve Ashley Lopez'in yanı sıra kocam Dan ve benimle birlikte yetişkin olan "çocuklarım" Emily ve Jake.

Gansett Adası Serisi'ni 21 kitap boyunca destekleyen tüm okurlara söyleyebileceğim tek şey teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Ve daha fazlası da gelecek! Önümüzdeki yaz çıkacak olan 22. kitap Karanlıktan Sonra Kurtarma'dan bir alıntı okumak için sayfayı çevirin.

Xoxo

Marie

Karanlıktan Sonra Kurtarma Bölüm 1

Gansett Adası İtfaiye Şefi Mason Johns için yaz mevsiminde yaşamak hiç de kolay değildi. Sonsuz gibi görünen kış boyunca, uzak adada yıl boyunca yaşayanlar yaz mevsimi için geri sayım yapıyordu. Mason için Anma Günü hafta sonu, barışın sona erdiği ve yaz mevsiminin başladığı anlamına geliyordu. Delilik.

Departmanı haftada üç ila beş çağrıdan Günde beş ila on çağrı ve aylarca bu şekilde devam etti. Gansett'te yaz mevsimi moped kazaları, alkolle ilgili olaylar, güneş zehirlenmeleri, denizden düşmeler

boğulma vakaları, bisiklet kazaları, sörf kazaları, izinsiz şenlik ateşleri ve ara sıra çıkan ev yangınları. Haftada en az bir kez, hafif uçuş helikopteriyle anakarada travma tedavisi görmesi için birini tahliye ediyorlardı. Adada şöyle bir deyiş vardı: Helikopterin geldiğini görürseniz, birilerinin başı büyük belada demektir.

Drama yaz boyunca hiç bitmedi ve insanlara yardım etmekten ve Gansett'in bir parçası olmaktan keyif alırken Ada topluluğu, kendini çılgınlıktan uzakta zaman geçirmeye can atarken buldu.

Mason İşçi Bayramı sonrasına kadar nadiren izin alıyordu, bu da antrenman yapmak için sahip olduğu boş zamanı en iyi şekilde değerlendirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Egzersiz, sezonun stresini kontrol altında tutmak için çok önemliydi. Adanın kuzey ucundaki engebeli patikalarda dağ bisikletini sürerken Geride bıraktığı evrak yığınlarını ya da yetismeye çalıştığı uzun geceyi düşünmemek için.

Yeni bir yaza gireli iki hafta olmuştu ve şimdiye kadarki ününe yaraşır bir şekilde yaşıyordu. Bisiklete binmek ve her şeyden uzaklaşmak için nadir bir saat çalmıştı. Artan aramalarla birlikte bitmek bilmeyen evrak işlerini bitirmek için bir paket yemekle ofise döndüm.

Güneş batı ufkuna doğru yaklaşıyordu, Farla bile olsa, patikalarda sürmenin güvensiz hale gelmesinden önce ona yaklaşık bir saat daha gün ışığı veriyordu.

bisikletine yüklemişti. Hava karardıktan sonra yolda kalıyordu ama gezegendeki en güzel manzaralı arazilerden bazılarının içinden geçen patikaları tercih ediyordu.

Ya da en azından o öyle düşünüyordu. Çılgınlığa rağmen yılın bu zamanlarında inerti, bu aday ve tüm vahşi güzelliğini severdi. Başka bir yerde yaşamak istemezdi. Gansett'e ilk geldiğinde, ada hayatından korkmuştu. çok hapsedici, çok sınırlayıcı olurdu, ama o keşfetti tam tersi doğuydu. Ada sakinleri

Kışın ortasında bile kendilerini eğlendirmeye devam ediyorlardı ve orada yaşamakla ilgili her şeyi sevmeye başlamıştı.

Burası patikanın en sevdiği kısmıydı, bir tepenin zirvesi onu her zaman bir setten aşağıya doğru havaya uçururdu.

sola doğru saptı. Birden fazla kez, neredeyse patika boyunca büyüyen deniz çayırılarına düşüyordu, ama her zaman

son saniyede bisikleti düzeltmeyi başardı. Bisikletin üzerinde havada uçmanın heyecanıyla kahkahalarla güldü ve sert bir iniş yaptı, hala patikadaydı. Ama zar zor.

On üç yıl önce içkiyi bıraktıktan sonra bugünlerde heyecanını egzersizden alıyordu. Üniversite günlerinden kalma aşırı içki içme alışkanlığı iyi yaşlanmamıştı ve içkiyi bırakma ya da başka bir iş bulma seçeneği vardı. O zamandan beri

Hayatı boyunca bir itfaiyeci olmayı arzulamıştı, Providence'ta aday itfaiyeci olarak yeni işinden vazgeçmek bir seçenek değildi. Departman onu otuz günlük rehabilitasyona göndermiş ve ya bu işi bırakmasını ya da başka bir iş bulmasını emretmişti. Bu yüzden Onu tekmelemişti, ki bu yaptığı en zor şeydi.

Ayık kalmak o zamandan beri birincil hedefi olmuştu ve fitness bunun gerçekleşmesinde büyük bir rol oynamıştı. İşten arta kalan zamanını daha üretken bir şekilde geçirmesini sağladı. Çok yorulana kadar kendini zorladı, Her uzun günün sonunda nihayet yatağa girdiğinde rüyasız bir uykuya daldı.

Ayıklık günlük bir mücadeleyleydi. Hiç kaybetmemişti İçme arzusu vardı ama bu arzuyu kontrol etmeyi ve daha üretken başka şeylere yönlendirmeyi öğrenmişti. Adsız Alkolikler toplantıları yardımcı oldu ve hiçbir günü kaçırmamaya çalıştı.

yılın bu zamanında daha da zorlaştı.

Mason dev arazinin etrafında bir tur attı Bayan Chesterfield'in adaya bıraktığı ve güneşin ufuktaki oranını ölçtükten sonra dört millik

yolun etrafında ikinci bir tur atmaya karar verdi. Atlayışa yaklaştığında, bu sefer daha da fazla yükseklik arayarak hızlandı ve eğimi aştığında bir

Duman bulutu dikkatini inişten sadece bir saniyeliğine uzaklaştırdı, ama hepsi bu kadar sürdü. Yanlış iniş yaptı ve gidonun üzerinden takla atarak sert bir şekilde sol tarafına düştü.

Yoldan birkaç metre uzakta.

Çarpmanın etkisiyle bir dakika boyunca nefesi kesildi. Yerde yatmış gökyüzüne bakıyor, gün ışığının geceye dönüşmeye başlamasını ve Gerçekten yaralanmış mıydı yoksa sadece bir anlık sersemlemiş miydi diye merak ediyordu.

Sonra dumanı hatırladı ve kendini hareket etmeye, nefes almaya, çarpışmadan kurtulmaya zorladı. Ayağa kalktı. Dumanın geldiği yöne baktı ve kış üstü yattığı süre içinde dumanın boyutunun iki katına çıktığını gördü. Ceketinin cebinde telefonunu buldu ve merkezi aradı.

"Ben Mason. Batı tarafında bir yangın var. Tüm birimleri sevk edin. Motorumla oraya gidiyorum."

"Hemen, Şef."

Aramayı sonlandırdı, telefonu cebine koydu ve bisikletini uzun otların arasından çıkardı. dirsek kullanılmayı protesto etti. "Kahretsin." Şu anda ihtiyacı olan son şey bir sakatlıktı, bu yüzden dişlerini sıktı ve dumana doğru sertçe pedal çevirirken dirseği kırılmamış gibi davrandı.

BİR ŞEYLER TERS GIDIYORDU. JORDAN STOKES NE OLDUĞUNU BILMIYORDU. Bir şeylerin ters gittiğini nereden ya da nasıl bilebilirdi ki? Saatler önce aldığı uyku hapi

Bu yüzden hiçbir şey yapmak için hareket edemiyordu. Göğsü, çocukken geçirdiği ilk büyük astım krizinde ve o zamandan beri geçirdiği her krizde olduğu gibi ağrıyordu.

Bu öleceğini düşündüğü ilk andı ama sonuncusu olmamıştı.

O geceyi ya da onu düşünme.

Çok yorgundu; zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak. İhtiyacı olan dinlenmeyi bulabilmek için çaresizlikten hap almıştı. Hapın etkisiyle tek bir kasını bile oynatamasa da zihni her zamanki gibi tamamen uyanıktı. Tek yumurta ikizi olan kız kardeşi Nikki ve Nikki'nin nişanlısı Riley birkaç günlüğüne adada olmadıkları için Jordan evdeydi Nikki ve Riley'nin kış boyunca restore ettikleri evde yalnızdılar. Teknik olarak büyükannelerine aitti, Ama Evelyn evi neredeyse mutlu çifte vermişti.

Jordan, kız kardeşinin genel müdür olduğu The Wayfarer'ın büyük açılışı için Gansett'e gelmişti. Nikki'nin Jordan'a ve kariyerine yıllarca verdiği destekten sonra, Jordan en azından şunu yapabiliyordu Nik'in büyük hafta sonunda yanında olmak için gelmişti. Büyük açılıştan iki hafta sonra Jordan, Los Angeles'taki sözde hayatına geri dönmek için henüz bir girişimde bulunmamıştı.

Her şey karmakarışıktı ve dünyada olmak isteyeceği son yer Batı Yakası'ndaki o devasa, boş evdi. Bu yüzden Gansett'te kalmıştı.

Nik ve onun için her zaman ev gibi hissettiren evde bir yer.

Nikki ve Riley o kadar gülünç derecede mutluydular ki, Zane'le olan korkunç evliliğinin feci sonundan sonra onların yanında olmak Jordan için neredeyse acı vericiydi. Tek isimli rock n' roll harikası geçen yıl onu bir otel odasında feci şekilde dövmüş ve o günden beri her gün kendisini affetmesi için yalvarmıştı.

Numarasını engelledikten sonra bile, o ortaya çıktı Tekrar ve tekrar başkalarının telefonlarını kullanarak onunla konuşması için yalvarmış, bir şans daha vermesi için yalvarmış. Okurdu

"kişisel sorunlarıyla" ilgilenmek için turneye "ara verdiğini" ve kendisini bir hastaneye kaydettirdiğini açıkladı.

Madde bağımlılığı ve ruh sağlığı sorunlarıyla mücadele etmek için tesis.

Jordan ihtiyacı olan yardımı aldığı için memnundu ama onunla iletişim kurmayı kesmesini diliyordu. Her mesajında Ondan aldığı haber zaten parçalanmış olan kalbini daha da parçaladı. O ilişkiye her şeyini vermişti ve evliliğinin başarısızlığı kalbinde ağır bir yük oluşturunuyordu.

Göğsü her zaman ağrıyordu ama şimdi her zamankinden daha çok ağrıyordu.

Ağrıyan göğüs kemiğini ovmak istedi ama kollarının beyninden gelen direktifle işbirliği yapmasını sağlayamadı.

Bir sorun vardı.

Alarm, astım krizleriyle birlikte gelen paniği hatırlatarak sistemini doldurdu.

Tedirginliğini daha da artıran delici bir ses duyuldu.

Jordan yüzeyi bulmak, gözlerini açmak için çabaladı ama göz kapakları çimento ağırlıkları gibi hissediyordu.

Çarpan ayak sesleri ona doğru geliyordu, bir çığlık Endişeli gibiydi. Sonra havada uçuyordu, daha yüksek sesler, yüzüne serin bir hava hücumu, sıcak dudakların onunkilere baskısı, aklıktan ölmek üzere olan ciğerlere bir hava seli. Dudaklar onunkilere karşı yumuşaktı. Yaklaşmaya, onları orada tutmaya, dudakların ait olduğu yüzü görmek için gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları işbirliği yapmadı.

Göğsü o kadar çok acıyordu ki, dudaklarına değen dudaklar dışında neredeyse tek hissedebildiği şey buydu.

Panik içinde bir bağırış, daha yüksek sesler, dudaklar kayboldu, yüzünü bir şey kapladı, kolunda keskin bir acı ve sonra, mutlulukla, hiçbir şey.

"NEFES ALIYOR MU?" MASON HEMŞİRE MALLORY VAUGHN'A SORDU
Periyodik olarak teçhizatla görev yapan bir pratisyen.

Mallory bir stetoskopu genç kadının göğsüne tuttu ve sorusuna yanıt olarak başını salladı. Bu

Kadın uzun, ipeksi siyah saçlara ve olağanüstü güzel yüz hatlarına sahipti. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama onunla daha önce tanıştığını hatırlamıyordu. "Ama solunumu

Sancısı var ve kalp atışları çok hızlı. Onu kliniğe götürelim. Yolda David'i arayacağım."

Adanın tek doktoru olan Dr. David Lawrence her zaman nöbetteydi.

"Onu tanıyor muyuz?" Mason sordu.

"Nikki Stokes'un kız kardeşi Jordan. Tek yumurta ikizleri."

Bu yüzden tanıdık gelmişti. Nikki'ye benziyordu ama o ince farklılıklar görüyordu.

Mason'ın adamları bacada başlayan yangını söndürürken Mallory, Jordan'ı sabitlemek için hassasiyetle hareket etti.

"Dumanı görmek iyi oldu. Astım krizi geçiriyor olabilir."

Adrenalin Mason'ın vücudunda dolaşıyor ve bir kurtarma operasyonundan sonra her zaman olduğu gibi kendisini daha güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Mallory ona baktı ve bir an duraksadı. "Yüzüne ne yaptın?"

"Ha?"

Sol şakağını işaret etti.

Elini kaldırdı, ıslaklığı hissetti ve acıyla irkildi.

"Bisikletimden düştüm."

"Buna baktırmalısın."

"Buradaki işimiz bittikten sonra kliniğe uğrayacağım."

Mallory ambulansı kullanan itfaiyeciye, "Gidelim," diye seslendi.

Yanıp sönen ışıklar ve çığlık atan sirenlerle yola çıktılar.

Jordan, Mallory ve David ile emin ellerdeydi.

Mason dikkatini Bayan Hopper'ın bacasının için için yanan kalıntılarına çevirdi. Jordan'ın kız kardeşi Nikki ve nişanlısı Riley McCarthy kış boyunca evde bir sürü iş yapmışlardı.

Umarım çok fazla yangın çıkmazdı.

Yangının verdiği hasar çoğunlukla bacada kalmıştı.

Yanan bir binaya koşmanın ve birini canlı çıkarmanın verdiği heyecanı üzerinden atmaya çalıştı. İtfaiyecileri denetlerken, hasarı incelerken ve yangının kaynağını tespit etmeye çalışırken, zihni garip bir olayı anlamaya çalışıyordu.

Ciğerlerine hava üflemek için ağzını onunkinin üzerine koyduğunda... En çılgınca şey olmuştu. İnledi Ve dudaklarını onu öpecekmiş gibi oynattı. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı ve başka birine ağızdan ağıza canlandırma uygularken vücudundan elektrik akımının geçtiğini hiç hissetmediği de kesindi.

Bu da neydi böyle?

[KARANLIKTAN SONRA KURTARMAK](#) İÇİN ÖN SİPARİŞ VERİN VE 23 HAZİRAN 2020'DE OKUYUN.

**Beni takip
edin: [Bülten](#)
[listesi](#)
[BookBub](#)
[Facebook](#)
[Instagram](#)
[Kitap+Ana Web](#)
[Sitesi](#)**

[Marie'nin Kindle Unlimited'ta neler sunduğunu görün!](#)

Marie Force Yazarının Diğer Kitapları

[Love Always Kutulu Set, Marie'nin En Çok Satan Dört Serisinin İlk Kitapları](#)

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar

Gansett Adası Serisi

Gansett Adası Serisinin tamamını
edinin Gansett Adası Kutulu Set, 1-
3. Kitaplar Gansett Adası Kutulu
Set, 4-6. Kitaplar Gansett Adası
Kutulu Set, 7-9. Kitaplar
Gansett Adası Kutulu Seti, 10-12.
Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti, 13-
16. Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti,
1-10.5. Kitaplar Gansett Adası Kutulu
Seti, 1-16. Kitaplar Kitap 1: Aşkın
Hizmetçisi

(Maddie & Mac)

Kitap 2: Aşk Aptalı

(Joe & Janey)

Kitap 3: Aşka Hazır

(Luke & Sydney)

Kitap 4: Aşka Düşmek

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: Aşk Ummak

(Evan & Grace)

Kitap 6: Aşk Mevsimi

(Owen & Laura)

Kitap 7: Aşka Özlem

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: Aşk Beklerken

(Adam & Abby)

Kitap 9: Aşk Zamanı

(David & Daisy)

Kitap 10: Meant for Love

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası

(Jared & Lizzie)

Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett

(Owen & Laura)

Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)
(Shane & Katie)
Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)
(Paul & Hope)
Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)
(Big Mac & Linda)
Kitap 15: [Karanlıktan Sonra Arzu](#)
(Slim & Erin)
Kitap 16: [Karanlıktan Sonra Işık](#)
(Mallory & Quinn)
Kitap 17: [Victoria & Shannon](#) (Bölüm 1)
Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)
[Bir Gansett Adası Noel Romanı](#) Kitap
19: [Karanlıktan Sonra Benim](#)
(Riley & Nikki)
Kitap 20: [Karanlıktan Sonra Senin](#)
(Finn & Chloe)
Kitap 21: [Karanlıktan Sonra Bela](#)
(Deacon & Julia)
Kitap 22: [Karanlıktan Sonra Kurtarma](#)
(Mason & Jordan)

Yeşil Dağ Serisi

[Green Mountain Serisi](#) 1. Kitap: [All You Need Is Love](#)'ın tamamını edinin
(Will & Cameron)
Kitap 2: [Elini Tutmak İstiyorum](#)
(Nolan & Hannah)
Kitap 3: [Onu Orada Dururken Gördüm](#)
(Colton & Lucy)
Kitap 4: [Ve Onu Seviyorum](#) (Hunter & Megan) Novella: [Benim Olacaksın](#) (Will & Cam'in Düğünü) Kitap 5: [Sadece Aşk](#)

(Gavin & Ella)
Kitap 6: Ain't She Sweet
(Tyler & Charlotte)

The Butler, Vermont Serisi

(Green Mountain'ın devamı)
Kitap 1: Her Küçük Şey
(Grayson & Emma)
Kitap 2: Bana Aşkı Satın Alamazsın
(Mary & Patrick)
Kitap 3: İşte Güneş Geliyor
(Wade & Mia)
Kitap 4: Sen Var Olana Kadar
(Lucas & Dani)

Suya Basma Serisi

Treading Water Serisinin tüm
kitaplarını edinin Kitap 1: Treading
Water
Kitap 2: Zamanı İşaretlemek
Kitap 3: Yeniden Başlamak
Kitap 4: Eve Dönüş

Tek Başlıklar

Beş Yıl Gitti Bir
Yıl Evde Seks
Makinesi Seks
Tanrısı
Georgia Aklımda
True North
Düşüş
İlk Uçuşta Aşk
Herkes Bir Kahraman
Hücum Hattını Sever

Kuantum Serisi

Tüm Kuantum Serisi

Kitaplarını Alın 1: Erdemli

(Flynn &

Natalie) Kitap 2:

Yiğit (Flynn &

Natalie)

3. Kitap: Muzaffer

(Flynn & Natalie) 4.

Kitap: Coşkulu

(Addie & Hayden) 5.

Kitap: Yırtıcı (Jasper

& Ellie)

Kitap 6: Delirious

(Kristian & Aileen)

Kitap 7: Çirkin

(Emmett & Leah)

Kitap 8: Ünlüler

(Marlowe)

Tame Kuantum Serisi

Tüm romantizm, hiçbir sapkınlık yok.

Kutu Seti 1, Kitap 1-

3 Kutu Seti 2, Kitap

4-6

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri

Fatal Serisinin tamamını edinin

Seninle Bir Gece, Ölümcül Serinin Ön Romanı

Kitap 1: Ölümcül

İlişki Kitap 2:

Ölümcül Adalet

Kitap 3: Ölümcül Sonuçlar

Kitap 3.5: Ölümcül Kader Düğün Novellası

Kitap 4: Ölümcül Kusur

Kitap 5: Ölümcül

Aldatma

Kitap 6: [Ölümcül Hata](#)
Kitap 7: [Ölümcül Tehlike](#)
Kitap 8: [Ölümcül Skandal](#)
Kitap 9: [Ölümcül Çılgınlık](#)
Kitap 10: [Ölümcül Kimlik](#)
Kitap 11: [Ölümcül Tehdit](#)
Kitap 12: [Ölümcül Kaos](#)
Kitap 13: [Ölümcül İstila](#)
Kitap 14: [Ölümcül](#)
Hesaplaşma Kitap 15:
[Ölümcül Suçlama](#)

Tek Başlık

[Enkaz](#)

Marie Force'tan Tarihsel Romantizm

Yaldızlı Seri

Kitap 1: [Aldatmacayla Düşes](#)
Kitap 2: [Arzu Tarafından Aldatılmak](#)

ABOUT THE AUTHOR

Marie Force, çağdaş romantizm, romantik gerilim, tarihi romantizm ve erotik romantizmin New York Times çoksatan yazarıdır. Serileri arasında bağımsız olarak yayınlanan Gansett Island, Treading Water, Butler, Vermont ve Quantum Serisi ve Harlequin Books'tan Fatal Serisi.

Kitapları dünya çapında 9 milyondan fazla satmış, bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve New York Times'ın en çok satanlar listesinde 30 kez yer almıştır. Kendisi aynı zamanda

USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan kitabı, bir Almanya'da Spiegel'in en çok satan yazarı, sık sık konuşmacı ve yayıncılık atölyesi sunucusu.

Hayattaki hedefleri basit: iki mutlu, sağlıklı, üretken genç yetişkin yetiştirmeyi bitirmek, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Yeni kitaplar ve bölgenizdeki yaklaşan etkinlikler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın. Onu [Facebook](#) ve [Instagram](#)'da takip edin. Marie'nin birçok [okur grubundan](#) birine katılın. Marie ile marie@marieforce.com adresinden iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.